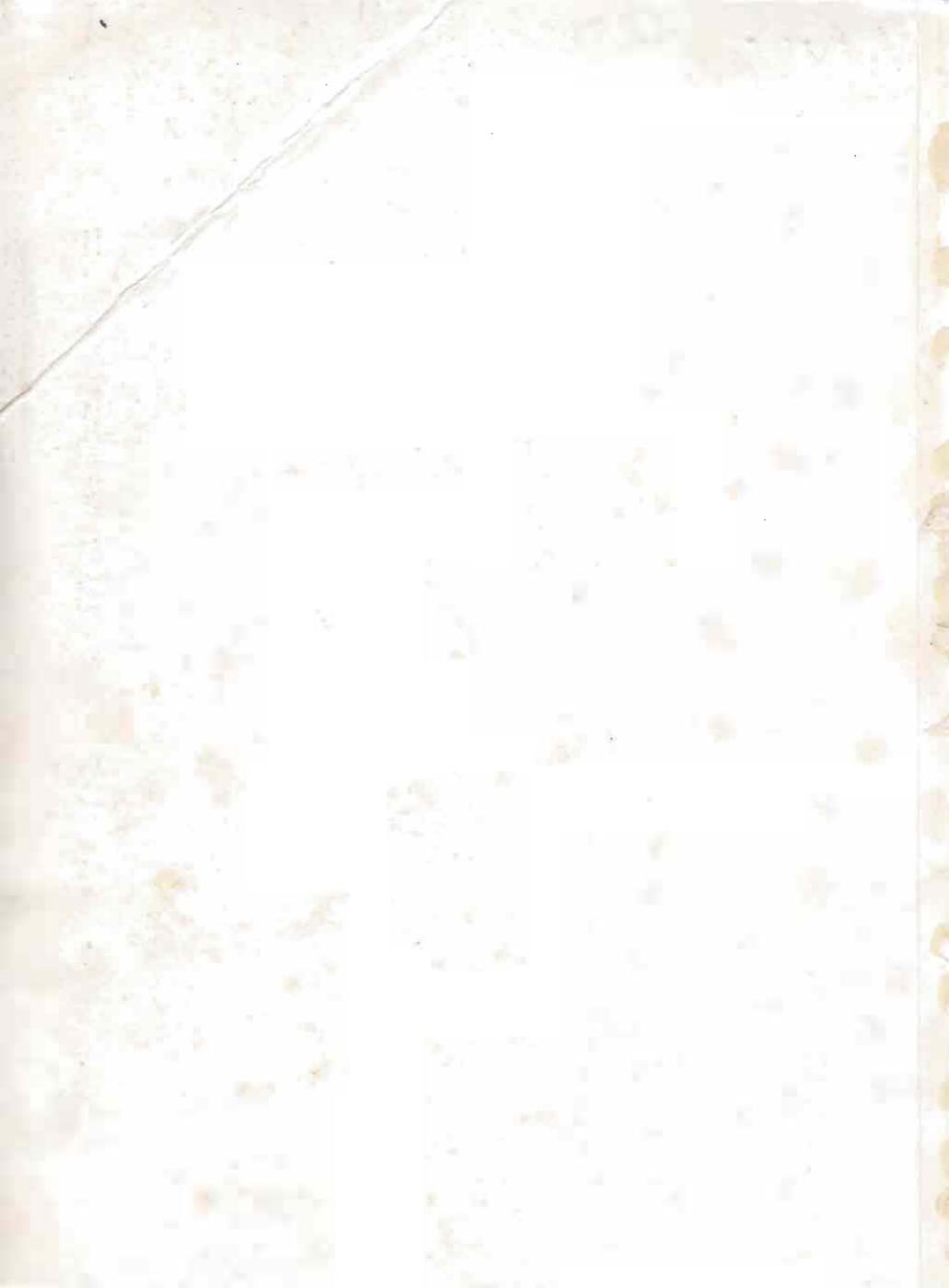

மூன்றாம் பதிப்பு 2007

செந்தரஞ்சித்ரபாணி

கூடலம்

B. Vishnurathinay

18/06/2009

1950

சென்னை

சென்னை

சென்னை

காட்டாறு

- வீரகேசரி நாவற்போட்டியில் முதற்பரிசிலும்,
- 1977 இலங்கை சாகித்தியமண்டலப் பரிசிலும்,
- 1986 இலங்கை இலக்கியப் பேரவைப் பரிசிலும்
பெற்ற நாவல்

❦

செங்கை ஆழியான்

❦

கமலம் பதிப்பகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

- முதலாம் பதிப்பு - பெப்ரவரி, 1977
(வீரகேசரி வெளியீடு)
- இரண்டாம் பதிப்பு - ஒக்டோபர், 1997
- வெளியீடு: கமலம் பதிப்பகம்,
82, பிறவுண் வீதி, நீராவியடி,
யாழ்ப்பாணம்.
- KAADDARU - WILD STREAM,
A social fiction in Tamil
- SENGAI AALIYAN
(Dr. K. Kunarasa, B.A. Hons (Cey), MA, Ph.D, SLAS
(Registrar, University of Jaffna, Jaffna.)
- 82, Brown Road,
Neeraviyady,
Jaffna.
- Price: Rs.
- Sole Distributors:
- Lanka Book Depot,
Dias Place, Gunasingapura, Colombo 12.
- Sri Lanka Book Depot,
K.K.S. Road, Jaffna.
- Poobalasingam Book Depot,
Sea street, Colombo / Galle Road, Wellawatte.
- Poobalasingam Book Depot,
Hospital Road, Jaffna.

செங்கை ஆழியானின் காட்டாறு அணிந்துரை

பேராசிரியர் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன்,
துணைவேந்தர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
யாழ்ப்பாணம்

61 முத்துலகிலே பலர் குறித்த சில துறைகளில் மட்டும் கவனம் செலுத்துவதுண்டு. அத்துறைகளில் குறித்த சில ஆண்டுகளில் மட்டும் தீவிரமாக இயங்குவதுண்டு. பல்வேறு சிலருள் ஒருவராக எம்மத்தியில் வாழ்பவர் செங்கை ஆழியான் என்ற புனைபெயர் கொண்ட திரு.க.குணராசா அவர்கள். இலங்கை நிர்வாக சேவையிற் பணி செய்யும் இந்த முதுகலைப் பட்டதாரி ஆக்க இலக்கியற் துறைகளான சிறுகதை, நாவல் என்பனவற்றிலும், கல்வித் துறைகளான புவியியலாய்வு, பாடநூற் பிரசுரம் ஆகியவற்றிலுங் கடந்த கால் நூற்றாண்டுக் காலப் பகுதியிலே தொடர்ந்து பணியாற்றி வருபவர். கலை இலக்கிய நிறுவன அமைப்புக்களிலே பங்குகொண்டு இயங்கி வருபவர். இலக்கிய சாதனைகளுக்காகச் சாகித்திய மண்டலப் பரிசில்களையும் வேறு பல உயர் பரிசில்களையும் ஈட்டிக் கொண்டவர். இத்தகைய சிறப்புக்கள் பெற்ற ஒருவரின் இலக்கியப் படைப்புக்கு அணிந்துரை வழங்குவதில் நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

செங்கை ஆழியானின் இலக்கியப் பணி தொடர்பாகச் சிந்திக்கும்போது அவர் பல்கலைக்கழக மாணவனாகத் திகழ்ந்து எழுத்துப் பணிகள் செய்து கொண்டிருந்த அறுபதுகளின் தொடக்க ஆண்டுகள் எனது நினைவுக்கு வருகின்றன. அக்காலப்பகுதி பொதுவாக ஈழத்துத் தமிழரின் சமுதாய, பண்பாட்டு வரலாற்றிலும் குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு கால கட்டமாக அமைந்தது. மொழி, மதம், இனம் முதலிய பண்பாட்டுத் துறைகளிலே அந்நிய அடக்குமுறைக்கு எதிராகவும், சமூக ஏற்றத்தாழ்வு பெருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு ஆகிய உள்முரண்பாடுகளுக்கு எதிராகவும் ஒரு விழிப்பும் வேகமும் உருவாகி வந்த காலகட்டம் அது.

அத்தகைய சூழ்நிலையிலே ஈழத்துக்கலை, இலக்கியம் ஆகிய துறைகள் சார்ந்த சிந்தனையாளர்கள் முன் பாரியதொரு சமூகப்பணி காத்திருந்தது. அப்பணி இருவகைப்பட்ட தேவைகளை

உள்ளடக்கியிருந்தது. ஒன்று, ஈழத்துத் தமிழரின் பாரம்பரியக் கலை மரபுகளை நவீன காலத் தேவைகளுக்கு ஏற்றவகையில் பாதுகாத்து வளர்த்தெடுத்தல்; இன்னொன்று சமகாலச் சமூகப் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக மக்களின் மனச்சாட்சியைத் தட்டியெழுப்பவல்ல ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபடல். இவ்விருவகைத் தேவைகளையும் நிறைவு செய்வதற்குரிய களமாக அக்காலத்திற் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் அமைந்தது.

இவ்விருவகைத் தேவைகட்கும் அடிநாதமாக அமைந்தது ஈழத்துத் தமிழருக்கெனத் தேசியத் தன்மைகொண்ட ஒரு கலை இலக்கிய மரபை வெளிக்கொணர வேண்டுமென்ற ஆர்வமாகும். இத்தகைய ஆர்வத்தைத் தூண்டும் வகையில் உயர்கல்வித்துறையிலே குறிப்பிடத்தக்க மாற்றமொன்று அக்காலப் பகுதியில் நிகழ்ந்தது. அதுவரை ஆங்கிலத்தையே போதனாமொழியாகக் கொண்டிருந்த பல்கலைக்கழக உயர்கல்வி குறிப்பிட்ட சில துறைகளிலே தேசிய மொழிகளைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கியது. தமிழிலக்கியம், இலக்கணம், புவியியல், வரலாறு, பொருளியல், அரசறிவியல் முதலிய பாடங்கள் தமிழ் மொழியிற் கற்பிக்கப்படலாயின. இதன் விளைவாக அதுவரை காலமும் ஆங்கிலத்திலேயே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த பலருக்குத் தமிழிலே சிந்திக்கவும் செயற்படவும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. தமது சமுதாயத்தின் பன்முகப்பட்ட பிரச்சினைகளையும் சுயமொழியினூடாகச் சிந்திக்கவும் அவற்றைப்பற்றிய தமது மனப் பதிவுகளைக் கலை இலக்கிய வடிவங்களில் வெளிப்படுத்தவும் ஏற்றதொரு வாய்ப்பை இந்த உயர்கல்வித்துறை மாற்றம் வழங்கியது.

இத்தகைய சூழ்நிலையையும் வாய்ப்பையும் உரிய வகையிற் பயன்படுத்தி ஆக்கப் பணி செய்யவல்ல இளைஞர் அணியொன்று அன்று பல்கலைக்கழகத்தில் அடியெடுத்து வைத்தது. தகுந்த வழிகாட்டலுடன், பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ் முயற்சிகள் அனைத்திலும் பங்குகொண்டு செயற்பட்டது. இவ்வணியினருள் ஒருவராக அன்று செயற்பட்டவர் செங்கை ஆழியான் அவர்கள். குறிப்பாகப் புனைகதைத்துறையிலே இவருடைய செயற்பாடுகள் அமைந்தன.

தொடக்கத்திலே இவர் சிறுகதைத்துறையிலே கவனம் செலுத்தினார். சமகாலச் சமுதாயப் பிரச்சினைகள் பலவற்றிற்கு

எழுத்தில் வடிவம் தந்தார். தாம் எழுதியதோடு அமையாது பிறரையும் எழுத்தாண்டி நின்றார். செம்பியன் செல்வன் (ஆ. இராஜகோபால்), க. நவசோதி ஆகியவர்களோடு இணைந்து நூல் வெளியீட்டுக்கெனப் பல்கலைக்கழகச் சூழலிலே ஓர் அமைப்பை உருவாக்கினார். பல்கலை வெளியீடு என்ற பெயரில் இடம்பெற்ற அந்த அமைப்பு மூன்று சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளிக் கொணர்ந்தது. கதைப்பூங்கா, விண்ணும் மண்ணும், காலத்தின் குரல்கள் ஆகிய தலைப்புக்களில் அமைந்த அத்தொகுதிகள் பல புதிய எழுத்தாளர்களை அன்றைய ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகம் செய்தது. செ. யோகநாதன், செ. கதிர்காமநாதன், க. பரராஜசீங்கம் (துருவன்), அ. கயிலாயநாதன் (அங்கையன்), யோகேஸ்வரி, குந்தவை, முத்துசிவஞானம், கலா பரமேஸ்வரன், சி. மௌனகுரு, எம்.ஏ.எம்.சுக்ரி, செல்வ பத்மநாதன், சண்முகநாதன், சபா ஜெயராஜா முதலிய இப்புதிய எழுத்தாளர்களிற் செ. கதிர்காமநாதன், அங்கையன், கலா பரமேஸ்வரன் ஆகியோர் இன்று எம்மத்தியிலில்லை. ஏனையோருட்பலர் கலை, இலக்கியம், கல்வி, நிர்வாகப்பணி முதலிய துறைகளிலே சிறப்பாகத் தமது ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்தி வருபவர்கள். இவர்களின் உள்ளடக்கிநின்ற ஆற்றல்களை அன்றைய காலகட்டத்தில் இனங்கண்டு வெளிக்கொணரத் தூண்டி நின்றமை மூலம் செங்கை ஆழியான் ஓர் உந்து சக்தியாகத் திகழ்ந்தமை புலப்படும்.

செங்கை ஆழியான் உட்பட மேலே குறிப்பிட்ட பலருடைய படைப்புக்கள் அக்காலங்களில் வெளியான பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்க ஏடான இளங்கதிரில் வெளிவந்தன. இவ்வெழுத்தாளர்களை உருவாக்கியதில் இளங்கதிருக்கும் பெரும் பங்குண்டு. 1961ம் ஆண்டு இளங்கதிர் நடத்திய சிறுகதைப்போட்டியிற் செ. யோகநாதன், செங்கை ஆழியான், எஸ். மௌனகுரு ஆகியோர் பங்குபற்றினர். செ. கதிர்காமநாதன் இளங்கதிர் 15ஆவது இதழாசிரியராக இருந்தபோது சிறுகதையில் வேறெவரும் நினைத்துப்பாராத புதிய பரிசீலனை செய்யப்பட்டது. அதன் பயனாகச் "சோழகம்" என்ற தலையிற் சிந்தித்து உதித்த 'கரு' ஒவ்வொன்றும் ஒரு தனி ரகம். இம்மலரிற் செ. கதிர்காமநாதன், பே. செம்மணச்செல்வி, செங்கை ஆழியான், சி. மௌனகுரு, முத்து சிவஞானம், அங்கையன், எம்.ஏ.சுக்ரி முதலியோரது படைப்புக்கள் இடம் பெற்றன. வேல்முருகை ஆசிரியராகக் கொண்ட அடுத்த மலரில் சி. மௌனகுரு,

ஆசிச்செல்வன், சபா ஜெயராஜா, க. பரராஜசிங்கம் ஆகியோர் படைப்புக்கள் இடம் பெற்றன. இப்போது வீரகேசரி ஆசிரியராக விளங்கும் ஆ. சிவநேசச்செல்வன் (ஆசிச்செல்வன்) 17வது மலரின் ஆசிரியராக விளங்கினார். இம்மலரில் ம. சற்குணம், மு. பொன்னம்பலம், ஆசிச்செல்வன், சபா ஜெயராஜா ஆகியோர் படைப்புக்கள் வெளிவந்தன. 1966 - 67ம் ஆண்டில் வெளிவந்த மலரில் ஆசிச்செல்வன், கலா பரமேஸ்வரன், ஆ. பஞ்சாட்சரம், மு. பொன்னம்பலம் முதலியோர் படைப்புக்கள் இடம்பெற்றன.

எனவே செங்கை ஆழியான் பல்கலை வெளியீடுகள் மூலமும் இளங்கதிர் மூலமும் தன் காலத்து எழுத்தாளர் பலருடன் தனது எழுத்தாற்றலை வளம்படுத்தினார். பல்கலைக்கழக வாழ்க்கைக்குப் பின்னர் இவர் யாழ் இலக்கிய வட்டத்துடன் இணைந்து செயற்பட்டதன் மூலம் தமது செயலூக்கத்திறனை தொடர்ந்து புலப்படுத்தி வந்தார்; புதிய தலைமுறைகள் இலக்கிய உலகில் அடியெடுத்து வைப்பதற்குத் தூண்டுகோலாக அமைந்தார்.

இவ்வாறு இயக்க சக்தியாகத் திகழ்ந்ததோடு தமது எழுத்தாற்றலையும் தொடர்ந்து பேணி வளர்ந்து வந்தார். தொடக்கத்திலே சிறுகதைகள் எழுதிய இவர் அத்துறையிலே கைவந்த ஆற்றலுடன் நாவலிலக்கியத்துறையிலே சிறப்பாகக் கவனம் செலுத்தினார். தொடர் கதைகளும், குறுநாவல்களும், முழுநாவல்களுமாக ஏறத்தாழ இருபது ஆக்கங்கள் இவரால் இதுவரை எழுதப்பட்டு நூல்வடிவம் பெற்றுள்ளன. இத்தொகை, எழுத்துத் துறையிலும் வெளியீட்டுத் துறையிலும் ஒரு சாதனை என்பது தெளிவு. குறிப்பாகத் தனிப்பட்ட எழுத்தாளரொருவர் தொடர்ந்து பல நூல்களை வெளிக்கொணர்வது என்பது ஈழத்து நூல்வெளியீட்டுத் துறையிலே சாதாரணமாக மேற்கொள்ளக்கூடிய செயலன்று. செங்கை ஆழியான் அவர்கள் வீரகேசரி முதலிய வெளியீட்டு நிறுவனங்களுடன் இணைந்தும் தனித்தும் தனது ஆக்கங்கள் பலவற்றை வெளிக்கொணர்ந்து இத்துறையில் ஒரு வரலாற்றையே உருவாக்கியுள்ளரென்பது தெரிகிறது. அவ்வாறு வெளிவந்த நாவல்களில் ஒன்றான காட்டாறு இப்பொழுது இரண்டாவது பதிப்பாக வெளிவருகின்றது. இந்நாவல் தொடர்பாக நோக்குவதற்கு முன்பு செங்கை ஆழியானுடைய இலக்கிய நோக்கும் போக்கும் இங்கு கவனத்திற்குரியனவாகின்றன.

நவீன இலக்கியங்களான நாவல், சிறுகதை என்பன நடைமுறைச் சமுதாயத்தை நடப்பியல்புடன் சித்தரிக்கும் கலை வடிவங்களாகும். செங்கை ஆழியானுடைய மேற்படி பெரும்பான்மையான ஆக்கங்கள் நடைமுறைச் சமுதாய நடப்பியல்புச் சித்திரங்களேயாம். இவற்றின் மூலம் செங்கை ஆழியான் அவர்கள் தமது சமூகப் பார்வையைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார். குறிப்பாக சமூக பொருளாதாரக் குறைபாடுகள், தலைமுறை இடைவெளி, நகரமயப்பட்ட வாழ்க்கை முறையிற் சிதைவுறும் கிராமியம், அழிந்துவரும் பாரம்பரியக்கலை மரபுகள், மண்ணோடியைந்த வாழ்க்கை முறை முதலிய பல்வேறு விடயங்கள் இவரது புனைகதைகளுக்கு பொருளாக அமைந்தன. இவற்றின்மூலம் ஈழத்துத் தமிழர் சமுதாயத்தின் பதிவேடுகளெனத்தக்க பல படைப்புக்களை இவர் தந்துள்ளார்.

குறிப்பாகச் சாதி ஏற்றத்தாழ்வு என்ற சமூகக் குறைபாட்டைப் பொருளாகக் கொண்டு இவராற் படைக்கப்பட்ட பிரளயம் நாவல் யாழ்ப்பாணக் கிராமமொன்றிலே நிகழ்ந்துவரும் சமுதாயத்தின் மாற்றத்தை அதன் இயல்பான நடப்பியல்புடன் காட்டுவது. நீண்டகாலமாக உயர்சாதிக்குக் குடிமை செய்து வந்த சலவைத் தொழிலாளர் குடும்பம் ஒன்று கல்வி, பிற தொழில் முயற்சிகள் என்பவற்றால் அக்குடிமை நிலையினின்று விலகிப் புதிய வாழ்க்கை முறைக்கு அடியெடுத்து வைக்க முயல்வதே இந்நாவலின் கதைப்பொருள். இம்மாற்றத்திற்கு இளைய தலைமுறை முனைந்து நிற்கிறது. ஆனால் முதிய தலைமுறை பாரம்பரியச் சிந்தனையோட்டத்திலிருந்து விடுபடமுடியாமல் திணறுகிறது. இதனைப் பிரளயம் சுவைபட எடுத்துக்காட்டுகிறது.

யாழ்ப்பாணத்தின் பாரம்பரியக் கலைமரபுகளில் ஒன்றான காற்றாடிக்கலை (பட்டம் விடுதல்) முற்றத்து ஒற்றைப்பனை என்ற குறுநாவலுக்குப் பொருளாயிற்று. இதிலே யாழ்ப்பாணக் கிராமமொன்று அதன் வகைமாதிரியான கதைமாந்தருடன் வாசகர்முன் வருகிறது. கொத்தியின் காதல் என்ற நாவல் தமிழரின் சமூகக் குறைபாடுகளைப் பேய்களின் வாழ்க்கை முறையில் உருவகித்துச் செய்யப்பட்ட ஒரு கற்பனை ஆக்கம். சமுதாயமாற்றங்களையும் உலக நடப்புக்களையும் யாழ்ப்பாணப் பிரதேச முதிய தலைமுறையின் கண்ணோட்டத்திற் சுவைபடச் சித்தரிப்பது ஆச்சி பயணம் போகிறாள் என்ற நாவல். யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த தீவுப் பகுதி ஒன்றின் வாழ்க்கை முறைகளை

அதன் மண்மணமும் கடல் மணமும் தமிழ்க் காதல் உணர்வும் இழையோடச் சித்திரிப்பது வாடைக்காற்று. யாழ்ப்பாணத்தின் சுருட்டுத் தொழிலாளர் குடும்பமொன்றின் பொருளாதாரப் பிரச்சினைக்கு வடிவம் தருவது இரவின் முடிவு.

இவ்வாறு அவர் எழுதியுள்ள பல நாவல்களிலும் அடிநாதமாக இழையோடி நிற்கும் பண்பு அவரது சமூகப் பார்வையாகும். சமகால சமூகப்பிரச்சினைகளுக்கு வடிவம் கொடுக்க வேண்டுமென்பதிலே அவர் கொண்டுள்ள தணியாத தாகம் இந்த ஆக்கங்களிலே புலப்படும். இத்தாகம் இன்னும் அவருக்குத் தீரவில்லையென்பதை அவரது அண்மைக்கால எழுத்துக்கள் புலப்படுத்தி வருகின்றன.

இத்தகைய சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கு இலக்கிய வடிவம் தருவதிலே செங்கை ஆழியான் தனது சமகால எழுத்தாளர்களிலிருந்தும் வேறுபட்டுத் தனக்கெனச் சில தனித்தன்மைகளைக் கொண்டவராகத் திகழ்கிறார். குறிப்பாகப் பிரச்சினையிலிருந்து கதையம்சத்தைத் தேர்ந்து கொள்வதிலும், கதைமாந்தரின் குணநலன்களை உருவாக்கி வளர்த்துச் செல்வதிலும், கதையை விவரிக்கும் முறையிலும் அவரது தனித்தன்மைகள் தெளிவாக வெளிப்பட்டன.

சமூகப் பிரச்சினைகளிலிருந்து கதையம்சத்தைத் தேர்ந்து கொள்வதில் சிலரைப் போலக்கோட்பாட்டு ரீதியான அணுகுமுறைகளை அவர் கடைப்பிடிப்பதில்லை. சமூக மாந்தரின் சராசரி உணர்வுகளினடியாகவே அதனைத் தேர்ந்தெடுப்பார். இந்தப் பண்பை அறுபதுகளின் தொடக்க ஆண்டுகளிலிருந்து இன்றுவரை தொடர்ந்து அவதானிக்க முடிகிறது. குறிப்பாக அறுபதுகளின் காலத்தின் குரல்கள் என்ற சிறுகதைத் தொகுதியில் இவர் எழுதிய சாதி என்ற கதையும், எழுபதுகளில் எழுதிய பிரளயம் என்ற நாவலும் சாதி ஏற்றத்தாழ்வு என்ற சமூகக் குறைபாட்டைப் பொருளாகக் கொண்டவை. பொதுவாகக் கோட்பாடு ரீதியில் இப்பிரச்சினையை அணுகுவோர் தாழ்த்துவோர் தாழ்த்தப்பட்டோர் ஆகிய இருசாராருக்குமிடையிலான போராட்டமாக மட்டுமே இதனை நோக்குவர். ஆயின் செங்கை ஆழியான் அவர்கள் கோட்பாட்டு அடிப்படைக்கு அப்பாற் சென்று தாழ்த்தப்படுவோரின் உள்ளேயே காணப்படும் தீண்டாமையையும் புதிய தலைமுறை எழுச்சிகளையும் உயர் சாதியினரிடமும் நிகழ்ந்துவரும் மனமாற்றத்தையும் கதையம்சங்களாகக் கொண்டார். குறிப்பாகச் சாதி

என்ற சிறுகதையிலே தாழ்த்தப்பட்டோர் தம்மைத் தாழ்த்துவோருக்கு எதிராக இயக்க ரீதியாகப் போராடமுனையும் வேளையிலே கூடத் தமக்குள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளை மறக்காமற் பேணிக்கொள்ளும் மனப்பான்மையைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டினார். பிரளயம் நாவலிற் சமுதாயத்தின் இயல்பான மாறிவரும் நிலை கதையம்சமாகிறது. உயர்சாதியினரின் கொடுமைக்கு ஆளாகும் சலவைத்தொழிலாளி குடும்பம் முன்னேறுவதற்கு இவ்வயர்சாதியினருளொருவனே கைகொடுக்கும் வரலாற்றுப்போக்கு கதையில் அமைகிறது.

கதைமாந்தரின் குணநல உருவாக்கம் என்ற வகையிலும் மேற்படி பிரளயம் நாவல் செங்கை ஆழியானின் தனித்தன்மையைப் புலப்படுத்துகின்றது. உயர்சாதியினனும் இயல்பாகவே சமூகநோக்கம் கொண்டிருந்தவனுமாகிய மகாலிங்கம் கதையின் முடிவிலே தாழ்த்தப்பட்ட சாதியின் பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணொருத்திக்கு வாழ்வு கொடுக்கும் உயர்ந்த மனிதனாக நிறைவடைகிறான். இதன் மூலம் நெஞ்சைவிட்டகவாத கதாபாத்திரமாகவும் நிலைத்து விடுகிறான். வாடைக்காற்று நாவலில் வரும் செமியோன் மரியதாஸ் என்ற முரண்நிலைப் பாத்திரங்களும் செங்கை ஆழியானின் கதைமாந்தர் சித்திரிப்புக்குத் தக்க சான்றுகளாக அமைபவையாகும்.

செங்கை ஆழியானுடைய கதை கூறும் முறைமையில் இருவகைச் சிறப்புக்களை அவதானிக்கலாம். ஒன்று, அவரது நுணுக்க விவரணமுறை; இன்னொன்று சமூகத்தைப் படம்பிடித்து முன்னிறுத்தும் அவரது மொழிநடை.

புனைகதைத்துறையில் நுணுக்கவிவரணம் என்பது சமுதாயத்தின் பண்பாட்டம்சங்களைப் பதிவுசெய்யும் முயற்சியாகும். பழக்க வழக்கங்கள், நடைமுறைகள், சூழ்நிலைகள் முதலியவற்றை அவற்றின் மண்ணின் மணத்துடன் காட்டுந்திறனே நுணுக்க விவரணத்திற்கு அடிப்படையாகும். இத்திறன் செங்கை ஆழியான் அவர்களிடம் நிறையவே காணப்படுகிறது. அவரது எல்லா நாவல்களிலும் இப்பண்பை நோக்க முடியும். எனினும், வாடைக்காற்று இவ்வகையிற் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த நெடுந்தீவுக் கிராமத்தைக் கண்முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்தும் இந்நாவல் ஈழத்தின் மண்வாசனை இலக்கியங்களிலொன்றாகக் கணிக்கத்தக்க சிறப்புடையது.

இத்தகைய விவரணங்களுக்கு அவர் கையாளும் மொழிநடையும் மிகத் துணை செய்வதாகவுள்ளது. நகைச்சுவையும் இரசனையுணர்வும் இழையோடும் இவரது கதைசொல்லும் முறைமையிலே யாழ்ப்பாணத்துப் பிரதேச மொழிவழக்கின் வளத்தை நன்கு அவதானிக்கமுடிகிறது.

இவ்வாறு கடந்த கால் நூற்றாண்டு காலமாகத் தமது சமூகப்பார்வையையும் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசச் சமூகத்தைச் சித்திரிப்பதிலே தமது படைப்பாற்றலையும் புலப்படுத்தி வந்துள்ள செங்கை ஆழியான் அவர்களின் சற்று வேறுபட்ட சமூகக் களத்தைப் பகைப்புலமாகக் கொண்ட படைப்பே காட்டாறு நாவலாகும். இந்நாவல் வன்னிப்பிரதேசக் களத்தில் எழுதப்பட்டது. வவுனியா மாவட்டத்தின் செட்டிகுளம் என்ற கிராமத்தின் சாயலிலே கற்பனை செய்யப்பட்ட 'கடலாஞ்சி' என்ற கிராமத்தில் இதன் கதை நிகழ்கிறது.

விவசாயக் கிராமமாகிய கடலாஞ்சியிலே நிகழும் சமுதாயச் சுரண்டல்களும் அவற்றுக்கெதிராக நிகழும் எழுச்சியுணர்வுமே இந்நாவலின் கதையம்சம். விளைந்து வரும் பயிருக்குத் தண்ணீர் பெறமுடியாமல் விவசாயிகள் வாடி வருந்தி நிற்கும் வேளையிலே சமூகத்தில் பணம் படைத்தவர்களும் அரச பணியாளர்களும் சகல வசதிகளையும் வாய்ப்புக்களையும் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர். இத்தகைய ஊழலும் சுரண்டலும் இளம் தலைமுறையினரையும் ஏழைகளையும் வர்க்க ரீதியாகச் சிந்திக்கத்தூண்டி நிற்கின்றன. இந்நிகழ்ச்சிகளே காட்டாறு என்ற நாவலாக விரிகின்றன.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டையும் அதனைச் சார்ந்த தீவுப் பகுதியினையும் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட பலர் புலம் பெயர்ந்து வந்து கடலாஞ்சியிலே குடியேறுகின்றனர். மலையகத் தோட்டங்களிலிருந்து வந்தவர்களும் அங்கு தொழில் செய்கின்றனர். அக்கிராமத்தில் உருவாகிவரும் புதுப்பணக்காரர்களும், தலைமைப் பொறுப்பி லுள்ளவர்களும், பாடசாலை ஆசிரியர், மருத்துவர், நீர்ப்பாசனை அலுவலர் முதலியோரும் சுரண்டும் வர்க்கங்களாகச் செயற்படுகின்றனர். இச் சுரண்டலை விவரிக்கும் வகையில் வன்னிப் பிரதேச மண்வளம், கிராமிய சமுதாய அமைப்பு, பழக்கவழக்கங்கள், வாழ்க்கைமுறை, தொழில்முறை என்பன நுணுக்க விபரங்களுடன்

சித்தரிக்கப்படுகின்றன. இவ்விவரணங்களினூடே காதல் நட்பு முதலிய உணர்வு நிலைகளும் இணைந்து கதை வளர்கின்றது.

இவ்வாறு ஒரு விவசாய சமூக விவரணமாக அமையும், இந்நாவலை எழுதுவதற்கு அடிப்படையாகத் தன்னைத் தூண்டிநின்ற உணர்வை ஆசிரியர் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்துகின்றார்:

“விவசாய, தொழிலாள மக்கள் கூட்டமாக காடுகளை வெட்டிக் கொழுத்திக் களனியாக்கி இயற்கைக்கும் மிருகங்களுக்குமிடையில் நிரந்தரப் போராட்ட வாழ்வு வாழ்கின்ற வேளையில், இடையில் இன்னொரு வர்க்கம் சுரண்டிப் பிழைப்பதைக் கண்டேன்... அழகிய விவசாயக் கிராமங்களைப் பெரிய மனிதர் என்ற போர்வையிலே உலாவும் முதலாளித்துவக் கூட்டமும் உத்தியோக வர்க்கமும் எவ்வாறு சீரழித்துச் சுரண்டுகின்றனர் என்பதை நான் என் கண்களால் காண நேர்ந்தது. மண்ணையும், பொன்னையும் மட்டுமா அவர்கள் சுரண்டினார்கள்? பெண்களை விட்டார்களா? கிராமப்புறங்களின் அபிவிருத்திக்காக நல்ல மனத்துடன் ஒதுக்கப்படுகின்ற கிராமமக்களுக்கான செல்வம் ஐஸ்கட்டி கைமாறுவதைப் போலக் கைமாறி ஒரு துளியாக நிலைப்பதையும் கண்டேன். இக்கிராமங்களில் ஒரு சிலரால் கல்விச் சுரண்டல் எவ்வாறு திட்டமிடப்பட்டு நடத்தப்படுகின்றதென்பதையும் கண்டேன். இந்தத் தேசத் துரோகிகளை-மக்கள் விரோதிகளை-மக்கள் முன் காட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற சத்திய ஆவேசத்தின் விளைவாக உருவானதுதான் காட்டாறு” (காட்டாறு ஆசிரியர் முன்னுரை).

இவ்வாறு சமூகத்தின் குறைபாடுகளைக் கண்டெழுந்த சத்திய ஆவேசத்தின் தொனியை இந்த நாவலில் முழுவதுமாக நாம் தரிசிக்க முடியும்.

செங்கை ஆழியானுடைய இந்த நாவல் அவரது ஏனைய நாவல்களிலிருந்து கதை, கதைக்களம், கதையம்சம் என்பனவற்றில் மட்டுமன்றிச் சமூகப் பிரச்சினைகள் பற்றிய அவரது அணுகுமுறையிலும் வேறுபட்டு நிற்பது தெரிகிறது. ஏனைய நாவல்களிலிருந்து சமூக வரலாற்றின் இயல்பான போக்கிலும் மனிதாபிமான உணர்வுகளினதும்

அடியாகத் தீர்வுநாடிய செங்கை ஆழியான் இந்த நாவலிலே இயக்க ரீதியான ஆயுதந் தாங்கிய போராட்ட மூலமே தீர்வு காண முடியுமென்ற கருத்தை நாவலில் இழையோடவிட்டுள்ளார். இது அவரது சமூகப்பார்வை, இலக்கிய நோக்கு என்பவற்றில் நிகழ்ந்த ஒரு வளர்ச்சியென்பது புலனாகிறது.

காட்டாறு நாவல் செங்கை ஆழியானுடைய படைப்பு என்ற வகையில் மட்டுமன்றி வன்னிப்பிரதேச நாவல் என்ற வகையிலும் பொதுவாக ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வரிசையிலும், குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய ஒரு நாவலாகும். இந்த நாவல் வன்னிமக்களின் பிரச்சினைகளுக்கு வடிவம் கொடுத்த தரமான படைப்பு என்ற சிறப்புக்குரியது. கடந்த ஒரு நூற்றாண்டுத் தமிழ் நாவல் வரலாற்றிலே வெளிவந்த ஐநூறுக்கு மேற்பட்ட நாவல்களிலே விரல்விட்டு எண்ணத்தக்க பத்துத்தரமான படைப்புக்களிலே ஒன்றாக அமையும் சிறப்பு இந்த நாவலுக்கு உளது.

குணராசாவின் தொழில் உதவி அரசாங்க பதவியா அல்லது எழுத்துத் துறையா என்று கேட்குமளவுக்குக் கடந்த கால் நூற்றாண்டுக்காலமாக எழுத்துத் துறையில் இடைவிடாது பணியாற்றிவரும் செங்கை ஆழியான் அவர்கள் காட்டாறு போன்ற தரமான படைப்புக்களை மேலும் தரவேண்டுமென ஈழத்து இலக்கிய உலகம் எதிர்பார்க்கின்றது. அதுவே எனது வேண்டுகோலாகும்.

சு. வித்தியானந்தன்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

யாழ்ப்பாணம்.

10.12.1986

முதலாம் பதிப்பின் பதிப்புரை

வீரகேசரியின் பிரசுர வரிசையில் ஐம்பதாவது நூல் வெளிவரும் எமது அபிலாஷை நிறைவேறி விட்டதில் பெருமையடைகின்றோம்.

நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, நாம் புத்தக வெளியீட்டுத் துறையில் அடியெடுத்து வைக்கும்போது இருந்த நிலையென்ன?

ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களை ஏற்று, தமது செலவில் அச்சிட்டுப், பரவலாக விநியோகிக்கும் பிரசுரிப்பாளர் எவரும் இந்நாட்டில் இருக்கவில்லை. சிங்கள மொழியிலும், ஆங்கில மொழியிலும் எழுதப்பட்ட ஆக்கங்களை நூலுருவில் வெளியிட பல ஸ்தாபனங்கள் இங்கு இருந்தன. ஆனால், இவை தமிழில் எழுதப்பட்ட ஆக்கங்களை வெளியிடுவதில் அக்கறை காட்டவில்லை. பணவசதிபடைத்த ஒரு சில தமிழ் எழுத்தாளர்களே துணிந்து சொந்தமாக முதலீடு செய்து, தங்கள் ஆக்கங்களை நூலுருவில் வெளியிடும் வாய்ப்பு இருந்தது. இவர்களின் முயற்சியும், 'வாழ்க்கையில் ஒரு முறை தான்' என்பதுபோல, புத்தக வெளியீட்டினால் ஏற்பட்ட பொருளாதார தாக்கத்திற்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல், தங்கள் தலைவிதியை நொந்துகொண்டு, அத்துடன் நூல்வெளியீட்டு முயற்சியை கைவிட்டு விடுவார்கள். வேறு ஒரு சிலர், தமது ஆக்கங்களை தமிழ்நாட்டில் பிரபல்யமான பிரசுரிப்பாளர்கள் மூலமாக அந்நாட்டில் வெளியிட்டு விநியோகிக்கும் அதிர்ஷ்டம் பெற்றிருந்தனர். ஆனால், ஈழநாட்டு வாசகர்களில் பெரும்பாலானோருக்கு, இவர்களின் ஆக்கங்கள் 'எட்டாக்கனி' யாகவே இருந்தன.

சுருங்கக்கூறின், நூல் பிரசுரவசதியற்ற ஒரு துர்ப்பாக்கிய சூழ்நிலை ஈழத்து தமிழ் எழுத்தாளர்கட்கும், வாசகர்கட்கும், தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் பெரும் தடையாக இருந்து வந்துள்ளது.

இந்நிலையை, ஒழித்து, ஈழத்து தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு ஸ்தாபன ரீதியான நூல் பிரசுரஅமைப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஆவலே எம்மை நூல்வெளியீட்டு முயற்சியில் துணிந்து இறங்குவதற்கு உந்துசக்தியாக இருந்தது என்பதைக் கூறிக்கொள்ள வேண்டும்.

செங்கை ஆழியான் எழுதிய “காட்டாறு” நவீனம் வீரகேசரிப் பிரசுரவரிசையில் ஐம்பதாவது நூலாக வெளிவரும் பெருமையை பெற்றுள்ளது. அகில இலங்கை ரீதியில் நடாத்தப்பட்ட நாவல் போட்டியில் வெற்றி பெற்று, ரூபா 1500/- ரொக்கப் பரிசைத் தட்டிக்கொண்ட சிறப்பும் இந்நாவலுக்கு உண்டு. ஈழத்து வாசகர்களிடையே இந் நாவலாசிரியருக்கு எவ்வித அறிமுகமும் தேவையில்லை. வீரகேசரி பிரசுர வரிசையில் இதுவரை வெளிவந்த இவ்வாசிரியரின் மூன்று நாவல்கள், வாசகர்களின் அமோக வரவேற்பைப் பெற்றன. ‘பிரளயம்’ என்னும் நாவலுக்கு 1976ம் ஆண்டுக்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தது. ‘வாடைக்காற்று’ என்னும் நாவலைத் தழுவி, ஈழத்தில் சினிமாப்படமொன்று தயாராகிறது. ஈழத்து வாசகர்களின் பெருமதிப்புக்கும், அபிமானத்துக்குமுரிய தலைசிறந்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக திரு. செங்கை ஆழியான் திகழ்கின்றார். தன் எழுத்தாற்றல் மூலம் வாசகர்களின் நம்பிக்கைக்கு இவர் என்றும் பாத்திரமாக விளங்குவார் என எதிர்பார்க்கின்றோம்.

கொழும்பு: 14-4-77

பிரகரிப்பாளர்

முதலாம் பதிப்பில் ஆசிரியர் முன்னுரை

ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு என் நாவல்கள் எவ்வளவு தூரம் உதவுகின்றனவோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், என் நாவலாக்க வளர்ச்சிக்கு நான் எழுதிய நாவல்கள் பெருந்துணை நின்றுள்ளன என்பதை நானறிவேன். செங்கை ஆழியான் நாவல் இலக்கியத்தை வளர்த்ததிலும், நாவலாக்கம் செங்கை ஆழியானை வளர்த்திருக்கின்றது. தமிழை வளர்த்தவர் யார்? தமிழால் வளர்ந்தவர் தாம் நாம். நாவலிலக்கியம் குறித்து கருத்துக்கள் தெரிவிக்க இதுவரை காலமும் நான் முயன்றதில்லை. எழுதுவது என் தொழில்; வாசிப்பது வாசகர் பொறுமை; கணிப்பது விமர்சகர் பணி என்று கருதுபவன் நான். இப்படி இதைத்தான் எழுத வேண்டும் என்ற வரையறையும் எனக்குக் கிடையாது. நான் ஆக்குவது இலக்கியத்தின் கொடுமுடி என்றோ, கட்டாயம் ஒவ்வொருவரும் என் நூல்களைப் படிக்கத்தான் வேண்டுமென்றோ கருதவும் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், கடந்த பத்தாண்டு நாவலிலக்கிய ஆக்கத்தில் என் நாவல்களும் கணிசமான அளவு பங்கினைப் பெற்றிருக்கின்றன என்பதையும் கணிப்பிடக்கூடிய அளவிற்கு விமர்சகர்களின் கண்களிற்பட்டிருக்கின்றன என்றும் உணர்வதால் தான் இம் முன்னுரை சற்று விரிவாக அமைந்துவிட்டது.

நான் இதுவரை எழுதிய பதின்மூன்று நாவல்களில் இதுவரை பத்து நாவல்கள் நூலுருப் பெற்றிருக்கின்றன. நூலுருப்பெறும் பத்தாவது நாவல் “காட்டாறு” ஆகும். இந்நாவல்கள் என் ஆக்க இலக்கிய நோக்கின் வளர்ச்சிப் படிகள். என் முதல் நாவலான நந்திக்கடல் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் ஒரு பொற் காலத்தைச் சித்திரிக்கும் வரலாற்று நாவலாகும். இந்நவீனம் எழுதப்பட்ட காலகட்டத்தில் எனது சமுதாய நோக்கும் உணர்வும் பிரச்சனைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவை. மனித குலத்தின் என்றும் அழியாத நிரந்தர உணர்வுகளான காதலையும், வீரத்தையும், தியாகத்தையும், அரசியல் சதிகளையும் தமிழ் உணர்வுடன் இலக்கிய நடையில் வெகு கம்பீரமாகச் சொல்லி விடும் எண்ணத்தின் விளைவு. சமூகத்தின் பிரச்சனைகளையும் முரண்பாடுகளையும் ஆழமாகச் சித்திரிக்காது கற்பனை கலந்த சம்பவங்களைச் சுவைபடக் கூறுவதில் நாட்டம் கொண்டதன் விளைவாக நந்திக்கடல் என்ற என் முதல் நவீனம் பிறந்தது. நந்திக்

கடலை அடுத்து நான் எழுதிய சித்திரா பெளர்ணமி, நாக நாட்டு இளவரசி என்ற சரித்திர நாவல்களும் இவ்வகை அளவினுள்ளேயே அமைந்தன. இந்நாவல்களின் சமூகப் பயன் படிப்போருக்கு இன்பம் பயப்பதாகவே அமைந்தது.

அறிவின் விருத்தி, அனுபவங்களின் தாக்கங்கள் என்பன என் நாவலாக்கத்தின் போக்கினை இரண்டாம் காலகட்டத்தில் நிர்ணயித்தன. நான் வாழ்ந்த சமூகத்தின் பிரச்சனைகளும் முரண்பாடுகளும் ஏற்றத் தாழ்வுகளும் போலித்தனங்களும் என் ஆழ் மனதில் படிந்து என் நாவல்களில் ஆதிக்கம் பெற்ற காலத்தில் உருவான நாவல்கள்தாம் ஆச்சி பயணம் போகிறாள், அலைகடல்தான் ஓயாதோ?, கொத்தியின் காதல், இரவின் முடிவு, பிரளயம், வாடைக்காற்று என்பன. (இந்த ஒழுங்கில்தான் இந் நாவல்கள் என்னால் எழுதப்பட்டன. ஆனால், நூலுருப்பெற்ற ஒழுங்கு வேறு) சமூகத்தினை அனுதாபத்துடன் நோக்கி யதார்த்தமாகச் சித்திரிக்கும் உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடுகளாக இந்நாவல்கள் அமைந்தன. ஒரு சமூகத்தின் துன்ப, இன்ப வாழ்வை அப்படியே தத்ருபமாகச் சொல்லும் பாங்கில் இந்நாவல்களை நான் ஆக்கினேன். ஆச்சி பயணம் போகிறாள் என்ற நாவலை தவிர ஏனைய மேற்குறித்த நாவல்களில் நான் மூன்றாம் மனிதனாக நின்று கதையை எழுதினேன். சமூகப் பிரச்சனைகளையும் முரண்பாடுகளையும் கூறுவதோடு எழுத்தாளனின் பணி முடிந்து விடுகிறது என்ற கருத்தின் தாக்கம் என் இரண்டாம் காலகட்ட நாவல்களில் இடம்பிடித்துள்ளன.

சமூகத்தின் பிரச்சனைகளையும் முரண்பாடுகளையும் போலித் தனங்களையும் மக்கள் முன் வைப்பதற்கு நகைச்சுவை சிறந்த கருவி. எனவே தான், ஆச்சி பயணம் போகிறாள், கொத்தியின் காதல், முற்றத்து ஒற்றைப் பனை என்ற நாவல்கள் நகைச்சுவை நாவல்களாக உருப்பெற்றன. யாழ்ப்பாணத்தில் கிணற்றுத் தவளையாக வாழ்ந்த ஆச்சி, ஆனையிறவுக்கு அப்பால் நவநாகரிகத்தின் பிரதிநிதிகளான மகனுடனும் மருமகளுடனும் பயணம் சென்று காணும் உலகின் மாறுதல்களை ஆச்சி பயணம் போகிறாள் நவீனம் நகைச்சுவையுடன் சித்திரிக்கின்றது. சமூகத்தின் போலி வேஷங்களையும் சின்னத் தனங்களையும் கொத்தியின் காதலில் வரும் அதீத கற்பனைப் பாத்திரங்கள் மூலம் சித்திரித்துள்ளேன். அழிந்துபோகின்ற யாழ்ப்பாணத்துக்கேயுரிய கலை ஒன்றினைக் கட்டிக்காப்பதில் ஒரு

கிழவருக்குரிய வைராக்கிய உணர்வினை முற்றத்து ஒற்றைப்பனை நகைச்சுவையாக விபரிக்கின்றது. வண்ணார்பண்ணையில் வாழும் ஒரு ஏழைச் சுருட்டுத் தொழிலாளியின் துயரம் நிறைந்த வாழ்வைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதாகவே இரவின் முடிவு நாவல் அமைந்தது. இந்நவீனங்கள் சமூகத்தின் புரையோடிப் போன புண்களை இனம் காட்டினவேயன்றி மருந்தினைக் கூறவில்லை.

நான் இரண்டாம் காலகட்டத்தில் எழுதிய நாவல்களில் எனக்கு மிகவும் திருப்தி தந்த நாவல் வாடைக்காற்றாகும். ஈழத்து நாவலிலக்கிய வரலாற்றில் வாடைக்காற்றைப்போல பரபரப்பையும் பல்வேறு தர விமர்சனங்களையும் பெற்ற நாவல் வேறு எதுவுமில்லை. விற்பனை வேகத்திலும் சரி, விமர்சன அளவிலும் சரி வாடைக்காற்று என் பெயரை நிலைபெற வைத்த நாவலாகும். வாடைப்பருவத்தில் இடம்பெயர்ந்து மீன் பிடிக்கும் மீனவரிடையே நிகழும் தொழில் முறைகள், பூசல்கள், காதலனுபவங்கள், போராட்டங்கள் என்பனவற்றை ஒரு பிரதேசப் பகைப்புலத்தில் வாடைக்காற்று சித்திரித்தது. வாடைக்காற்று நவீனத்திற்கு வீரகேசரியில் ஆய்வுரை எழுதிய அலசையன் என்பவர், தன் சமூகவியல் அறிவைக் காட்ட சும்மா இருக்க முடியாமல் ஊதிவிட்ட சங்கு வாடைக்காற்றைப் புயற் காற்றாக மாற்றிவிட்டது. பல்வேறு தனிப்பட்ட நோக்கங்கள், அலசையன், வீரகேசரியில் எழுதிய கருத்தினை நான் வாடைக்காற்றில் எழுதியிருப்பதாகக் கற்பித்து, திரித்து, வாடைக்காற்றினைப் பிரச்சனைக்குரிய நாவலாக்கின.

என் நாவல் வளர்ச்சியின் இரண்டாம் காலகட்டத்தில் தான், 1976 ஆம் ஆண்டு நாவலிலக்கியத்திற்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசினைப் பெற்ற "பிரளயம்" எழுதப்பட்டது. இந்நவீனம் வாடைக்காற்று நாவலுக்கு முன் எழுதப்பட்டது. இரண்டாம் காலகட்டத்தில் வெளிவந்தாலும் பிரளயம் எடுத்துக்கொண்ட களமும், கருவும் கனமானவையாக அமைந்தன. சமூகப் பார்வையும் பயனும் நிதர்சனமானவையாக இருந்தன. உயர் வேளாளர் என்று கூறிக் கொண்ட என் பாட்டனார் என் கிராமத்தில் சலவைத் தொழிலாளர் மீது செலுத்திய சாதி வெறியும் திமிரும் என்மனதில் ஆழப் பதிந்திருந்தன. பரம்பரை பரம்பரையாகச் செய்துவந்த தொழிலினை மாற்றிப் புதிய தொழிலில் சலவைத் தொழிலாளர் ஈடுபட முயன்ற காலகட்டத்தில் என் கிராமத்தில் நிகழ்ந்த சாதித்துவேஷ வெறியையும் நான் உணர்ந்திருக்கிறேன். ஆசிரியர் கார்த்திகேசு அவர்களின் பொதுவுடைமை வாதத்தால்

கவரப்பட்ட இளைஞர் கூட்டமொன்று சலவைத் தொழிலாளர்க்கு சாதகமாகப் புரட்சிக்கொடி உயர்த்தியதும் நான் கண்டவைதாம். இவற்றின் வித்திலிருந்து உருவான பிரளயம் நாவல் சமூகத்தின் பிரச்சினைகளையும், ஏற்றத்தாழ்வுகளையும், போலித்தனங்களையும் யதார்த்தமாகச் சித்திரிப்பதோடு சமூக மாற்றத்திற்கான வழிமுறை ஒன்றையும் சுட்டுகிறது.

என் நாவல் வளர்ச்சியில் மூன்றாவது காலகட்டமென “காட்டாறு” எழுதப்பட்ட கால கட்டத்தினையே நான் கருதுகின்றேன். ஈழத்திலே மிகப் பெரிய பரிசீனைப் பெற்ற நாவல் இது. ஆசிரியத் தொழிலிலிருந்து விடுபட்டு, நிர்வாக சேவையில் புகுந்து காரியாதிகாரியாக என்று கிராமப் புறங்களுக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தேனோ அன்று தான் எனக்குப் புரிந்திருக்காத, இதுவரைகாலமும் தெரிந்திருக்காத ஒரு சமூக வாழ்வு பலத்துடனும், பலவீனத்துடனும் இருப்பதைக் கண்டு உணர்ந்தேன். விவசாய தொழிலாள மக்கள் கூட்டம் காடுகளை வெட்டிக் கொளுத்திக் கழனிகளாக்கி இயற்கைக்கும் மிருகங்களுக்குமிடையில் நிரந்தரப் போராட்டவாழ்வு வாழ்கின்ற வேளையில், இடையில் இன்னொரு வர்க்கம் சுரண்டிப் பிழைப்பதைக் கண்டேன். நிலந்தேடியபின் இறுதியில் அதையும் இழந்து சீரழிவதைக் காண முடிந்தது. அழகிய விவசாயக் கிராமங்களை பெரிய மனிதர் என்ற போர்வையில் உலாவும் முதலாளித்துவக் கூட்டமும், உத்தியோக வர்க்கமும் எவ்வாறு சீரழித்து சுரண்டுகின்றனர் என்பதை நான் என் கண்களால் காண நேர்ந்தது. மண்ணையும் பொன்னையும் மட்டுமா அவர்கள் சுரண்டினார்கள்? பெண்களை விட்டார்களா? சுரண்டலின் வகைகள் என்னைப் பதற வைத்தன. கிராமாந்தர வாழ்க்கையில் எதுவுமறியாத அப்பாவி ஏழை விவசாயிகளைப் பரம்பரை நிலப்பிரபுத்துவ முதலாளிகளும், விவசாயத்தின் வெற்றியில் அண்மையில் பணந்தேடிக்கொண்ட புதிய முதலாளிகளும் கருவறுத்தார்கள். கிராமப்புறங்களின் அபிவிருத்திக்காக நல்ல மனதுடன் ஒதுக்கப்படுகின்ற கிராம மக்களுக்கான செல்வம், ஐஸ்கட்டி கைமாறுவதைப்போலக் கைமாறி ஒரு துளியாக நிலைப்பதையும் கண்டேன். இக்கிராமங்களில் ஒரு சிலரால் கல்விச் சுரண்டல் எவ்வாறு திட்டமிடப்பட்டு நடாத்தப்படுகின்றது என்பதையும் காண நேர்ந்தது. பல முனைகளிலும் தாங்கள் சுரண்டப்படுவதை அறியாது, அறிய வகையற்றுத் தேங்கிய குட்டையாக கிராம மக்கள் வாழ்ந்துவருவதையும், அதிகாரத்துக்கும் சண்டித்தனங்களுக்கும் பயந்து ஒதுங்கியிருப்பதையும், ஆங்காங்கு சிறு தீப்பொறியாக

இளைஞர் சிலர் விழிப்புக்குரல் எழுப்புவதையும் நான் கண்டேன். என் மனதில் இவை யாவும் ஆழப்பதிந்து வெளிவரத் துடியாய்த் துடித்தன. இச் சின்னத்தனங்களை - தேசியத் துரோகிகளை - மக்கள் விரோதிகளை மக்கள் முன் காட்டிக்கொடுக்க வேண்டும் என்ற சத்திய ஆவேசத்தின் விளைவாக உருவானதுதான் காட்டாறு. காட்டாறு நாவலில் நான் பாத்திரங்களிலிருந்து விலகி மூன்றாவது மனிதனாகத் தனித்து நிற்கவில்லை; தனித்து நிற்க முடியவில்லை. கிராமப் புறச் சமூகப் பிரச்சனைகளை வைத்து ஏற்கனவே நான் சில சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளபோதிலும், அவை பூரணமான முழுமையான என் உணர்வு வெளிப்பாடாக அமையாமையினால் யாவற்றையும் ஒன்றாக மக்கள்முன் வைக்கும் நாவலாக காட்டாற்றினை ஆக்கியுள்ளேன். சமூகத்தில் காணப்படும் பிரச்சனைகளையும் முரண்பாடுகளையும் போராட்டங்களையும் சுரண்டல்களையும் நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து அவற்றின் காரணகாரியத் தொடர்புகளைக் கண்டு, பரிகாரம் கூறும் நாவலாக காட்டாறு அமைந்துள்ளது. கிராமிய சமூகத்தின் புரையோடிப் போன புண்ணையும், அப்புண்ணிற்கான மூலவேர்களையும் சுட்டிக்காட்டி அந்நச்சுக் கிருமிகளை அழித்தற்குரிய மருந்தும் கூறி, புதியதொரு வர்க்கபேதமற்ற சமூகத்தினைச் சிருஷ்டிக்க முயலும் அவாவினை இக் காட்டாற்றில் காண முடியும்.

இந் நாவலின் சமூகப்பயன்...?

காட்டாறு பெரியதொரு சமூக மாற்றத்தை நம் சமூகத்தில் உருவாக்கும் என்ற பேராசை எனக்கில்லை. ஆனால், ஒரு சில மக்களையாவது சிந்திக்க வைக்கும் என்ற நியாயமான நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு.

ஈழத்தின் நாவலிலக்கிய வரலாற்றில் வீரகேசரி புத்தக வெளியீடு சாதித்து வருபவை மறைக்க முடியாத சாதனைகளாகும். சிறப்பாக திரு. எஸ். பாலச்சந்திரனின் இடைவிடா நல் முயற்சி, ஈழத்தின் இலக்கிய உலகிற்குக் கிடைத்த அரும் கொடையாகும். என் நாவல்களைப் பிரசுரித்து என் நாவல் இலக்கிய முயற்சிக்கு என்றும் துணை நிற்கும் வீரகேசரி ஸ்தாபனத்திற்கும், திரு. பாலச்சந்திரனுக்கும் என் நன்றிகள் பலகோடி.

வணக்கம்

செங்கை ஆழியான்

உதவி அரசாங்க அதிபர் இல்லம்,
துணுக்காய். 16-3-77

இரண்டாம் பதிப்பு முன்னுரை

‘காட்டாறு’ நாவலின் இரண்டாம் பதிப்பு நீண்ட காலத்திற்குப்பின்னர் வெளிவருகின்றது. பல இலக்கிய வெளியீட்டாளர்கள் ‘காட்டாறு’ நாவலைத் தாம் தமது பதிப்பாக வெளியிடவேண்டுமென விரும்பி நடவடிக்கைகளில் இறங்கியதால் காலதாமதமாகிவிட்டது. அவர்களது ஆர்வமும் முயற்சிகளும் கைகூடவில்லை. எனவே, காட்டாறு கமலம் பதிப்பாக இப்போது வெளிவருவது தவிர்க்கவியலாத சங்கதியாகும். இச் சந்தர்ப்பத்தில் ‘காட்டாறு’ நாவலுக்குத் தக்கதொரு அணிந்துரை தந்து வாழ்த்திய அமரர் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்களுக்கு என் பணிவான நன்றிகளைத் தெரிவித்து நினைவு கூருகின்றேன். 1986 ஆம் ஆண்டு இலங்கை இலக்கியப்பேரவையினரின் சிறந்த நாவலுக்கான பரிசினையும் விருதினையும் அவர் கரங்களால் பெறும் வாய்ப்பினைப் பெற்றவன். அவரது பாதாரவித்தங்களுக்கு என்றும் என் பணிவான வணக்கங்கள்.

இந்த நாவல் ‘வீரகேசரி’ யின் ஐம்பதாவது நூலாக வெளிவந்தது. இதனை மறுபதிப்பாகப் பிரசுரிக்க அனுமதிதந்த வீரகேசரி நிர்வாகத்தினருக்கு என் நன்றி. இரண்டாம் பதிப்பினைச் சிறப்பாகப் பதிப்பிக்கும் தம்பி க. ராஜேந்திரன் (செந்தி) அவர்களுக்கும், அட்டைப்படத்தை வரைந்துதவிய ஓவியர் ‘ரமணி’ க்கும் நன்றிகள்.

செங்கைஆழியான்.

பதிவாளர்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,
யாழ்ப்பாணம்.
10.08.1997

‘செங்கை ஆழியானைப் பற்றிச் சொல்ல எவ்வளவோ இருக்கிறது. அவர் எழுதிய பல்வகைப்பட்ட கதைகளையும், அவருடைய விடாமுயற்சியையும் நன் மனமுடையவர்கள் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது; வாழ்த்தாமல் இருக்க முடியாது. ஈழநாடு, வீரகேசரி நாவல் போட்டிகளில் பரிசில்கள் பெற்றவர். சுதந்திரன், ஈழநாடு, கலைச்செல்வி ஆகிய பத்திரிகைகள் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டிகளில் பரிசில்கள் பெற்றவர். நாவலர் நூற்றாண்டினை முன்னிட்டு நடாத்தப்பட்ட நாடகப் போட்டியில் முதற் பரிசினைப் பெற்றவர். செங்கை ஆழியானைப் பற்றி ஈழம் நிச்சயம் பெருமைப்படலாம்.’

— ‘அக்கினிக்குஞ்சு’ முன்னுரையில்
அமரர் இரசிகமணி **கனகசெந்திநாதன்**.

‘அவரது நாவல்கள் அவர் எடுக்கும் பகைப்புலத்தாலும், கூறும் செய்தியாலும் தனித்து நிற்பவை. அவரது நாவல்கள் தொழிலாள, பாட்டாளிகளின் வாழ்க்கையுடன், அவர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளையும் மையமாக வைத்து எழுதப்பட்டுள்ளன. கதைகளில் இடம்பெறும் பகைப்புலத்தை அக்குவேறு ஆணிவேறாகக் கலை அழகுடன் அலசி, ஆராய்வார். கதாமாந்தர்களின் உரையாடல்களில் மண் வாசனை வீசும். இவரிடம் காணும் ஒரு எழுத்தாளனுக்கு இருக்க வேண்டிய அவதானிப்புத் திறன் வியந்துரைக்கத்தக்கது.

— ‘யானை’ முன்னுரையில்
பேராசிரியர் **பொ. பாலசுந்தரம்பிள்ளை**.

‘செங்கை ஆழியான் தனது எழுத்து ஆளுமையால் தனக்கென்று ஒரு ரசிக சாம்பிராச்சியத்தை உருவாக்கி எழுதுகோலோச்சிக் கொண்டிருக்கின்றார். ஒரு கையால் நாடித் துடிப்பை பார்த்துக்கொண்டு மறு கையால் மருந்து எழுதும் வைத்தியர் போன்றவர் செங்கை ஆழியான். மக்களின் நாடித் துடிப்பை உணர்ந்து பேனாவை நகர்த்துபவர். அந்தத் துடிப்பின் ஆக்கங்களே அவரின் நூல்கள்.’

— ‘நடந்தாய் வாழி வழக்கியாறு’
முன்னுரையில் மூதறிஞர்
அமரர் சிரித்திரன் ‘**கந்தர்.**’

‘இலங்கை எழுத்தாளர்களில் டேனியலும் செங்கை ஆழியானும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்கள் தம் நாவல்களில் இடம்பெறும் மனிதர்கள் பற்றிய சமூகச் சூழல், பொருளியல் சூழல், வரலாற்று விபரங்கள் ஆகியவற்றை நிறையத் தருவதில் தமிழ்நாட்டு முற்போக்காளர்களைவிடச் சிறந்து இருக்கிறார்கள்.’

— ‘மார்க்சியமும் தமிழ் இலக்கியமும்’
என்ற நூலில் ‘**ஞானி**’ (சென்னை)

‘அவருடைய நாவல்கள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு பகைப்புலத்தையும் வேறுபட்ட மாந்தர்களையும் சித்திரிப்பவை. அவரது ஒரு நாவலைப் போல அவருடைய இன்னொரு நாவல் அமைவதில்லை. ‘வாடைக் காற்றி’ லிருந்து ‘கிடுகுவேலி’ வரை இத்தகைய பண்பு நிலவிவந்துள்ளமையை அவரது நாவல்களைப் படித்தவர்கள் அவதானித்திருப்பர்.’

— ‘கடல் கோட்டை’ முகவுரையில்
‘சசிபாரதி’, **ச. சபரத்தினம்.**

இன்றைய ஈழத்து முன்னணித் தமிழ் நாவல் ஆசிரியர் செங்கை ஆழியான் என்று கூறினால், அது எல்லோர்க்கும் ஒப்ப முடிந்த கூற்றாகும். செங்கை ஆழியான் தன் நாவலுக்கு அடிப்படையான களத்துடன் நேரடித் தொடர்பு கொண்டவர். களத்தினுள் நின்று நேரடியாகவோ தகவல் மூலமாகவோ பெறும் அனுபவத்தின் அடிப்படையில் எழும் நாவல் உயிர்த் துடிப்புடையதாக இருக்கும்.

சமூக அறிவியல் தரவுகளைச் செவ்வனே உணர்ந்து கொண்ட ஆக்க இலக்கியப் படைப்பாளி, அவ்விலக்கியத்துக்கு ஒரு புதிய பரிமாணத்தை வழங்குகிறான். ஒரு சமூக அறிவியலாளனாகிய செங்கை ஆழியானுடைய ஆக்க இலக்கியங்கள் பல இவ்வகையிலே புதிய பரிமாணத்தைப் பெறுகின்றன. 'மழையில் நனைந்து வெயிலில் காய்ந்து' என்னும் இந்நாவலும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

— பேராசிரியர் **அ. சண்முகதாஸ்**
'மழையில் நனைந்து வெயிலில்
காய்ந்து' முன்னுரையில்

'ஈழத்து ஆக்க இலக்கியத் துறையில் கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக சிறு கதை, நாவல் ஆகிய படைப்புகளின் மூலம் தம் பெயரை நிலைபெறச் செய்தவர் செங்கை ஆழியான். இவரது கல்விப் புலமையும், உத்தியோக ரீதியான அனுபவங்களும், இயற்கையாகவே அவரிடம் காணப்படும் கலை இலக்கிய ஆர்வமும், இலக்கியத்துறையில் அவர் பின்பற்றும் நிதானமும் அவரைச் 'சிறந்த ஆக்க இலக்கிய கர்த்தா' என்ற வரிசையில் நிலை நிறுத்தியுள்ளன.

— கலாநிதி . **இ. பாலசுந்தரம்**
'ஒருமையவட்டங்கள்' என்ற நாவல்
முன்னுரையில்.

‘கால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாக ஈழத்தின் நவீன தமிழிலக்கியத் துறையில் தனது ஆளுமையின் சுவடுகளை ஆழமாகப் பதித்து நிற்கும் முதல் வரிசைப் படைப்பாளி செங்கை ஆழியான் ஆவார். செங்கை ஆழியான் சமூக வரலாற்றை மனித நேய நோக்கில் காணமுற்பட்டவர். தனி மனிதரையும் சமூகமாந்தரையும் அவர்களது இயல்பான உணர்வோட்டங்களுடன் இனங்காட்ட விழைந்தவர்: காட்டியவர். குறிப்பாகக் கீழ் நடுத்தர வர்க்கச் சமுதாய மன அவசங்களே ஆழியானது ஆக்கங்கள் பலவற்றினதும் அகநிலையாக அமைந்தன. இவற்றைப் பல்வேறு தரங்களில் நின்று இயற்பண்புடன் வெளிப்படுத்திய வகையிலேயே அவரது தனித்தன்மை புலப்படுகிறது.

— ‘மல்லிகையில்’ கலாநிதி **நர. சுப்பிரமணியன்**.

‘உலக ரீதியில் உன்னதமான நாவல் என்ற கணிக்கப்பட்ட ஒரு படைப்பு இன்னும் தமிழில் வெளி வரவில்லை. அத்தகைய ஒரு நாவலை எழுதும் ஆற்றல் உள்ளவர்கள் எம்மிடையே இருவர். ஒருவர் கே. டானியல். அவர் இப்போது இல்லை. மற்றவர் செங்கை ஆழியான். இன்னும் கால் நூற்றாண்டு காலத்திற்கு மேல் எழுதக்கூடிய வயதினர். செங்கை ஆழியான் தன்னுடைய இன்றைய வளர்ச்சியின் பரிணாமத்தை நன்கு அறிந்தவர். இயற்கையாகவே எழுதும் ஆற்றல் மிகுந்தவர்.’

— ‘தீம்தரிகிடத்தோம்’ நாவல் முன்னுரையில் பேராசிரியர் **‘நந்தி’**

‘செங்கை ஆழியானின் நோக்கம் எதுவாக இருந்தாலும், தான் எழுதுவது யாருக்காக’ அவர்களின் மனவளர்ச்சி எத்தகையது என்பதனை நன்கு மனதில் கொண்ட இனிய எளிய நடையில் எழுதிவருகிறார். அதனால் நாவலின் சமூகப்பணி, சமூகப்பணிக்கென்றே வெளிவரும் நாவல்களை விட அதிக பலனை நிச்சயம் அளிக்கும் என்று நம்பலாம்.

— ‘ஆச்சி பயணம் போகிறாள்’

முன்னுரையில் **‘செம்பியன் செல்வன்’**

இலங்கைத்தமிழ் மக்களைத் தாக்கும் பிரச்சனைகளின் திரள் நிலையைச் செங்கை ஆழியான் நாவலில் காட்ட முனைந்துள்ளார். தமிழ் மக்களின் அகப்புற முரண்பாடுகளை எடுத்துக் காட்டுகிறார். ஈழத்தின் இன்றைய படைப்பாளிகளுள் மிக வெற்றிகரமானவர் செங்கை ஆழியானே எனலாம். தான் கடமையாற்றிய பகுதியின் சமூக உறவுகளையே தனது படைப்பிலக்கியங்களின் பிரதான குறிமையமாகக் கொண்டு காட்டுவதில் செங்கை ஆழியான் முன்னணியில் நிற்கின்றார்.

— பேராசிரியர் **கா. சிவத்தம்பி**

‘இந்த நாடு உருப்படாது’ முன்னுரையில்

தமிழ் எழுத்துலகில் தனக்கென ஒரு முத்திரை பதித்த எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியான். காலத்திற்குக்காலம் எம்மத்தியில் ஏற்பட்ட அனர்த்தங்களை வரலாற்றுப் பதிவேடாக்கியவர். எமது சமுதாய முரண்பாடுகளைச் சரியாகச் சித்திரிப்பதில் அவருக்கு நிகர் அவரே. சமுதாயத்தின் இயல்பான சிந்தனை மாற்றத்தினால், எல்லோரும் படிப்பதன் மூலமும் வருவாயைப் பெருக்குவதன் மூலமும் சாதிமுறையை தகர்க்கலாமென்ற சிந்தனை கொண்டவர். அவற்றை வலியுறுத்தி எழுதுபவர்.

— **சுந்தரம் டி.வகலாலா**

‘அக்கினி’ முன்னுரையில்

இன்றைய ஈழத்து எழுத்தாளர்களிலே மக்களின் கவன ஈர்ப்புக்குரியவராகச் செங்கை ஆழியான் காணப்படுகின்றார். தமக்கென ஒரு வாசகர் கூட்டத்தை உருவாக்குவது இலகுவான காரியமல்ல. ஆக்க இலக்கியக்காரன் ஒருவன் அடையும் மகத்தான வெற்றிகளுள் ஒன்று தமக்கென ஒரு வாசகர் கூட்டத்தை உருவாக்கி அதைக் காப்பாற்றுவதாகும்.

— கலாநிதி. **எஸ். சிவலிங்கராசா**

‘கிடுகு வேலி’ முன்னுரையில்

செங்கை ஆழியானின் இயல்பான முயற்சிகளின் வெளிப்பாடுகளின் ஓர் அம்சம் தான் இந்தப் படைப்புத் தொழிலும் என்று நான் நினைக்கின்றேன். செங்கை ஆழியானுக்கு அவருக்கேயுரித்தான ஒரு தத்துவப் பார்வையுண்டு. அண்மைய ஆண்டுகளில் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் மீது கணிசமானவளவு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் செல்வாக்கை அவர் பெற்றுள்ளார். இவரது படைப்புக்களில் சில காலத்தையும் மீறிப் பேசப்படும் என மெய்யாகவே நம்புகின்றேன்.

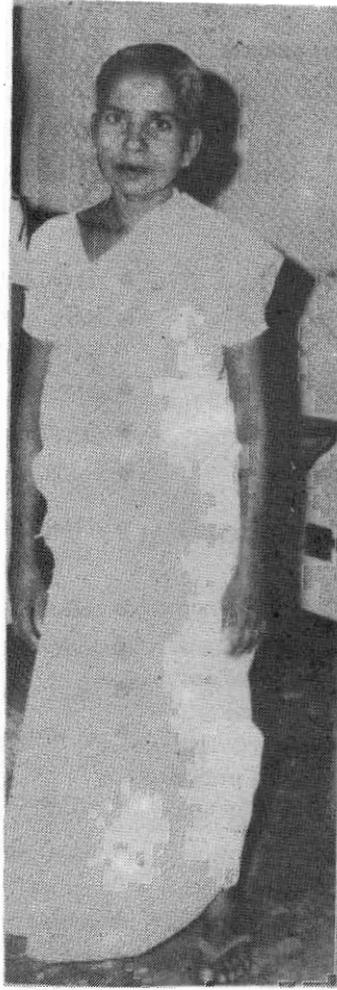
டொமினிக் ஜீவா

இரவு நேரப் பயணிகள் முன்னுரையில்

'Prolific Writers' என ஆங்கிலத்தில் ஒரு தொடருண்டு. எழுதிக்குவிப்போர் என்று தமிழில் சொல்லலாம். ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் செங்கை ஆழியானுக்கு இது பொருந்துவதுபோல வேறு யாருக்கும் பொருந்தாது. இலக்கியம் மக்களைச் சென்றடைய வேண்டுமென்பதில் தெளிவாகவிருக்கிறார். செங்கை ஆழியானின் இன்னொரு பரிமாணம் புனை கதை சாராத (Non-Fiction) துறையில் அவர் செய்துள்ள சாதனை.

கவிஞர் **சே. பத்மநாதன்**

'யாககுண்டம்' முன்னுரையில்

மாமியார் அமரர்
திருமதி. சரஸ்வதி விஜயரத்தினம்
(19.01.1921 - 25.01.1997)
அவர்களுக்கு இந்நூல் காணிக்கை

— செங்கை ஆழியான் —

ஆசிரியரின் ஏனைய நூல்கள்

- நந்திக்கடல்
- அக்கினிக்குஞ்சு
- யாழ்ப்பாணத்து இராத்திரிகள்
- வாடைக்காற்று
- காட்டாறு
- கங்கைக்கரை ஓரம்
- சித்திரா பெளர்ணமி
- இதயமே அமைதிகொள்
- யானை
- மழைக்காலம்
- இந்த நாடு உருப்படாது
- கந்தவேள் கோட்டம்
- யாக குண்டம்
- கொத்தியின் காதல்
- காற்றில் கலக்கும் பெருமூச்சுக்கள்
- குவேனி
- இரவு நேரப் பயணிகள்
- 24 மணி நேரம்
- மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் எரிகிறது
- ஈழத்தவர் வரலாறு
- ஆச்சியணம் போகிறாள்
- தீம்தரிகிட தித்தோம்
- இரவின் முடிவு
- பிரளயம்
- கனவுகள், கற்பனைகள், ஆசைகள்
- அலைகடல் தான் ஓயாதோ?
- முற்றத்து ஒற்றைப்பனை
- நடந்தாய் வாழி வழக்கியாறு
- மழையில் நனைந்து வெயிலில் காய்ந்து
- அக்கினி
- ஜன்மபூமி
- ஆறுகால்மடம்
- ஓ அந்த அழகிய பழைய உலகம்
- ஒருமைய வட்டங்கள்
- கடல் கோட்டை
- காவோலை
- The Beast
- 12 மணி நேரம்
- நல்லைநகர் நூல்
- யாழ்ப்பாணக் கோட்டை வரலாறு

காட்டாறு

1. தங்கு வேட்டை

அருவியாற்றின் கரையில் அவர்களின் கால்கள் தரித்து நின்றன. தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் தனது கையில் இருந்த துப்பாக்கியைக் கணபதியிடம் நீட்டினான். வலது கையிலிருந்த காட்டுக் கத்தியை இடது கைக்கு மாற்றிக் கொண்ட கணபதி, வலது கையால் துப்பாக்கியை வாங்கிக் கொண்டதும் தாமரைக்கண்டு தண்ணீர் அருந்துவதற்காக ஆற்றில் இறங்கினான்.

பிரம்புப் பற்றைகளை விலக்கிக் கொண்டு தாமரைக்கண்டு இறங்கும்போது எழுந்த சரசரப்பால், தூக்கம் கலைந்த ஆற்று மந்தி ஒன்று கிரீச்சிட்டபடி மருதமர உச்சிக்குத் தாவி ஏறியது. ஆற்று மந்தியின் கூச்சலால் அமைதி குலைந்தது. பறவைகளின் சிறகொலியும், சிறு விலங்குகள் பற்றைகளுக்குள் மறைவதால் எழுந்த பரபரப்பொலியும் காட்டில் சற்று நேரம் நிலவி அழிந்தது. தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் சற்றுத் தயங்கி நின்றான். பின்னர் மருதமர உச்சியில் மறைந்திருந்து தன்னை உறுத்துப் பார்க்கும் ஆற்று மந்தியைத் தலை நிமிர்த்திப் பார்த்தான்.

“ஒரு சின்னச் சத்தம் காட்டையே கலக்கிவிட்டுது பார்....” என்றான் கணபதி: “உதாலை இறங்காதை தாமரைக்கண்டு.... அங்கை பாத்தியே, ஆத்துக்குப் போற வழியை நல்ல வழி... பற்றையளில்லை...அதாலை இறங்கு....”

கணபதி சுட்டிக்காட்டிய இடத்தைத் தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் பார்த்தான். பற்றைகள் பத்தடி அகலத்துக்கு மேல் விலகி வழிவிட்டிருந்தன. பாதையில் ஒரு சிறு புல் பூண்டு கூடக் காணப்படவில்லை. மணல் பரந்து கிடந்தது.

தாமரைக்கண்டும் கணபதியும் அந்தப் பாதைவழியாக ஆற்றில் இறங்கினர். அப்பாதை குண்டும் குழியுமாக இருந்தது. வட்டமான பெரிய காலடிகள் அதில் தெரிந்தன.

“இது ஆனையள் தண்ணி குடிக்க ஆத்தில இறங்கிற வழி... அது தான் உப்புடிக் கிடக்குது...” என்றான் தாமரைக்கண்டுக் கிழவன். பாதையில் யானைகளின் லத்திக் கும்பங்கள் காணப்பட்டன. சாணகக் கும்பமொன்றில் காலை வைத்துப் பார்த்துவிட்டுக் கிழவன் சொன்னான்: “இன்னும் சூடு ஆறல்லை. ராத்திரி இதில ஆனையள் நின்றிருக்குது....”

கணபதி சற்று அச்சத்துடன் சுற்றும்முற்றும் பார்த்தான். இருபது அடி வரை சாய்வாக இறங்கிய ஆற்றுப்பள்ளத்தாக்கில் ஆறடி அகலத்திற்கு ஒரு ஆறு சலசலத்தபடி விரைந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. வட்டமான கருங்கற் பாறைகள் சிறிதும் பெரிதுமாக ஆற்றின் கரைகளில் உருட்டிவிடப்பட்டிருந்தன. பலபாறைகள் ஆற்றுநீருக்கு மேலாகத் தலையை நீட்டிக்கொண்டு கிடந்தன. வலது பக்கமாக அவனின் பார்வை சென்றவிடத்தில் முழங்கை வளைவுடன் ஆறு ஒரு முடக்கில் திரும்பி மறைந்தது. ஆற்றின் இரு பக்கங்களிலும் மனிதனால் ஒரு போதும் அழிக்கப்படாத கன்னிக் காடு மண்டிக் கிடந்தது. கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரை ஆற்றின் கரைகளில் மருதமரங்களும் பிரம்புப் பற்றைகளுமே விரவிக் கிடந்தன.

தாமரைக்கண்டுக்கிழவன் இரு கரங்களாலும் நீரை அள்ளிக் குடித்தான். முகத்தையும் கால்களையும் கைகளால் உரஞ்சிக் கழுவினான். இடுப்பில் சுற்றியிருந்த சிவப்புத் துவாயை அவிழ்த்து முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு, பாறையொன்றில் ஏறி ஓய்வாக அமர்ந்தான். கணபதி கைகளில் இருந்த துப்பாக்கியையும் காட்டுக் கத்தியையும் கிழவனுக்கு அருகில் சாய்த்து வைத்துவிட்டு ஆற்றில் இறங்கி கால் முகம் கழுவிய பின்னர் கிழவனுக்கு முன்னால் மணலில் குந்தினான்.

தாமரைக்கண்டுக்கிழவன் சுருட்டு ஒன்றைப் பற்ற வைக்க, கணபதியும் மடிப் பொட்டலத்தில் இருந்த வெற்றிலையைப் பிரித்தான்.

“அருவியாததை புரட்டாசி, ஐப்பசி மாதங்களில் பாக்க வேணும்.... இரு கரையும் முட்டி வழியத் தண்ணி பாயும்.... இப்ப கடும் கோடை.... பங்குனி, சித்திரை மாதங்களில் இப்படிக் குறைவாத் தான் தண்ணி பாயும்....” என்றான் தாமரைக்கண்டுக்கிழவன் எச்சிலைத் துப்பியவாறு.

“எண்டாலும் தாமரைக்கண்டு, இந்த ஆத்திலை தண்ணியில்லாத காலமே நான் அறியத்தக்கதாக இல்லை....”

“போனமுறைபோல வரட்சி இனி ஒருக்காலமும் வரக்கூடாது கணபதி.... ரெண்டு மாதத்துக்கு முந்தி இப்பக்கம் வேட்டைக்கு வந்தனான்.... அப்ப ஆத்தில தண்ணியில்ல....”

“ஓமோம். பொல்லாத வரட்சி தான்.... ஊரில ஒருத்தருக்கும் பயிர் பச்சை மிஞ்சவில்ல.... ஆனா நம்மடை சியாமனுக்கும், முதலாளி கந்தசாமியாருக்கும் அந்த வரட்சியிலும் நல்ல வெள்ளாண்மை....” என்றான் கணபதி.

“அவங்கள் பணக்காரர்.... குளத்தில் சேருகிற கொஞ்சத் தண்ணியையும் மற்றவைக்கு விடாமல் தாங்களே பங்கிட்டுக் கொள்வாங்கள்.... கேள்வி ஞாயம் இருந்தாத்தானே? ஊரில இருக்கிற தலைமைப் பதவிகள் எல்லாம் அவங்களுக்குத்தானே?... சியாமன், பயிர்செய்கைக்குழுத் தலைவர், இப்ப புதிதா ஏதோ விவசாய சேவைநிலையம் என்று திறந்திருக்கிறான்களே அந்தத் தலைவர், இணக்க சபைத்தலைவர் எல்லாம் ஓராளர்.... அப்ப கேட்கவா வேணும்....” என்று காறித் துப்பினான் தாமரைக்கண்டுக் கிழவன்.

நதிக்கரைக்கு அப்பால் தெரிந்த ஒரு சிறு வெட்டையில் காட்டுக் கோழிகள் நான்கு நின்று தரையைக் கால்களால் கிளறிப் பூச்சி புழுக்களைத் தேடிக் கொண்டிருந்தன. காட்டுச் சேவலின் வெடிவாற் சிறகுகள் வெயிலின் ஒளியில் பளபளத்தன. பேன் கடியைப் பொறுக்கமாட்டாத பேடை, கால்களால் தரையில் பள்ளம் பறித்துப் புழுதியை உடலெல்லாம் உதறிக்கொண்டு உடற்சிறகுகளைச் சிலிர்த்துக் கொண்டது.

“இவங்கட தில்லுமுல்லுகள் இப்ப இப்பத்தான் வெளிச்சத்துக்கு வருகுது.... நீர்வேலிப் பொடியன் சந்தனம் எங்கட ஊருக்கு வந்ததுக்குப் பிறகுதான் எங்கட ஆக்களுக்குப் புரியுது....” என்றான் கணபதி.

அவன் மனக் கண்களில் சந்தனம் என்ற இளைஞனின் உருவம் தெரிந்தது.

“ஓமோம்....” என்று தாமரைக்கண்டு ஆமோதித்தான்.

குந்தியிருந்த கணபதி வசதியாக மணலில் அமர்ந்து கொண்டான்.

“அது தான் நானும் பார்க்கிறன் தாமரைக்கண்டு.... எங்க கடலாஞ்சிக் கிராமத்தில மாரசிங்கத்தாரை விட்டால் வேறை ஆக்கள் இல்லையோ?...”

தாமரைக்கண்டுக்கிழவன் துப்பாக்கியை எடுத்து மடியில் வைத்துக்கொண்டான். துவாயினால் அதனை மெதுவாகத் துடைத்தான்.

“அவங்க ஊராக்கள் கணபதி....”

“அப்ப நாங்க வந்தான் வரத்தான்கள் என்கிறாய் என்ன? நாங்க வரேக்கை தாமரைக்கண்டு, இந்தக் கடலாஞ்சி ஒரே காடு... கடலாஞ்சிக் குடியேற்றத் திட்டத்தை உருவாக்கி எங்களைக் குடியேற்றக்கை இங்க இருந்தவைக்குச் சரியா வெள்ளாண்மையே செய்யத் தெரியாது... நாங்க தான் காட்டிக் கொடுத்தம்... எங்கட பிள்ளையள் எல்லாம் இந்த மண்ணில தான் பிறந்ததுகள்...”

“என்டாலும் கணபதி, நீ புங்குடுதீவான்... நான் இந்தியாக்காரன்...” என்று கூறிவிட்டுப் பெரிதாகச் சிரித்தான் தாமரைக்கண்டு: “படிச்ச மனிசன்... செல்வாக்கான மனிசன் என்றதால் தான் மாரசிங்கத்தாரை ஊரில எல்லாத்துக்கும் முன்னுக்கு வைக்கினம்... கந்தசாமியார் கொன்றாக்குகள் எடுத்துச் செய்து பணக்காரனாகினவர்... அதனால் அவருக்கும் செல்வாக்கு...”

“ஏழையளுக்கு இந்த ஊரில இடமில்ல என்கிறாய்?...”

“ஊரில என்ன கணபதி உலகத்திலேயே இடமில்ல...”

இருவரும் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தார்கள். கணபதி, தாமரைக்கண்டுக் கிழவனை நிமிர்ந்து பார்த்தான். கிழவனுக்கு அறுபத்தைந்து வயது வரையில் இருக்கும். நரமயிர்கள் செறிந்த தலைமயிரைக் கொண்டையாகக் கட்டியிருந்தான். உழைத்து உழைத்து உரமேறிய கரங்களில் சுருக்கம் விழுந்திருந்தாலும் முறுக்கேறிய காட்டுக் கொடிபோல அவை திரண்டு கிடந்தன. அகன்ற மார்பில் குறுக்காக ஒரு வெட்டுத் தளும்பு காணப்பட்டது. கணபதிக்கு ஐம்பது வரையில் தான் இருக்கும். முன்தலையில் வழக்கை விழுந்து

விட்டது. பின் தலையில் வெண்மயிர்கள் ஐதாக்கக் காணப்பட்டன. வயிறு ஒட்டியிருந்த போதிலும் உடல் தொழிலாளிக் குரிய முறுக்குடன் விளங்கியது.

ஆட்காட்டிக் குருவி ஒன்று இவர்களைக் கண்டுவிட்டு அவலமாகக் குரல் எழுப்பியது. 'கிக்...கீக்...கிக்...கீக்' என்று கத்தி எச்சரிக்கை செய்து வட்டமிட்டுப் பறந்தது. ஆற்றின் மறுகரையில் இருந்தாற்போல ஒரு கூட்டம் ஆற்று மந்திகள் தோன்றின. மருதமரக் கிளைகளில் அவை அமர்ந்திருந்தன. அவற்றின் கரியநிறம் சூரியஒளியில் மேலும் கருமை பூத்தது. நீர் அருந்துவதற்காக அவை கீழிறங்க முயன்றபோது, பெருங் கருங்குரங்கொன்று அவலத்தொனியில் சத்தமிட்டது. இறங்க முயன்ற மந்திகள் மீண்டும் கிளைகளில் தாவிக்கொண்டன.

“எங்களைக் கண்டிட்டுத்தான் தாட்டன் குரங்கு எச்சரிக்குது...” என்றான் தாமரைக்கண்டு, கணபதியைப் பார்த்து. கணபதி ஆற்று மந்திகளைப் பார்த்தான். சுமார் ஐம்பது வரை சிறிதும் பெரிதுமாகக் காணப்பட்டன. தாய்க் குரங்குகளின் வயிறுகளைப் பற்றிப் பிடித்தவாறு குட்டிக் குரங்குகள் எட்டிப்பார்த்தன. அவை யாவும் இவர்களுடைய ஏக்கத்துடனும் கோபத்துடனும் பார்ப்பதுபோலக் கணபதிக்குப் பட்டது.

“எங்கட ஊரில் காணப்படுகிற சிறையான் குரங்குகள், நரைக் குரங்குகளிலும் பாக்க இந்த ஆத்து மந்திகள் வித்தியாசமானவை... நிறத்திலும் கறுப்பு... உருவத்திலும் பெரிசு... இலேசில் நாட்டுப் பக்கம் வரா...” என்றான் தாமரைக்கண்டுக்கிழவன்.

“அங்க பார்...” என்ற கணபதி ஓரிடத்தைச் சுட்டினான்.

கூட்டத்தின் தலைவன் போலக் காணப்பட்ட தாட்டன் குரங்கு மெதுவாக மருதமரத்தை விட்டுக் கீழிறங்கியது. தாழ் செடியொன்றில் அமர்ந்தவாறு சுற்றும்முற்றும் பார்வையைச் செலுத்தியது. பின்னர் மெதுவாக உறுமியது. உடன் மருதமரத்தில் அமர்ந்திருந்த குரங்குகள் யாவும் வேகமாக மரத்தை விட்டுக் கீழிறங்கி நீரை அருந்தின. வரிசையாக அவை வெண்மணலில் முன்கைகளை ஊன்றித் தண்ணீர் குடிப்பது அற்புதமான காட்சியாக இருந்தது. தாய்க் குரங்குகள் தம் வயிற்றில் பற்றியிருந்த குட்டிகளை எடுத்துக் கீழே விட்டன. அவை மணலில் துள்ளிக் குதித்தன.

பெரிய குரங்கு மட்டும் தண்ணீர் அருந்தச் செல்லவில்லை. தனது கூட்டத்தினர் நீர் குடிப்பதைப் பார்ப்பதும் சுற்றுமுற்றும் பார்ப்பதுமாக இருந்தது. ஆற்று மந்திகள் நீர் குடித்துக் கொண்டிருந்த இடத்துக்குச் சற்று அப்பால் காணப்பட்ட பற்றையில் சிறிது சலசலப்பு ஏற்பட்டது. உடனே பெரிய குரங்கு உறும், மின்னல் வேகத்தில் எல்லாக் குரங்குகளும் மரத்தில் தாவி ஏறிக் கொண்டன. மணலில் துள்ளி விளையாடிய குட்டிகள் தாய்களின் வயிற்றைத் தாவிப் பற்றிய வேகத்தைத் தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் வியப்புடன் பார்த்தான். இதொன்றும் அவனுக்குப் புதிதான காட்சியல்ல. கடலாஞ்சியிலேயே புகழ் பெற்ற வேட்டைக்காரன் அவன். இருபது ஆண்டுகளாக வேளாண்மை இல்லாத காலங்களில் அவன் காடுகளில் வேட்டையாடத் திரிந்து வருகிறான்.

இப்போது கூட தாமரைக்கண்டும், கணபதியும் தங்கு வேட்டையாடத்தான் வந்திருக்கின்றார்கள். அருவியாற்றங் கரைக்கு தங்கு வேட்டைக்கு வந்து இரண்டு நாட்களாகி விட்டன.

தலைவன் குரங்கு மின்னல் வேகத்தில் கீழே குதித்து அவசரம் அவசரமாக நீரை அருந்திவிட்டுச் சலசலப்பு எழுந்த புதரை பின்னங்கால்களில் எழுந்து நின்றவாறு அவதானித்தது. பின்னர் கூச்சலிட்டவாறு மரத்தில் தாவினது. பத்து எண்ணுவதற்குள் ஆற்று மந்திகள் கூட்டம் அம்மருத மரத்தை விட்டுத் தாவி மறைந்தது.

தாமரைக்கண்டுவின் கூர்மையான விழிகள் சலசலப்பு எழுந்த புதரை நோக்க, கரங்கள் சத்தம் எழுப்பாது துப்பாக்கியை முறித்து தோட்டாவை அதில் செலுத்தின.

“என்ன அது...?” என்று மெதுவாகக் கேட்டான் கணபதி.

“உஷ்...” என்று எச்சரித்தான் தாமரைக்கண்டு. பின்னர் இருவரும் மெதுவாக வட்டப்பாறையொன்றின் பின்னால் மறைந்து கொண்டனர். ஆற்றின் சலசலப்பைத் தவிர வேறெதுவித சத்தமும் சிறிது நேரம் கேட்கவில்லை.

தாமரைக்கண்டு மெதுவாகத் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தான்.

அவனது கண்களில் கவலை படர்ந்தது: “காட்டுப் பண்டி...” என்றான்.

“அப்ப சுடு...” என்றான் கணபதி மெதுவாக.

“காயம் பட்ட பண்டியடா... ராத்திரி நாங்க வெடி வைச்ச பண்டியாக இருக்கும்... பின்னால இரத்தம் வடிஞ்சிருக்குது... வெறி பிடிச்சிருக்கும்... மதமும் வடிஞ்சிருக்குது... வெடி நிலத்தில இருந்து வைக்கக் கூடாது... குறி தப்பினால் அடுத்த தோட்டா போடுறதுக்கிடையில சூடு வந்த திசையில் தாவிப் பாயும்... பிறகு நாங்க அவ்வளவு தான்... பல்லால கண்டதுண்டமாக வெட்டிப் போடும்... எங்கட கஷ்ட காலம் நாங்க காத்து வளத்தில இருக்கிறம்...” என்றான் தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் கவலையோடு.

கணபதியைத் திகில் பற்றிக் கொண்டது.

“மரத்தில ஏறுவமே?...” அவன் பயத்துடன் கேட்டான்.

“மரத்தில ஏறுகிறதுக்கு வாய்ப்பில்ல... கண்டிடும்... எங்க உனர் கத்தி?...” கிழவன் அவசரப்படுத்தினான்.

அப்போது தான் கணபதிக்குத் தெரிந்தது. முன்பு இருந்த பாரையடியில் காட்டுக் கத்தியை விட்டுவிட்டுப் பின்வாங்கி இருப்பது.

பன்றி இலேசாக உறுமியது. தலையை வெறியுடன் உயர்த்தி நான்கு பக்கமும் பார்ப்பதைத் தாமரைக்கண்டு கண்டான். அதன் கண்களில் தெரிந்த வெறியையும், காதுகள் குத்திட்டு நிற்பதையும் அவதானித்தபோது, பன்றி தங்களை அடையாளம் கண்டுவிட்டதென்பது அவனுக்கு நன்கு புரிந்தது.

“கணபதி, இடத்தை விட்டு அசையாதை...” என்று கூறிவிட்டுக் கிழவன் சற்று விலகியிருந்த பாரை ஒன்றிற்கு மறைந்து தாவினான். மறுகணம் துப்பாக்கி வெடித்தது. பயங்கரமான உறுமல் சத்தம் எழுந்தது. குண்டு பாய்ந்த பக்கமாகத் தாவிய காட்டுப்பன்றி ஆற்றின் இக்கரையில் தலை குப்புறச் சரிந்து விழுந்தது. அது விழுந்த இடத்துக்கும் தாமரைக்கண்டு நின்றிருந்த இடத்துக்கும் இடையில் ஐம்பது அடி கூட இல்லை. உறுமல் ஒலி மரண ஒலியுடன் வெகு நேரம் கேட்டது.

கணபதி தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தான். பாரை மீது தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் குந்தியிருந்தான். அவனது கையில் துப்பாக்கி கிடந்தது. அவனது விழிகள் பன்றியின் உயிர் பிரிந்த

உடலில் நிலைத்திருந்தன.

கணபதி, கிழவனுக்கு அருகில் வந்தான்.

“நல்ல லெக்கு... தலையில் சன்னம் பாய்ஞ்சிருக்குது... முதலில் மறைஞ்சிருந்த இடத்தில இருந்து ஏன் நீ இங்க வந்தனீ?...”

தாமரைக்கண்டு, கணபதியை அன்புடன் பார்த்தான். பின் சொன்னான்: “கணபதி... அங்கை இருந்து வெடி வைச்சுக் குறி தப்பியிருந்தால் இரண்டு பேரும் செத்திருப்பம்... இங்க என்டால் நீ மட்டுமாவது தப்பியிருப்பாய்...”

தாமரைக்கண்டுவை கணபதி வியப்புடன் பார்த்தான். அவன் விழிகள் கலங்கின.

“தாமரைக்கண்டு...”

“உன்னைக் தங்கு வேட்டைக்கு நான் தான் கூட்டி வந்தன்... உன்னைக் கவனமாகக் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பது என்ற பொறுப்பு...” என்று தாமரைக்கண்டு சிரித்தான்.

2. சியாமன் மாரசிங்கம்

முருகன் படத்திற்கு முன்னிருந்த குடுவையில் விபூதி எடுப்பதற்காகக் கொன்ராக்கர் கந்தசாமி வலது கரத்தின் மூன்று விரல்களை நுழைத்த போது கேற்றடியில் றக்கர் ஒன்று பெரும் சத்தத்துடன் வந்து நிற்பது கேட்டது. யாராக இருக்கும் என்று யோசனை செய்தவாறு, விபூதியை எடுத்துச் “சிவசிவ” என்று நெற்றியில் பூசிக் கொண்டார்.

“இந்த விடியப் புறத்தில் ஆர் வருவினம். ஆராவது டீசலுக்கு வந்திருப்பினம். ஆரா இருந்தாலும் ஒரே வார்த்தையில் இல்லை என்று சொல்லி விடவேணும். நான் றக்கர் கூலி, பஸ் கூலி கொடுத்து றங்களில் பட்டினத்தில் இருந்து டீசல் வாங்கி வைக்க, உவையள் லேசா என்னட்டை வந்து கடனுக்கு வாங்கிப் போயிருவினம்” என்று மனத்திற்குள் முணுமுணுத்தவாறு கந்தசாமி வாசலுக்கு வந்தார்.

வாசலில் வீரசிங்கம் நின்றிருந்தான்.

“என்ன வீரசிங்கம்?...” என்று கந்தசாமி கேட்டார். வீரசிங்கம் நின்ற நிலை அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவருக்கு முன் அவன் சாரத்தை அவிழ்த்து விடாமல் சண்டிக்கட்டுடன் நிற்பது அவருடைய மனதிற்கு உகந்ததாகப் படவில்லை.

“சியாமன் வந்திருக்கிறார்...” என்றான் வீரசிங்கம்.

“ஆர், மாரசிங்கத்தாரோ... ஏன் உள்ளே வராமல் வெளியில்

நிக்கிறார்...?”

“நீங்க நிக்கிறியளோ என்று பாக்கச் சொன்னவர்...” என்று சிரித்தான் வீரசிங்கம்.

தான் போய்க் கூப்பிடாமல் சியாமன் உள்ளே வரமாட்டார் என்பது கந்தசாமிக்குத் தெரியும்: “உவர் பெரிய மசீர்... உவரைப்போய் வாசலில் இருந்து அழைக்காட்டில் உள்ளே வரமாட்டார். தனிய எங்காவது பொம்பினையள் இருக்கிறது தெரிந்தால் அழைக்காமலே உள்ளே நுழைஞ்சிடுவார்” என்று மனதிற்குள் குமைந்தபடி, முகத்தில் மலர்ச்சியை ஏற்படுத்திக்கொண்டு வாசலுக்கு விரைந்தார். கேற்றைத் திறந்தபடி, “வாருங்கோ சியாமன்... வாருங்கோ... ஏன் வெளியில் நிக்கிறியள்?” என்று வரவேற்றார்.

கொன்காக்கர் கந்தசாமிக்கு ஐம்பது வயதிருக்கும். நான்கு முழம் வேட்டியும், கழுத்துச் சங்கிலியும், சால்வையும் அவருடைய கறுத்த உடம்பிற்கு வெகு கம்பீரத்தைக் கொடுத்தன. முன் சரிந்த வயிறு அவருக்குப் பெரிய மனிதத் தன்மையைக் கொடுத்தது. சியாமன் மாரசிங்கத்துக்கு நாற்பது வயது வரையில் இருக்கும். வேட்டி, நசனலுடன் மைனர் போன்ற தோற்றத்துடன் காணப்படுவார். கையில் எப்போதும் சிகரெட் புகைந்து கொண்டிருக்கும். முன்தலை மயிர் மட்டும் ஓரங்குலத்திற்கு நரைக்காது இருந்திருந்தால் மாரசிங்கத்துக்கு இன்னும் பத்து வயதைக் குறைத்துக் கொள்ளலாம்.

றக்கர் மட்காட்டிலிருந்து கீழே இறங்கினார் மாரசிங்கம். கந்தசாமி கேற்றைத்திறந்து விட்டார். இப்போது வீரசிங்கம் சண்டிக்கட்டை அவிழ்த்துவிட்டு வெகு மரியாதையுடன் நின்றிருந்தான். கந்தசாமி இதனைக் கவனிக்காமலில்லை: “இரு வருவா... உன்னைக் கவனிக்கிற இடத்தில் கவனித்துக் கொள்கிறன்” என்று மனதிற்குள் கறுவிக் கொண்டார்.

வீட்டு விறாந்தையில் போடப்பட்டிருந்த கதிரைகளில் இருவரும் அமர்ந்து கொண்டனர்.

“நான் இப்பத்தான் பால் குடிச்சிட்டு வந்தனான்... தேத்தண்ணி, கோப்பி போடச் சொல்லிடாதையும்...” என்றார் சியாமன். கொன்காக்கர் கந்தசாமிக்குப் புரியாமலில்லை. சியாமன் மாரசிங்கம் சாதி ஆசாரம் பார்க்கிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டார். மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டார்.

ஒரு மாதத்திற்கு முன் நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது. சியாமன் மாரசிங்கத்தின் கமத்தில் இரவுக் காவலுக்குச் சிங்கராயன்

குளத்தைச் சேர்ந்த இளைஞன் ஒருவன் அமர்த்தப்பட்டிருந்தான். அவனை இரவுக் காவலுக்கு அனுப்பி விட்டு, சியாமன் அவனின் மனைவி மட்டும் தனித்திருந்த குடிசைக்குப் போனார். சியாமனின் கணக்குத் தவறாகப் போனது. அந்த இளைஞனின் மனைவி விளக்குமாறினால் விளாசிவிட்டாள். அந்த விளாசலோடு மாரசிங்கம் நேரே கடலாஞ்சி விதானையாரிடம் அபயம் புகுந்தார்.

“விதானையார், இந்த அவப் பெயரிலிருந்து எப்படியாவது காப்பாத்திப் போடும்... விடிஞ்சால் வெளியில் தெரிந்திடும்...மானம் கப்பல் ஏறிவிடும்...”

விதானையார் ஸ்ரீ வரதசுந்தரர், சியாமனுக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டவர். எனவே அபயம் கொடுத்தார். விசயம் வெளியில் வராமல் போய்விட்டது. ஒருநாள் கந்தசாமியிடம் கைமாற்றாக இருபது ரூபா வாங்க வந்த விதானையார் மெதுவாகச் செய்தியை அவிழ்த்து விட்டார்.

“அண்டைக்கு நான் உதவாட்டில் இண்டைக்கு இந்தச் சியாமன் சரி... உதை சத்தியமா ஒருத்தருக்கும் சொல்லிப் போடாதையுங்கோ... நான் ராராவா சிங்கராயன் குளத்திற்குப் போய் அந்தப் பொடிச்சியைக் கண்டு பயத்தாலும் வார்த்தையாலும் வெருட்டி...இஞ்சை பார் பெட்டை, நீ இந்த விசயத்தை உன் மனிசனுக்குச் சொன்னியெண்டால் அவன் கத்தியைத் தூக்கிக் கொண்டு புறப்படுவான்... சியாமன் ஆள் பலம் உள்ளவர்... உன்ர மனிசனுக்கு ஒன்றைச் செய்து போடுவார்... ஒருத்தருக்கும் சொல்லிப் போடாதை... நான் சியாமனிட்டை இனி உன்ர வழிக்கு வரக்கூடாது என்று எச்சரித்து வைக்கிறன்... உதெல்லாம் உலகத்தில் நடக்காததே?... விசர் பெட்டை... என்றன். அதோட விசயம் சரி... சிவ சத்தியமா வெளியில் விட்டிடாதையுங்கோ...”

சியாமனைப் பற்றிய சுவையான செய்தி தெரிந்ததால் விதானையார் கேட்ட இருபது ரூபாவைத் தூக்கிக்கொடுத்து விட்டார். விதானையார் கைமாற்றுக் கேட்டால் அது திரும்பி வரும் கடனல்ல என்பதைக் கந்தசாமி அறியாதவரல்லர். ஆனால் அவரின் தொழிலுக்கு இவர்களின் ஒத்துழைப்பும் தேவை. நாய்களுக்கு எலும்புத் துண்டுபோடும் விசயமிது.

“என்ன உமக்குள் சிரித்துக் கொள்கிறீர்?” என்று சியாமன் கேட்டதும் கந்தசாமி தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டார்.

“இல்லை, சியாமன்... ராத்திரி உவன் யோகு குடிச்சிட்டு றோட்டு றோட்டாக் கத்திக் கொண்டு திரிந்தான்... என்ற வீட்டிற்கு முன்னும் நின்று ஏதோ பேசினான்... நான் ஒன்றும் பேசவில்லை... பெண் புரசுகள் இருக்கிற வீடு... ஒருக்காச் சொல்லி எச்சரிக்கை பண்ணிவிடுங்கோ...”

“செய்து விடுகிறன்...” என்றார் மாரசிங்கம்: “நான் வந்த விசயம் என்னெண்டா...”

“எனக்குத் தெரியும் சியாமன். நீங்கள் உங்கட வி.சி. யால தந்த கொன்றாக்குக்குரிய பங்கைக் கேக்கிறியள்... றோட்டுப் போட்டு முடிஞ்சது... ஆனால், சியாமன்...”

“ஏன் பணம் எடுக்கவில்லையே...? அது தான் எல்லாம் அளந்து வவுச்சரும் பால் பண்ணியாச்சதே? செக் கூட நேற்று கந்தோரில கையெழுத்துப் போட்டனான்... பத்தாயிரத்து நூற்றிப் பத்தொன்பது ரூபாய்...” என்றார் சியாமன். சிகரெட் ஒன்றைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டார். எரிந்த குச்சியை முற்றத்தில் வீசும் போதுதான் முற்றத்துத் தென்னை மரத்துக்கு அருகில் வீரசிங்கம் நிற்பது தெரிந்தது. தொழில் இரகசியங்களை வீரசிங்கம் போன்றோரை வைத்துக்கொண்டு பேசுவது சரியல்ல என்பது சியாமனுக்குத் தெரியாத சங்கதியன்று.

“வீரசிங்கம், நீ போய் யோகுவை நான் கூப்பிட்டதாக கூட்டி வா கையோடை...”

வீரசிங்கம் அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றான். றக்ரர் புறப்படும் சத்தம் கேட்டது.

“என்ற றைவருக்குக் காய்ச்சல்... அது தான் இரண்டு நாள் வீரசிங்கம் ஓடுறான்...” என்றார் மாரசிங்கம்.

“செக் வந்திட்டுது, சியாமன்... ஆனா இந்த முறை இந்தக் கொன்றாக்கில வலு நஷ்டம்... மண் இழுத்ததில என் றக்ரரின் கிறாங் கூட உடைஞ்சு போச்சது... நீங்கள் இம்முறை வழக்கத்திலும் பார்க்கக் கூடக் கேக்கிறியள். இருபது வீதம் கேக்கிறியள்...” என்று கந்தசாமி இழுத்தார்.

“ஓம் அதிலை என்ன?... இரண்டாயிரத்தில செய்து முடித்துவிடக் கூடிய வேலையை நான் பத்தாயிரத்துக்கு எஸ்ரிமேற் போடச் செய்து உமக்குக் கொன்றாக் தந்தன்... ஏன் தந்தன்? எல்லாரும் பிழைக்க

வேணும் என்றதுக்காகத்தான்... நீர் நினைக்கிறீர் ஏதோ நான் தனிய இரண்டாயிரத்தையும் கொண்டு போகப் போறன் எண்டு... எத்தனை பேருக்குக் கொடுக்க வேணும் சொல்லும் பார்ப்பம்... அடியில இருந்து அந்தலை மட்டும் பங்கிட வேணும்... அப்ப தான் அடுத்த கொன்றாக்கையும் தருவான்கள்... எனக்கு லாபநட்டம் தெரியாததே கந்தசாமியர்? சரி சரி... இனி என்ன செய்யிறது... ஒரு ஐநூறைக் குறைத்துக் கொண்டு அனுப்பும்..."

"சியாமன், ஆயிரம் அனுப்பிவிடுறன்... கூடக்கேளாதையும்... உண்மையில் எனக்கும் இந்த றோட்டு வேலையால ஒண்டு தான் தேறும்..."

"சும்மா விடும்... நாலுக்குப் பிழையில்லை..." என்று சிரித்தார் சியாமன் மாரசிங்கம்.

அப்போது முற்றத்தில் ஓர் இளைஞன் வந்து தயங்கி நின்றான். இருபத்தி நான்கு வயதிருக்கும். கட்டுமஸ்தான உடல் வாகு. கிள்ளினால் இரத்தம் கன்றிவிடக் கூடிய நிறம். அவன் வந்து தயங்கி நிற்பதை கந்தசாமி கண்டார்.

"என்ன சந்தனம்?... எப்ப வந்தனி?... எத்தனை ஏக்கர் வெட்டிட்டியள்?"

"இப்ப தான் முதல் பஸ்ஸில வந்தனான் ஐயா... கூலியாட்களுக்கு அரிசி சாமான் வாங்கிக் கொண்டு போக வேணும்... முடிஞ்சிது... ஐஞ்சேக்கர் வெட்டி விட்டம்... இரண்டேக்கருக்குக் கீழ்க்காடு வெட்டிட்டம்..." என்றான் சந்தனம்.

"சரி... அப்ப நீ உள்ளை போய் அம்மாட்டை வாங்கிச் சாப்பிட்டிட்டு மத்தியானத்திற்குப் பிறகு போ... வாட்டர் பம்மும் மண்ணெண்ணெய் போகாமல் அடைக்குதாம்... அதையும் ஒருக்காப் பார்த்திட்டுப் போ... உவன் சின்ன ராசன் நிக்கிறான். அவனை விட்டு தேவையான சாமான்களை வாங்கிக் கொள்... சந்தனம், யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து உனக்கு ஒரு காகிதம் வந்திருக்குது... உள்ளை மேசையில் இருக்குது..." என்றார் கந்தசாமி. சந்தனம் வீட்டிற்குள் விரைந்தான்.

கந்தசாமி சியாமனை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

"அருமையான பொடியன்... மூண்டு வரியத்துக்கு முந்தி யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து என்னட்டை வேலைக்கு வந்தவன். வஞ்சக மில்லாமல் வேலை செய்வான்... குணம் நடை வலு திறம் சியாமன்.

இப்ப கூட வாணன்குளத்துக்கு கீழே எனக்கு ஒரு நூறு ஏக்கர் உறுதிக்காணி இருக்குது... அதைத்தான் வெட்டிவிக்கிறான்... இருபது பேர் தங்கி வேலை செய்யினம்..."

"எனக்கு ஏனோ பார்த்தால் நல்ல பொடியனாகத் தெரியவில்லை... உப்பிடி கண்டபாட்டிற்கு வீட்டிற்குள்ளை பழக விடுறதும் சரியில்லை... என்ன சாதி சனமோ?..." என்றார் மாரசிங்கம்: "அண்டைக்கு ஒருநாள் ரவுனில் என்னைக் கண்டவன்... ஒரு மரியாதை காட்டவில்லை... வலு கெப்பரா போட்டான்... வீரசிங்கமும் சொன்னவன், மரியாதை தெரியாதவன் எண்டு... அதுமட்டுமே... ஊரில் இருக்கிற பெரியாக்களப்பற்றியும் உத்தியோகத்தர்களைப் பற்றியும் உவன் விசர்கதையள் கதைச்சுத் திரியிறானாம்... ஒருக்கா அறுக்கை பண்ணி வையுங்கோ... பேந்து வீண் சோலி..." என்றார் மாரசிங்கம். பேச்சில் சந்தனத்தின் மீதுள்ள ஆத்திரம் தெரிந்தது. அதைக் கவனியாது கந்தசாமி சொன்னார்:

"சந்தனம் கொஞ்சம் சுயகௌரவம் பார்க்கிற பொடியன் தான்... ஒருத்தரோடும் வலியச் சிநேகிதமும் வைக்க மாட்டான்... பகைமையும் கொள்ள மாட்டான்... தான் உண்டு, தன் வேலை உண்டு என்றிருப்பான்... கட்டன்றைற்றா சம்பளமும் கேட்டு வாங்கிக் கொள்வான்... ஒரு உபத்திரவமும் தரமாட்டான்..."

கிணற்றடியில் நீரிறைக்கும் யந்திரம் ஒன்று தண்ணீர் இறைக்கும் சத்தம் கேட்டது.

"உங்க பாடும் சியாமன்... வந்ததும் வராததுமா வாட்டர் பம்மைத் திருத்தி விட்டிட்டான்... மூன்று நாளா ஓடாமல் கிடந்தது..." என்றார் கந்தசாமி பூரிப்புடன்.

சியாமன் மாரசிங்கம் ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்தார்.

"அண்டைக்கு உவன் தாமரைக்கண்டு உம்மடை துவக்கோடை தங்கு வேட்டைக்குப் போனதைக் கண்டவன்... கூட கணபதியும் போனவன்... திரும்பி வந்திட்டினமே?" என்று சியாமன் கேட்டார்.

"ஓமோம்... திரும்பி வர ஐஞ்சாறு நாள் செல்லும்..."

"உம்மடை துவக்கை இப்படிக் கண்டவங்களிட்டை கொடுத்து விடாதையும்... பிடிபட்டால் பிரச்சினை வரும்..."

கந்தசாமி சிரித்தார்.

“இப்ப கன வரியமாத் தாமரைக்கண்டு தங்கு வேட்டைக்கு என் துவக்கைத்தான் பாவிக்கிறவன்... கவனமாகத் திருப்பித் தந்துவிடுவான்...”

“துவக்கிற்கு எவ்வளவு பங்கு தாறவன்?...”

“ஊரில் இருக்கிறது போலத்தான்...”

“நாலில் ஒன்றோ...?”

“ஓம்... தாமரைக்கண்டு மற்ற வேட்டைக்காரர்போல இல்லை... பொய் சொல்ல மாட்டான், சியாமன். வேட்டையில் அகப்பட்ட வத்தலை ஒளிக்க மாட்டான்... மற்றாக்கள் அரைவாசியை மறைச்சு வைச்சிட்டு, வேட்டையில் ஒன்றும் படவில்லை... என்று கொஞ்சத்தைத் தருவாங்கள்...”

“உமக்கு அம்பிடுகிற ஆக்கள் எல்லாம் நல்லாக்களாத்தான் இருக்குது...” என்றார் சியாமன்:

“அப்ப நான் வரப் போறன்... பின்னேரம் காசை அனுப்பி விடும். தாமரைக்கண்டு வந்தால் கொஞ்சம் நல்ல வத்தலாகப் பார்த்து அனுப்பிவிடும்...”

சியாமன் மாரசிங்கம் எழுந்தார். கந்தசாமியும் எழுந்து நின்றார்.

“வீரசிங்கம் றக்ரூடன் வந்தால் கடைத்தெருவுக்கு வரச் சொல்லும்...”

3. பன்றி வேட்டை

காய்ந்து கலகலத்த காட்டுத் தடிகளைச் சுமந்து வந்து வட்டப் பாறைக்கு அருகே குவித்தான் கணபதி. முறுகிய வீரகளும் பால் வற்றிய பாலைத் தடிகளும் விறகாகக் குவிந்து கிடந்தன. தாமரைக்கண்டு, இறந்த பன்றியை வாட்டுவதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தான்.

“விறகு தடி போதுமா?...” என்று கேட்ட கணபதியைத் தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“என்னையும் சேர்த்து எரிக்கக் காணும்...” என்றான் தாமரைக்கண்டு.

“எனக்கு இன்னமும் படபடப்பு அடங்கவில்லை... நீ என்னடா வெண்டால்?...”

“கணபதி, நான் வைக்கிற வெடி ஒருக்காலும் தப்பாது கண்டியோ?...”

“அப்ப ராத்திரி சிறாம்பியில் (வேட்டைப் பரண்) இருந்து கொண்டு வைச்ச வெடி தப்பிவிட்டதே? அந்தப் பண்டி தானே இது...”

“வெடி தப்பவில்லை கணபதி... காலில பட்டிருக்குது... குறி தான் தப்பிவிட்டுது...”

தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் நெருப்பை மூட்டினான். காய்ந்து கிடந்த காட்டு விறகுகள் விரைவில் பற்றிக் கொழுந்து விட்டெரிந்தன.

காட்டுத்தடியொன்றை வெட்டி ஒரு முனையைக் கூராக்கி, இறந்த பன்றியின் வாயின் ஊடாகச் செலுத்தினான் தாமரைக்கண்டு. அத்தடி பன்றியின் பிட்டத்துக்கூடாக வெளியே வந்தது. நெருப்பின் அருகே ஏற்கனவே நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த கெவர் தடிகளில், கூர்த்தடி புகுத்திய பன்றியை இருவரும் மிகச் சிரமப்பட்டுத் தூக்கி வைத்தார்கள்.

“அப்பப்பா... என்ன கனம்... இருநூறு றாத்தலாவது தேறும்... இப்படியே கொண்டு போய் வித்தாலும் இருநூறு ரூபா தேறும்... வத்தலாக்கினால் கனக்கவா வரும்!” என்றான் கணபதி.

“நாலில் ஒன்று வரும்... நாங்க ராராவாக்காத்திருந்து வெடி வைச்சிட்டு இறைச்சி வத்தலைக் கொண்டு போனால் சரியான காசு தந்தா ஊர்ச்சனம் வாங்கும்...? ஊர்ச்சனம் வாங்காட்டில் வீட்டில் கொண்டுபோய் வைச்சிருக்கத்தான் முடியுமா? காசுத் தேவைக்கு மில் கடைக்கார கோணானுக்கு அவன் கேக்கிற விலைக்குக் கொடுக்கத்தான் முடியும்... அவன் யாழ்ப்பாணத்து உத்தியோகத்தருக்கு நல்ல விலைக்கு விப்பான்...”

பன்றியின் மயிர்களும், தடித்த தோலும் கருகுகின்ற நாற்றம் எழுந்தது.

“இவன் மில்காரக் கோணான் பண்டி வத்தல், மான் வத்தல் என்று எருமைமாட்டிறைச்சி வத்தலையும் கலந்து விக்கிறவனாம்...”

“கோணான் ஆவது பரவாயில்லை... மூலைக்கடை நடராசா மான் வத்தல் என்று தொங்கு மான்களையும் (குரங்கு) வத்தலாக்கி விக்கிறவனாம்... யாழ்ப்பாணத்து உத்தியோகத்தருக்கு என்ன கோதாரியோ தெரியுது... கெலியில் வாங்கிச் செல்ல வேண்டியது தான்...”

“எல்லாம் இறைச்சிதான்...” என்று சிரித்தான் தாமரைக்கண்டு: “ஆனால், நான் ஒருக்காலும் அப்படி எளிய வேலை செய்ய மாட்டன்...”

பன்றியின் உடலிலுள் இருந்த கொழுப்பு ஊற வாட்டப்படுகின்ற மயிர் எரியும் நாற்றம் குறைந்தது. தாமரைக்கண்டு பன்றியுடலை நெருப்புக்குப் பதமாகப் புரட்டிப் புரட்டி வாட்டினான்.

“மான் மரையனைச் சுட்டால் அப்படியே உரிச்சுப் போட்டு வத்தலாக்கிறம்... பண்டி என்டால் மட்டும் ஏன் வாட்டிப் பின் உரித்து

வதக்க வேண்டும்...?” என்று கேட்டான் கணபதி.

தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் கணபதியை ஏளனமாகப் பார்த்தான்.

“உண்மையாத் தெரியாமல் தான் கேக்கிறியோ...?”

“சத்தியமாத் தான்... ஏதோ விசம் ஊறாமல் இருக்க வாட்ட வேணும் என்பினம்...”

தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் பெரிதாகச் சிரித்தான்: “விசரா... விசரா... அதுக்கில்லை...”

“பின்ன எதுக்கு...?”

“பண்டியில் சரியான சிறு சிறு உன்னியள் இருக்கும்... செத்தாலும் அவை தோலை விட்டு நீங்கா கண்டியோ... ஒருக்கா வாட்டினால் எல்லாம் செத்திடும். மற்றது பண்டியில் அதன்ர தோல் - அது தான் வார், சரியான ருசி... நல்லா வாட்டாட்டில் வாருக்குள்ளை இருக்கிற அடி மயிர்க்கத்தை எரியாது. பண்டியில் இருக்கிற கொழுப்பில் இறைச்சி முழுதும் உருகினால் தனி மணம்... அதுக்குத் தான்...”

வெகுநேரம் இருவரும் பன்றியைக் கொழுந்து விட்டெரியும் தீயில் வாட்டினார்கள். சூரியன் சற்று எரிக்கத் தொடங்கினான்.

“பத்து மணிபிருக்கும்...” என்றான் கணபதி: “அங்க தாமரைக்கண்டு நரிப்பிள்ளையள்...”

கணபதி சுட்டிய பக்கமாகத் தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் பார்த்தான். இருநூறு யார்களுக்கு அப்பால் நான்கு பழுப்பு நிற நரிகள் குந்தியிருந்தன. அவை நாக்குகளைத் தொங்கப் போட்டபடி வாட்டப்படுகிற பன்றியின் சடலத்தை பார்த்தன. கணபதி கல்லொன்றை எடுத்து “சூய்” என்று அவற்றை நோக்கி வீசினான். அவை புதர்களுள் புகுந்து ஓடி மறைந்தன.

“நீ எப்படித் துரத்தினாலும் அவை இந்த இடத்தை விட்டு வெகு தூரம் போகமாட்டினம்... இங்கினேக்கை தான் சுத்தித் திரிவினம்... பண்டி வாட்டல் மணம் கிளம்பிட்டுது... நாங்கள் கழிச்சு விடுகிற குடல் இறைச்சிக்காகக் காத்திருப்பினம்...” என்றான் தாமரைக்கண்டுக் கிழவன்.

கணபதி வயிற்றைத் தடவிக் கொண்டான். இரவு சாப்பிட்டதுக்கு இன்னமும் எதுவும் சாப்பிடவில்லை. தாமரைக்கண்டுக் கிழவனுக்கும்

பசி கிளம்பியது.

“நீ பார்த்துக் கொண்டிரு கணபதி... நான் சிறாம்பிக்குப் போய் கஞ்சியும் கறியும் சமைக்க முட்டியும் சட்டியும் எடுத்து வாறன்... இங்க வைச்சே சமைப்பம்... நேரம் கிடக்குது தானே இங்க வைச்சே வத்தலாக்கிவிட்டு எடுத்துப் போவம்...”

தாமரைக்கண்டு காட்டுக் கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு வேட்டைப் பரண் அமைத்திருக்கும் இடத்தை நாடிப் போனான். பன்றி வாட்டப்படுகின்ற இடத்தில் இருந்து ஒரு முந்நாறு யார் தூரத்தில் தான் வேட்டைப்பரண் அமைந்திருந்தது. தாமரைக்கண்டு சென்றதன் பின் கணபதி வட்டக்கல்லில் அமர்ந்து கொண்டான்.

அவன் கடலாஞ்சிக் கிராமத்தில் உருவாக்கப்பட்ட திட்டிக்குளத்தின் குடியேற்ற வாசி. இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், மனைவி செல்லாச்சியுடனும் ஐந்து வயதுச் சிறுமி செங்கமலத்துடனும் கடலாஞ்சிக்கு வந்தான். யாழ்ப்பாண பகுதிகளிலிருந்து கடலாஞ்சியில் குடியேற்றப்பட்ட இருநூற்றி இருபது குடியேற்ற வாசிகளில் அவனது குடும்பமும் ஒன்று. எல்லாருக்கும் கிடைப்பது போல அவனுக்கும் ஐந்து ஏக்கர் வயல் காணியும், மூன்று ஏக்கர் மேட்டுக் காணியும் கிடைத்தன.

இன்று அவனது குடும்பத்தில் பதினொரு பேர். அவனது உழைப்பை நம்பித் தான் அவர்கள் இருந்தனர். எத்தனை கஷ்ட நஷ்டங்களை அவன் தன் வாழ்வில் இதுவரை பார்த்து விட்டான்.

செங்கமலம் தன் எண்ணப்படி விரும்பியவனைக் கலியாணம் செய்து கொண்டு போனது-

இரண்டாண்டுகளின் பின் இரண்டு பிள்ளைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு கணவனுடன் கோபித்துக்கொண்டு தகப்பனுக்குப் பாரமாக வந்தது-

இந்த ஏக்கத்தில் அவனது மனைவி செல்லாச்சி மாதத்தில் பதினைந்து நாள் படுக்கையும் நோயுமாக உலாவுவது-

இரண்டாவது மகள் மகேஸ்வரியும் மூன்றாவது மகள் புலனேஸ்வரியும் வயது வந்து கலியாணத்தை எதிர்நோக்கி இருப்பது-

இருந்தாற்போல இறந்துபோன ஆச்சியின் செத்த வீட்டுச்

செலவுக்கும், அவசரச் செலவுக்குமாக வயல் காணி ஐந்து ஏக்கரும் கந்தசாமி முதலாளியிடம் மூவாயிரம் ரூபாவிற்கு ஈடுவைக்கப்பட்டிருப்பது-

இவையெல்லாம் கணபதியின் நினைவில் எழுந்தன. நீண்ட பெருமூச்சொன்று வெளிவந்தது.

கடந்த ஆண்டு எதிர்பாராத விதமாக நிலவிய வறட்சி அவனது குடும்பத்தை வெகுவாகத் தாக்கி விட்டது. ஊரில் பிழைப்பில்லை. கூப்பன் அரிசியும் டிஸ்பென்சரி இலவச மருந்தும் ஒருவிதமாக அவனது பிள்ளைகளின் உயிர்களை இழுத்துப் பிடித்திருக்கின்றன. தாமரைக்கண்டுக் கிழவனுடன் தங்கு வேட்டைக்குப் புறப்பட்டு வந்தது கூட பிழைப்பில்லாமல் தான். தாமரைக்கண்டு மிக நேர்மையானவன். வேட்டையின் பங்கைச் சரிவரப் பிரித்துத் தந்துவிடுவான்.

தாமரைக்கண்டு-

கணபதிக்கு அவனை எண்ணும்போது ஒருவித நன்றியுணர்வும் பெருமிதமும் ஏற்பட்டது. தன் உயிரை மதிக்காமல் அவன் உயிரைக் காக்க வேண்டும் என்பதில் கிழவனுக்கு இருந்த பெரும் உணர்வை நீண்ட நேரம் சிந்தித்தான். காதுகள் குத்திட்டு நிற்க, இரு காதுகளின் இடைப் பட்ட உச்சிப் பரப்பில் மயிர்கள் சிலிர்த்து நிற்க, அப்பன்றி தாமரைக்கண்டின் மீது பாய்ந்திருக்கும். எவ்வளவு துணிச்சலாக தாமரைக்கண்டு வெடி வைத்திருக்க வேண்டும்? குறி சரியாகப் பண்டியின் உச்சியில் துளைக்காது இருந்திருந்தால்...? நினைவே பயங்கரமாக இருந்தது. பன்றியினால் கிழிக்கப்பட்ட பலரை அவன் கண்டிருக்கிறான். சென்ற மாதம் கூட செபமாலையைக் குடல் சரியத் தூக்கி வந்தார்கள். அவன் பிழைக்கவில்லை.

செபமாலை நல்லதொரு வேட்டைக்காரன் தான். மழை சிறிதாகத் தூறிய ஓர் இரவு வேட்டைக்குப் போனான். பெரிய கட்டிற்கு அப்பால் புளியம்குளத்திற்குச் செல்கின்ற காட்டுப்பாதையில் ரோச் லையிற் பிடித்து வேட்டைக்குச் சென்றான். பாதை எங்கும் பன்றிகள் கோரைக் கிழங்கிற்காக நிலத்தைத் தோண்டியிருந்தன. சின்னத்தேப்பன் வெட்டையில் ரோச் லையிற்றைச் செபமாலை பாய்ச்சினான். பன்றிக்கூட்டம் ஒன்று சிலிர்த்தபடி தலை நிமிர்ந்தது. பன்றிக்கு ரோச் லையிற் பிடித்து வெடி வைக்கக்கூடாது என்பது அவனுக்குத் தெரியும். என்றாலும் வேட்டை வெறிவிடவில்லை.

துப்பாக்கியின் விசையைத் தட்டிவிட்டான். ஏனைய பன்றிகள் பாய்ந்து சிதறி ஓட குடு தைத்த பன்றி மட்டும் உறுமியவாறு செபமாலையை நோக்கிப் பாய்ந்தது. முன் நீண்ட கோரப் பற்கள் செபமாலையின் வயிற்றில் தைத்துத் திரும்பின. அலறியவாறு செபமாலை கீழே விழுந்தான். செபமாலையுடன் கூட வந்தவன் வந்த பாதையில் கண்மண் தெரியாமல் ஓடினான். அவன் ஆட்களைக் கூட்டிக்கொண்டு திரும்பி வந்து பார்த்தபோது, செபமாலை குடல் நிலத்தில் சரிந்து கிடக்கப் பிணமாகக் கிடந்தான். அவனுடல் வெகு கோரமாக பன்றியின் புற்களால் வெட்டப்பட்டிருந்தது.

செபமாலைக்குச் சற்றுத் தள்ளி அந்தப் பன்றியும் செத்துக் கிடந்தது. இன்று செபமாலையின் இளம் மனைவி தனித்து நிற்கிறாள்.

“என்ன கணபதி... கடும் யோசனை...?” என்றவாறு தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் வந்தான்.

“ஒண்டுமில்லை... செபமாலையை எண்ணிக் கொண்டன்...” என்றான் கணபதி.

“பாவம் அவன்...” என்றான் தாமரைக்கண்டு: “அவன் நிம்மதியாகப் போட்டான்... அவன்ர மனைவி செவந்திப் பொண்ணு தான் வாழ்விழந்து நிக் குது... தகப்பன்காரனும் அவளை அடுக்கிறதில்லையாம்...”

“அவன் ஒரு குடிக்காரன்... அவன் எப்படி அடுப்பான்... அவன் உழைக்கிறது அவனுக்குக் கசிப்புக்கே காணாது...”

கணபதி அடுப்பொன்றைக் கற்களால் தயாரித்து முட்டியில் தண்ணீரை நிறைத்து அதன் மேல் வைத்தான். பன்றியை வாட்டுவதற்காக ஏற்றிய நெருப்புத் தணல்களில் அள்ளி அடுப்பில் போட்டான். தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் பன்றியை வெட்டி வத்தலாக்குவதற்கான அடுக்குகளில் ஈடுபட்டான். பன்றியின் பின்னங்கால் தொடையைப் பிளந்து கொண்டிருந்த தாமரைக்கண்டு கணபதியைப் பார்த்துச் சொன்னான்: “செபமாலையின்ர மனிசிப் பெட்டையில் நம்மட மாரசிங்கத்தார் ஒரு கண் எண்டு ஊரில் பேசினம்... கேள்விப் பட்டியே கணபதி?...”

முட்டியில் அரிசியைப் போட்டவாறு கணபதி சொன்னான்:

“ஓமோம்... உவன் உப்பிடிப் பட்ட ஆள் தான்... பூ, பிஞ்சு காய் ஒண்டையும் விடான்...”

“வேலையில்லாத தோட்டம் கண்டியோ...? மாடுகள் நுழையத் தான் பாக்கும்...”

அவர்களின் தலைக்கு மேலால் இருந்தாற் போல பட்டபட வெனச் சிறகொலி எழுந்தது. இருவரும் தலை நிமிர்ந்து பார்த்தனர். சாம்பல் நிறமான பறவையொன்று இக்கரையில் இருந்து அக்கரைக்குப் பறந்து சென்று மரக்கிளையொன்றில் அமர்ந்தது. அதனது வளைந்த அலகுகள் சற்று விரிந்து மூடின.

“உது ஆலா...” என்றான் தாமரைக்கண்டு.

“ஆனா குளக்கரைகளில் இருக்கிற ஆலாக்களிலும் பார்க்க இது வலு பெரிசு பார்த்தியே...? ரெண்டு கொழுத்த சேவல்களின் சைஸ் இருக்கும் என்ன...? கிட்டத்தட்ட நம்மடை வல்லூறுகளைப் போலத்தான்...”

அவர்கள் சமைத்துச் சாப்பிடும் வரை அந்த ஆலா அக்கிளையிலேயே அமர்ந்திருந்தது.

பன்றியை வார்வாராகப் பிளந்து நெருப்புத் தணலின் மேல் கட்டிய சிறு பரணில் காய வைத்து விட்டு கணபதி, துவாயை விரித்து ஆற்று மணலில் சற்று இளைப்பாறச் சாய்ந்தான். தாமரைக்கண்டு சுருட்டொன்றைப் புகைத்தவாறு கல்லொன்றுடன் வசதியாகச் சாய்ந்து கொண்டான்.

ஆலா இன்னமும் அப்படியே இருந்தது.

“தாமரைக்கண்டு, அந்த ஆலாவுக்கு ஒரு வெடி வை... பறக்காமல் இருக்குது கன நேரமாய்” என்றான் கணபதி.

“உதுக்கு வெடி வைச்சுப் புண்ணியமில்லை... கணபதி, இறைச்சி ருசியில்ல... பாவம்”

திடீரென ஆலா தான் இருந்த கிளையை விட்டுக் கிளம்பி, ஆற்றில் விழுந்து மேலே கிளம்பியது. அதனது கால் நகங்களின் பிடியில் இரண்டடி நீளமான விரால் மீன் ஒன்று பாம்பு போல நெளிந்து துடித்தது. மீனைப் பற்றியவாறு ஆலா, சற்றுத் தூரத்தில் ஓங்கிவளர்ந்திருந்த பாலை மரம் ஒன்றில் போய் அமர்ந்தது.

“அங்க பார்த்தியே...அதின்ர கூடு...” என்று கேட்டான் தாமரைக்கண்டு.

“எங்க...”

“ஆலா இருக்கிற பாலை மரத்தில் தான்... மூன்று கிளையள் பிரியிற இடத்தில் ஒரு குடும்பத்துக்கு ரெண்டு மாதத்துக்குப் போதுமான விறகுக் கும்பல் இருக்குது தெரியுதே?... அது தான்... ஆலானர் கூடு...”

கணபதி பார்த்தான். பாலைமரத்தின் மூன்று கொப்பர்களை இணைத்துக் காய்ந்த காட்டுத் தடிகள் அடுக்கிப் பின்னப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு தடியும் ஒவ்வொரு உலக்கை மொத்தமும் ஓராள் நீளமும் இருந்தது. காகக் கூடு போன்ற பெரியதொரு அமைப்பு.

“தாமரைக்கண்டு, நான் அப்போதை விறகு பொறுக்கேக்க கண்டனான்... நான் நினைச்சன் பட்ட விறகு சேர்ந்திருக்குது எண்டு... ஏறித் தட்டுவோமோ என்றும் நினைச்சனான்... இப்ப தான் தெரியுது ஆலானர் கூடு என்று... தட்டியிருந்தால் கண் காது போயிருக்கும்...”

கிழவன் சிரித்தான்.

தாய் கொண்டு வந்த இரையைப் பங்கு போடுவதற்காக ஆலாக் குஞ்சுகள் கூச்சலிட்டிக் கொண்டிருந்தன.

4. செங்கமலம்

குடியேற்றத் திட்டத்தில் குடியேறும் மக்களுக்காக அரசாங்கத்தினால் அமைத்து வழங்கப்பட்ட சிறிய வீடு. இரண்டு சிறிய அறைகள். முன் விறாந்தை காட்டுத் தடிகளைப் பரப்பித் தென்னங் கீற்றினால் வேயப்பட்டிருந்தது. அடுக்களை என்ற பெயரில் வீட்டிற்கு வலது பக்கத்தில் ஒரு சிறு கொட்டில் காணப்பட்டது. மழை பெய்யில் முன்விறாந்தையில் தூறல் வீசுகிறதைத்தடுப்பதற்காக கூரையிலிருந்து சிறு பத்தியொன்று முற்றத்தில் இறக்கப்பட்டிருந்தது.

பத்தியில் இடப்பட்டிருந்த வாங்கில் செல்லாச்சி படுத்துக் கிடந்தாள். அவளுக்கு நேற்று மாலையிலிருந்து உடல் நலமில்லை. இருமலுடன் காய்ச்சலும் இருந்தது. செல்லாச்சி மாதத்தில் பதினைந்து நாட்கள் படுக்கையில் தான் கழிப்பாள். காலை நன்கு மலரவில்லை. குழந்தைகள் இன்னமும் படுக்கைகளை விட்டு எழவில்லை.

முற்றத்தில் கிளை பரப்பி வளர்ந்திருந்த வேம்பு சருகுகள் முற்றமெல்லாம் இறைந்திருந்தது.

அவற்றைக் கூட்டிக் குவிப்பதில் செங்கமலம் ஈடுபட்டிருந்தாள். இடையிடையே தாயின் இருமல் சத்தம் அவளைத் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது. “உடம்புக்கு என்னணை செய்யுது, அம்மா” என்று கேட்க அவளுக்கு ஆவல் இருந்தும் தாயைக் கேட்கும் துணிவு வரவில்லை. விடிந்ததும் விடியாததுமாக தாயிடம் கேட்டு ஏச்ச வாங்கும் துணிச்சல் அவளுக்கில்லை.

“என்னைக் கண்டாலே அம்மாவிற்குப் பிடிக்காது. வாழாவெட்டியாகக் குடும்பத்திற்குச் சமையாக வந்திருக்கிறன். ஒருத்தியே பாரம். அது போதாதென்று மூன்று பேராகத் திரும்பி வந்திருக்கிறன். என்ற தலை விதி” என்று தனக்குள் எண்ணிக் குமைந்தபடி முற்றத்தைக் கூட்டினாள் செங்கமலம்.

வாங்கில் படுத்திருந்தபடி மூத்த மகளை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் செல்லாச்சி. ஒருபுறம் வெறுப்பும் மறுபுறம் பரிதாப உணர்வும் எழுந்தது. குமரில் எவ்வளவு அழகாக இருந்தாள்? அவள் உடல் தான் எவ்வளவு எடுப்பாக இருந்தது? முழங்கால் வரை நீண்ட அவள் பின்னலின் கவர்ச்சி தான் என்ன? அந்தச் செங்கமலமா இது? இருபத்தாறு வயதிற்குள் முப்பத்தைந்து வயதுக்காரி போல... கண்கள் குழி விழுந்து... தலைமயிர் கட்டையாகி பரட்டை பற்றி... மெலிந்து... செல்லாச்சியின் விழிகள் கலங்கித் தவித்தன.

“செங்கமலம்... தங்கச்சி...” என்று செல்லாச்சி மெதுவாகக் கூப்பிட்டாள். தாயின் அன்பான குரல் கேட்டு வியப்புடன் செங்கமலம் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவளால் நம்ப முடியவில்லை. அம்மாவா கூப்பிட்டாள்? எவ்வளவு நாட்களுக்குப் பின் அன்பான அழைப்பு? விளக்குமாறை வேப்பமரத்தில் சார்த்தி வைத்துவிட்டுத் தாயின் அருகில் வந்தாள்.

“கூப்பிட்டியளா, அம்மா?...”

மகளை மீண்டும் ஒரு தடவை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். ‘எடி, பைத்தியக்காரி போயும் போயும் அந்தக் காடை வீரசிங்கத்தையா விரும்பினாய்? நான் தடுக்கத் தடுக்க கேட்காமல் காதல் கூதல் என்று அவன் பின்னால் போனாயே? அதன் பலனை இப்போது அனுபவிக்கறாய்? நல்லா அனுபவி... நல்லா அனுபவி... நீ மட்டும் வாயும் வயிறுமாக இல்லாதிருந்தியென்றால் உன்னை அவனுடன் அனுப்பியிருக்க மாட்டானடி. கலியாணத்துக்கு முதலே வீரசிங்கத்தின் குழந்தையை வயிற்றில் தாங்கிய உன்னை அவனுடன் அனுப்பாமல் நான் என்ன செய்திருக்க முடியும்? இப்படி அவளைத் தாயின் பார்வை கேட்பது போலப் பட்டது.

தாயை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டுத் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள் செங்கமலம். ‘நல்லா அனுபவிக்கிறன் அம்மா. ஒரு சிறு தவறின் பலனை வாழ்நாள் முழுதும் நல்லா அனுபவிக்கிறன் தாயே?’

“ஏன் செங்கமலம், உந்தத் தலைக்குக் கொஞ்சம் எண்ணெய் வைச்சால் என்ன? காய்ஞ்சு பறக்குது...” என்றாள் செல்லாச்சி.

“நீங்க வைக்கச் சொல்லிச் சொல்லவில்ல... அதனால் வைக்கவில்ல...” என்றாள் கண்கள் கலங்கச் செங்கமலம். செல்லாச்சி சற்று நேரம் விக்கித்துப் போய் மகளைப் பார்த்தாள். உண்மை தான். ஒரு நாள் சம்பவத்தைச் செங்கமலம் இன்னமும் நினைவு வைத்திருக்கிறாள்.

வீரசிங்கத்தைப் பிரிந்து வந்த சில நாட்கள். ஒரு நாள் செங்கமலம் பின்னலிட்டுப் பொட்டிட்டு முற்றத்தில் நின்றிருந்தாள். அவள் கோலம் செல்லாச்சியின் கோபத்தைக் கிளறிவிட்டது.

“ஏனரி... சோடிச்சுக்கொண்டு முற்றத்தில் நிக்கிராய்?... புது மாப்பிள்ளை பிடிக்கவா நாயே...”

அவ்வார்த்தைகளுடன் செங்கமலம் உள்ளே சென்று விட்டாள். அதன் பின் தன்னை அலங்கரிப்பதில்லை.

“நீ இந்த வீட்டில் மூன்றாம் மனிசி போல நடந்து கொள்கிராய்?...” என்றாள் தாய்.

“வேறா எப்படி அம்மா இருக்கிறது? இந்த வீட்டில் இருந்து என்டைக்கு வெளியில் போனனோ அன்டைக்கே நான் மூன்டாம் மனிசியாயிட்டன்... இண்டைக்கு மூண்டு பேர் அப்புக்குப் பாரமா இருக்கிறம். சாகலாம் என்டால் கூட மனம் வரவில்லையே அம்மா...” செங்கமலத்தின் கண்களில் இருந்து பொல பொலவெனக் கண்ணீர் சொரிந்தது.

அடுக்களையில் தேநீர் வைத்துக்கொண்டிருந்த மகேஸ்வரி வெளியில் வந்தாள். தமக்கை கண்ணீர் விட்டபடி ஏதோ சொல்வது தெரிந்தது. தாயிடம் வந்தாள்.

“ஏனணை... விடிஞ்சதும் விடியாததுமாக அக்காவை ஏதாவது சொன்னியா?” என்று கேட்டாள்.

“அம்மா என்னை ஒன்டும் சொல்லவில்ல...” என்றாள் செங்கமலம்.

“தலைக்கு எண்ணெய் வை என்றன்... அதுக்கு அழுகிராய்...” என்றாள் செல்லாச்சி.

“நீ போக்கா... சகாயவேலை இண்டைக்கு இருக்குது... கெதியா முகத்தைக் கழுவிட்டுப் போவன்...” என்றாள் மகேஸ்வரி.

“அவ பெரிய ராசாத்தி... விடிய எழும்பினதும் முகத்தைக் கழுவிவிட்டு சகாய வேலைக்குப் போயிடுவா... சகாய வேலைக்கு அரசாங்கம் கொடுக்கிற மூன்று நாத்தல் மாவில தான் ஏதோ நடக்கிறது போல... இஞ்சை வீட்டு வேலையளை மாடு மாதிரி நாங்க செய்யிறம்... கிணத்தடியில சட்டியளைப் போட்டிருக்கிறன்... கழுவி வைச்சிட்டுப் போகட்டும் இவ...” என்றபடி இளையவள் புவனேஸ்வரி கிணற்றடியில் இருந்து முற்றத்துக்கு வந்தாள். தமக்கையைச் சுட்டெரித்துவிடுபவள் போலப் பார்த்தாள்.

செங்கமலம் எதுவும் பேசவில்லை.

“இவ்வால நாங்களும் வீட்டுக்கை அடைஞ்சி கிடக்கிறம்... இவக்கு நடக்கத் தெரியவில்லை என்பதால் எங்களுக்கும் சரியா நடக்கத் தெரியாதே? வீட்டை விட்டு வெளியில் போகக் கூடாது... அப்புவின்ற சட்டம்... எங்களை விட்டால் நாங்களும் சகாயவேலைக்கு சிரமதான வேலைக்குப் போவம் தானே... போனதுகள் அப்படியே போறதுக்குத் திரும்பி வந்து ஏன் கரைச்சல் குடுக்குதுகளோ...?” என்று கத்தினாள் புவனேஸ்வரி.

“புவனம்...” என்று அதட்டினாள் மகேஸ்வரி: “என்னடி கதைக்கிராய்?”

“நீ சும்மா இரு அக்கா... உண்மையைத் தான் சொல்லுறன்... இவ்வால நாங்கள் வெளியில் வெளிக்கிடாமல் சிறையிருக்கிறம்...”

செங்கமலம் விக்கி விக்கி அழுதாள். முற்றத்தில் சத்தம் பலமாக எழுந்தது.

பட்டியில் இருந்த நான்கு மாடுகளையும் மேய்ச்சலுக்குத் தூரத்திவிட்டு பட்டியைத் தூப்புரவாக்கிக் கொண்டிருந்த சின்னத்துரை அள்ளிய சாணத்தை அப்படியே கடகத்துடன் விட்டுவிட்டு முற்றத்துக்கு வந்தாள். தமக்கை அழுவதையும் தங்கை புவனம் ஏசுவதையும் கண்டான். நித்தம் நடக்கின்ற நாடகம் தான்.

“ஏய் புவனம்... சத்தம் போடாதையடி. மூதேசி எப்ப பாத்றாலும் அக்காவோடை சண்டைதான்... நானும் பாக்கிறன்... இதுக்கொரு முடிவில்லை... இண்டைக்குச் சொல்லுறன் புவனம், இனிமல் சண்டைபிடிச்சியோ பல்லைத் தட்டிக் கையில் தருவன்... தடி மாடு... பதினெட்டு வயசாகுது... அடக்க ஒருக்கமில்லை... மட்டு

மரியாதையில்லை... போடி உள்ளே..."

புவனேஸ்வரி, செங்கமலத்தைக் கோபத்தோடு பார்த்து விட்டு வீட்டிற்குள் சென்றாள். மகேஸ்வரி அடுக்களைக்குள் தேநீர் தயாரிப்பதற்கு நுழைந்தாள்.

"நீ போக்கா..."

செங்கமலம் கிணற்றடிக்குச் சென்றதும் செல்லாச்சி மகனைப் பார்த்தாள்.

"இண்டைக்கு மாதம் முடியுது தம்பி. கூப்பன் சாமான் எடுக்க வேணும்... சீனி எடுக்க வேணும். ஒன்பது றாத்தல் சீனியும் எடுக்க ஒரு றாத்தலுக்கு எழுபத்திரண்டு சதப்படி ஆறு ரூபா நாற்பத்தெட்டுச் சதம் தேவை... மில்காரக்கோணானிட்டை கேட்டியென்டால் தருவான்... ஒன்பது றாத்தலையும் எடுத்து அவனிட்டை கொடு... றாத்தல் நாலு ரூபாப்படி தருவான்..."

"றாத்தல் நாலு ரூபாக்கே கோணான் வாங்குகிறான்? மூலைக்கடை நடராசாட்டை நாலரைக்குக் கொடுக்கலாம்..." என்றான் சின்னத்துரை: "வெளியில சீனி ஆறு ரூபாவெல்லே...?"

"ஆறு ரூபாவுக்கு எங்களிட்ட ஆரும் வாங்கவே போகினம்... ஏதோ அரசாங்கம் ஏழையளுக்கு கூப்பனுக்கு மலிவாத் தருகுது... அதைக்கூட விக்ரிதால கொஞ்சக் காலமா ஏதோ அரிசி சாமான் வாங்கமுடியுது..." என்றாள் செல்லாச்சி.

"ஒரு ரூபா வித்த அரிசி... இப்ப ஐஞ்ச ரூபாயணை..." என்றான் சின்னத்துரை: "நான் இண்டைக்கு சந்தனம் அண்ணையிட்ட காடுவெட்டப் போகப் போறன்... கூப்பன் கடைக்குத் தம்பியை அனுப்பி வை அம்மா... இண்டைக்கு அவனுக்குப் பள்ளிக்குடமில்லைதானே?"

செல்லாச்சி சிறிது நேரம் இருமினாள். மகேஸ்வரி மூக்குப்பேணியில் சுடச் சுடத் தேநீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். சர்க்கரைத் துண்டொன்றையும் கொடுத்தாள்.

"எண்டைக்குத் தான் சீனி போட்டுத் தேத்தண்ணி குடிக்கப் போறமோ? கூப்பன் சீனி எல்லாத்தையும் வித்திட்டு..." என்று முணுமுணுத்தாள் மகேஸ்வரி.

"விக்காமல் என்ன பிள்ளை செய்யிறது... ஒரு வரியமா

விளைச்சலில்லை... புலவுகளும் மழையில்லாமல் சரி... போன வரியம் பயிர் குடலையும் கதிருமாத் தண்ணியில்லாமல் பாழாப்போச்சுது... இதுகளை வித்தால் தான் ஒரு மாதிரி அரைவயிறும் கால் வயிறுமாகக் காலம் போகும். உன்ர அப்பு எந்தப் பஞ்ச காலத்திலும் கையில் தொட்டு நக்கித் தேத்தண்ணி குடியாதவர்... இப்ப நக்கிக் கொண்டு குடிக்கிறார்..."

சின்னத்துரை தாயைப் பார்த்தான். வீட்டு நிலவரத்தை அவன் உணராதவனல்லன். மழை பொய்த்தால் விவசாயி என்ன செய்வான்?

"தாமரைக்கண்டு அம்மானோடை தங்கு வேட்டைக்குப் போன அப்பு எப்ப வருவார்? உவருக்கு வயது போன காலத்தில உதேன்...?" என்றான் சின்னத்துரை.

"இண்டைக்கு நாளைக்கு வருவார்..." என்றான் செல்லாச்சி: "எல்லாம் கஷ்டம் தான்ரா. தொழிலில்லாமல் சும்மா இருக்கிறவரே உன்ர அப்பு? ஏதாவது நிலத்தைச் சுரண்டுவார்... அல்லது கூலி வேலைக்குப் போவார்..."

சின்னத்துரை தமக்கை தந்த தேநீரை வாங்கிக் குடித்தான். அப்போது தான் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து வந்தான் மாணிக்கம்.

"அக்கா, தேத்தண்ணி..."

"இப்ப தான் துரை எழுந்தவர்... உடனை குடு அக்கா..." என்றான் சின்னத்துரை. மாணிக்கம் தமையனைக் கோபத்தோடு பார்த்தான். மாணிக்கத்துக்குப் பத்து வயதிருக்கும். கப்பைக் கட்டிக்கொண்டு திண்ணையில் அமர்ந்து விட்டான்.

"டேய்... மாணிக்கம்... தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டு கூப்பன் கடைக்குப் போய் சீனி வாங்கி மில்காரக் கோணானிட்ட கொடுத்துக் காசு வாங்கி வா..." என்றான் சின்னத்துரை. மாணிக்கம் எழுந்து வந்து தாய்க்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டான். முன்னெச்சரிக்கை அது. கூப்பன் கடைக்குப் போக அவன் தயாராகவில்லை.

"போறியாடா..."

"மாட்டன்..." என்றான் மாணிக்கம்.

"ஏன்ரா...?" என்று உறுமினான் சின்னத்துரை.

"போன மாதம் காசு குறையுதென்று நீ அடிச்சனி... காச்சட்டைப்

பொக்கற் ஓட்டை... விழுந்திடும்...” |

“நல்ல சாட்டு...” என்றாள் மகேஸ்வரி.

“நீ ஒருக்காப் போட்டு வா சின்னத்துரை. சின்னப் பொடியள் சீனி வாங்கப் போனால் கூப்பன் கடை மனேச்சர் அளவையில் கால் றாத்தல் அரை றாத்தலைக் குறைச்சிடுவான்... மில்காரக் கோணானும் அளக்கேக்கை குறைச்சிடுவான்...” என்றான் செல்லாச்சி.

“இவங்களினர் கொடுமை பெரிய கொடுமை...” என்றாள் மகேஸ்வரி: “நீ போகேக்கை தம்பி, அம்மாவையும் ஒருக்கா ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போ... ராராவா ஒரே இருமலும் இழுப்பும். ஒருக்காக் காட்டி மருந்து வாங்கினால் நல்லது...”

செல்லாச்சி மெதுவாக எழுந்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

“இப்ப ஆஸ்பத்திரிக்குப் போறதுக்குக் காச வைச்சிருக்கிறியே? பேர் ஏதோ இலவச வைத்தியசாலை... அங்க இருக்கிற அப்போதிக்கரி டாக்குத்தருக்குக் கையில் ஏதாவது வைச்சால் தான் நல்ல மருந்து தருவார்... காச கொடுத்தால் ஒரு மருந்து... சுமமா போனால் ஒரு மருந்து... இப்ப ரெண்டு ரூபா வென்றாலும் வேணும்...” என்றாள் செல்லாச்சி.

“நாலு முட்டை கொண்டு போய்க் கொடுத்தால் டாக்குத்தர் நல்ல மருந்து தருவாராம்” என்ற மகளைப் பார்த்தவாறு செல்லாச்சி சொன்னாள்: “அந்த நாலு முட்டையையும் வித்தால் காலமைப்பொழுது கழியும்...”

“அந்த நாலு முட்டையையும் டாக்குத்தருக்குக் கொடுக்கிறதிலும் அம்மா குடிச்சால் இருமல் பறக்கும்” என்றான் சின்னத்துரை.

5. வேட்டைப்பரணில்.....

பரணை மரத் தாழ் கிளையொன்றில் தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் வேட்டைப்பரண் அமைத்திருந்தான். நிலத்திலிருந்து ஏறத்தாழ முப்பது அடிகள் உயரத்தில் பரண் கட்டப்பட்டிருந்தது. ஐந்தடி சதுரத்தில் காட்டுத் தடிகளின் பின்னலில் அப்பரண் அமைந்திருந்தது. காட்டு இலைகுழைகளைப் பரப்பி அவற்றின் மேல் சாக்கு இரண்டை விரித்திருந்தான். பரணிற்கு நேர் கீழே நீள் வட்டவடிவிலான நீர் நிறைந்த குட்டை ஒன்று காணப்பட்டது. இக்குட்டையைச் சுற்றி உயர் மரங்கள் வளர்ந்து அடர்ந்திருந்தன. நீர்க் குட்டையின் சேற்றுக்கரைகளில் மிருகங்கள் வந்து நின்று நீர் அருந்தியமைக்கு அடையாளமாக காற் குளம்புகள் பதிந்திருந்தன. காற் குளம்புகளின் வடிவிலிருந்து மான்களும், மரைகளும் இக்குட்டையில் தண்ணீர் குடிக்க வருகின்றன எனத் தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் உணர்ந்து கொண்டான். காற்குளம்புகளின் தன்மைகளிலிருந்து அவை எம்மிருகத்திற்கு உரியவை என்பதை மட்டுமன்றி அந்த மிருகம் எப்போது வந்து நீர் குடித்தது என்பதையும் துல்லியமாகக் கிழவன் கணிப்பான்.

பரண் அமைத்த முதல் நாள் இரவு சிறியதொரு மரை தாமரைக்கண்டின் வெடிக்குப் பலியானது. இரண்டாம் நாள் இரவு ஒரு மிருகமும் அகப்படவில்லை.

“முதன் நாள் வெடிச்சத்தம் மிருகங்களைக் குழப்பி விட்டிருக்கும்... ஒரு நாள் கழித்து வருவினம்...” என்று விளக்கம் சொன்னான் தாமரைக்கண்டு. எனினும் இரண்டாம் நாள் அதிகாலை வேளையில் கூட்டத்தை விட்டுப் பிரிந்து வந்த தனிப் பன்றி ஒன்று குட்டையில் நீர் அருந்தும்போது வெடி வைக்கப்பட்டது. சன்னங்கள் பின்னங்கால் தொடையில் பாய்ந்ததால் அது வீரிட்டு உறுமியபடி ஓடி மறைந்து விட்டது.

பரணில் அமர்ந்திருந்த கணபதி தாமரைக்கண்டைப் பார்த்தான். கிழவன் பரண் சாக்கில் சுருண்டு படுத்திருந்தான். அசதித் தூக்கம்.

இரவு எட்டு மணி இருக்கும். அரை நிலவின் கதிர்கள் காட்டு மரங்களின் கிளைகளின் ஊடாகப் பரணில் விழுந்தன. நீர்க்குட்டையில் நிலவின் பிம்பம் தெரிந்தது. காட்டிற்கேயுரிய இரவுச்சத்தங்கள் எழுந்து கொண்டிருந்தன. வெகு தூரத்தில் யானை ஒன்று பிளறிய ஒலி கேட்டது. சில் வண்டுகள் விசிலடித்துக் கொண்டிருந்தன. பெரும் கூகை ஒன்று பரண் வரை வேகமாகப் பறந்து வந்துவிட்டுத் திரும்பி விரைந்தது. பிளாஸ்டிக் கான் ஒன்றில் இருந்த தண்ணீரை எடுத்துக் கணபதி குடித்தான். அப்போது கிழவன் விழித்துக் கொண்டான்.

“என்ன கணபதி... படுக்கப் போறியே?... அப்ப படு... நான் இருக்கிறன்...” என்றபடி தாமரைக்கண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

“இல்லை... நீ படு தாமரைக்கண்டு...”

“என்ன அப்படிக் கரும் யோசனை?... வீட்டு நினைவு வந்திட்டுதோ?...”

“ச்சி... அப்படியில்லை... இரண்டு நாளைக்குள்ளை என்ன வீட்டு நினைவு... இன்னும் ஒரு சாக்கு இறைச்சி வத்தல் கூடி வரவில்லை... என்ற மூத்தவள் செங்கமலத்தை எண்ணிக் கொண்டன்... அவளினர் விதி போல வேறொருத்திக்கும் வரக்கூடாது... கலியாணம் செய்து என்ன சுகத்தைக் கண்டாள்? அடி உதை தான் மிச்சம்... அவளினர் அடி ஆக்கினை பொறுக்கேலாமல் தான் கடைசில இரண்டு பிள்ளையளையும் கூட்டிக் கொண்டு எனக்குப் பாரமாக வந்திருக்கிறாள்...”

கணபதி வானத்தை வெறித்துப் பார்த்தான். அவனது சுருக்கம் விழுந்த நெற்றி மேலும் அதிகமாகச் சுருங்கியது. இரவுப் பறவைகள் சில வானத்தில் பறந்தன. வெளவால்களாகத் தாம் இருக்க வேண்டும்.

“அவளாகத் தேடிய வினை தானே?... தானாக விரும்பித் தானே கட்டிக் கொண்டாள். பொன்னப்பற்றை மகன் வீரசிங்கத்திற்கும் உன்ர மோளுக்கும் தொடர்பிருக்கு என்று தெரிஞ்ச உடனையே நீ அதைத் தடுத்திருக்க வேணும்... வீரசிங்கம் ஊர்தெரிந்த காவாலி... தொழிலில்லை... பொன்னப்பர் தேடி வைச்சிருக்கிற சொத்தை அழிக்கப் பிறந்தவன்... உவன் ஐ ஆர் சி யோகனோடு சேர்ந்து குடிக்கிறதும் வேலி பாயுறதும் தான் இவங்களின்ர வேலை என்று ஊர் முழுக்கத் தெரிந்தும் உனக்குத் தெரியாமல் போச்சதே?... வெள்ளைத் தோலைக்கண்டு மயங்கிட்டீர்கள்... பேச்சி... இப்ப அனுபவிக்கிறாள்...” என்றான் தாமரைக்கண்டு.

“நான் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தன் தாமரைக்கண்டு... கேட்கமாட்டெண்டிட்டாள்... மருந்து குடிக்கிறன்... ஆத்தில விழுகிறன் என்று ஒப்பாரி வைச்சாள்... இரண்டு மூண்டு நாளாச் சாப்பிடாமல் கிடந்து அடம்பிடித்தாள்... நான் கடைசிவரை பிடிவாதமாகத் தான் இருந்தன்... இந்தச் சியாமன் மாரசிங்கம் தான் விடாப்பிடியா நிண்டு... வீரசிங்கத்திற்கு என்ன? கொஞ்சம் குழப்படி காரன்... வயதுக்குரிய குழப்படி தானே?... கலியாணம் செய்தால் பொறுப்பு வந்திடும்... திருந்திடுவான்... நீ ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாமல் செய்து வை கணபதி... நான் இருக்கிறன் என்றார்”.

“அவர் சொன்னதுக்காகச் செய்து வைச்சனியே?... இப்ப சியாமன்ர கையாட்கள் வீரசிங்கமும் யோகுவும் தானே?...”

“அதுக்காக மட்டுமல்ல தாமரைக்கண்டு... ஊருக்குப் பெரிய மனிசன் என்றிருக்கிற கந்தையர் ஒரு நாள் வந்தார்... நான் என்ற கவலையளை அவரிட்ட சொல்லி அழுதன்...”

“கரடி நின்ட குளம் கந்தையர் தானே? உண்மையிலேயே நல்ல மனிசன்... நீதி நியாயம் தெரிஞ்சவர்... அவர் என்ன சொன்னார்?...”

கணபதி சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தான்.

“உன்ர மகளுக்கும் வீரசிங்கத்திற்கும் தொடர்பென்று ஊர் முழுக்கத் தெரிந்து போச்சது. இனி ஒருத்தன் உன்ர மகளுக்கு வரமாட்டான்... கணபதி, செய்து வை... கெட்டவன்கள் எப்பவும் கெட்டவன்களாக இருக்கிறதில்லை... திருந்திடுவான்கள் என்றார். சரியென்று பட்டுது செய்து வைச்சன்.”

நீர்க்குட்டையில் சிறு சலசலப்பு ஏற்பட்டது. தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் குனிந்து பார்த்தான். சிறியதொரு விவங்கு நீர் குடிப்பது தெரிந்தது.

“என்ன?...” என்று மெதுவாகக் கேட்டான் கணபதி.

“முயல் அல்லது உக்கிலானாக இருக்கும்... குடிச்சிட்டுப் போகட்டும்... தோட்டாக்குப் பெறுமதியில்ல...”

சற்றுத் தூரத்தில் யானைகள் பிளிறுகின்ற ஓசை எழுந்தது. மரங்களின் கிளைகள் முறிக்கப்படுகின்ற ஒலியும் எழுந்தது.

“இண்டைக்கு வேட்டை சரி கணபதி... இவ்வளவு அட்டகாசமாக ஆனையள் உலாவுறதால இந்தக்குட்டைக்கு மான் மரை வராது...” என்றான் தாமரைக்கண்டுக் கிழவன்.

“ஆனையள் நிண்டால் கூட மரையளும் நிக்கும் என்டிறவை...”

“நிக்கும்... ஆனையள் முறிச்சுப் போடுற குழையளைத் தின்ன நிப்பினம்... ஆனால் வெடி வைக்கேலாது...”

தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் பரணை விட்டுக் கீழே இறங்க முயன்றான்.

“என்ன தாமரைக்கண்டு?... ”

“கீழ்ச்சிறாம்பிலே உப்புப் பையை மறந்து போய் விட்டிட்டு வந்திட்டன்... உப்பு மணத்துக்கு யானையள் வந்திடலாம்... உப்பைக் கண்டால் கற்கண்டு போலத் தின்பினம்...”

உப்புப் பையை எடுத்துக்கொண்டு மேலேறி வந்தான் தாமரைக்கண்டுக் கிழவன்.

“இந்தக் கிழவனுக்கு இருக்கிற உசார் இந்தக் காலத்து இளைஞர்களுக்குமில்லை” எனக் கணபதி எண்ணிக் கொண்டான்.

“சாப்பிட்டிட்டுப் படுப்பம்...” என்றான் தாமரைக்கண்டு.

“அப்ப வேட்டை?... ”

“இண்டைக்குச் சரிவராது... இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில பாரன்... இந்த நீர்க்குட்டை படப்போகிற பாட்டை... நான் உப்பு எடுக்கேக்கை கிட்டடியில மூசிக் கேட்டுது...”

“அப்ப ஆனையைள் வரும் என்கிறாய்...”

“அப்படித்தான் நினைக்கிறன்...”

கணபதியின் முகத்தில் பயம் படர்ந்தது.

“பயப்படுகிறியா கணபதி?...”

“நீ இருக்கேக்கை எனக்குப் பயமில்லை தாமரைக்கண்டு...”

“எங்கட பரண் உயரத்தில் இருக்குது... பயப்படாதை கணபதி...”
என்றான் தாமரைக்கண்டு.

மத்தியானம் ஆக்கிய கஞ்சியில் மிகுதியைக் குடிக்கும் போது தாமரைக்கண்டு கேட்டான்:

“கணபதி... ஒன்று கேக்கிறன் கோபியாதை... நீ சரியான பிடிவாதக்காரன்... செங்கமலம் வீரசிங்கத்தை விரும்பிவிட்டாள் என்டதுக்காகவா அவர்களுக்குக் கலியாணம் செய்து வைச்சாய்? அல்லது சியாமன் கேட்கிறார்... கந்தையர் சொன்னார் என்டதுக்காகவா...? நான் நம்பமாட்டன்...”

தாமரைக்கண்டு சிரித்தவாறு கணபதியைப் பார்த்தான். கணபதி ஒருகணம் தாமரைக்கண்டை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டுத் தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

“உண்மைதான் தாமரைக்கண்டு... அந்தப் பரிசு கேட்டை ஏன் கேட்கிறாய்... அவள் கழுத்தில் தாலி ஏறும் போது அவள் இரண்டு மாதம் தான்...”

கணபதியின் கண்கள் கலங்கின. அமைதியாகக் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

“கணபதி...” என்று ஆதரவோடு கிழவன் அழைத்தான்: “ஊருலகில இல்லாததா?... சின்னப்பிள்ளைபோல...”

செடி கொடிகள் முறிகின்ற சத்தம் வெகு அருகில் கேட்டது. நிலவு சற்று விலகியிருந்ததால் பரண் இருளில் மூழ்கிக் கிடந்தது. நீர் குட்டையில் நிலவொளி விழுந்து கொண்டிருந்தது. கணபதி தலையை நீட்டிப் பார்த்தான்.

கரிய ஒரு உருவம் நீர்க்குட்டைக்கருகில் தெரிந்தது.

“ஆனை...” என்றான் கணபதி. தாமரைக்கண்டு “பேச வேண்டாம்” என்று சைகை செய்தான்.

“ஆனையளுக்கு. மோப்ப சக்தியும் காதும் கூர்மை...” என்றான் மிக மெதுவாக.

நீர்க்குட்டைக்கு அருகில் நின்றிருந்த ஆனை நீரில் இறங்காமல் வெகு நேரம் நின்றது. பின்னர் பின்வளமாகத் திரும்பி, பின்னங்கால்களை முதலில் நீரில் வைத்தவாறு இறங்கியது. கணபதி கேள்விக்குறியோடு தாமரைக்கண்டைப் பார்த்தான்.

“உதுகள் இப்பிடித்தான்... பழக்கமில்லாத நீரில் இறங்கிறதென்றால் முன்வளமாக இறங்க மாட்டினம்... பின்வளமாகத் தான் இறங்குவினம்... குட்டை ஆழமென்றால் பின்வளமாக இறங்கில் சமாளித்துக் கொள்ளலாம் பார்... ஆனையள் ஆத்தில் இறங்கேக்கை பார்க்க வேணும்... கண்களை மூடிக்கொண்டு பின் வளமாக இறங்குவினம்... திடீரென பொதுக்கடியென விழுவினம்...”

சற்று நேரத்தில் இருபது யானைகள் வரை அந்நீர்க்குட்டையில் குழமிவிட்டன. ஒன்றிற்கு ஒன்று நீரைத் தும்பிக்கையில் உறிஞ்சி வீசியடித்தன. குட்டையில் விழுந்து புரண்டன. சிறிய யானைக் கன்றுகள் மூன்று அக்கூட்டத்தில் காணப்பட்டன. அவை தாய் யானைகளின் கால்களுக்கிடையில் நின்றவாறு நீரை அள்ளிக் கும்மாளமிட்டன.

அதிகாலை வரை யானைகள் அக்குட்டையை விட்டு வெளியேறவில்லை.

கீழ்த்திசையில் சூரியனின் கதிர்கள் எழ ஆரம்பிக்கின்ற வேளையில் யானைகள் அந்நீர்க் குட்டையை விட்டு வெளியேறிச் சென்றன. அவை நின்ற இடம் பெரியதோர் போர்க்களத்தின் அலங்கோல் நிலமாகக் காட்சி தந்தது. நீர்க்குட்டையில் இருந்த நீரில் முக்கால் பங்கைக் காணவில்லை. நீள்வட்டமாகக் காட்சி தந்த நீர்க்குட்டையில் இப்போது திட்டுதிட்டாக நீர் தேங்கிக் காணப்பட்டது.

6. கடைத்தெருக் கலவரம்

கரலைவேளையில் கடைத்தெரு மிகவும் கலகலப்பாக விளங்கியது. பிரதான வீதியின் இருமருங்கும் இருபது கடைகள் வரை காணப்பட்டன. அவற்றில் பத்துப் பன்னிரண்டு கடைகள் செங்கல் கட்டிடங்கள். ஏனையவை தென்னங்கீற்றுக் கொட்டகைக் கடைகள். தென்னங்கீற்றுக் கொட்டகைக் கடைகள் யாவும் பெயருக்குக் காய்கறிகளும் தேநீரும் விற்பனை செய்வன. ஆனால் அவை உண்மையில் மனிதனின் பலவீனங்களையும் தவறுகளையும் பணமாக்கும் சிறு சாராயத் தவறணைகள். கடலாஞ்சிக் கிராமத்தின் விவசாயிகளினதும் தொழிலாளிகளினதும் உழைப்பில் பெரும் பகுதியை இவை தாம் உறிஞ்சிக் கொள்கின்றன. இரவு வேளைகளில் இக்கடைகளில் வெகுநேரம் வரை விளக்கொரியும். அதேவேளை இக்கிராமத்தின் பல வீடுகளில் இருள் சூழ்ந்திருக்கும்.

கடலாஞ்சிக் கிராமசபையின் மாபெரும் சாதனையாக கடைத் தெருவில் ஒரு சிறிய சந்தைக் கட்டிடம் காணப்படும். அக் கட்டிடத்தின் ஒரு பகுதியில் தேநீர்க்கடைகள் பெயருக்கு மட்டும் காணப்படுகின்றன. மறுபகுதியில் கட்டாக்காலி மாடுகளும் வேலையற்ற சிலரும் எப்போதும் அமர்ந்திருப்பார்கள். ஊர்க்கதை தான் அவர்களின் அரசியல்.

சந்தைக்கு முன் காணப்பட்ட மதகில் வீரசிங்கமும் யோகனும் குந்தியிந்தார்கள். அவர்கள் இருந்த நிலையைக் கண்ட பெண்கள் வீதியின் மறு பக்கத்தால் ஒதுங்கி விரைந்தனர். ஆண்கள் கூட

இவர்கள் பக்கமாக வராமல் மறுபக்கமாகச் சென்றனர்.

“மனிசனுக்கு ஒரு வேளை சோத்துக்கு வழியில்லை... இதுகளுடன் ஏன் வீண் வம்பு. சும்மா காரணமில்லாமல் கொழுவுவாங்கள்” என்ற போக்கில் ஒதுங்கிச் சென்றனர்.

“மச்சான்...” என்றான் யோகன். குடித்துக் குடித்தே அவனின் உடல் வறண்டிருந்தது. வீரசிங்கம் ஏன் என்குமாப்போல அவனைப் பார்த்தான்.

“வா மச்சான்... ஒரு றாம் அடிப்பம்...” என்றவாறு யோகன் எழுந்து நின்றான்.

“சத்தியமா யோகு என்னடடை ஒரு வெள்ளச் சல்லி கூட இல்லை... என்னைக் கூப்பிடாதே” என்றான் வீரசிங்கம். மதகில் இருந்தவாறே பக்கத்தில் நின்ற வீரமரத்தில் ஒரு சிறு கிளையைப் பற்றி இழுத்து, உடைத்தான். உடைந்த கிளையில் சிறு தடியொன்றை முறித்து வாயில் கடித்தான்.

“உன்னை இப்ப ஆர் காசு கேட்டது... நீ வா... மூலைக்கடை நடராசாட்டை கடனுக்குக் கேட்டால் தரமாட்டானோ?... வா மச்சான்... இப்ப தான் வவுனியா பஸ் வந்தது, புதுச்சரக்குக் கொண்டு வந்திருப்பான்...”

“அவனுக்கு முந்திய கடனே இன்னும் கொடுக்கவில்லை... தரான்...”

“தரானோ?... எனக்குத் தரானோ?... அதையும் ஒருக்காப் பாப்பம்... இல்லையென்டிட்டு உவர் மசீர் இந்த ஊரில் இருந்திடுவாரோ? வருவா... ஊரைவிட்டுத் தூரத்தியடிப்பன்... நீ வாடா ஒருக்கா பார்ப்பம்...” யோகன் வீரசிங்கத்தைக் கரத்தில் பற்றி இழுத்தான். இருவரும் இழுபறிப்படுவதைப் பலர் வேடிக்கை பார்த்தனர்.

கடைத்தெருவில் தாங்கள் இழுபடுவதைப் பலர் நின்று வேடிக்கை பார்ப்பதை யோகன் கண்டான்.

“என்னடா பாக்கிறியள்... ஆரும் இஞ்ச உரிஞ்சு போட்டு நிக்கினமே? போங்கடா...” யோகனின் வாயிலிருந்து புறப்பட்ட தூவுணை வார்த்தைகளைக் கேட்கத் திராணியற்ற அவர்கள் அவ்விடத்தைவிட்டு வெகு வேகமாகக் கலைந்தனர். யோகன் வெற்றிப் புன்னகை புரிந்தான்.

இருவரும் நடராசாவின் கடைக்கு வந்தனர்.

“மச்சான் நடராசா. ஒவ்வொரு நாம் சாராயம் ஊத்து...” என்று உத்தரவிட்டான் யோகன்.

கடையில் மேசை முன் அமர்ந்திருந்த நடராசா எழுந்து நின்றான்.

“உண்மையாத் தம்பி... இன்னும் பட்டினத்திலிருந்து வரவில்லை...”

“பொய் சொல்லாதை... உவன் கயிலாசன் பையோடை பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கிக் கொண்டு வந்ததைக் கண்டனான்... ஏன் நடராசா காசு தரமாட்டமே?...”

“சொன்னா நம்பிறாயில்லை, யோகு. என்னட்டை இல்லை...”

“இல்லையென்றாய்?... இந்த யோகனுக்கும் வீரசிங்கத்திற்கும் இல்லையென்கிற முதலாள் நீ... இல்லைத் தானே?... நீ இனிமேல் சாராயம் விக்கிற கெடுப்பை நான் பார்க்கத்தான் போறன். நீ வாடா, மச்சான்... நாளைக்கு இந்த இடத்தில் இவற்றை கடை இருக்காது... நெருப்புப் பெட்டி வைச்சிருக்கிறியே?...” என்று உறுமினான் யோகன்.

நடராசாவின் உடல் மெதுவாக நடுங்கியது. சென்ற கிழமை தம்பிமுத்தின் கடை நெருப்புக்கு இரையாகிச் சாம்பலாகிப் போன சம்பவம் கண்களில் தெரிந்தது. கடையைத் தீ நாக்குகள் சுவைத்துக் கொண்டிருக்க நடு வீதியில் நின்று தம்பிமுத்து “குய்யோ முறையோ” வென அலறித் முடித்த காட்சியும் நினைவு வந்தது. யோகன் நெருப்பு வைத்ததைக் கண்டவர்கள் கூடப் பொலிசாருக்கோ, காரியாதிகாரிக்கோ சாட்சி சொல்ல முன் வரவில்லை.

கடையை விட்டு யோகனும் வீரசிங்கமும் நடந்தனர்.

“தம்பி யோகு!” என்று நடராசா அழைத்தான்: “வந்திட்டிச் சுமமா போறது சரியில்லை... நான் என்ர பாவிப்புக்கென்று கொஞ்சம் வைச்சிருக்கிறன்... அதில் கொஞ்சம் தாறன்...”

யோகனும் வீரசிங்கமும் வெற்றிப் புன்னகையுடன் திரும்பி வந்து கடைக்குள் புகுந்தனர்.

அவர்கள் இருவரும் பதினைந்து நிமிடங்கள் கழிந்து வெளியில் வரும்போது ஒருவரின் தோளில் மற்றவரின் கரம் இருந்தது. வீரசிங்கம் நாக்குமுற, “மச்சான்... உன்னில ஒருத்தன் தொட்டால் நான் விடமாட்டன்... உனக்காக உசிரைத் தருவன்...” என்றான்.

நடு வீதியில் இவர்கள் இருவரும் ஆடியபடி நடந்தனர். மன்னாரிலிருந்து வந்த கார் ஒன்று இவர்கள் முன் சடக்கென்று பிறேக் போட்டு நின்றது.

“என்னடா காரோட்டம்... எங்களுக்குப் பழக்கிறியா... போடா...” என்று கத்தினான் வீரசிங்கம். காரில் இருந்த அம்மனிதன் எதுவும் பேசாமல் காரை ஓரமாகத் திருப்பிச் செலுத்திச் சென்றான்.

“மச்சான் வீரா, நீ உன்ர மனிசியை எப்ப கூட்டிக் கொண்டு வரப்போறாய்?...”

“அவளையோ... நாளைக்கு...” என்றான் வீரசிங்கம். யோகன் பெரிதாகச் சிரித்தான்.

“போடா... உன்னைத்தான் அவள் வேண்டாம் போடா நாயே எண்டு விட்டிட்டுப் போட்டாளமே?”

கோபத்தோடு யோகனைப் பார்த்தான் வீரசிங்கம்.

“நான் தான்ரா அவளை வேண்டாம் என்டனான்... அவளுக்கு வர விருப்பம் தான்... அவளினர் அப்பன் அந்த எளிய வடுவா கணபதி விடுறானில்லையாம்... நாளைக்கு இரண்டில ஒரு முடிவு எடுக்கப் போறன்...”

இருவரும் சங்குப்பொடியின் கடைக்கு முன் நின்றனர். சங்குவின் கடையில் முதலாளி இல்லை. கடைப்பொடியன் மட்டும்தான் இருந்தான். கடை வாசலில் நின்றவாறு வீரசிங்கம் கேட்டான்:

“டேய்... பொடி... ரெண்டு சிகரெட் கொண்டு வா...”

“காச...?” என்று கேட்டான் கடைப் பையன்.

“காசோ... காசில்லை... கொண்டாடா...” என்று கத்தினான் யோகன்.

“காசில்லாமல் வித்தால் முதலாளி அடிப்பார்...” என்றான் பயந்தவாறு கடைப் பையன்.

அவ்வளவுதான். கோபத்தோடு எட்டி அவன் சேர்ட்டைப்பற்றி இழுத்தான் வீரசிங்கம். மேசையில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த இனிப்புப் போத்தல்கள் இரண்டு நிலத்தில் உருண்டு சிதறிப் போயின. கடைப் பையனின் கன்னத்தில் பளார் பளார் என்று அறைந்தான் யோகன். பின்னர் அவனை விட்டு விட்டு இருவரும் நடந்தனர்.

“மச்சான் அண்டைக்கு இவன் மில்காரக்கோணான் ஒரு மாதிரிக் கதைச்சவன்...”

“என்ன மாதிரி?”

“ஒரு மாதிரி...” என்றான் வீரசிங்கம்.

“பின்ன வா அந்த வடுவாவை ரெண்டு கேட்டு வைப்பம்...”

அப்போதுதான் கோணான் கடையில் கூப்பன் சீனியை விற்றுவிட்டு வெளியில் வந்தான் சின்னத்துரை. வீரசிங்கமும் யோகனும் எதிரில் தென்பட்டதும் ஒதுங்கிப் போக முயன்றான்.

“இஞ்சை உன்ர மச்சான்...” என்றான் யோகன்.

“எட்டே... சின்னத்துரையே?... வா மச்சான்...” என்று கேலியாக அழைத்தான் வீரசிங்கம்.

இவர்களைக் கவனியாதவன் போல சின்னத்துரை போக முயன்றான்.

“நில்லடா...” என்றவாறு சின்னத்துரையின் கையைப் பிடித்து இழுத்தான் வீரசிங்கம். இழுத்த இழுவையில் சின்னத்துரையின் சேர்ட் பையில் இருந்த பணம் கீழே சிதறியது. கையை உதறிவிட்டு கீழே சிதறிய பணத்தைச் சின்னத்துரை பொறுக்க முயன்றான்.

“டேய்... சின்னத்துரை, கொக்காவை இண்டைக்கே கொண்டு வந்து வீட்டில் விட்டிடுவேணும். என்ர மனிசியை ஏன்ரா நீங்கள் வைச்சிருக்கிறீயள்...?”

• சின்னத்துரை ஆத்திரத்தோடு வீரசிங்கத்தைப் பார்த்தான்.

“நானே கூட்டிக்கொண்டு போனானன்... அவவாத் தான் வந்தவ...” என்றான் சின்னத்துரை.

“அவவா வந்தால் நீங்கள் ஏன்ரா அடுத்து வைச்சிருக்கிறீயள்? துரத்திவிடுங்கடா நாயை... என்னட்ட வரும்...”

“துரத்தி விட்டா உன்னட்ட வராது. ஆத்துக்கைதான் மிதக்கும்...” என்றான் சின்னத்துரை.

வீரசிங்கம் வலது கையை வேகமாக வீசினான். பளார் எனக் கரம் சின்னத்துரையின் கன்னத்தில் பதிந்தது. சின்னத்துரை விக்கித்துப்

போய் சில கணங்கள் நின்றான். தலை சுழல்வது போன்ற பிரமை. வீரசிங்கத்தின் மற்ற அறை சின்னத்துரையின் பிடரியில் விழுந்தது. சின்னத்துரை குப்புற விழுந்தான். முகம் தார் வீதியில் மோதியதால் வாயடியில் இரத்தம் வழிந்தது.

கடைத்தெருச் சனம் முழுவதும் இதனை வேடிக்கை பார்த்தது. வாயில் வழிந்த இரத்தத்தைத் துடைத்தபடி உடல் பதறச் சின்னத்துரை திகைத்துப்போய் நின்றான். வீரசிங்கத்தின் கோபம் தீரவில்லை. சின்னத்துரையை மீண்டும் தாக்குவது போலப் பாய்ந்தான். யோகன் அவனைக் கட்டிப்பிடித்தான்.

“போதும் மச்சான்... போதும்... அடியாதை... மச்சான்...”

“விடு யோகு... விடு... இவனை இண்டைக்குக் கொல்லாமல் விடமாட்டன்...”

யோகனின் பிடரியில் இருந்து விடுபட்ட வீரசிங்கம் மீண்டும் சின்னத்துரையைக் காலால் உதைத்தான். சின்னத்துரை இதனை எதிர்பார்க்கவில்லை. அப்படியே பின்னால் சரிந்தான்.

சரிந்த அவனை இரு கரங்கள் ஆதரவாகப் பற்றிக் கொண்டன.

“என்ன சின்னத்துரை சண்டை?... இவங்கனோடை ஏன் சண்டைக்குப் போனனி?” என்று கேட்டான் சந்தனம். கந்தசாமியின் நீரிறைக்கும் யந்திரத்தைத் திருத்துவதற்கு வார்சர் ஒன்றை வாங்குவதற்காகக் கடைத் தெருவுக்கு வந்திருந்தான்.

“நான் போகவில்லை... இவன் தான் வலிய அடிச்சுப் போட்டான்...”

பயத்தால் பதறும் சின்னத்துரையின் உடலை இறுகப் பற்றிக்கொண்டான் சந்தனம்.

“நீ வா...” என்று அவனை அழைத்துச் செல்ல முற்பட்டான்.

வீரசிங்கம் கொடுக்கை இழுத்துக் கட்டிக்கொண்டு சத்தமிட்டான்.

“விட்டா... அவனை... குடலைச் சரிக்கிறன்...”

சந்தனம் மிகுந்த சினத்துடன் வீரசிங்கத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தான். யோகன் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டான்.

“நீ வா வீரா... வா மச்சான்...”

“இவர் வடுவா... நீர்வேலியில் இருந்து இங்க பிழைக்க வந்திட்டு நாட்டாமை காட்டுறார்... சந்தனம், எளிய பொறுக்கி... பயல்...”

சின்னத்துரையின் கண்கள் கலங்கின. சந்தனத்தைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான்.

“என்ற காசெல்லாம் றோட்டில கிடக்குது... சந்தனம்”.

சந்தனம் மெதுவாக நடந்து சென்று வீதியில் குந்தியிருந்து சிதறிக்கிடந்த காசுகளைப் பொறுக்கி எடுத்தான். வீரசிங்கம் அவனை உதைவதைப் போலப் பாய்ந்து பாய்ந்து வந்தான். ஆனால் உதையவில்லை. சந்தனம் மிகுந்த நிதானத்துடன் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு எழுந்து நின்றான்.

“நீ வா சின்னத்துரை... விதானையாரிட்ட முறைப்பாடு கொடுப்பம்...”

யோகன் பெரிதாகச் சிரித்தான். “விதானையாரிட்டையோ... போங்கோ போய்க் கொடுங்கோ...”

“இதில ஆராவது சாட்சி சொன்னியள் எண்டால் அதோடை சரி... குடும்பத்தோடு சரிப்பம்...” என்றான் வீரசிங்கம். வேடிக்கை பார்த்த கும்பல் மெதுவாக அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றது.

வீரசிங்கம் கத்தினான்: “எளிய பயல்... வந்திட்டார்... இவருக்குப் பாடம் படிப்பியாமல் விடக்கூடாது வடுவா...”

சந்தனத்துக்கு இவை தெளிவாகக் கேட்கவில்லை.

கடைத்தெருவிலேயே விதானையார் ஸ்ரீ வரதசுந்தரர் நின்றிருந்தார். நாகரெத்தினம் கடையில் ஒரு “ப்ளேன்” குடித்துவிட்டு, யாரோ கொடுத்த சிகரெட் ஒன்றைப் புகைத்தவாறு கடைத் தெருவில் நிகழும் கலவரத்தைச் சுவையாகப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தார்.

வாயில் இரத்தம் வடிய சின்னத்துரையும் அவனை அழைத்துக்கொண்டு சந்தனமும் வருவதைக்கண்டு அவ்விடத்தில் நின்று மெதுவாக நழுவப் பார்த்தார். அதற்குள் சந்தனம் அவரைக் கண்டுகொண்டான்.

“விதானையார், நீங்க கடைத் தெருவில் நிக்கத் தக்கதாக இவ்வளவும் நடந்திருக்குது. பாத்துக் கொண்டே நின்றியள்?...” என்று கேட்டான் சந்தனம்.

“உதுக்கு நான் என்ன செய்யிறது. ஒண்டுக்கை ஒண்டு...”

இண்டைக்குச் சண்டை பிடிப்பாங்கள். நாளைக்கு ஒண்டாயிடுவாங்கள்... உனக்கேன் வீண் சோலி... நீ போ சந்தனம்..."

சந்தனம் திகைத்துப் போனான். கடமையைச் செய்ய வேண்டிய ஒரு அதிகாரியின் வாயிலிருந்து இப்படி ஒரு வார்த்தையை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. பொலிஸ் அதிகாரமற்ற ஒரு கிராமத்தில் பொலிசாரின் கடமையைப் பார்க்கவேண்டிய ஒரு கிராமசேவையாளர் கூறக்கூடிய வார்த்தைகளா இவை?

"விதானையார், முறைப்பாடு எடுங்கோ..." என்றான் சந்தனம்.

"பின்னேரம் வா எடுக்கிறன்..." என்று சிரித்தார் விதானையார். அவரோடு சேர்ந்து கொண்டு அப்போது தான் அங்கு வந்த யோகனும் சிரித்தான்.

"நீ போ யோகு, வீரசிங்கத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு போ..." என்றபடி, தன் பையைத் தூக்கிக் கொண்டு புறப்பட்டார்: "எல்லாரும் கெதியாப் போங்கோ... இதில நிண்டியள் என்றால் எல்லாரையும் பிடிச்சு லொக்கப்பில போடுவன்."

வீதியில் காறித் துப்பினான் சந்தனம்.

7. காட்டுப்பாதை

அருவியாற்றின் குளிர் நீரைக் கைகளில் அள்ளி அருந்திய தாமரைக்கண்டுக் கிழவன், வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான். அடர் மரக்கிளைகளின் ஊடாகக் கதிரவனின் சாய்கதிர்கள் அவன் முகத்தில் படிந்தன. கண்கள் கூசியவனாகத் திருப்பிய கிழவன் கற்பாறையில் அமர்ந்திருந்த கணபதியை ஏறிட்டு நோக்கினான்.

“நேரம் பத்திருக்கும்... கணபதி, மூட்டிய நெருப்பெல்லாத்தையும் தணலில்லாமல் தண்ணியை ஊத்தி நல்லா அணை. வீட்டிற்குப் புறப்படுவம். காட்டில் நெருப்பை அணைக்காமல் விடக்கூடாது”

கணபதியும் தாமரைக்கண்டுமாக நெருப்பை நீரால் அவித்தனர். பின்னர் தாமரைக்கண்டு இறைச்சி வற்றல் நிறைந்த சாக்கொன்றை எடுத்துத் தோளில் வைத்துக் கொண்டான். வலது கரத்தில் துவக்கு. கணபதியும் வற்றல் சாக்கொன்றைத் தூக்கியபடி வலது கரத்தினால் காட்டுக் கத்தியை எடுத்துக் கொண்டான்.

அவர்களின் தங்குவேட்டை முடிவடைந்துவிட்டது. தூக்கக்கூடிய சுமை வற்றலோடு அவர்கள் புறப்பட்டு விட்டார்கள். தாமரைக்கண்டுவின் தோளில் நீருடன் பிளாஸ்டிக் போத்தல் தொங்கியது.

“அதை என்னட்டை கொடு தாமரைக்கண்டு.” என்று கையை நீட்டினான் கணபதி.

“நான் கொண்டு வாறன், நீ வா...” என்றபடி ஆற்றின் படுக்கையிலிருந்து மேலே ஏறினான் தாமரைக்கண்டு. ஆற்று மந்தியொன்று இவர்களைக் கண்டு அலறியபடி கிளை விட்டுக் கிளை தாவிடயோடியது. அதனை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு மனதுள் சிரித்தபடி தாமரைக்கண்டுவைத் தொடர்ந்தான் கணபதி.

தாமரைக்கண்டு புதர்களை விலக்கியபடி வளைந்தும் நெளிந்தும் குனிந்தும் முன்னால் விரைந்தான். கிழவனின் வேகத்துக்கு ஈடு கொடுக்கமுடியாமல் கணபதி நடந்தான்.

“இந்தக்கிழவன் என்ன வேகமாக இந்தக் காட்டுக்கை நடக்குது. ஒரு சோர்வு, தளர்ச்சி ஒன்றையும் காணன்” என்று எண்ணமிட்டவாறு கணபதி தொடர்ந்தான்.

“என்ன கணபதி நல்லாப் பின்னடிக்கிறாய்...?” என்று திரும்பிக் கேட்டான் கிழவன்.

சுமையை மறுதோளுக்கு மாற்றிக்கொண்ட கணபதி சிரித்தபடி, “ஒன்றுமில்லை, உன்னோடை போட்டி போட்டு நடக்கேலாது...” என்றான்.

அடர்காட்டுப் பகுதியைக் கடந்து இருவரும் ஒரு வெளியில் இப்போது நடந்தனர். அந்த வெளியில் நீர் தேங்கிக் கிடந்தமைக்கு அடையாளமாகச் சேறும் சகதியும் காணப்பட்டது. அச்சகதியில் காட்டுமிருகங்களின் காலடிகள் மிகத்தெளிவாகப் படிந்திருந்தன. அந்த வெட்டையின் முடிவில் மீண்டும் அடர்ந்த காடு ஆரம்பமானது. தாமரைக்கண்டு ஒரு மரத்தடியில் சாக்குப் பாரத்தை இறக்கி வைத்துவிட்டு அமர்ந்து கொண்டான். அவனுக்குப் பக்கத்தில், தனது சுமையையும் கணபதி இறக்கி வைத்துவிட்டு அமர்ந்தான். தாமரைக்கண்டு தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு கணபதியிடம் தண்ணீர்ப் போத்தலை நீட்டினான். கணபதி வாங்கிக் கொண்டான்.

“நீ வடிவாக்குடி கணபதி... இன்னும் கொஞ்சத்தூரம் போனால் கன்னிமடு என்றொரு நீர்க்குண்டு வரும்... நல்ல தண்ணி எடுக்கலாம்.”

கணபதிக்கு நல்ல நீர்விடாய். ஆவலோடு தண்ணீரைப் பருகினான்.

“எப்ப ஊருக்குப் போய்ச் சேருவம்...?”

“மாலைக்குள்ளை போயிடலாம் கணபதி, என்ன மனிசியின்றை நினைவு வந்திட்டுதோ?” என்றபடி தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் சிரித்தான்.

சற்றுத்தாரத்தில் காணப்பட்ட முட் புதரிடையே சல சலப்புக் கேட்டது. கருப்பும் பழுப்பும் நிறம் கொண்ட முள்ளம் பன்றியொன்று வெட்டையில் இறங்கியது. இவர்கள் மரத்தடியில் இருப்பதைக் கண்டதும், கருமையும் வெண்மையுமான கூர்மையான முட்களை மயில் தோகையாக விரித்து விட்டு மீண்டும் தன் வளைக்குள் நுழைந்து கொண்டது.

தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் எழுந்தான்.

“இருந்தா நெடுக இருக்கலாம்... வா.”

கணபதி வலது தோளில் வற்றல் நிறைந்த சாக்கினைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டான்.

செம்பழுப்பு நிறம்கொண்ட காடை ஒன்று தன் சிறு குஞ்சுகளுடன் புதரடியில் பூச்சி புழுக்களைக் கிளறியபடி நின்றிருந்தது. வெள்ளைப் புள்ளிகளும் கரும் புள்ளிகளும் கலந்த அதன் பருத்த உருண்டை உடல் பார்ப்பதற்கு வெகு அழகாக இருந்தது. அவற்றைப் பார்த்தபடியே கணபதி நடந்தான்.

வானளாவிய மரங்களில் காற்றின் ஊடுருவல் சலசலப்பை ஏற்படுத்தியது.

வெயிலின் தாக்கம் கானகத்தில் தெரியவில்லை. எனினும் நேரம் நண்பகலுக்குச் சற்று அதிகமாக இருக்கும் என்பதைத் தாமரைக்கண்டு கிழவன் உணர்ந்தான். வீட்டை நோக்கிச் செல்ல செல்லத்தான் கணபதிக்கு வீட்டுக்கவலைகள் தோன்றின.

தாமரைக்கண்டு ஓரிடத்தில் தரித்து நின்றான். அவன் முகத்தில் கவலையின் கருமை படர்ந்து கவ்வியது. அவன் அருகில் வந்த கணபதி தயங்கி நின்றான்.

“இதுதான் கன்னிமடு...” என்றான் கிழவன். கிழவன் சுட்டிக்காட்டிய இடத்தில் ஒரு நீர்க்குண்டு காணப்பட்டது. பாறையில் குடைந்துபோலக் காணப்பட்ட அக்குண்டில் நீர் தேங்கிக் கிடந்தது. ஆனால்...

கிழவனின் முகத்தில் படிந்த கவலைக்குரிய காரணம் கணபதிக்கு அப்போது புரிந்தது. அந்நீர்க்குண்டில் கீரிகள் இரண்டு செத்து மிதந்து கொண்டிருந்தன. அவற்றின் அழகிய உடல்கள் நீரை அசுத்தப் படுத்தியபடி குண்டின் ஒரு கரையில் ஒதுங்கிக் கிடந்தன. கன்னிமடு நீர் துர்நாற்றம் வீசுவதை இருவரும் உணர்ந்தனர். கிழவன் தன்தோளில்

தொங்கிய பிளாஸ்டிக் போத்தலைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான்.

சற்று நேரம்தான். தாமரைக்கண்டு தன் தோளின் சுமையை இறக்கி வைத்துவிட்டுக் காட்டுத் தடியொன்றை எடுத்துக் கொண்டான்.

“இந்தக் குண்டைத் துப்புரவாக்கிவிட்டுப் போவம். இனிமேல் வாறவைக்காவது உதவும்”

“தண்ணி முழுவதையும் இறைக்கப் போகிறியே தாமரைக்கண்டு...?”

“உது வற்றாத குண்டு கணபதி... செத்த கீரியளைத் தூக்கி வீசிவிட்டுப் போவம்.”

அவர்கள் மீண்டும் புறப்பட்டனர். இரண்டு மைல்கள் வரை அவர்கள் நடந்திருப்பார்கள்.

சற்றுத் தூரத்தில் ஆறு ஒன்றின் நீர்ச்சலசலப்பு எழுந்தது. மெல்லிய ஒலியுடன் நீர் விரைவது துல்லியமாகக் கேட்டது.

“பக்கத்தில் ஆறொன்று ஓடுதுபோலக் கிடக்குது தாமரைக்கண்டு. தண்ணி எடுப்பம்...”

தாமரைக்கண்டு கவலை ததும்பக் கணபதியைப் பார்த்தான்.

“என்ன தாமரை, ஒரு மாதிரிப் பாக்கிறாய்?”

“என் சீவியத்தில் முதல் முறையா நான் வழிதவறவிட்டிட்டன் போல இருக்குது கணபதி. கன்னிமடுவிலிருந்து கிழக்காகப் போனால் நம்மடை வாணன் குளக்கட்டு வரவேணும். ஆனால், இப்ப வந்திருக்கிறது ஆறு...”

கணபதிக்கு ஒருகணம் திக்கென்றது. காட்டில் வழி தவறுதல் என்பது மிகவும் ஆபத்தானது. சுற்றிச் சுற்றி ஒரேயிடத்தில் திரியவேண்டியும் ஏற்படும். தாமரைக்கண்டு கிழவன்போன்ற அனுபவ வேட்டைக்காரனே வழி தவறுவதென்றால்...? பயம் கணபதியைச் சூழ்ந்து கொண்டது. ஏக்கத்தோடு தாமரைக்கண்டுவைப் பார்த்தான். கிழவன் கணபதியின் பயத்தை உணர்ந்து கொண்டான். தான் பயந்ததாகக் காட்டிக்கொள்வதால் ஏற்படும் நிலைமையையும் புரிந்து கொண்டான். உடடுகளில் புன்முறுவலைப் படர விட்டபடி கேட்டான்: “பயப்படுகிறியா கணபதி? இப்படி எத்தனை முறை நடந்திருக்குது எனக்கு. துவக்கும் தோட்டாவும் நானும் இருக்கும் வரை பயப்படாதை.”

“எனக்கென்ன பயம் தாமரைக்கண்டு நீயிருக்கேக்கை.”

“வா ஆத்திலைபோய் நல்லாத் தண்ணிகுடிச்சிட்டு வழி பாப்போம்...”

இருவரும் நீர்ச்சலசலப்புக் கேட்ட பக்கமாகப் புதர்களை விலக்கியவாறு சென்றனர். மூங்கில் புதர்கள் குறுக்கிட்டன. இவ்வளவு தொகையான மூங்கில் மரங்களை ஒரேயிடத்தில் கணபதி இதுவரை கண்டவனில்லை. மூங்கில் பற்றைகளுக்கு அப்பால் ஆற்றின் படுக்கையும் விரையும் நீரும் தெரிந்தன.

“இது கல்லாறோ?...” என்று கணபதி கேட்டான்.

“கல்லாறில்லை... கல்லாற்றின் ஆற்றுப்படுக்கை இவ்வளவு அகலமாக இருக்காது. இது அருவியாறாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.”

“அருவியாறோ?” என்று அளவிலா வியப்புடன் கணபதி கத்தினான்:

“அப்ப நாங்கள் வெளிக்கிட்ட இடத்துக்கே திரும்பவும் வந்திருக்கிறம்...”

“வெளிக்கிட்ட இடத்துக்கல்ல கணபதி, அதே ஆத்துக்கு வந்திருக்கிறம்... பயப்படாதே நாங்கள் இப்ப மூங்கில் காட்டில் நிக்கிறதால் பண்டிவெட்டிக் கிராமம் இங்கேயிருந்து சரி வடக்கில் மூன்றுமைலில் இருக்க வேண்டும்”

“பண்டிவெட்டிக் கிராமம் கிட்டடியில் இருக்குது என்றால் நாங்கள் கடலாஞ்சியிலிருந்து ஏறத்தாழ பத்துக் கட்டைக்கப்பால் நிக்கிறம்...”

தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் சரியென்பதுபோலத் தலையாட்டினான்.

இருவரும் ஆற்றில் தண்ணீர் குடித்துவிட்டு பிளாஸ்டிக் போத்தலிலும் நீரை நிரப்பிக் கொண்டனர். தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் வானத்தையும் சூரியனின் நிலையையும் பார்த்துத் திசையைச் சரியாகக் கணித்துக்கொண்டான்.

காட்டுப் புதர்களில் மஞ்சள் வர்ணப் பூக்கள் மலர்ந்திருந்தன. தேனீக்கள் அம்மலர்களில் இரைந்தவாறு அமர்ந்து எழுந்தன. வாலினால் சிறு கிளை ஒன்றைப் பற்றியவாறு புதரில் தாவியிருந்த பச்சோந்தியொன்று அடிதடித்து நுனி குறுகிய தன் நீளமான நாக்கைப் பட்டட்டென்று நீட்டி இழுத்தது. பச்சோந்தியின் நாக்கின் நுனிப் பிசிபிசுப்பில் ஒட்டிக்கொண்ட தேனீக்கள் பச்சோந்தியின் வயிற்றினுள் சங்கமமாயின. இதனைக்கண்ட கணபதி தன் கையிலிருந்த காட்டுக் கத்தியினால் பச்சோந்தியை ஓங்கித் தட்டினான். குறி தவறிவிட்டது. அது மரத்தில் சரசரத்து ஏறி மறைந்தது.

தாமரைக்கண்டு திரும்பிப் பார்த்தான்.

“கணபதி நான் பாதையைக் கணிச்சிட்டன். இந்தா பார் இதால்

போனால் பனைநின்ற மடு அரைக்கட்டையில் வரும். அங்கேயிருந்து தெற்கால திரும்பி நடந்தால் வாணன் குளம் வரும். நாங்கள் பண்டிவெட்டிக் கிராமத்துக்குப் போகத் தேவையில்லை. பனைநின்ற மடுவிலிருந்து கடலாஞ்சி ஐந்து கட்டை தான். பொழுதுபடுகிறதுக்கிடையில் வீட்டிற்குப் போயிடலாம்.”

கணபதியின் முகம் மலர்ந்தது. விரைந்து நடந்தனர். பாதையில் யானையின் சாணிக் கும்பங்கள் கிடந்தன.

பிற்பகல் நான்கு மணியளவில் இருவரும் பனைநின்ற மடுவை அடைந்தனர். பெரியதொரு வெட்டைவெளியில் அம்மடு அமைந்திருந்தது. அவ்வெளியில் பாறைகள் ஆங்காங்கே தலையை நீட்டிக் கொண்டு கிடந்தன. மடுவில் நீர் அருந்திக்கொண்டிருந்த வெண் கொக்குகள் இரண்டு விர் என வானில் எழுந்தன.

சரியான பாதையில் வந்ததைக் கண்டு தாமரைக்கண்டு நிம்மதியாகப் பெருமூச்சிட்டான்: “இதுதான் பனைநின்ற மடு. பனையைக் காணவில்லை. மடு இருக்குது.”

வயிற்றில் பசி கிளம்பத் தொடங்கியது. இருவரும் மடு அருகில் அமர்ந்து சுட்டு வந்த ரொட்டியைச் சாப்பிட்டனர். கடலாஞ்சியை அடைவதற்கு இன்னமும் ஐந்து மைல்கள் தான் இருக்கின்றன.

“தாமரைக்கண்டு, கேக்கிறன் என்று கோவியாதை... இவ்வளவு வத்தலையும் விற்றால் எவ்வளவு வரும்?”

தாமரைக்கண்டுக் கிழவன், கணபதியை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

“துவக்குப்பங்கு முதலாளி கந்தசாமிக்குக் கொடுத்தது போக விற்றால் இருநூறாவது வரவேணும். உன்ர பங்கிற்கு எழுபத்தைந்து தேறும்.”

கணபதி மகிழ்வோடு சிரித்தான். எழுபத்தைந்து ரூபா, அப்பாடா பதினைந்து நாள் நிம்மதியாகக் கழியும்.

“அங்க பார்...” என்று மரக்கிளை ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டினான் தாமரைக்கண்டு.

“பாவம் குரங்குக்குட்டி...” என்றான் கணபதி.

“அது குரங்கில்லை. தேவாங்கு. குரங்குக்குட்டி போலத் தான் இருக்கும். இதுக்கு வாலில்லை. பெரிய முழியள். மெல்லிய உடல்” என்றான் தாமரைக்கண்டு.

அரைவிழிப்புற்ற தேவாங்கு ஒன்று வயது சென்ற கிழவன் ஒருவனின் தளர் நடையுடன் மெதுவாகக் கிளைவிட்டு பிறிதொரு கிளைக்கு அசைந்தது.

“காட்டில்தான் எத்தனை சீவராசிகள்” என்றான் கணபதி.

“சரி புறப்படுவம்...”

தென்புறமாக இருவரும் நடந்தனர். மாலை மெதுவாகக் கவியத் தொடங்கியது. சூரியன் மேலைவானில் சரிந்து கொண்டிருந்தான். இருந்தாற்போல வானில் பறவைக் கூட்டம் ஒன்று தென்பட்டது. நூற்றுக்கணக்கான நாககாக்கைகள் படபடவெனக் கீழ்த்திசை நோக்கிப் பறந்தன. முன்னால் கழுத்தை நீட்டி பின்னால் கால்களை நீட்டி அவை ஒரேலய கதியில் பறப்பது செவ்வானின் பகைப்புலத்தில் அற்புதமாக இருந்தது.

“கிட்டடியில் ஏதோ குளம் இருக்க வேண்டும். வாணன் குளமாக இருக்காது. அதுக்கு இன்னமும் தூரமிருக்குது.”

இருவரும் ஒரு மேட்டில் ஏறி இறங்கினர். அவர்கள் முன்னால் பாழடைந்த குளம் ஒன்று விரிந்து கிடந்தது. குளத்தின் சிதைந்த குளக்கட்டு வளைந்தவாறு கிடந்தது. குளக்கட்டின் உயரத்தில் இருந்து தாமரைக்கண்டு குளத்தின் அளவையும் நீர்கொள் அளவையும் ஊகித்துக் கொண்டான்.

“கணபதி... இப்படி ஒரு கைவிடப்பட்ட குளம் வாணன் குளத்திற்கும் பனைநின்ற மடுவிற்கும் இடையில் இருப்பதை இன்று தான் காண்கிறன்.” என்று வியப்புத் தெரிவித்தான். “நல்ல இருவாட்டிமண்.. வெள்ளாண்மைக்கு அற்புதமானது.”

இருவரும் ஒருவரையொருவர் அர்த்தத்தோடு பார்த்துக் கொண்டனர்.

கணபதி சொன்னான்: “நாங்க கண்ட இந்தக்குளத்தைப் பற்றி தாமரைக்கண்டு, நீ ஒருத்தருக்கும் சொல்லக்கூடாது. முதன்முதல் இந்தக் குளத்தின் கீழ் காடுவெட்டுபவர்கள் நாங்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும். இதுக்கு என்ன பேர்?”

“தாமரைக்கண்டு கண்ட குளம்” என்று கூறிவிட்டுக் கிழவன் சிரித்தான்.

8. கடலாஞ்சிப் பாடசாலை

கரலை ஒன்பதரை மணி. ஆசிரியர் தினசகாயம் பாடசாலைக்குப் புறப்படத் தன் சைக்கிளை எடுத்தார். அப்போதுதான் தெரிந்தது. பின் சில்லில் காற்று இறங்கியிருப்பது. முற்றத்தில் சைக்கிளை நிற்பாட்டிவிட்டுக் குரல் கொடுத்தார்.

“ஏய் தனம், இஞ்சேர்ப்பா காத்தில்லை சைக்கிலுக்கு. பம்மை ஒருக்கா எடுத்து வாடும்...”

உள்ளேயிருந்து குரல் வந்தது: “இஞ்சை நான் ஒண்டும் சும்மா இல்லை... நானும் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகத்தான் புறப்படுகிறன். ஒருக்கா வந்து எடுத்துப் போங்கோ.”

தினசகாயமும் அவர் மனைவி தனபாக்கியமும் ஒரே பாடசாலையில் கல்வி கற்பிக்கின்றவர்கள். கணவன் தலைமை ஆசிரியர். மனைவி துணை ஆசிரியை. இன்னொரு ஆசிரியரும் கடலாஞ்சிக் கிராமப் பாடசாலையில் இருக்கிறார். மனைவி பம் எடுத்து வராதது தினசகாயத்துக்குக் கோபத்தை மூட்டிவிட்டது.

“ஒருக்கா எடுத்து வாப்பா... எட்டு மணிக்குப் போற பள்ளிக்கு இப்ப ஒன்பதரை மணியாச்சது...”

இப்போதுதான் தலை வாரிக் கொண்டையிட்டுக் கொண்ட தனபாக்கியம் ஒரு கையில் சீப்பும் மறு கையில் பம்புமாக வந்தாள்.

“ஏதோ பள்ளிக்குடத்தில் வெட்டி முறிக்கிறது போல... இப்ப

அங்க ஒரு பிள்ளையளும் வந்திருக்காது. கொஞ்சம் லேற்றாப் போனாத்தான் என்ன? குடியே முழுக்கிப் போம். ஏதோ இந்தக் கடலாஞ்சிக் கொலனிப் பிள்ளையளை படிப்பிச்சு டாக்குத்தர், எஞ்சினியர் ஆக்கிறது மாதிரி...”

ஆசிரியர் மனைவியைச் சற்றுக் கடுமையாகப் பார்த்தார். வெளியே றாக்ரர் ஒன்று இரைந்தபடி விரைந்தது. “அது தான் உன்ர அப்பரிட்டை படிச்சதுகள் எல்லாம் மதகுகளில் குந்தியிருக்குதுகள்... அது சரி அவரிட்ட படிச்சதுகள் மதகில் இருக்காமல் வேறே எங்க இருக்கிறது?”

“வீணா ஐயாவை எடுத்ததுக் கெல்லாம் குறை சொல்லாதையுங்கோ...”

“சொன்னா என்ன?”

“போயும் போயும் உங்களுக்கு என்னைக் தந்ததுக்காக...”

தினசகாயம் மாஸர்ர் மனைவியை மிக ஏளனமாகப் பார்த்தார்.

“நான் என்றபடியால் உன்னைக் கட்டினன். கலியாணம் கட்டின ஆறு மாதத்தில் நீ... அந்தப் பரிசு கேடுகளை ஏன் சொல்லுவான்... எனக்குத்தான் வெட்கம்.”

தனத்தின் கண்களில் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தோடியது.

“அதுக்காகத்தான் நீங்கள் சியாமனோடு சேர்ந்து ஊரெல்லாம் மேயிறதைக் கண்டும் நான் பொறுத்திருக்கிறன்...” என்றவாறு உள்ளே செல்ல முயன்றாள். தினசகாயம் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தார். அப்போது வாசலில் யாரோ கூப்பிடுவது கேட்டது.

“மாஸர்ர்... மாஸர்ர் இருக்கிறாரோ...?”

“ஓம்... யாரது இரத்தினமோ?” என்றபடி மாஸர்ர் எழுந்து நின்றார். இரத்தினம் கேற்றைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தான். அழுக்கேறிய வேட்டி, இடுப்பில் ஒரு துவாய்த்துண்டு. நாற்பத்தைந்து வயதிருக்கும்.

“மாஸர்ரிட்ட ஒரு விசயம்...” என்று தலையைச் சொறிந்தான் இரத்தினம்.

“கெதியாச் சொல்லு நேரமாச்சது. நான் பள்ளிக்குடத்துக்குப் போகவேணும்.”

“ஒண்டுமில்ல. ஒரு அவசரத் தேவைக்கு ஒரு நாறு ரூபா தேவைப்படுகுது. மிளகாய் ஆத்தில நட்டிருக்கிறன். மூன்று மாதத்தில தந்திடுவன்...”

தினசாகயம் சற்று யோசனை செய்பவர் போலக் காணப்பட்டார். இரத்தினத்தின் முகத்தில் கவலை படர்ந்தது.

“நீ ஒழுங்கானவன்... ஆனா பார் இரத்தினம், கையில் இருந்த காசை நேற்றுத்தான் சியாமன் ஒரு தேவைக்கு வாங்கினவர்... சரி சரி உனக்கு இல்லையென்று சொல்லக் கூடாது. உன்னைப் போன்ற ஏழையாளுக்கு உதவத்தான் வேணும். எல்லாத்துக்கும் பின்னேரமா வா... மாதாமாதம் வட்டியை ஒழுங்காத் தந்திட வேணும்... பத்து ரூபா தெரியும்தானே...!”

சந்தோஷத்துடன் தலையை ஆட்டினான் இரத்தினம். அவனுடைய உடனடித் தேவை பூர்த்தியாகின்றது. அந்தளவில் அவனுக்கு மகிழ்ச்சி.

“இஞ்சைவிடுங்கோ நான் காத்து அடிச்சத் தாறன்.”

இரத்தினம் காற்று அடித்தான். காற்று அடிக்கும் போது சொன்னான்: “மாஸ்ரர், உவன் மாயாண்டி தன்ர காணியை விக்கப் போறானாம்.”

“அது வைபோஸ் காணியல்லே...?”

“அடாத்துக் காணிதான். ஆனால் நல்ல காணி. இந்தியாக்காரன் என்று காணிக்குப் பேமிற் தரமுடியாது என்று டி.ஆர்.ஓ. சொல்லிவிட்டாராம். அதுதான் ஆருக்கும் வித்திடலாம் என்று திரியிறான்.”

“நானும் கேள்விப்பட்டன்... மலிவா வந்தால் பார். வாங்கினால் உழுந்தைக் கிழுந்தைப் போடலாம்.”

இரத்தினம் எழுந்து நின்றான்: “மாஸ்ரர் நீங்க முந்தி முனியாண்டியிட்டை ஒரு பத்தேக்கர் வாங்கியள் எல்லே? அதுக்குப் பேமிற் எடுத்திட்டியளே...?”

“எடுக்கத்தான் திரியிறன்... உவன் டி.ஆர்.ஓ சம்மதிக்கிறானில்லை. உத்தியோகத்தருக்குக் காணியில்லை என்கிறான். இருக்கட்டும் உவரை மாட்டிற இடத்தில மாட்டிறன்...”

“ஒரு பெட்டிச்சத்தை எழுதிப் போடுங்கோ...” என்றான் இரத்தினம்.

தினசாகயம் மாஸ்ரர் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வரும்போது பத்தரை மணி. அவருடைய மனைவி பள்ளிக்கூடத்திற்கு வரும்போது பத்து முப்பத்தைந்து. கோபால் மாஸ்ரர் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்திருந்த மாணவர்களைக் கொண்டு விவசாயப் பாடம் கற்பித்துக் கொண்டிருந்தார். பள்ளிக்கூட சுற்று முற்றத்தில் அவர் நட்புருந்த

மின்காய்க்கன்றுகளுக்கு மாணவர்கள் பாத்தி பிடித்துத் தண்ணீர் அள்ளி ஊற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தலைமை ஆசிரியர் திசசகாயம் வரவு டாப்பில் கையெர்ப்பம் வைத்தார். சரியாக காலை ஏழரை மணிக்கு வந்ததாக எழுதினார். அவரைத் தொடர்ந்து அவருடைய மனைவி கையெழுத்து வைத்தாள். பின்னர் கோபால் மாஸ்ரரும் வைத்தார். பதிவேட்டின்படி சரியாக கடலாஞ்சிக் கிராமப் பாடசாலை காலை எட்டு மணிக்கு ஆரம்பமானது.

பாடசாலையின் முன்னேற்றம் பற்றி மூவரும் சற்று நேரம் விவாதித்தார்கள்.

“இன்றைக்கு பொன்னப்பா கொஞ்ச மான் இறைச்சி அனுப்பியிருந்தவன். ராத்திரி வேட்டைக்குப் போனவனாம். அதுதான் இப்ப சமைக்க விட்டிருக்கிறன் குவாட்டசில...” என்றார் கோபால் வாத்தியார்.

“ஆரை விட்டிருக்கிறியள் சமைக்க? உவள் சவந்தி நல்லாச் சமைப்பாள்...” என்றாள் தனபாக்கியம் ரீச்சர்.

“சவந்தியையும் மாலதியையும் தான்...” என்றார் கோபால்.

தலைமை ஆசிரியர் தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டார். “வயதுவந்த பிள்ளையளை உங்கட குவாட்டசிற்குத் தனிய அனுப்பப்படாது. பெற்றோர் பார்த்தால் குறை சொல்லுவினம். சரி சரி... இண்டைக்கு மத்தியானம் மூண்டு பேருக்கும் சாப்பாடு என்கிறியள்.”

கோபால் மாஸ்ரர் நெளிந்தார். அவருக்குத் தலைமை ஆசிரியர் ஆதரவு தேவை. அவர் யாழ்ப்பாணத்து வாசி. அவருடைய குடும்பம் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கிறது. வாரத்தில் திங்கட்கிழமை பின்னேரம் அல்லது செவ்வாய்க்கிழமை மத்தியானம் கடலாஞ்சிக்கு வந்து கடமையாற்றிவிட்டு வியாழக்கிழமை பின்னேரம் அல்லது காலமை யாழ்ப்பாணத்திற்குத் திரும்பிவிட வேண்டியவர்.

“இந்தக் கிழமை வீட்டிற்குப் போகேக்கை சொல்லுங்கோ மாஸ்ரர்... யாழ்ப்பாணத்தில் படிக்கிற என்ர பிள்ளையளுக்குக் கொஞ்ச சாமான் தாறன்... கொடுத்து விடுங்கோ” என்றாள் தனபாக்கியம்.

“அதுக்கென்ன, இந்த வாரம் புதன்கிழமை பின்னேரம் போக இருக்கிறன். என்ர கடைக்குட்டிக்கு நயினாதீவில முடியிறக்கிற நேத்தி” என்றார் கோபால்.

வகுப்பறைகளில் மாணவர்கள் கூச்சலிட்டார்கள். சிலர் சண்டை பிடித்தார்கள். திணசகாயம் பிரம்பை எடுத்து மேசையில் தட்டினார். சத்தம் அடங்கியது.

“நீங்கள் போய் பாத்து எழுதுவதற்கு ஏதாவது எச்சசையில் கொடுத்துவிட்டு வாங்கோ. சில விசயங்கள் விவாதிக்க வேண்டும்.”

கோபால் மாஸ்டரும் தனபாக்கியமும் வெளியே எழுந்து சென்றார்கள். திணசகாயம் ஆசிரியர் தனது ஆசிரியர் குறிப்பேட்டைப் பிரித்தார். அவரிடம் வட்டிக்குக் கடன் வாங்கியவர்கள் விபரம் இருந்தது. இம்மாத வட்டி தராதவர்களில் ஒரு பெயர் கண்ணில் பட்டது. உடனே எழுந்து வந்து, “முன்றாம் வகுப்பு சுப்பிரமணியம்...” என்று கூப்பிட்டார். கோபால் மாஸ்டர் முன்றாம் வகுப்பு சுப்பிரமணியத்தைத் தலைமை ஆசிரியரின் அறைக்கு அனுப்பி வைத்தார். பையன் பயந்தவாறு தலைமை ஆசிரியரின் முன் நின்றான்.

“நீ சுப்பையான்ர மோன் தானே? கொப்பிட்ட சொல்லு என்னை வந்து ஒருக்காச் சந்திக்கும்படி... இரண்டு மாத வட்டிக் காசு தரவில்லை என்று சொல்லு...”

“சரி சேர்” என்றான் பையன். திணசகாயம் யன்னல் ஊடாக வெளியே பார்த்தார். இரு பையன்கள் கேற்றடியை நோக்கி நடப்பது தெரிந்தது. படிக்கின்ற நேரத்தில் எங்கே செல்கிறார்கள்? எழுந்து வெளியே வந்தார். கைதட்டி இருவரையும் கூப்பிட்டார்.

இருவரும் ஓடிவந்தார்கள்.

“எங்கையடா போறியன்?”

“கோபால் மாஸ்டர் கூப்பன் கடையில மல்லியும் லக்ஸ்பிரேயும் வாங்கி வரச் சொன்னவர். அதுதான் போறம்...”

கோபால் மாஸ்டர் தலைமை ஆசிரியரிடம் வந்தார்.

“நான்தான் அனுப்பினான். இந்தப் பொடியன்ரை தமையன்தான் எம்.பி.சி.எஸ். மனேச்சர். மல்லி பத்து ரூபாவுக்கும் யாழ்ப்பாணத்தில இல்லை. லக்ஸ்பிரேயும்... உங்களுக்கு மல்லி வேணுமெண்டால் கொடுத்து விடுங்கோ...” என்றார் கோபால் மாஸ்டர்.

“சரி... சரி... கெதியா வாங்கி வாருங்கோ.”

பையன்கள் இருவரும் போன கையோடு இரு மாணவிகள் வெளியே செல்வது தெரிந்தது. அவர்கள் ஏன் செல்கிறார்கள் என்பது

தலைமை ஆசிரியருக்குத் தெரியும். அவருடைய மனைவி காலையில் கிணற்றடியில் எடுத்துப் போட்டிருக்கும் பானை, சட்டி, கோப்பைகளைக் கழுவி வைத்துவிட்டு வரத்தான் செல்கிறார்கள்.

நேரத்தைப் பார்த்தார் தினசகாயம் மாஸர். நேரம் பன்னிரண்டு மணி.

“இந்த மாதம் எப்ப சம்பளம்?” என்று கேட்டார் கோபால் மாஸர்.

“இருபதாம் திகதிதான். நீர் செய்கிற வயல் எப்படி இருக்குது? நல்லா இருக்குது என்கினம்...”

“பரவாயில்லை... நீங்கள் செய்கிற வயல் நல்ல விளைச்சல்...”

அப்போது தனபாக்கியம் அங்கே வந்தாள்.

“இதுகள் சரியான மோட்டுப் பிள்ளையள். எப்படிப் படிப்பித்தாலும் ஏறாது. மாடுகள் மேய்க்கத்தான் சரி.”

“ஓ... உதுகள் வலு மக்குகள். படிச்சென்ன உத்தியோகமே பார்க்கப் போகுதுகள். கையொப்பம் வைக்கத் தெரிந்தால் போதும்” என்றார் கோபால் மாஸர்.

“நாய்ப் பழக்கங்களும்... நல்ல பழக்க வழக்கமில்லை... அதுதான் நான் என்ற பிள்ளையளை யாழ்ப்பாணத்தில போடிங்கில விட்டிருக்கிறன்... இங்க இருந்தாக் கெட்டுப் போயிருங்கள். சொன்னாப் போல அப்பா, வீட்டில ஒரு துண்டு விறகு கூட இல்லை... ஒருக்கா மூன்றாம் வகுப்பு மாணிக்கத்தையும் சுப்பிரமணியத்தையும் கூப்பிட்டு காட்டில விறகு பொறுக்கி வீட்டில போடச் சொல்லுங்கோ” என்றாள் தனம்.

“அப்போதை சொல்லுறதுக்கென்ன? சரி கூப்பிடு.”

மாணிக்கமும் சுப்பிரமணியமும் தலைமை ஆசிரியர் முன்னால் வந்து நின்றார்கள்.

“நீ கணபதியினர் மகன் என்ன...?” என்று மாணிக்கத்தைக் கேட்டார் தினசகாயம். மாணிக்கம் தலையை ஆட்டினான்.

“நல்ல பிள்ளையள், கெதியா ஓடிப்போய் ஒவ்வொரு கட்டு விறகு முறிச்ச வீட்டில போட்டிட்டு ஓடி வாங்கோ.”

சுப்பிரமணியம் புறப்பட்டான். மாணிக்கம் தயங்கி நின்றான்.

“போவன்ரா...”

“நான் மாட்டன் மாஸ்ரர்... முந்தாநாள் விறகு பொறுக்கேக்கை பாம்பொன்று நிண்டது. பயமா இருக்குது... நான் மாட்டன்...” என்றான் மாணிக்கம்.

ஆசிரியர்கள் திகைத்துப் போயினர். திசைகாயம் தன் சேவைக்காலத்தில் இப்போதுதான் இப்படி ஒரு சொல்லைக் கேட்கிறார். பெரும் தோல்வி.

“மாட்டியோ...” என்றவாறு தன் கையிலிருந்த பிரம்பால் விளாசிவிட்டார். மாணிக்கத்தின் வலது தோள் மூட்டில் பிரம்பு பலமாகப் பட அவன் வீரிட்டுக் கத்தினான்.

“அடியாதையுங்கோ... நான் போறன்...” என்றபடி கேற்றை நோக்கி ஓடினான்.

“அவனைக் கூப்பிடுங்கோ... இண்டைக்கு வேண்டாம்...” என்று பதறினாள் தனபாக்கியம்.

“மாணிக்கம் இஞ்ச வா...” என்று கோபால் மாஸ்ரர் கூப்பிட்டார்.

“சரி, சரி பசிக்குது, மணியை அடியுங்கோ...” என்றார் தலைமை ஆசிரியர்.

பாடசாலை மணி ஒலித்தது. தலைமை ஆசிரியர் நேரத்தைப் பார்த்தார்.

பன்னிரண்டரை மணி. பதிவேட்டில் இரண்டரை மணி என எழுதினார். பதிவேட்டின்படி சரியாக இரண்டரை மணிக்குக் கடலாஞ்சிக் கிராமப் பாடசாலை முடிவுற்றது.

“நீங்கள் போய் சாப்பாட்டை ஆயத்தப்படுத்துங்கோ... நான் ஒரு கடிதம் இ.ஓ. க்கு எழுதிட்டு வாறன்...”

கோபால் மாஸ்ரரும் தனபாக்கியமும் பேசித் சிரித்தபடி குவாட்டர்சை நோக்கிச் சென்றனர். அவர்கள் சிரித்தபடி செல்வது திசைகாயத்திற்கு எரிச்சலை மூட்டியது. குவாட்டர்சில வேறொருவருமில்லை என்ற எண்ணமும் எழுந்தது. எழுந்து அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தார்.

9. களவு மாடுகள்

பரமுடைய அக்குளக்கட்டின் விளிம்பில் அமர்ந்திருந்தபடி கணபதி ஆவலோடு தன் முன் பரந்து கிடந்த இளம் காட்டினை நோக்கினான். அவன் விழிகளில் தேங்கிக் கிடந்த கனவின் நிழலாட்டத்தைப் புரிந்து கொண்ட தாமரைக்கண்டுக் கிழவன், கணபதியை இளம் சிரிப்புடன் பார்த்துப் புன்னகைத்தான். புன்னகையின் அர்த்தத்தைக் கணபதி புரிந்து கொண்டான்.

“சோக்கான நிலம் தாமரைக்கண்டு. இப்படி ஒரு குளமும் காடும் இருப்பது எப்படி ஒருத்தருக்கும் தெரியாமல் போச்சது? அதிசயமாகத்தான் இருக்குது! இந்தக் குளத்திற்குக் கீழ் நான் ஒரு பத்தேக்கராவது வெட்டத்தான் வேணும்...”

“பத்தேக்கர் என்னத்துக்குக் கணபதி? மூன்றேக்கரே நல்லாக் காணும். சோக்கான இடம் தான். குளத்தில் இருக்கிற முறிப்பை மட்டும் கட்டினால் நான் நினைக்கிறன் குறைஞ்சது ஐம்பது ஏக்கராவது நெல் செய்யலாம். ஒருத்தரும் இன்னும் இதில் கண் போடல்லை. இந்தக் குளத்தையும், இந்த இளம் காட்டையும் பார்க்கேக்கை ஒரு காலத்தில இந்தப் பகுதி எப்படி செழிப்பான கிராமமாக இருந்திருக்க வேணும்? இந்தக் காலத்தில சேவியர்மாரும இஞ்சினியர்மாரும வருசக்கணக்காக கட்டுற குளங்களை அந்தக் காலத்தில மனிசர் கண்மதியத்தில் இடம் பிடிச்சக் கட்டியிருப்பினம். இப்பவும் புதிதாகக் குளம் கட்டிறம் என்றிட்டு அழிஞ்சு போய்க் கிடக்கிற

குளங்களைத்தானே திருத்தி வருகினம். அந்தக் காலத்து மனிசர் வலு கெட்டிக்காரர் கண்பதி...”

ஆமோதிப்பதுபோல தலையை ஆட்டிக் கொண்டான் கண்பதி.

“உண்மைதான். இவையள் தெரிந்தெடுத்துப் புதிதாகக் கட்டிய குளத்தரைகள் எப்படி இருக்குது? குளத்துக்கை தண்ணி முட்டி வழியும்... தரையோ உவர்த்தரையாக இருக்கும்... ஏன் ஆசனிப்பிட்டித் தரை அப்படித்தான்...”

“அனுபவம் குறைவு... ஏட்டுப் படிப்புத்தானே?”

“இங்கிருந்து வாணன்குளம் எவ்வளவு தூரம் இருக்கும்?” என்று கண்பதி கேட்டான்.

“அரை மைல் இருக்கும். கொஞ்ச நேரம் இருந்திட்டு போவம்.”

கண்பதிக்கும் உண்மையில் சற்று ஓய்வு தேவைப்பட்டது. தலைக்கு அணையாக வலதுகரத்தை மடித்துக் கொண்டு வெறும் தரையில் சாய்ந்து கொண்டான். கண்கள் மெதுவாக மூடின. என்னும் உறக்கம தழுவவில்லை. அவன் வாழ்க்கையில் தான் எவ்வளவு ஏமாற்றங்களையும் போராட்டங்களையும் எதிர் கொண்டாவிட்டான். இன்னும் நல்லதொரு நிம்மதியான வாழ்வு கிட்டவில்லை. வருடாவருடம் குடும்பம் பெருத்து பாரம் கூடியதே தவிர வாழ்க்கைத்தரத்தில் எதுவித உயர்வும் கிட்டவில்லை.

வேளாண்மை அவனைப் பொறுத்தவரையில் சூதாட்டமாகத்தான் இருந்தது.

ஒரு பருவத்தில் அவன் பயிர்கள் நீரின்றி வறட்சியால் அழிந்தன. இன்னொரு பருவத்தில் நீர் கூடி வெள்ளத்தால் அழிந்தன. இரண்டும் சமனாக வரும் பருவத்தில் காட்டு விலங்குகளால் ஒரு பகுதி அழிந்தது. றக்கர் கூலி ஏற்றம், பசளைகளின் விலை ஏற்றம், கிருமிநாசினிகளின் பற்றாக்குறையும், பலனின்மையும், விலை அதிகரிப்பும், நீர் விநியோகச் சீர்கேடுகளும் இன்று ஏழை விவசாயியை வதக்கி வேளாண்மை என்பது பணக்காரர்களுக்குரிய ஒரு தொழில் என்ற நிலைக்கு வர வைத்துள்ளன.

கண்பதி அதுக்கு விதிவிலக்கல்லன். மூடிய விழிகளிடையே, அவன் சென்ற சிறுபோகத்தில் செய்த நெல் வேளாண்மை நிழலாடியது. நினைக்கும்போது வயிற்றில் குபீரெனத் தீ பரவுவது போன்ற ஒரு

கவலை. நான்கு மாதங்களுக்கு முன் -

கழிவாற்றில் பாதங்களை மூடுமளவிற்கு நீர் கசிவாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கழிவாற்றைத் தாண்டித் தன் வயலின் வரம்பில் ஏறினான் கணபதி. வரம்பில் ஏறி நிமிர்ந்த போதுதான் பயிர் வேலிக்கும் காட்டிற்கும் இடையில் முப்பது முப்பத்தைந்து பாகம் அகன்று விரிந்து கிடந்த வெட்டையில் (வெளி) நிலம் திட்டுத் திட்டாக உழுது கிளறப்பட்டுக் கிடப்பது தெரிந்தது. திக்கென்று நெஞ்சில் ஏதோ அடைத்துக் கொண்ட உணர்வு.

பன்றிகள் வரத் தொடங்கிவிட்டன. கோரைக்கிழங்கிற்காக அவை மண்ணைக் கிளறிச் சென்றிருக்கின்றன. பன்றிகள் உலாவிய இடத்தையும் தனது வயலையும் சில பொழுது மாறி மாறிப் பார்த்தான் கணபதி.

நெற்பயிர் குடலை தள்ளியிருந்தது. நிறைமாதக் கர்ப்பிணியின் பொலிவோடு பயிர்கள் மென்காற்றில் அசைந்தன. கண்படும் இடமெல்லாம் நெற் குருத்துக்கள் வெளித் தள்ளிச் சிரித்தன. பாகத்திற்கு ஒரு கட்டை குத்தி, நான்கு பட்டு முட்டை கம்பி வேலி அவனது ஒன்றரை ஏக்கர் வயலைச் சுற்றி அமைந்திருந்தது. பன்றிகளுக்கு இது ஒரு தடையா?

நெற்றிரவு வெட்டைக்கு வந்திருக்கும் பன்றிகள், இன்றிரவு வயலிற்குள் நிச்சயமாக வராமல் போகா. ஒரு பன்றிக் கூட்டத்திற்கு அவனது வயல் இரண்டிரவிற்கும் போதாது. இன்றிரவு தொடக்கம் காவலுக்கு வரத் தொடங்க வேண்டும் எனக் கணபதி எண்ணிக்கொண்டு வேலியோரமாக வயலைச் சுற்றி வந்தவன், வடமேற்குப் பக்கத்தில் மீண்டும் அதிர்ச்சிக்குள்ளானான்.

வேலி ஓரமாக நிலம் கிளறப்பட்டுக் கிடந்ததுடன் ஒரு சில இரட்டைக் குளம்புகள் வயலின் சேற்றில் பதிந்தும் கிடந்தன.

“நான் அலட்சியமர்க இருந்திட்டன். காட்டெல்லை வயல் என்று தெரிந்தும்... சாய்... நல்ல காலம். வயலுக்குள் நுழையவில்லை...”

கணபதி நிமிர்ந்து பார்த்தான். காட்டுப் பக்கமிருந்து கையில் துப்பாக்கியுடன் தாமரைக்கண்டு வருவது தெரிந்தது. அவனது தொங்கிய முகத்திலிருந்து இரவு வேட்டையில் ஒரு மிருகமும் படவில்லை என்பதைக் கணபதி புரிந்து கொண்டான்.

வேலி ஓரத்தில் பன்றிகள் கோரைக்கிழங்கிற்காக மண்ணைக் கிளறி இருப்பதும், சேற்றில் இரட்டைக் குளம்புகள் பதிந்து காயாதிருப்பதும்...

“நான் விசரன்... ராராவாப் பன்றி வரும் என்று குளத்து மீசில காத்திருந்துட்டு வெறும் கையோடு வாறன். இஞ்சை பார்த்தா ஓரே பண்டியா நிண்டிருக்கினம். ராவைக்க இஞ்சைதான் வரவேணும்...” என்றான் தாமரைக்கண்டு கிழவன்.

“வாவன்... நானும் இண்டையில் இருந்து காவலுக்கு வரப்போறன். காவலுக்குக் காவலுமாச்சு. வேட்டைக்கு வேட்டையுமாச்சது...” என்றான் கணபதி.

இருவரும் குடிமனைகள் காணப்பட்ட பக்கமாக நடந்து செல்லும்போது தாமரைக்கண்டு கேட்டான்: “கணபதி, நீ இப்படி அடாத்தா வயல் விதைச்சிருக்கப்படாது. பங்காளர் எல்லாரும் பெட்டிச் சமுதி அரசாங்க ஏசன்டரிட்ட கொடுத்திருக்கினமாம்.”

காட்டோராப் பாலைமரக் கொப்பொன்றில் குரங்கொன்று வாலைச் சாவகாசமாகக் கீழே தொங்கப் போட்டபடி அமர்ந்திருந்தது.

“கழிவாத்தில சும்மா போற தண்ணியைத்தானே, நான் மறிச்சப் பலகை அடிச்ச விதைச்சன். குளத்துத் தண்ணியை சுலுசு திறந்து எடுக்கல்லையே? நான் மட்டுமே விதைச்சிருக்கிறன்? முந்தாநாள் சியாமன் மாரசிங்கத்தார் பலகை அடிச்ச விதைக்கவில்லை? அவரைக் கேட்க ஆளில்லை.”

“குளத்துச் சுலுசில் பலகையில் வெடிப்பிருக்கிற படியால் தான் கழிவாத்தில தண்ணி கசிந்து வருகுது. என்றாலும் குளத்துத் தண்ணி தானே? எல்லாருக்கும் பங்கிருக்குது. எல்லாரும் பங்கிட்டு வயலை மதிச்ச ஒரு புசலோ ரெண்டு புசலோ விதைச்சிருக்கலாம்தானே?”

“இரண்டடித் தண்ணி எல்லாரும் செய்யக் காணுமே?”

“இம்முறை பெரும்போகமும் மழையில்லாததால் வாய்க்கவில்லை. சிறுபோகமாவது செய்யலாம் என்றிருந்தினமாம். நீ முந்திட்டியாம்.”

கணபதி கோபத்தோடு தாமரைக்கண்டைப் பார்த்தான்.

“என்ன விசர்க்கதை இது. நான் குளத்துத் தண்ணியை எடுத்தே விதைச்சனான். கழிவாத்தில போற தண்ணியை - வீணாப்போற

தண்ணியை மறிச்சுச் செய்தன். என்ற வயல் தொங்கலில் இருக்கிறதால் கழிவு தண்ணி வயலில் தேங்குது. அதுக்கு நான் என்ன செய்ய? நானாவது கழிவு தண்ணியில் செய்தன். ஓவிரியருக்கு ஏதோ கொடுத்துத் தானே சியாமனும் கந்தசாமியரும் விதைச்சவை?”

“நீ சொல்றது சரிதான்” என்றான் தாமரைக்கண்டு கிழவன்.

இருவரும் வயல் வரம்புகளுடாக நடந்து சென்றனர்.

“உனக்கு இம்முறை சாப்பாட்டிற்காவது நெல் கிடைக்கும்” என்றான் தாமரைக்கண்டு.

“கிடைக்கும் என்று தான் நினைக்கிறன். சத்தியமா தாமரைக்கண்டு, மனிசியினர் மூக்குக் குச்சி தொடக்கம் அறவட்டிக்குத் திசைகாய வாத்தியிட்ட வைச்சுத் தான் விதைச்சிருக்கிறன். இது வரையில் தொளாயிரம் ரூபா சரி. என்ற புள்ளையள் அரை வயித்துக்கும் கால் வயித்துக்குமா சாப்பிட்டபடி விளைச்சலைப் பாத்திருக்குதுகள். போனமுறையும் குடலையும் கதிருமா கடைசித் தண்ணில்லாமல் அழிஞ்சிது. அதால் தான் வாறது வரட்டுமென்று கழிவாற்றுத் தண்ணியில் விதைச்சிருக்கிறன்.”

குளக்கட்டு தூரத்தில் தெரிந்தது. கட்டாக்காலி மாடுகள் குளக்கட்டில் ஏறிக் கொண்டிருந்தன.

“நீ வேணுமென்றுதானாம் சலுசுப் பலகையை உடைச்சு கழிவாத்தில் தண்ணியை விட்டனி என்று பெட்டிசம் எழுதியிருக்கினம். அடாத்தா விதைச்சனி என்று அரசாங்க ஏசன்டரைக் கொண்டு உன்ற பயிருக்கு எக்கோடிச்ச அடிச்ச அழிப்பிக்கப் போகினமாம்.”

“உதெல் லாம் சியாமன்ர வேலையாத் தானிருக்கும். அவருக்குத்தான் என்ற வயலைப் பாக்கப் பாக்க வயித்தெரிச்சல். எங்கட சனத்துக்கல்ல.”

குளக்கட்டில் ஏறும்போது சலுசு உள்ள இடத்திற்கு அருகில் ஜீப் ஒன்று நிற்பது தெரிந்தது. அதன் அருகில் சிலர் நின்றிருந்தனர். ஜீப்பைக் கண்டதும் கணபதிக்குப் ‘பகீர்’ என்றது. நீர்ப்பாசனப் பகுதியினரின் ஜீப் அது என்பதை அவன் அறிவான், என்றாலும் தாமரைக்கண்டிடம் கேட்டான்: “உதாற்ற ஜீப்?”

“உது ரி.ஏ. ஆக்களினர்... சலுசு திருத்தப் போகினம் போல... சலுசு திருத்தினால் உனக்கு இனி தண்ணி வராது” என்றபடி

கணபதியைக் கவலையோடு பார்த்தான் தாமரைக்கண்டு.

விக்கித்துப் போன கணபதியின் கண்களில் குடலையும் கதிருமான பயிர்கள் தெரிந்தன. எச்சிலைக் கஷ்டப்பட்டு விழுங்கிக் கொண்டான். கழிவாறு வரண்டு பாளம் பாளமாக வெடித்துக் கிடப்பது போல...

சியாமனும் ஜீப் அருகில் நின்றிருந்தார். கணபதியைக் கண்டதும், “எளிய வடுவாக்கள்... பொதுச் சொத்தை உடைச்சு அரசாங்கத்திற்கு எவ்வளவு நட்டத்தைக் கொடுக்கிறான்கள். தேசிய உணர்வு இருந்தால்தானே?” என்றார்.

அதைக்கேட்ட ரி.ஓ கமலராசாவும் ஆமோதித்துச் சிரித்தான்.

வீட்டருகில் கணபதி ஏக்கத்தோடு வானத்தைப் பார்த்தான்.

“மழை வருமா... தாமரைக்கண்டு?”

கணபதியின் ஏக்கம் தாமரைக்கண்டிற்குப் புரிந்தது: “கவலைப்படாத கணபதி. உன் பயிருக்கு இன்னும் ரெண்டு தண்ணிதான் தேவை. கழிவாத்தில் தண்ணி வராட்டில் அரசாங்க ஏசண்டரிட்ட முறையிட்டுத் தண்ணி எடுக்கலாம். சியாமனும் கந்தசாமியரும் தங்கட பயிருக்கு எப்படியாவது தண்ணி எடுப்பினம். அவருக்குத் தண்ணி கொடுத்தால் உனக்கும் தருவினம்.”

ஆட்காட்டிக் குருவியொன்று அவலமாகக் கத்தியபடி கிளம்பியது. கணபதியின் நினைவுகள் தடைப்பட்டன.

“கணபதி! பொழுதுபட்டிட்டுது... எழும்பு” என்று தாமரைக்கண்டு, கணபதியை தட்டி எழுப்பினான். பழைய சம்பவங்களை அசைபோட்டுக் கொண்டு கிடந்த கணபதி எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்: “போன முறை நான் கழிவாத்தில் செய்த வேளாண்மையை நினைத்துக் கொண்டன்.” இதனைக் கூறும்போது கணபதியின் குரல் அடைத்தது.

“அதை நினைச்சு இப்ப என்ன செய்யப் போறாய்? கிளம்பு, கிளம்பு வெளிக்கிடுவம்.”

இருவரும் வற்றல் இறைச்சி நிறைந்த சாக்குகளைத் தூக்கிக் கொண்டு வாணன்குளம் இருக்கும் திசையில் விரைந்தனர். முன்னால் நடந்து கொண்டிருந்த தாமரைக்கண்டு ஓரிடத்தில் தயங்கி நின்றான்.

மெதுவாகத் திரும்பி கணபதியைப் பார்த்து எச்சரிக்கையும் செய்தான். சாக்கு மூட்டையைச் சத்தமின்றி இறக்கி வைத்துவிட்டு

துப்பாக்கியை ஏந்தியபடி தாமரைக்கண்டு பின்வாங்கி ஒரு பெரிய பாலை மரத்தின் பின் கணபதியுடன் ஒதுங்கிக் கொண்டான்.

முசல் சத்தங்களும், புதர்கள் சரசரக்கும் சத்தங்களும் கணபதிக்குத் தெளிவாகக் கேட்டன. சற்று நேரம் செல்ல மாடு ஒன்றின் அவலச் சத்தமும் கேட்டது. தாமரைக்கண்டு மர மறைவைவிட்டு வெளியே வந்தான்.

“காட்டெருமைகளோ...? குளுமாதோ?” என்று கேட்டான் கணபதி.

“இல்லை... வா.”

இருவரும் மெதுவாக முன் நடந்து பார்த்தனர். ஒரு சிறு மறைவான வெளியில பத்துப் பன்னிரண்டு மாடுகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. எல்லா மாடுகளும் சோர்ந்து வறண்டு நின்றிருந்தன. உணவு, தண்ணீர் இல்லாமல் அவை குறைந்தது இரண்டு நாட்களாகவாவது கட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும் என தாமரைக்கண்டு கணித்துக் கொண்டான். மூன்று சோடி வண்டில் மாடுகளும் அவற்றில நின்றிருந்தன.

“இது பெரிய அநியாயம். எந்தப் பாவி இவற்றை இங்க கொண்டுவந்து கட்டியிருக்கிறானோ? இஞ்சை பார் தாமரைக்கண்டு, நம்மடை சுப்பையற்ற வண்டில் மாடுகள். ஐயோ பாவம். இதை வைச்ச வண்டில் இழுத்துத் தான் அந்தக் கிழவன் சீவிக்கிறது. பொன்னுத்தாயினர் மாடுகளும் நிக்கிது. மாடுகளைக் காணாமல் இப்ப அதுகள் துடிச்சுப் போங்கள். எளிய பாவியள். இப்படி மாடுகளை ஊருக்க களவாடி காட்டுக்கை ரகசியமாக் கட்டி வைச்ச கள்ள வியாபாரிகளுக்கு இறைச்சிக்கு விக்கிற அநியாயம் எப்பதான் இல்லாமல் போகுமோ? தண்ணிவண்ணியில்லாமல் உதுகள் வாடிச் சாகப் போகுதுகள்” என்றான் கணபதி.

“வியாபாரி வரவில்லைப் போலிருக்குது. அதுதான் கட்டியிருக்கிறான்கள். காட்டுக்கையும் கள்ள வியாபாரம்.”

“ஒரு மாதத்தில் எவ்வளவு மாடுகள் காணாமல் போகுது.”

“என்ற வண்டில் மாடுகளும் காணாமல் போனது தானே? சொல்றன் எண்டு கோவியாதை கணபதி. இது வீரசிங்கம் யோசுவின்ரை வேலையள்தான். வேலை வெட்டியில்லாமல் கள்ளமாடு பிடிக்கிறதுதான் தொழில்.”

“நானும் கேள்விப்பட்டனான். இரண்டொரு மாதத்துக்கு முதல் பட்டணப் பொலிசு கள்ள மாடு வித்ததென்று வீரசிங்கத்தைப் பிடிச்சுச் சென்றதாம். சியாமன்தான் போய்ப் பிணையெடுத்தவராம். இப்ப என்ன செய்வம்?”

இவர்களைக் கண்டதும் மாடுகள் சாக்களையோடு பார்த்தன. பல மாடுகளின் கண்களில் நீர் வடிந்திருந்தது. கழுத்துக் கயிற்றை அறுக்க முயன்று தோல்வியின் அடையாளங்களாக கழுத்திலும் மூக்கிலும் கயிறு வெட்டி இரத்தம் வடிந்து காய்ந்திருந்தது.

“பேசாமல் போவம்” என்றான் தாமரைக்கண்டு.

“வீண் வம்பு ஏன்? நாங்கதான் அவிட்டுவிட்டம் எண்டு அவன்களுக்குத் தெரிந்தால் வீண் வம்பாகிவிடும்.”

“என்ன செய்திருவான்கள்?”

“எங்கட மாடுகளை ஒவ்வொன்டாக் கடத்திடுவான்கள்... கணபதி.”

கணபதி சற்று யோசிப்பவனாகக் காணப்பட்டான். சாகக்கிடக்கும் மாடுகளைப் பார்த்தான். பெரும் கொடுமை. அவர்கள் அவிழ்க்காது விட்டுவிட்டுப் போனால் அவை நிச்சயம் சாக வேண்டியவைதான். அல்லது இன்று விலைபோக வேண்டியவைதான். தண்ணீர் இல்லாமல் மாடுகள் வலிமை இழந்திருக்கின்றன. இனி நரிகள் கூட உயிரோடு மாடுகளின் தசையைப் பிய்த்துச் செல்லலாம். அவன் தாமரைக்கண்டைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான்.

“சரி, அவிட்டு விடுவம் கணபதி. வருவது வரட்டும். நீ போய் அவிழ். உதுக்குக் காவலா இங்கினேக்கை ஆராவது நிப்பான்கள். தடுக்க வந்தால் நிச்சயம் வெடி வைப்பன்” என்றபடி துப்பாக்கியை ஆயத்தமாகத் தூக்கிக் கொண்டான் தாமரைக்கண்டு. சருகுகள் சரசரத்தன. யாரோ அவ்விடத்தைவிட்டு விரைவது தெரிந்தது.

கணபதி மாடுகளைப் பிணைத்திருந்த கயிறுகளை அறுத்து விட்டான். அவை வாணன் குளப்பக்கமாக தளர் நடை நடந்து சென்றன. இருவரினதும் முகங்களில் திருப்தியான புன்னகை மலர்ந்தது.

10. காதல் உணர்வு

மாலை கவிந்து கொண்டிருந்த வேளையில் வெகு தூரத்தில் மான் ஒன்று தனித்துக் கூவும் சத்தம் மெல்லியதாக எழுந்து தேய்ந்தது.

“புலவில நிண்டு மான் கத்துது...” என்றாள் செல்லாச்சி இருமியபடி.

“இரண்டு மூண்டு நாளா இந்த நேரத்தில் இது கத்துது...” என்றாள் அடுக்களைக்குள் அடுப்பை மூட்டிக் கொண்டிருந்த செங்கமலம்.

“பின்னென்ன வளவுக்குப் பின்னால் றிசேவேசன் காடு... பள்ளிக்குடத்துக்கென்று ஒதுக்கியிருக்கிறான்களாம்... வளவில பயிர் பச்சை வைக்க முடியுதே? மாமரங்களில பூ பிஞ்சு பிடிக்க முடியுதே, ஒரே குரங்குகள் தான்... வளவுக்குப் பின்னால் காடு இருக்குமட்டும் இந்தக் காணியில எதுவும் செய்ய முடியாது... எல்லாரும் தங்கட வளவுகளுக்குப் பின்னால் இருக்கிற காடுகளை அடாத்தாக வெட்டி புலவாக்கிப் போட்டினம்... கொப்பர் மட்டும் பைபோசில காணி வெட்ட மாட்டார்... இண்டைக்குப் புலவில மான் வந்திருக்குது... நாளைக்கு யானையும் வராமலே போகப் போகுது...” என்றபடி செல்லாச்சி காறித் துப்பினாள்.

அறைக்குள் சாமிப்படத்திற்கு - முகம் கழுவி நெற்றியில் திருநீறு பூசியபடி - விளக்கேற்றிக் கொண்டிருந்த மகேஸ்வரியின் காதுகளிலும் மானின் ஏக்கக் கூவல்விழாமலில்லை. அவள் இதயம் ஒரு கணம் திக்கென்றது. உடல் மெதுவாக நடுங்கியது. சுவரை ஏக்கத்தோடு

பற்றிக் கொண்டாள். அவள் விழிகள் தாமரை மீது அருள் பொழிந்தவாறு வீற்றிருக்கும் லக்ஷ்மி மீது படிந்தன. 'தாயே இதென்ன சோதனை?'

மீண்டும் மானின் கூவல். அவள் காதுகளில் ஒரு ஆண் மகனின் கம்பீரமான குரல் ஒலித்தது: "மகேஸ்... நீ ஏன் என்னை வெறுக்கிறாய்? உனக்காக நான் ஏங்குவது தெரியாதா? உனக்காக இரவிரவாகப் புலவில் நின்று மான் போலக் கூவி அழைப்பது தெரியாதா? நான் இந்தியாக்காரன் என்று என்னை உனக்குப் பிடிக்கல்லையா மகேஸ். இன்று கடைசி... நீ எனக்கு ஒரு முடிவு சொல்ல வேணும்... இரவிரவாகக் காத்திருப்பன். வராவிடில் என்ர பிணத்தைத் தான் காலையில் புலவில் காண்பாய்..."

இன்று அதிகாலை கோவில் கிணற்றில் நல்ல தண்ணீர் அள்ளும்போது அவன் கூறிவிட்டான். அவன் அவளுக்குத் தெரியாதவன் அல்லன். அவர்கள் கடலாஞ்சியில் குடியேறிய நாளிலிருந்து அவன் அவர்கள் வீட்டிற்கு வந்து செல்பவன் தான். தாமரைக்கண்டின் மகன் மாயழகு அவளுக்குப் புதியவன் அல்லன்.

"மாயழகு..." அவன் உதடுகள் அவன் பெயரை மெதுவாக உச்சரித்தன. அவன் இதயத்தில் மாயழகு ஏற்படுத்திய சலனத்தின் இனிமையை அவன் உணராமலில்லை. கடலாஞ்சியில் கைவிட்டு எண்ணக்கூடிய ஒழுங்கான இளைஞர்களில் மாயழகு ஒருவன் என்பது ஊரறிந்த விடயம்.

அவளின் தந்தை கணபதியே அடிக்கடி கூறுவார்!

மாயழகைப் போல இப்படி ஒரு பிள்ளையை காணலாது... குடி வெறி, பீடி, சிகரெட் என்று ஒண்டுமில்லை... நல்ல கரும் உழைப்பாளி..."

அந்த உழைப்பாளி மகேஸ்வரியிடம் மனதைப் பறிகொடுத்து விட்டான். இளம் உள்ளங்களில் காதல் பிறப்பதற்குத் தடையா இருக்கிறது? கண்கள் இருக்கும் வரை காதல் தோன்றத் தான் செய்யும். அவன் அன்பை ஏற்றுக் கொள்ள மகேஸ்வரியால் முடியவில்லை.

அக்குடும்பத்திற்கு அவளின் மூத்த தமக்கை செங்கமலம் ஏற்படுத்தியுள்ள வருஷம் அதனைத் தொடர்ந்து அக்குடும்பத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பாரமும் இன்னமும் தீரவில்லை. நேற்றுக் கடைத்

தெருவில் தம்பி சின்னத்துரை, வீரசிங்கத்தால் தாக்கப்பட்டதும் அதன் எதிரொலி தான்.

அக்காவைப்போல அவளும் நடந்து கொள்ள முடியுமா? ஐயா துடித்துப் போவார். அம்மா இடிந்தே போவாள். ஏன் அக்குடும்பமே சீர்குலைந்து போகும். மகேஸ்வரியின் கண்கள் கலங்கித் தவித்தன.

‘என்னை ஏன் விரும்பிறியள்? ஏன் விரும்பிறியள்?’ என்று அவள் தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டாள்.

புலவில் மீண்டும் மான் கூவியது. அவள் துடித்துப் போனாள். அக்கா அடுக்களைக்குள்ளிருந்து சாப்பிடக் கூப்பிடுவது கேட்டது. கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

“சாப்பிட வா மகேஸ்...”

“எனக்குப் பசிக்கவில்லை அக்கா... பேந்து சாப்பிடுறன்...”

“பேந்து இஞ்ச மிச்சமிருக்காது வா... ரெண்டு றொட்டி தானே?...”

அவள் அடுக்களைக்குள் நுழையும்போது புவனேஸ்வரி அம்மாவிடம் சொன்னாள்:

“கனநாளா ஒரு மான் கத்துது அம்மா... நம்மட தாமரைக்கண்டு அப்புட்ட சொல்லி வெடி வைப்பிக்க வேணும்...”

அவளுக்குத் திக்கென்றது. ஒருகணம் அடுக்களைத் தூணைப் பற்றிக்கொண்டாள்.

‘அவருக்கு ஒரு முடிவு சொல்லிவிட வேணும். எனக்கு உங்களைப் பிடிக்கவில்லை என்று பொய்யாவது சொல்லிவிட வேணும். ஏன் இப்படி என்னை வதைக்கிறியள்? என்னால் முடியாது... என் விருப்பப்படி நடக்க என்னால் முடியாது?’

“என்னடி கப்பைப் பிடித்துக்கொண்டு திக்பிரமை பிடித்துப் போய் நிக்கிறாய்?” செங்கமலத்தின் குரல் அவளை விழிப்படைய வைத்தது. அவள் அடுக்களைக்குள் நுழைந்தாள். அவள் முகத்தின் வாட்டத்தைச் செங்கமலம் கண்டு கொண்டாள்.

“என்னடி ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்?... சுகமில்லையா...?”

“ஒண்டுமில்லை அக்கா...”

“எதையோ மறைக்கிறாய் போல இருக்கு...”

“அப்படி ஒண்டுமில்லை...”

“சரி சாப்பிடு...”

றொட்டி ஒன்றை மிகக் கஷ்டப்பட்டு விழுங்கினாள்.

“போதுமக்கா...” என்றபடி எழுந்தவள்: “அக்கா தம்பி ராவைக்கு வருவானா?” என்று கேட்டாள்.

“வரமாட்டான் எண்டவன்... சந்தனத்தோடை வாணன் குளத்தில தங்கிக் காடுவெட்டப் போனவன்... ஐஞ்சாறு நாள் தங்கித்தான் வருவான்...” என்றாள் செங்கமலம்: “ஐயா இண்டைக்கு வந்தாலும் வருவார்...”

‘கடவுளே இண்டைக்கு ஒருநாளைக்கு வரக்கூடாது’ என்று மகேஸ்வரி பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள். ‘எனக்காக ஒரு உயிரைக் காப்பாத்த வேண்டும். அவர் பிடிவாதக்காரர். சொன்னதைச் செய்துவிடுவார்.’

நடுவானில் நிலவு ஒளிர்ந்தது. எல்லாரும் உறக்கத்தின் பிடியில் கிடந்தனர். இருமிக் கொண்டிருந்த செல்லாச்சி கூட உறங்கிப் போனாள். மகேஸ்வரிக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. மானின் கூவல் மீண்டும் எழுந்தது.

‘இனி முடியாது. அவரை இன்னமும் காக்க வைக்க என்னால் முடியாது. என்னிடம் என்னத்தைக்கண்டு இப்படிக் காத்திருக்கிறியள்? பனியில் இரவில்... காட்டில்... கடவுளே நான் என்ன செய்வேன்? நான் வராவிட்டால் உண்மையில் நீங்கள் செத்தே...’ அவளால் தொடர்ந்து நினைக்க முடியவில்லை. மெதுவாகப் புரண்டு படுத்தாள். செங்கமலம் பக்கத்தில் நன்கு தூங்குவது தெரிந்தது.

மெதுவாக எழுந்து முற்றத்தில் இறங்கிப் புலவை நோக்கி மகேஸ்வரி விரைந்தாள். அவள் உடல் வெட வெட வென நடுங்கியது. பற்கள் கிடுகிடுப்பது போல உதறல்.

புலவின் எல்லையில் மாயமுகு நின்றிருந்தான். அவள் அவனை நோக்கி விரைந்து வந்தாள்.

“மகேஸ்...” என்று ஏக்கத்தோடு நடுங்கும் குரலில் அழைத்தான் மாயமுகு. அவளால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. விக்கி விக்கி அழுதாள். அவன் திகைத்துப் போனான்.

“மகேஸ்...”

“என்னை ஏன் இப்படி வதைக்கிறியள்...?”

“நானா...?”

“விருப்பமில்லாத ஒரு பெண்ணை ஏன் இப்படி வற்புறுத்திறியள்...”

“மகேஸ்... என்னால் உன்னை மறக்க முடியவில்லையே? உன்னை... மகேஸ்... மகேஸ்...” அவன் விழிகள் கலங்கித் தவிப்பது நிலவின் ஒளியில் தெரிந்தது. அவள் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

அவன் கேட்டான்: “மகேஸ்... என் மீது உனக்கு அன்பே இல்லையா?”

அவள் அவனை ஒருகணம் ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“அன்பு செலுத்தும் நிலையில் நான் இல்லை...”

“அப்ப ஏன் வந்தாய்? என்னைச் சாகவிட்டிருக்கலாமே மகேஸ்...?”

“எனக்காக என்னால் நீங்களேன் சாகவேணும்...?”

“அப்ப உன்னோடு வாழவிடு...”

தூக்கம் கலைந்த பறவை ஒன்று சிறகடித்து ஓய்ந்தது.

“நான் வரப்போறன்... பயமா இருக்குது...” என்றாள் மகேஸ்வரி.

“நான் உன்னைத் தடுக்கவில்லை... மகேஸ். போறதுக்கு முந்தி உன் முடிவைச் சொல்லிட்டுப் போயிடு... எனக்காக...”

“என்ன முடிவு?...?”

“என்னை நீ...”

“அதை என்னை ஏன் கேக்கிறியள்... முறையா வாருங்கோவன். நான் மறுக்க மாட்டன்...” என்றபடி தலைகுனிந்தாள் மகேஸ்வரி.

இருவரிடையேயும் நீண்ட மெளனம் நிலவியது. வெளவால்கள் நிலவின் கீழ் வட்டமிட்டன.

“நான் வாறன்... நீங்கள் வீட்டை போங்கோ... இனி மேல் இப்படி வரவே மாட்டன்.”

அவள் கால்கள் தயங்கியவாறு திரும்பின. மாயழகு “மகேஸ்...” என்றவாறு அவள் கரங்களைப் பற்றினாள். குளிரில் நடுங்கும் கோழிக் குஞ்சுகளா அவள் கைகள்?

அவள் தன் கரங்களை அவன் பிடியிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ளவில்லை.

“இதுக்காகத்தானா...?” என்று அவள் கேட்டாள். அவன் அவள் கரங்களைப் பட்டென விட்டுவிட்டு விலகி நின்றான். அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

அவள் வீட்டை நோக்கி விரைவதைப் பார்த்தபடி மாயழகு நின்றிருந்தான். உலகத்தை வெற்றி கொண்ட பெருமிதம் அவனுக்கு. உழைப்பினால் உரமேறிய அவன் கரிய மார்புகள் விம்மித் தணிந்தன.

மகேஸ்வரி மெதுவாக வந்து பாயில் படுத்துக் கொண்டாள். நிம்மதியான பெரு மூச்சு ஒன்று எழுந்தது.

“எங்க போட்டு வாறாய் மகேஸ்...” என்று செங்கமலம் கேட்டாள். தமக்கையின் வினா அவளைத் திடுக்கிட வைத்தது. உடன் பதில் சொல்ல முடியாமல் திகைத்துப் போனாள்.

“ஒண்டுக்கு அக்கா...” என்று சமாளித்தாள்.

“என்னை எழுப்பியிருக்கலாமே?...” என்றாள் செங்கமலம்: “தங்கச்சி... நான் படுகிற கஷ்டங்களைக் கண்டாவது நீ கவனமாக இருக்கக் கூடாதா...?”

“அக்கா...?”

“இது பொல்லாத வயது... கவனமாக நடந்து கொள். ஏமாந்திடாதே மகேஸ். நீ என்னிலும் கெட்டிக்காரி... உனக்கு நான் சொலறதா?”

“அக்கா...” என்று அழுதாள் மகேஸ்வரி.

“அழாதே...” என்றபடி அவளை அணைத்துக் கொண்டாள் செங்கமலம். தமக்கையின் மார்பில் ஒடுங்கியபடி வெகுநேரம் அவள் விம்மினாள்.

“நான் தப்பா நடக்கல்ல அக்கா... நடக்கவும் மாட்டன்... நம்பு...”

11. அறுவடை

தாமரைக்கண்டுக் கிழவனைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்த கணபதியின் மனம் பழையபடி சென்ற சிறுபோக வேளாண்மையில் தனக்கு நேர்ந்த அவலத்தை அசைபோட்டது. அவனது கனவுகள் நம்பிக்கைகள் தகர்ந்த சம்பவம் அது.

... பால் நிலவில் கணபதியின் வயல் குளித்துக் கொண்டிருந்தது. காவல் குடிலில் அமர்ந்திருந்த கணபதி தனக்கு அருகில் துவக்குடன் இருந்த தாமரைக்கண்டிடம் மெதுவாகச் சொன்னான்: “கழிவாத்தில்தண்ணிவாறது நிண்டிட்டிது. சுலுசைத் திருத்திவிட்டான்கள்...”

“உஷ்...” என்று எச்சரித்தான் தாமரைக்கண்டு. அவனுடைய விழிகள் வயலின் காட்டெல்லை ஓரத்தில் நிலைத்தன. அவனின் எச்சரிக்கையைக் கணபதி புரிந்து கொண்டான்.

கரிய கொழுத்த கட்டை உருவம் ஒன்று புதரடியிலிருந்து வெட்டையில் அசைவது தெரிந்தது. மெல்லிய உறுமல். பல உருவங்கள் வெட்டையில் அசைந்தன. ஒன்று... இரண்டு... ஆறு... சின்னதும் பெரியதுமாகப் பன்றிகள்.

“சுடு... சுடு...” என்று பரபரத்தான் கணபதி.

“சத்தம் போடாதை கழுதை...”

வெகுநேரம் தாமரைக்கண்டு மௌனமாக இருந்தான். பின்னர் மெதுவாக வரம்போடு தவழ்ந்து வயலின் களத்து மேட்டில் நின்ற

காட்டாமணக்கு மரத்திற்குப் பின்னால் மறைந்து கொண்டான். கணபதி காவல் கொட்டிலில் இருந்தவாறே எப்போது வெடிச் சத்தம் கேட்கும் என எதிர்பார்த்திருந்தான். பன்றிகள் வெட்டையை விட்டு வயலில் இறங்கின. கணபதி பரபரத்தான்: “பயிரை விழுக்கித் தின்னப் போகின்றன. இன்னும் கிழவன் சுடவில்லை. கூக் காட்டிச் சத்தம் எழுப்புவமா? தண்டவாளத்தில் தட்டுவமா? சுட்டா... சுட்டா...”

துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தமும் பன்றியொன்றின் அவலக் குரலும் ஒரே நேரத்தில் எழுந்தன. கரிய பன்றி ஒன்று ஆறு அடிவரை வானத்தில் எழுந்து வயற்சேற்றில் விழுந்து புரண்டது. இந்தக் கொடூரத்தைக் கண்ட பன்றிகள் திசைக்கு ஒன்றாகப் பாய்ந்தன. சற்று நேரத்தில் அந்த இடத்தில் அமைதி நிலவியது.

“நல்ல லெக்கு... இருநூறாவது பெறும்...” குடிலை விட்டு வெளியே வந்த கணபதி, பன்றி கிடந்த பக்கமாக நகர முற்பட்டபோது தாமரைக்கண்டின் குரல் ஒலித்தது: “அங்க உடன போகாதே கணபதி...”

விடிந்த பின்பே இருவரும் பன்றி கிடந்த இடத்திற்குச் சென்று பார்த்தனர். பன்றி ஒன்று விறைத்துப்போய் கால்களை வானத்தை நோக்கி உயர்த்தியபடி கிடந்தது.

“இனி இந்தப்பக்கம் பத்து நாளைக்காயினும் வராயினம்...”

நேற்று குளம்புச் சேறாகக் கிடந்த வயல் இன்று கட்டித்திருப்பதாகக் கணபதிக்குப் பட்டது. ஏக்கத்தோடு கழிவாற்றைப் பார்த்தான்.

கழிவாற்றுமணல் காற்றில் புழுதியாய் வயலெல்லாம் சொரிந்து கொண்டிருந்தது. இருபது நீண்ட நாட்கள். வயலின் நீர்ப்பசுமை நீங்கிக் கொண்டிருந்தது. கணபதி வயலையும் வானத்தையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான். பயிர்கள் நீரின்றி சோரத் தொடங்கியிருந்தன. கதிர்கள் குலைகளாகத் தள்ளிச் சிலிர்த்திருந்தன. இரண்டு தண்ணீர் போதும் பால் பிடித்து முற்றிப் பழுக்க...

பன்றிக்கும் யானைக்கும் காவலிருந்து காத்த அவன் வேளாண்மை வீணாகப் போய்விடுமா? எத்தனை இரவுகள் நித்திரையின்றி பன்றி கலைத்திருக்கிறான். நெருப்பு மூட்டி யானை கலைத்திருக்கிறான். பகல் வேளைகளில் அவனது குடும்பத்தினர் ஒருவர் மாறி ஒருவர் குரங்குகளிடமும் பட்சிகளிடமும் இருந்து பயிரைக் காத்து

வந்திருக்கிறார்கள். அந்த உழைப்பு வீணாகிவிடுமா? அவன் சொத்து அந்த வயலின் விளைவுதான். வறுமை, பசி, குழந்தைகள்...

சோரத் தொடங்கியிருக்கும் பயிர்களை விழிகளில் நீர் வடியப் பார்த்தான் கணபதி. ஒரு தண்ணீர் குளத்திலிருந்து தரும்படி, காணவேண்டிய எல்லாரையும் கண்டு கேட்டாகிவிட்டது. பயிர்செய்கைத் தலைவர் சொன்னார்: “நீ ஆரைக் கேட்டு விதைச்சனி? அவயிட்ட போய் தண்ணி கேள்...”

“ஓரேயொரு தண்ணி...” எனக் கணபதி கெஞ்சினான். பயனில்லை.

குளமேற்பார்வை ஓவசியரிடம் ஓடிச் சென்றான். அவர் சொன்னார்: “நானென்னப்பா செய்யிறது? பயிர்செய்கைக் கூட்டமில்லாமல் விதைச்ச வயலுக்குத் தண்ணி தர எனக்கு அதிகாரமில்லை...”

“ஓவசியர் ஐயா, ஓரேயொரு தண்ணி...”

அங்கும் ஏமாற்றம்தான். காரியாதிகாரியிடம் ஓடிச் சென்றான்.

“அடாத்தா விதைச்சிருக்கிறாய். நீ பலகை அடக்கேக்கை விதானையார் வந்து தடுத்திருக்கிறார். அப்ப குளத்துத் தண்ணி கேக்க மாட்டன் எண்டு விதானையாரிட்ட எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறாய். டயறியில இருக்கு... சட்டம் சட்டம் தான். அடாத்தா விதைச்சால் இப்படி அழிய வேண்டியது தான்” என்று காரியாதிகாரியும் கூறிவிட்டார்.

“ஐயா மனமிரங்குங்கோ... என்ற குடும்பத்தினர் உசிரே இதில தான் இருக்குது. இது அழிஞ்சால் நாங்களும் மருந்து குடிக்க வேண்டியதுதான்...” என்று கணபதி அழுதான்.

“நானென்ன கணபதி செய்ய... நீ போய் ஜீ.ஏ. ட்ட உத்தரவு எடுத்துக் கொண்டு வா...”

யாரிடமோ பத்து ரூபா வாங்கிக்கொண்டு பஸ்சில் கச்சேரிக்கு ஓடினான் கணபதி. இரண்டாம்நாள் தான் அரசாங்க அதிபரைச் சந்திக்க முடிந்தது.

அவனுடைய முறைப்பாட்டை இரக்கத்தோடுகேட்ட அதிபர், “நீ போ... நான் டி.ஆர்.ஓ ட்ட றிப்போட் எடுத்திட்டுத் தண்ணி தரச் சொல்லுறன்...” என்றார்.

“அதுக்கிடையில் பயிர் செத்திடும் ஐயா...”

“றிப்போட்டில்லாமல் செய்யேலாது...”

மேலும் நான்கு நாட்கள். அவனுக்கு நம்பிக்கை செத்துக்கொண்டு வந்தது. “எனக்கு வேணும்... நல்லா வேணும்... கடவுளே இது போனால் என்ற குடும்பம் நடுத்தெருவில்லதான் நிக்க வேணும்...”

பாளம் பாளமாக வயல் வெடிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. காரியாதிகாரியின் காலிலாவது விழுந்து...

தூரத்தில் தாமரைக்கண்டு வருவது தெரிந்தது. விரைந்து சென்றான்.

“என்ன கணபதி... ராத்திரி கந்தசாமியருக்குத் தண்ணி பாய்ச்சிடுக்குது. உனக்குத் தரவில்லையே...”

“உண்மையாவே?...”

“கந்தசாமி ஓவசியருக்கு ஏதாவது செய்திருப்பார்...”

“அவருக்குக் கொடுத்தா எனக்கும் தரத்தான் வேணும். டி.ஆரோட்ட போறன்”

“டி. ஆரோ ஒரு கிழமை லீவில் போட்டார். நீ போய் ஓவசியரிட்ட கேட்டுப் பார்”

“கடவுளே...” என்றபடி வயல் வரம்பில் ஓடி விரைந்தான் கணபதி.

குளமேற்பார்வை ஓவசியர் முடிவாகச் சொன்னார்: “தண்ணி தர ஏலாது...”

“கந்தசாமியருக்குக் கொடுத்திருக்கிறியள்... நான் ஏழை, வயித்தில அடியாதையுங்கோ...”

“கந்தசாமியருக்கு ஆர் கொடுத்தது... விசுக் கதை கதையாதை...”

“அவரின்ர வயலில ராராவாத் தண்ணி பாய்ச்சிடுக்கே? ஒரு தண்ணி தாருங்கோ ஐயா...”

“கந்தசாமியருக்குத் தண்ணி கொடுத்ததை நீ கண்டனியே...?”

“சுலுகச் சாவி நீங்க கொடுக்காமலே தண்ணி பாய்ச்சிடுக்குது?...”

ஓவசியர் கொதித்தார். “போடா தண்ணி தரேலாது. உங்களுக்கு இப்ப எல்லாம் வாய் கொழுத்திட்டிடுது... உத்தியோகத்தெனெண்டு மரியாதையில்லாமல்...”

கணபதி கலங்கிப்போய் வெளியே வந்தான். அரசாங்க அதிபரிடம் போகவேண்டியதுதான். இனி பஸ் செலவிற்கு யாரிடம் உதவிபெறுவது?

தாமரைக்கண்டுதான் உதவினான்.!

கச்சேரியில் அரசாங்க அதிபர் இல்லை. கொழும்புக்குச் சென்றுவிட்டாராம்.

அடுத்த நாட் காலையில்தான் கணபதி திரும்பிவந்தான். அவனுடைய பயிர் தப்ப இனி ஒரு வழியுமில்லை. “கடவுளே என் குடும்பத்தை ஆர் காப்பாத்தப் போகினம்?” பசிக்க களையோடு சோர்ந்து வறண்டு வந்த அவனின் முகத்தை மனைவி மக்கள் ஏக்கத்தோடு பார்த்தனர்.

அவன் வயலைப் பார்க்கப் புறப்பட்டான். வயல் வெளியில் தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் எதிர்ப்பட்டான். கணபதியின் சோர்வு என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை அவனுக்கு உணர்த்தி விட்டது.

“கணபதி, கவலைப்படாதை... ராவைக்குச் சலுசைச் சாதுவாத் தெண்டிவிடுவம்.”

”சலுசை உடைக்கிற எளிய வேலை என்னால செய்ய முடியாது...”

“அப்ப என்ன செய்யப் போறாய்?...“

வானத்தை ஏக்கத்தோடு கணபதி பார்த்தான்.

கணபதி காவல் குடிலில் போய் அமர்ந்துகொண்டான். இதயம் பெரும் நெருப்பாக எரிந்தது. கதிரும் குடலையுமாகப் பயிர்கள் மடியத் தொடங்கியிருந்தன. வீசிய காற்றில் கழிவாற்று மணல் பழுதியாய்ச் சொரிந்தது. விரக்தி குடியேறிய மனம். மத்தியானம் கழிந்து... மாலையாகி... இரவாகி... அரைநிலவு ஒளியில் கணபதியின் வயல் சோர்ந்து கிடந்தது.

கரிய, கொழுத்த கட்டை உருவம் ஒன்று காட்டெல்லைப் புதரடியில் இருந்து வெட்டையில் இறங்கியது. மெல்லிய உறுமல் சத்தம்: அச்சத்தத்தைத் தொடர்ந்து பல உருவங்கள் வெட்டையில் தெரிந்தன. ஒன்று... இரண்டு... மூன்று... ஆறு... சின்னதும் பெரியதுமாகப் பன்றிகள்.

கணபதி எவ்வித உணர்வுமின்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பன்றிகள் ஒவ்வொன்றாக வயலில் புகுந்து கொண்டிருந்தன.

... அக்காட்சி இப்போதும் கணபதியின் கண்களில் தெரிந்தது. காட்டு மிருகங்களே கடைசியில் அவன் அரைகுறை வேளாண்மையை அறுவடை செய்து கொண்டன. கண்கள் இலேசாகக் கலங்கித் தவித்தன. முன்னால் தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் பார்ச் சுமையுடன் சென்று கொண்டிருந்தான். கணபதி வெகுதூரம் பிந்திவிட்டான்.

முன்னால் சென்றுகொண்டிருந்த தாமரைக்கண்டு தரித்து நின்று திரும்பிப் பார்த்தான்.

“என்ன கணபதி, வீடு நெருங்க நெருங்க நடை தளருது?... ஆளும் சேர்ந்து போனாய்?”

“இவ்வளவு நாளும் கவலையில்லாமல் காட்டில் திரிந்தன். இப்ப வீட்டிற்குப் போறன்... அங்க என்ன என்ன பிரச்சினைகள் காத்திருக்குதோ?...” என்றான் கணபதி.

அவர்கள் முன்னால் இருபது ஏக்கர் அளவில் காட்டு மரங்கள் தறித்து விழுத்தப்பட்டிருந்தன. தொடர்ந்தும் காட்டழிக்கப்படுவதற்குரிய காட்சிகள் தெரிந்தன. தூரத்தில் ஒரு ஓலைக்குடிலும் அதன் முன் நெருப்பு மூட்டியிருப்பதும் பலர் குடிலின் முன் அலைவதும் தெரிந்தது.

“இது தான் கந்தசாமி முதலாளி காடு வெட்டுற இடம். வாணன் குளத்திற்குப் பின்னால்... அலைகரை... சந்தனம் தான் வெட்டுவிக்கிறான்... உறுதிக் காணியாம்...” என்றான் தாமரைக்கண்டு.

இருவரும் காட்டெல்லை ஓரமாக நடந்து குடிலை நெருங்கினர். இவர்கள் தூரத்தில் வரும்போதே சந்தனம் கண்டு கொண்டான்.

“வாங்கோ தாமரைக்கண்டு அப்பு... கணபதி அண்ணை...” என்று வரவேற்றான்.

சந்தனத்தைப் பார்த்து இருவரும் புன்னகைத்தனர்.

“கனக்க வெட்டிட்டாய் தம்பி...”

“இருபத்தைந்தேக்கரளவில் வெட்டியிருப்பம்... ஐம்பது ஏக்கராவது வெட்ட வேணும் என்று ஐயா சொல்லியிருக்கிறார்...”

“நாங்க வரப்போறம்...” என்று புறப்பட்டான் தாமரைக்கண்டு.

“இனி எங்க போகப் போறியன்... வழியில் தனியன் யானை ஒண்டு திரியுதெண்டு போனவையும் திரும்பி வந்திருக்கினம்... இருங்கோ... இரவைக்குச் சாப்பிட்டிட்டு காலமை போகலாம். கணபதி அண்ணை, உங்கட சின்னத்துரையும் இங்க தான் வேலை செய்யிறான்...”

சின்னத்துரை தகப்பன் முன் வராமல் ஒரு புறமாக ஒதுங்கி நிற்பது தெரிந்தது.

12. செவ்வந்திப் பெண்

தெய்வானை ஆச்சி வீட்டில் குடித்த சாராயத்தின் போதை சற்றுக் குறைந்திருந்தது. சியாமன் மாரசிங்கம் வாங்ககைவிட்டு எழுந்து முற்றத்துக்கு வந்தார். மாலை கவிந்து கொண்டிருந்தது. மேய்ச்சலுக்குப்போன மாடுகள் பட்டிகளுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தன. சற்றுத் தூரத்தில் ரி.ஓ. கமலராசா சைக்கிளில் வருவது தெரிந்தது. பெருத்த சரீரத்தைக் கஷ்டப்பட்டுச் சமந்தபடி சைக்கிளில் கமலராசா வந்தான்.

‘கசோர் நப்பி. கார் இருக்குது... றக்ரர் இருக்குது... ஊரில மோட்டர் சைக்கிளும் இருக்குது என்று கேள்வி. இவ்வளவும் இருக்க பெற்றோல் செலவென்று சைக்கிளில் வாறார். இந்தாள் அடிக்கிற அடிக்கு கடலாஞ்சியையே வாங்கலாம்...’ எனச் சியாமன் எண்ணிக் கொண்டார்.

கமலராசா, சியாமனின் வீட்டு வாசலில் குதித்தான். இரண்டு மைல் சைக்கிள் விழக்கிய களைப்பு அவனில் தெரிந்தது.

“வாரும்... வாரும்...” என்று வரவேற்றார் சியாமன்.

இருவரும் தலைவாசலில் போடப்பட்டிருந்த கதிரைகளில் அமர்ந்தனர்.

“சியாமன் என்ற பெயர் உங்களுக்குத் தான் பொருந்தும்...” என்றான் கமலராசா. எதற்கோ கமலராசா அடி போடுகிறான் என்பதை

உணராத சியாமன் பெருமிதச் சிரிப்பொன்றை உதடுகளில் நெளியவிட்டார்.

“கடலாஞ்சியின் வி.சி. சியாமன் நீங்கள்... எம்.பி.ஸி.எஸ். சியாமன் நீங்கள்... இணக்கசபைச் சியாமன் நீங்கள்... விவசாயப் பெருக்கக் குழுச் சியாமன் நீங்கள்... இப்ப பீப்பிள்ஸ் கொமிற்றிச் சியாமனாயும் போடப்போகினாம்...” என்றான் கமலராசா.

“கேள்விப்பட்டனான்... இதோ பாரும் ரி.ஏ... எங்கட கிராமம் வலு பிற்போக்கானது. அதை முன்னேற்ற வேண்டியது என்னைப் போன்றவர்களின் கடமை. என்னைவிட்டால் வேறை படிச்சவன் இங்க ஆர் இருக்கிறான்? ஏதோ என்னாலான சேவையைச் செய்து வாறன்... உமக்குச் சொன்னால் என்ன என்னை இந்த முறை எலெக்சன் கேக்கவும் விட ஆயத்தம் நடக்குதாம். பார்லிமென்ற எலெக்சன் தான். எனக்கு விருப்பமில்லை... விட்டால் தானே?...”

“நீங்கள் கட்டாயம் கேக்க வேண்டும்... உங்களைப் போன்ற சேவை மனப்பான்மையுடையவர்கள் கட்டாயமாக இதற்கெல்லாம் பின்வாங்கக் கூடாது. நீங்கள் கேட்டியள் எண்டால் எதிர்த்துக் கேக்க வேறை ஆர் இங்க இருக்கினம்? உங்கட செல்வாக்கிற்கு சரியான மயோரிட்டியோடை வெல்லமுடியும்...”

சியாமனின் உச்சி குளிர்ந்துவிட்டது. முகமெல்லாம் பூரிப்பு.

“பாவிக்கிறியளே?...” என்று கமலராசாவைக் கேட்டார்.

“இண்டைக்கு வெள்ளிக்கிழமை... நான் விரதம் சியாமன்... வெள்ளிக்கிழமையில் நான் பாவிக்கிறதில்லை சியாமன்... ஒரு விசயமா இப்ப பேச வந்தனான் சியாமன்...”

“என்ன விசயமெண்டு எனக்குத் தெரியும். ரி.ஏ. நீர் லி.பி.ஹ் இறிகேசன் பம்கவுஸ் ஓவசியர் விசயமாதானே பேசவந்திருக்கிறீர்? தயவுசெய்து அதைப்பற்றிப் பேசாதையும்... நான் அந்தப் பொடியனைப்பற்றி மேலிடத்துக்கு மினிஸ்டர் வரை பெட்டிசம் எழுதப்போறன்... நான் ஒரு பெரிய மனிசன்... சியாமன்... ஒரு மரியாதை வேணாம்... அரை பறல் டீசல் அதுவும் கடனாகத் தரும்படி கேட்டதற்கு... இல்லையெண்டிட்டான். நக்கரருக்குத்தானே கேட்டனான்... காசு கொடுக்க மாட்டனே?” என்று கொதித்தார் சியாமன்.

“கோபிக்கக்கூடாது சியாமன்... அவன் புதுப்பொடியன்... உங்களை ஆரெண்டு தெரிந்திருக்காது... நல்லாப் பேசிப்போட்டியளாம்... இனி அப்படி நடக்காது...” என்று குழைந்தான் கமலராசா.

“புதுப்பொடியன்... ஆனால் நல்லா வேலை தெரிந்தவன்... உவன் என்ன செய்யிறான் என்று எனக்குத் தெரியாதே? எல்லாரும் சேர்ந்து தான்... கடலாஞ்சியின் ர நாலு பம் கவுசிலும் நீங்கள் கிழமைக்குக்கிழமை அடிக்கிற டீசல் அளவு எனக்குத் தெரியும்... நீர் இல்லை... மற்றவை டீசலுக்கு பறல்களை றக்ரில் ஏற்றிக்கொண்டு பம்கவுஸ் ஓவசியர்மார் ரவுனுக்கு டீசல் அடிக்கப் போவினம். ஒவ்வொரு பறலுக்கும் இவ்விரண்டு கலன் குறைவாக டீசல் அடிச்சிட்டு சரியா பெற்றோல் செற்றில பில் வாங்குவினம்... பின் பெற்றோல் செட் மனேச்சருக்கு ஒரு கழிவு கொடுத்திட்டுக் காசைச் சளையா வாங்கினம். ஒருவாரத்தில் நாலு பம் கவுசுக்கும் குறைஞ்சது இருபது றம் தேவை... உவன்கள் நாற்பது கலன் வெட்டுறான்கள்... இல்லையே? அதுமட்டுமே... லி.பற் இறிகேசன் பம்புகள் எல்லாம் சரியாக் காலை ஆறு மணிக்கு ஸ்ராட் பண்ணப்பட்டு பிற்பகல் நாலு மணிக்கு நிற்பாட்டப்பட வேணும். உவன்கள் என்ன செய்யிறான்கள்? எட்டுமணிக்கு ஸ்ராட் பண்ணி மூன்று மணிக்கு நிற்பாட்டுறான்கள். அதில ஒரு நாளைக்கு மூன்று மணித்தியாலம் மிச்சம்... எவ்வளவு டீசல் மிச்சம்? என்னை ஏமாற்றப் பாக்கிறான்கள் வருவாக்கள்... தொலைச்சிடுவன்...” என்றார் சியாமன்.

கமலராசா எதுவும் பேசாமல் இருந்தான்.

“பம்கவுசில வைச்ச எல்லாருக்கும் தான் விக்கிறான்கள்... எனக்கும் தந்தால் என்ன?”

“உங்களுக்குத் தெரியாததே சியாமன்... முதல் முறை விட்டிருங்கோ. பொடியன் சரியாப் பயந்திட்டான்...”

“சரி... சரி உமக்காக இதைவிடுறன்...”

சியாமனின் மனைவி இருவருக்கும் தேநீர் கொண்டு வந்து வைத்தாள். குனிந்த தலைநிமிராமல் கிளாசுகளை வைத்துவிட்டுச் சென்றாள். ‘சியாமனுக்கு இப்படி ஒரு நல்ல மனைவி வாய்ச்சிருக்கிறாளே’ என்று கமலராசா எண்ணிக் கொண்டான்.

“காளிகோயில் றோட்டிற்குரிய பெஸ்ற் பேமென்ற் எடுத்திட்டியள்... கணக்குகள் தீர்க்கவில்லை எப்ப...?” என்றார் சியாமன்.

“விவசாயப் பெருக்கக்குழுவிற்கு ஒப்பந்தப்படி ஐஞ்சு வீதம் நேற்றே கட்டிட்டனே?...”

“நான் அதைச் சொல்லல்ல... இஞ்சு பாடும் ரி.ஏ... நான் விவசாயப் பெருக்கக்குழுவின் தலைவராக இருக்கிறதினால் தான் கடலாஞ்சியில் செய்யிற குளவேலையளும் றோட்டு வேலையளும் உமக்கு வருகுது. நீரே எஸ்ரிமேற் போடுறீர்... உமக்காக விவசாயப்பெருக்கக்குழு கொன்றாக்கிலஎடுக்குது... நீர் வேறை பெயரில் செய்யிறீர்... ஐஞ்சு வீதத்தைக் குழுவிற்குத் தந்திட்டு மிச்சத்தை நீரே எடுக்கிறீர்... காளிகோயில் றோட்டிற்கு அவ்வளவு காசு தேவையே? அல்லது இப்ப அவசரமா அந்த றோட்டுத்திருத்த வேண்டியதே? வேலை குறைவு... சுமமா தார் ஊத்திட்டு எடுக்கலாம் என்றீர்... நானும் பெருக்கக்குழுவில் பாஸ்பண்ணிச்சு எடுத்துத் தந்தன்... பெஸற் பேமென்டும் எடுத்திட்டீர்... இப்ப காளிகோயில் றோட்டுக்கல் புளியடிறோட்டிற்கு வந்திட்டுது... இனி அதுக்கும் பேமென்ற் எடுப்பீர்... குழுவிற்குத் தாற ஐஞ்சு வீதம் காணுமே?... நீர் சொன்னது போல எனக்கும் ஐஞ்சு வீதம் தந்திட வேண்டும்... இந்த விசயத்தில நான் கட்டன்றைற்றாகத் தான் இருப்பன்...”

“நான் இப்ப இல்லை எண்டனானே சியாமன்... பைனல் பேமென்றில் தரலாம் என்றிருந்தன். வேணுமென்றால் இப்பவே தாறன்... அது சரி சியாமன், ஏன் இந்த வீட்டைக் கட்டி அரைகுறையா விட்டிட்டு இருக்கிறியன்...? கட்டி முடியுங்களேன்...”

“கட்டி முடிக்கத்தான் வேணும்... எங்க நேரம்... ஒரு ஐம்பது பைக்கற் சீமெந்து கிடைச்சால் முடிச்சிடலாம்...” என்றார் சியாமன்.

“உதுக்குக் கவலைப்படுகிறியளே?... வேடன்குளத்து றோட்டு மதவுகள் நான்கிற்குக் கட்ட இப்ப ரெண்டர் கோல் பண்ணியிருக்கிறம்... அதை உங்கட விவசாயப்பெருக்கக்குழுவே எடுத்தால் என்ன? நீங்கள் பயமில்லாமல் கொன்றாக் எடுங்கோ... சரிக்குச் சரி லாபமிருக்குது... நான் எடுத்துப் பதினைந்து நாளில் உங்களுக்கு ஐம்பது பக்கற் சீமெந்து தாறன்... ஆனால் நீங்கதான் ராராவா ஸ்ரோரில் இருந்து றக்ரரில் ஏத்தி வரவேணும்...” என்று கூறிவிட்டு சியாமனைப் பார்த்தான் கமலராசா.

“நீர் விடுகிறதில்லை எண்டு தான் நிக்கிறீர். எடுத்துத் தாறன்... ஆனால் இப்ப விவசாயப்பெருக்கக்குழுவில் கொஞ்சம் நெருக்கடி...”

மயிலடிக்குளத்து மெம்பர் இப்ப கொஞ்சம் எதிர்க்கிறான். பரவாயில்லை... மதவு வேலை... ஏதோ கிராமம் முன்னேறினால் சரி..." என்றார் சியாமன்.

"அப்ப நான் வரப்போறன்..." என்று புறப்பட்டான் கமலராசா. சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு புறப்படும்போது கமலராசா சொன்னான்: "கொஞ்சப்பொடியள் இப்பகண்டபடி கதைக்கிறான்கள்... அங்கினேக்கை கொஞ்ச விசயமும் தெரிஞ்சிருக்கிறான்கள். கவனமா இருக்க வேண்டும்... இவன் சந்தனம் தான் உதுக்கெல்லாம் காரணமாம்... பொடியன்களுக்கு வகுப்புகள் வைக்கிறானாம்..."

"எனக்குத் தெரியும்... உவரை மாட்டிற இடத்தில மாட்டிப் பாடம் படிப்பிக்கிறன்... ஊர் பெயர் தெரியாத பயல்... ஊரைக்கெடுக்க வந்திட்டான்..."

கமலராசா விடைபெற்றுச் சென்றதும் சியாமன் தனது சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு கடைப்பக்கமாகப் புறப்பட்டார். தெய்வானை ஆச்சியின் வீட்டு நினைவு வந்தது. ஒரு றாம் அடித்தால் என்ன என்ற எண்ணமும் எழுந்தது.

கிறவல் வீதியின் இருமருங்கும் புதிதாக வெட்டிய காட்டுப் புலவுகள் காணப்பட்டன. சில புதுக் காடுகளும் வெட்டப்பட்டுக் கிடந்தன. வீதியில் ஆட் சந்தடி இருக்கவில்லை. எதிர்ப்பட்ட ஒருவன் சியாமனுக்கு மரியாதை செலுத்துமுகமாக ஒதுங்கி நின்று வழி விட்டுவிட்டுச் சென்றான்.

வழியில் காட்டு மரங்களுக்கு மத்தியில் குங்கிலியத்தின் குடிசை காணப்பட்டது. குடிசையைச் சுற்றிய ஒரு சிறு பகுதியைத் துப்புரவாக்கிவிட்டுக் குங்கிலியம் தன் குடும்பத்தாருடன் வசித்து வந்தான். சியாமனின் சைக்கிள் அவ்விடத்தில் தரித்து நின்றுது. குடிசை வாசலில் குங்கிலியத்தின் மகள் செவ்வந்தி நின்றிருந்தாள். மெலிந்துயர்ந்து சிவந்த அவள் உடலின் கவர்ச்சியை ஒரு கணம் சியாமன் ரசித்தார். பின்னர் சைக்கிளை காட்டு மரமொன்றில் சாய்த்துவிட்டு குடிசையை நோக்கி நடந்தார்.

சியாமன் வருவதைக்கண்ட செவ்வந்தியின் உடல் மெதுவாகப் பதறியது. அதனைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், 'வாருங்கோ சியாமன் ஐயா...' என்றாள்.

“குங்கிலியம் இல்லையே?...”

“அப்பு இன்னும் வரல்ல...”

சியாமன் அர்த்தமில்லாமல் சிரித்தார்.

“அவன் எங்க நேரத்துக்கு வரப்போறான்... உழைச்ச காசை துரையிடம் கசிப்புக் குடியாமல் வரமாட்டான்... அம்மா எங்கே?... செவ்வந்தி...”

“ஆத்தா இன்னும் வேலையாள வரல்ல...”

“எனக்கு உன்னை நினைக்கப் பரிதாபமாக இருக்குது செவந்தி... நீ எப்படி இருக்க வேண்டியனி?... இப்படி இருக்கிறாய்... செயமாலை இருந்திருந்தால் இப்படியா நிப்பாய்?... அநியாயமா வேட்டைக்குப் போய் பண்டி வெட்டிச் செத்தான்... எவ்வளவு காலம் தான் நீ இப்படி இருக்கப் போறியோ...? நான் மட்டும் கலியாணம் செய்யாமல் இருந்திருந்தால் உண்மையா செவந்தி...” என்று சியாமன் சிரித்தார். அவரின் கண்கள் அவளின் கிழிசல்கள் ஊடாக உடலை மேய்ந்தன.

புழுவாக நெளிந்தாள் செவந்தி.

“குடிக்கக் கொஞ்சம் தண்ணி தா செவந்தி...” என்றார் சியாமன்.

செவந்தி அலுமினியச் செம்பொன்றில் தண்ணீர் எடுத்துக் கொடுத்தாள். செம்பை வாங்கும்போது சியாமனின் கை, அவளின் கரத்தை வருடியது. அவள் வேகமாகக் கரத்தை இழுத்துக் கொண்டாள்.

“உன்ர வடிவுக்கு நீ ராணியா இருக்க வேண்டியனி...” என்றார் சியாமன். செவந்தியைப் பயம் பற்றிக் கொண்டது. சியாமனின் கண்களில் தெரிந்த காமக்கனல் அவளைப் பயமுறுத்தியது.

“இது ஊருலகில நடக்காததே? பயப்படாதே செவந்தி... எல்லாத்துக்கும் நானிருக்கிறன். நீயும் எத்தனை காலத்துக்குத்தான் தனிய இருக்கிறது?...” என்று அவளை நெருங்கினார்.

“நீங்கள் ஊருக்குப் பெரியவங்கள்... இப்படியெல்லாம் பேசக் கூடாது...” என்று நடுங்கியவளாகச் சொன்னாள் செவந்தி.

“பயப்படாதே செவந்தி... நான் ஒருத்தருக்கும் சொல்லமாட்டன்...” என்றபடி அவளிக் கரத்தைப் பற்ற முயன்றார். அவள் மெதுவாகப் பின்னடைந்தாள்.

“போயிடுங்க ஐயா... நான் புரியனை இழந்தவள் எண்டாலும்
மானமாச் சீவிக்கிறவ... போயிடுங்க...”

“என்ன செவந்தி பயப்படுகிறியா?...”

செவந்தி தன் இக்கட்டை உணர்ந்து கொண்டாள். சியாமனின்
நடத்தையை அவள் அறியாதவளல்லள். அவள் விழிகள் ஆவலோடு
வீதியைப் பார்த்தன. எவரையும் காணோம். கூச்சலிட்டாலும்
அயலவர்கள் எவருமில்லை அருகில்.

“போயிடுங்க... கத்தி ஊரைக் கூட்டி விடுவன்...”

சியாமனுக்கு அப்போது எதுவும் தெரியவில்லை. செவந்தி தான்
தெரிந்தாள். அவளிக் வலக்கரத்தை எட்டிப் பிடித்தார். அதே கணம்
செவந்தியின் இடது கரம் பளார் எனச் சியாமனின் கன்னத்தில்
படிந்தது. அடியின் தாக்கம் சியாமனை விழிப்படைய வைத்தது.

“போடா வெளியில...” என்று செவந்தி கத்தினாள்.

“எளிய பிறப்பு... நீ அடிச்சிட்டாய்... ஒன்னைப் பார்த்துக்
கொள்ளுறன்... நீங்கள் இருக்கிற கடுப்பையும் பாத்திடுறன்...
சந்தனத்தினர் காட்டில வேலைக்குப் போற கடுப்பு... அதையும்
பாக்கிறன்...” என்றபடி வீதிக்கு விரைந்து வந்தவர் மீண்டும் திரும்பி
உள்ளே போனார்.

“இந்த விஷயத்தை நீ வேறே ஆருக்காவது சொன்னியெண்டால்
உன்ர குடிசைக்கு நெருப்பு வைப்பிச்சு எல்லாரையும் மேலை
அனுப்புவன்...”

வெகுநேரம் செவந்தி அழுதபடி இருந்தாள். குங்கிலியம்
குடிவெறியில் வருவது தெரிந்தது. முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

13. நாசகாரக் கும்பல்

மேலை வானின் சாய்வில் அரை நிலவு உறங்கியது. தூரத்தில் பசி ஏற்பட்ட நரி ஒன்று ஊளையிட்டு ஓய்ந்தது. கானகத்தின் குழலுக்கேயுரிய சலசலப்புகளும், விலங்குகளின் சத்தங்களும் இடையிடையே எழுந்து கொண்டிருந்தன. குடலின் முன் மூட்டிய நெருப்பின் கணகணப்பில் அவர்கள் அமர்ந்திருந்தனர். சாக்கொன்றில் தலை சாய்த்திருந்த தாமரைக்கண்டுக்கிழவன் சுருட்டொன்றைப் புகைத்தவாறு, “நல்ல சாப்பாடு தம்பி. தங்குவேட்டையில் எங்க சமைத்துச் சாப்பிட முடியும்... ஏதோ உன்னால நாங்கள் இன்றிரவு இங்க தங்கிட்டம்...” என்றான்.

சந்தனம், கிழவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான். கணபதி நெருப்பின் முன் அமர்ந்திருப்பவர்களை ஒருகணம் நோக்கினான்.

“சின்னத்துரையைத் தேடியாளா கணபதி அண்ணை? அவன் குடிவக்கை எப்பவோ படுத்திட்டான். அவன் எப்பவும் இப்படித்தான். இருந்தபடியே தூங்கிப்போவான்” என்றான் சந்தனம். காட்டுக்கடடைகள் சுவாலைவிட்டு எரிந்தன. சந்தனத்தின் சிவந்த மேனியில் செந்நிறம் ஒளிர்ந்தது. உழைத்து உரமேறிய அவனின் உடலைப் பார்த்துவிட்டுக் கணபதி சிறிது சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். நல்லதொரு உழைப்பாளியைத்தான் கந்தசாமி பிடித்திருக்கிறார்.

“தம்பி சந்தனம்... நானும் பார்க்கிறேன். ஊரில் இருக்கிற இளவட்டங்களில் பார்த்துத்தான் நீ காடுவெட்டப் பிடித்திருக்கிறாய் போலிருக்குது. இஞ்ச உவன் கனகசபை... மாரிமுத்து... சின்னத்துரை... மூத்தரின்ர மணியம்... கந்தப்பு... கனகு... எல்லா இளவட்டங்களும் இங்கதான் போல இருக்குது... உவன் சந்திரனும் இங்கயே? இவன் இறிகேசனில் எல்லே வேலை செய்தவன்?” என்று கேட்டான் தாமரைக்கண்டுக் கிழவன்.

“என்னோடே வேலை செய்யிறதுக்கென்று வாறவங்களை எப்படி வேண்டாம் என்கிறது. ஏனோ வேலை செய்யிறான்கள்... அண்டைக்கண்டைக்கே கூலியை வாங்கிக் கொள்கிறான்கள்...” என்று சிரித்தான் சந்தனம்.

“நீ ஊரைக் கெடுக்கிறாய் எண்டு சியாமன் சொல்லுறது சரியாத்தான் இருக்குது. பொடியன்கள் எல்லாம் நீ கடலாஞ்சிக்கு வந்ததற்குப்பின் கெட்டே போனாங்களாம்.”

“அப்பு... பேய்க்கதை கதையாதையுங்கோ? சந்தனமே ஊரைக் கெடுக்கிறது? உவன்கள்தான் ஊரைக் கெடுக்கிறான்கள்...” என்று வேகமாகக் குறுக்கிட்டான் சந்திரன்.

“ஊரை எப்படி இவன்கள் சிலர் கெடுக்கிறான்கள். சுரண்டுகிறான்கள் என்று சொல்லித் தாறது சந்தனம் தான் அப்பு” என்றான் மாரிமுத்து.

சந்தனத்தின் முகத்தில் எதுவித மாறுதலுமில்லை. அவன் புன்னகையுடன் அமர்ந்திருந்தான்.

தாமரைக்கண்டுக்கிழவன் எழுந்து சாக்கில் வசதியாக இருந்துகொண்டு அவர்களைப் பார்த்தான். “நம்மடை கிராமத்தைச் சிலர் கெடுக்கிறான்கள் எண்டனி... வேறை ஏதோ புதுச்சொல் ஒன்று சொன்னாய்... அது என்ன மாரிமுத்து?”

“சுரண்டுறான்கள் என்றவன்” என்று குறுக்கிட்டான் கணபதி.

“சுரண்டல்... நல்லாச் சொன்னாயடா தம்பி. உதுவும் சந்தனமே சொல்லித்தந்தது?”

“ஆர் சொல்லித்தந்தால் என்ன அப்பு? எங்கடை கிராமத்தைப் பாழடிக்கின்ற அந்தக்கும்பலை வேரோடு களைய வேணும். அப்பதான் எங்கட கிராமத்துக்கு விமோசனம்...”

“தம்பி சந்திரன் அப்படி என்னதான் அக்கிரமம் கடலாஞ்சியில நடக்குது? உங்கட பாசையில் கேட்டால் அப்படி என்ன தான் சுரண்டல் இங்க நடக்குது?” என்று கேட்டு விட்டுத் தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் எல்லாரையும் சுற்றிப் பார்த்தான்.

“ஓண்டா இரண்டா அப்பு?” என்று சந்தனம் கேட்டான். இவ்வளவு நேரமும் அமைதியாக அவதானித்த சந்தனம், பேசத்தொடங்கியதும் அவனது நண்பர்கள் அடங்கி விட்டனர்.

“சொல்லு தம்பி நானும் கேக்கிறன்.. எங்களுக்கும் தெரியட்டும். நீ கம்புனிசம் பேசப்போகிறாய் போலிருக்குது எனக்கும் உது கொஞ்சம் தெரியும்.. பணக்காரன் ஏழைகளைச் சுரண்டிறான். முதலாளி தொழிலாளிகளைச் சுரண்டிறான் என்று சொல்லப் போறாய்?”

“அது எங்கை தான் இல்லை? ஆனா இங்க சூழ்நிலை வேற... பணக்காரன் ஏழைகளுக்குக் கிடைக்காத சில வாய்ப்பு வசதிகளை அனுபவிக்கிறான். முதலாளிகள் தொழிலாளிகளைச் சுரண்டிறதோட, இங்க அண்மையில் பணம் சேர்த்த விவிசாயிகளும் தொழிலாளிகளைச் சுரண்டிறான்கள். நாங்க அதைமட்டும் சொல்லவில்லை.. எல்லாத்தையும்தான் சொல்லறம்..”

“சரி சொல்லு... இண்டைக்கு விடிஞ்சாலும் பரவாயில்லை... விசயம் தெரியாமல் போறதில்லை” என்று சிரித்தான் தாமரைக்கண்டு.

“உத்தியோக வர்க்கம் என்றொரு வர்க்கம் இருக்குது இங்க, கேள்விப்பட்டிருக்கிறியளா?” என்று சந்தனம் கேட்டான்.

“ஓ... உத்தியோகம் பார்த்திவை விதானையார், அப்போதிக்கரி, காணி ஓவசியர், கிளாக்கர்மார், டி.ஓ.மார், ஓவசியர்மார்... அவையள்தானோ? அவை எப்படி கிராமத்தைக் கெடுக்கினம்?”

“கடலாஞ்சி விதானையாரிடம் ஒரு முறைப்பாடு கொடுக்கிறது என்றால் மூன்று ரூபா லஞ்சம் கொடுக்க வேண்டியிருக்குது. ஒரு ஏக்கர் அரசாங்கக் காணிக்கு விதானையாரின் சிபார்சு பெறுவதற்குக் குறைஞ்சது ஒரு புசல் நெல், ஐஞ்சு கொத்து உழுந்து ஏதாவது தேவைப்படுது... நீதி நியாயமில்லை... கடலாஞ்சி விதானையார் தனக்குச் சாதகமானவர்களுக்கு எல்லாம் செய்வார். கையிலகொடுத்தவர்களுக்குச் செய்வார்... இண்டைக்குக் கடலாஞ்சியில் சண்டித்தனக்காரன்கள்தான் ஆட்சி செலுத்துகிறான்கள்

என்றால் அதுக்குக் காரணம் விதானையார் தான். விதானையார் அது மட்டுமா செய்கிறார்? ஒரு கூப்பன் பெறுவதற்கு விதானையாரின் றிப்போட் பெற ஒருத்தன் எத்தனை தடவை அலைய வேண்டியிருக்கிறது? பத்து பன்னிரெண்டு முறை அலைஞ்ச பிற்பாடும் இரண்டு ரூபா வாங்கிக்கொண்டுதான் றிப்போட் கொடுக்கிறார்... இப்படிப்பட்ட விதானை நமது கிராமத்துக்குத் தோவை தானா..." என்று நிறுத்தினான் சந்தனம்.

“ஓம், ஓம் தம்பி நானும் இரண்டு ரூபா கொடுத்துத்தான் சின்னவனுக்குக் கூப்பன் எடுத்தனான்” என்றான் கணபதி.

“எங்கட கிராமத்து வைத்தியசாலை எப்படி இயங்குது? அந்த அப்போதிக்கரி ஐம்பது சதத்திலிருந்து ஐந்து ரூபா வரை வாங்காமல் ஆருக்காவது வைத்தியம் பார்த்திருக்கிறாரா? நல்ல மருந்து கொடுக்கிறதெண்டால் அவருக்கு மேசையில் வைக்கவேண்டும். காசில்லாவிடில் கத்தரிக்காய் காய் பிஞ்சு அல்லது முட்டைகள் கொடுக்க வேண்டும். அப்பதான் சரியா மருந்து தருவார். நல்ல மருந்துகளை ஓடலி எடுத்து வித்திடுவான் எண்டு மேசை லாச்சிக்குள்ளை பூட்டி வைச்சு காசுக்கு இலவச வைத்தியம் செய்கிறவர்... அப்பு, உங்களைக் கேக்கிறன் நீங்கள் காசு கொடுக்காமல் அந்தக் கடலாஞ்சி அப்போதிக்கரியிடம் மருந்து வாங்கியிருக்கிறியளா? தமிழ்ப்பகுதியெண்டு நல்ல திறமான மருந்துகள் தட்டுப்பாடில்லாமல் வாறதில்லை என்று முதலைக் கண்ணீர் வடிக்கிற அந்த அப்போதிக்கரி வாற மருந்துகளையெல்லாம் சேகரித்து வைச்சிருக்கிறார். ஏன் தெரியுமா? பென்சன் எடுத்ததும் தனிப்பட்ட டிஸ்பென்சரி போட... அரசாங்கம் மக்களுக்காகத் தருகிற இலவச மருந்துகளை வைத்துக் கொண்டு காசு சம்பாதித்து வீடு, காணி, பூமி என்று தேடியது போதாமல் இப்ப மருந்துச் சேமிப்பும் நடக்குது. இது சுரண்டலில்லையா? கிராமத்தின் செல்வத்தை, கிராம மக்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய நியாயமான சேவையை சுரண்டுவது சரிதானா? நாங்கள் கொடுக்கிறம் அவர்கள் வாங்கிறான்கள் என்ற கதையைப் பேசிப் புண்ணியமில்லை அப்பு... இவன் கள் கிராமத்தைவிட்டு... இந்தக் கடலாஞ்சியைவிட்டு விரட்டப்படவேணும். அப்பதான் நமது கிராமத்துக்கு விமோசனம்” என்றான் சந்தனம். உணர்ச்சிவசப்பட்ட அவன் உடல் மெதுவாகப் பதறியது.

“மக்கள் ஏமாற்றப்படுகிறார்கள்” என்றான் சந்திரன்.

“நமக்காக, மக்களுக்காக அமைத்த அரசாங்க அமைப்புகளில் ஒரு காரியத்தைப்பெற நாங்கள் ஏன் காசு கொடுக்க வேண்டிய நிலை வந்தது? அவர்கள் நமது கிராமத்தைச் சுரண்டிறான்கள். கிராம மக்கள் இவற்றை அறியாமல் இருக்கிறான்கள்.”

“உணவு உற்பத்திக்கிணறுகளுக்கு அரசாங்கம் தாற இரண்டாயிரத்து எண்ணூறு ரூபாயில் கடலாஞ்சி காணி ஓவசியர்மார் அடிக்கிறது எவ்வளவு தெரியுமா அப்பு? சரி கால்வாசி குறைஞ்சது. கிணறு வெட்டாதவன்களுக்குக் காசு கொடுக்கிறான்கள்... பழங் கிணறுகளுக்கெல்லாம் காசு கொடுக்கிறான்கள் அது மட்டுமே? வாரமுடிவில் கடலாஞ்சியில் இருந்து ஊருக்குப் போற காணி ஓவசியர்மார் கொண்டு போற ஆட்டுக்கிடாய், கோழியள், முட்டைகள், லக்ஸ்பிறேக்கள் எல்லாம் ஆர் கொடுத்தது? கிராம மக்களிடம் வாங்கின லஞ்சங்கள் தான். இதைக் கொடுக்காட்டில் இவன்களைக் கொண்டு கடலாஞ்சியில் ஒரு காரியம் பார்க்க ஏலாது” என்று சந்திரன் சொன்னான்: “இவன்கள் எல்லாரும் கடலாஞ்சியில் இருந்து துரத்தப்பட வேணும்.”

“ரி.ஓ. கமலராசா சுரண்டிறசுரண்டல் கொஞ்சமா?” என்று சந்தனம் ஆரம்பித்தான்.

“சொல்லு தம்பி” என்றான் கிழவன்.

“கிராமத்தில ஒரு குளத்தைக்கட்ட அல்லது றோட்டைப் போட அல்லது திருத்த அரசாங்கம் பெருந்தொகைப் பணத்தை ஒதுக்கும். ஐஸ்கட்டிமாதிரி இது கைமாறிக் கைமாறி கடைசியில் ஒரு சிறு தொகை தான் கிராமத்துக்காகச் செலவழிக்கப்படும்.”

“உம் நம்பேலாது” என்றான் கணபதி. அதை ஆமோதிப்பதுபோலத் தாமரைக்கண்டுக்கிழவனும் தலையசைத்தான்.

“நம்ப முடியாதுதான்... வாணன் குளத்து பிரதான கால்வாயை நீங்க எல்லாரும் சேர்ந்து சிரமதானம் மூலம் மந்துகொத்தி மண்வெட்டி ஆழமாக்கினீங்கள். அதுக்கு எம். ஓ. வும், ரி.ஓ. வும் சேர்ந்து தாங்கள் கூலி போட்டுச் செய்ததென்று வவுச்சர்முடித்து மெயின்றினன்ஸ் காசில் பத்தாயிரம் எடுத்திருக்கினம்... அது தெரியுமே?” என்று சந்தனம் கேட்டான்.

“அப் படியே?” என்று கணபதி வாயைப் பிளந்தான். தாமரைக்கண்டுவும் வியப்புடன் அவதானித்தான்.

“மரையடிக்குளம் போனவருசம் புதிதாகக் கட்டப்பட்டது எல்லாருக்கும் தெரியும். விவசாயப் பெருக்கக்குழுவினர்தான் கொன்றாக் எடுத்தவை. ஆனால், செய்தது ரி.ஓ. கமலராசாதான். பழம் குளத்தின் பண்டைப் புல் செதுக்கிப்போட்டு, அங்கினேக்கை இருந்த பள்ளங்களையும் நிரப்பி, முறிப்புகளையும் போசாக்காக் கட்டிப்போட்டு முப்பதினாயிரம் ரூபா எடுத்திருக்கினம். இதில கீழேயிருந்து சியாமன் உட்பட கவர் விநியோகம் நடந்திருக்குது...”

“அதென்ன கவர் விநியோகம்?”

“அவையள் அப்படித்தான் சொல்லுறவை... அதல்ல முக்கியம்... இந்த ஆண்டு அதேமரையடிக்குளம் மீண்டும் கட்டப்படுகிறது...”

“அது மீண்டும் கட்டப்படவில்லை தம்பி... திருத்தப்படுகது...” என்றான் தாமரைக்கண்டு.

சந்தனம் ஏளனமாகச் சிரித்தான்.

“இல்லை அப்பு... அப்படித்திருத்திறது என்று தான் மோசடி செய்யிறான்கள்...”

“அதெப்படி தம்பி?”

“மரையடிக்குளத்திற்கு இந்த வருசம் பெயரை மாற்றி விட்டான்கள். யானை நின்ற குளம் என்று... இந்த வருசம் யானை நின்ற குளத்திற்கு எஸ் ரிமேற் போட்டு கமலராசாவும் சியாமனும் அதே மரையடிக்குளத்தைக் கட்டுறான்களாம். சும்மா புல்லைச் செதுக்கிவிட்டு இருபத்தையாயிரம் ரூபா அடிக்கப்போறான்கள். கிராம மக்களுக்கு இது தெரியவா போகிறது? மேலிடத்துக்கும் தெரியவா போகுது தெரிந்தாலும் நடக்கிற ஒன்றுமில்லை.”

“அட பாவிகளே! இவன்கள் நல்லாவா இருப்பான்கள்.”

“நல்லாத்தான் இருக்கிறான்கள். ஆனால், அழிவுகாலம் தூரத்தில இல்லை...” என்றான் மாரிமுத்து.

“சும்மா கேக்கிறன் என்று நினையாதை, மரையடிக்குளம் இது... யானைநின்ற குளம் இதல்ல என்று எஞ்சினியர்மாருக்குத் தெரியாதோ?” என்று கேட்டான் தாமரைக்கண்டு.

“அது ஆருக்கு வெளிச்சம்... காட்டுக்குள்ளை எத்தனை குளம் இருக்குது?” என்றான் சந்தனம்.

“தம்பி நம்மடை காளிகோயில் றோட்டைப் புதிதாகக் கிளறிக் கல்போட்டுத் தார் ஊத்திறது எண்டு கல் ஐம்பது அறுபது லோட் பறித்தவன்கள் எல்லே? பிறகேன் அந்தக் கல்லெல்லாத்தையும் ராராவா புளியடிறோட்டிற்கு மாத்திட்டான்கள்?” என்று சந்தேகம் எழுப்பினான் தாமரைக்கண்டு.

“அதுதான் சரண்டல்” என்றான் மாரிமுத்து “காளிகோயில் றோட்டிற்கு மேலதிக திருத்தம் எண்டு பதினையாயிரத்துக்கு எஸ்ரிமேற் போட்டு அப்புறுவ் பண்ணியிருக்குது... ∴பெஸ்ற் பேமென்ற் எடுக்கிறதுக்காக கல் அறுபது லோட் பறித்தான்கள் கமலராசாவும் சியாமனும்... எட்சினியர் வந்துபார்த்து சைற்றில கல்பறித்திருக்குது என்று ∴பெஸ்ற் பேமென்றிற்கு அப்புறுவ் பண்ணியதும் அந்தக் கல் எல்லாத்தையும் ராவோடு ராவா புளியடிறோட்டிற்கு மாத்திட்டான்கள். இனி அங்கேயும் அதே கல்லிற்குக் காசு எடுப்பான்கள்... அதுக்கும் காசு எடுத்ததும் அந்தக் கல் எங்கே போகுதோ? ஐம்பது லோட் கல்லை வைச்சுக்கொண்டு எத்தனை விளையாட்டுச் செய்யிறான்கள்” என்றான் சந்திரன்.

“அப்ப அந்த றோட்டெல்லாம் திருத்தப்படுகிறதில்லையா?”

“திருத்தப்படும். சுமமா குண்டும், குளியளுக்கும் கல்லைப் போட்டிட்டுத் தாரைத் திட்டுத்திட்டா ஊத்திட்டு எல்லாக் காசையும் எடுப்பான்கள்” என்றான் சந்திரன்.

வெகுநேரம் தாமரைக்கண்டு நாடிமீது கைவைத்திருந்தான்.

“பொடியள் நீங்க! கெட்டிக்கார்தான். எங்களை வெகுகாலமா ஏமாத்தித்தான் வாறான்கள். நாங்கள் பேயங்கள். வெளுத்ததெல்லாம் பாலென்று நினைச்சிருந்திட்டம். இவங்கட இந்த வேலையாலதான் எங்கட கிராமத்துக் குளங்களும், றோட்டுகளும் இப்படிச் சீரழிந்து கிடக்குது எண்டு இப்பதான் தெரியுது” என்றான் தாமரைக்கண்டுக்கிழவன்.

“இப்படிப் பல விசயமிருக்குது... எங்கட கிராமத்தில் இருக்கிற பெரிய மனிசன்கள் என்று சொல்லப்படுகிற சியாமனும் திசசகாயம் வாத்தியும் ஏன் கந்தசாமி கொன்றாக்கரும் கிராமத்தில் இருக்கிற விவசாயப் பெருக்கக்குழு, பயிர்செய்கைக்குழு, கோப்பறேரிவ் போன்ற ஸ்தாபனங்களில் விழுந்தடித்து அவன்ற இவன்ற கால்களைப்பிடித்துக் காசைச் சிலவழித்து ஏன் பதவி எடுக்கிறவன்கள் எண்டு

நினைக்கிறியள்? எல்லாம் இதுக்காகத்தான். உத்தியோகத்தர் மாரோடு சேர்ந்து ஊர் வேலையள் எல்லாத்தையும் எடுத்து ஊரைச் சுரண்டத்தான்” என்று குமுறினான் சந்திரன்.

“நீங்கள் என்னத்தைச் சொன்னாலும் ஆரைச் சொன்னாலும் தினசகாயம் வாத்தியை மட்டும் இதுக்குள்ளை இழுக்காதையுங்கோ. அது பாவம் பள்ளிக்குப் போறதும், வாறதும்தான்” என்றான் கணபதி.

சந்தனம் வேகமாகக் குறுக்கிட்டான்: “இந்தக் கிராமத்திலேயே மிக ஆபத்தானவன் இந்த வாத்திதான். அறிவுச் சுரண்டலைச் செய்யிறவன் இவனைப்போன்றவர்கள்தான். எங்கட கிராமத்துப் பிள்ளையள் படிப்பறிவைப் பெற்று விடக்கூடாது... அப்படிப் பெற்றுவிட்டால் இவங்களினர் விளையாட்டுகளுக்கு இடமிருக்காது என்பதை நல்லாத் தெரிஞ்சு வைச்சுக்கொண்டு திட்டமிட்டு நமது சந்ததியை பாழடித்து வாறான்கள். இந்தத் தினசகாயம் வாத்தியிடம் படித்த எந்தப்பிள்ளை இன்று உருப்படியா இருக்குது? தங்கட பிள்ளையளை யாழ்பாணத்திலவிட்டு படிப்பித்துக்கொண்டு எங்கட கிராமத்துப்பிள்ளையளினர் படிப்பை மட்டந்தட்டி வருகிற மகா பொல்லாத வாத்தி இவன்... பத்து மணிக்கு பள்ளிக்குடம் திறந்து, பதினொன்றிற்குப் பூட்டிவிட்டு... பள்ளிக்குப் போற பிள்ளையளைக்கொண்டு வீட்டுவேலை செய்வித்து அறிவுச் சுரண்டல் செய்து வருகிறவன் தினசகாய வாத்தி. இவனுக்குக் கீழ வேலை செய்யிற யாழ்ப்பாணத்து வாத்தி வாரத்தில செவ்வாய்க்கிழமை பள்ளிக்கு வந்து வியாழக்கிழமை மத்தியானம் காய்கறியோடும் மல்லி சாமானோடும் லக்ஸ்பிறையனோடும் திரும்பிச் செல்வதை நீங்கள் ஒருத்தரும் காணுறதில்லையா? இவற்றைவிடவா நமது கிராமத்துக்கு கேடு வேண்டும்? இதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு தானே இந்தக் கடலாஞ்சிக் கிராமம் உறங்குது?”

புதிய விடயங்கள் புரிவதுபோலத் தாமரைக்கண்டும் கணபதியும் விழித்துக் கொண்டனர்.

“ஏழையள் வெட்டிக் கமம்செய்யிற காணியளை எல்லாம் அறவிலைக்கு வாங்கித் தனதாக்கிக்கொண்டு, வட்டிக்கு பணம் கொடுத்து கிராம மக்கள் எல்லாரையும் கடனாளிகளாக்கி, இந்த வாத்தி ஒருவனே போதும் எங்கட கிராமத்தைக் கெடுக்க...” என்றான் மாரிமுத்து.

அப்போதுதான் குடிலில் படுத்திருந்த சின்னத்துரை எழுந்து வெளியே வந்தான்.

“மாணிக்கத்தைக் காட்டில் விறகு வெட்டிக்கொண்டு வந்து வீட்டில் போடும்படி தினசகாயம் வாத்தியாரினர் மனிசி சொன்னாவாம்...; அவன் மாட்டெண்டானாம், அதுக்குத் தினசகாயம் வாத்தியார் அடிச்சுப்போட்டாராம். மாணிக்கம் இரண்டு நாளாப் பள்ளிக்கு இனிப் போகமாட்டன் என்று வீட்டில் நிக்கிறான்...” என்றான் சின்னத்துரை.

தூரத்தில் யானையொன்றின் பிளிறல் எழுந்தது. தன்னை அது தூக்கிமரத்துடன் மோதியது போன்றதொரு உணர்வை கணபதி அடைந்தான்.

வெகுநேரம் பிரமை பிடித்தவனாக அமர்ந்திருந்தான்.

“இதுக்கெல்லாம் இவன்கள் பதில் சொல்லுற காலம் வெகு தூரத்திலில்லை” என்றான் சந்தனம். சந்தனத்தைத் தாமரைக்கண்டுக்கிழவன் மிக்க மரியாதையோடு பார்த்தான்.

“இதெல்லாம் எங்கட ஜீ. ஏக்கோ, டி.ஆரோவுக்கோ தெரியாதா?”

“டி.ஆரோவுக்கு இதெல்லாம் தெரிஞ்சுபோட்டுது எண்டுதான் அந்தாளை இங்கையிருந்து கிளப்புறதுக்கு ஓடித் திரியிறான்கள்... பெட்டிசன்கள் எல்லாம் எழுதிக்கொண்டு திரியிறான்கள்...” என்றான் சந்திரன்.

“எங்கட மக்களை இனி வெகு காலத்துக்கு ஏமாற்ற முடியாது...”

14. விதானையார் ஸ்ரீவரதசுந்தரர்

வெளிப்படலைக்கு அப்பால் ஒழுங்கையில் நின்று யாரோ அவரைக் கூப்பிட்டது போல இருந்தது. போர்வையை உதறிவிட்டு அறைக் கதவைத் திறந்து விராந்தையில் கால் பதித்தபடி அதிகாலைப் பணிப் புகார் ஊடாக வெளிப் படலையை ஊன்றிப் பார்த்தார் கடலாஞ்சி விதானையார் ஸ்ரீவரதசுந்தரர். தூரத்தில் மயில் ஒன்று கேஷும் சத்தம் எழுந்தது. அதனைத்தொடர்ந்து கட்டாக்காலி மாடுகள் ஈக்கடி பொறுக்கமாட்டாமல் கத்தும் சத்தமும் எழுந்தது.

அவரது தூக்கத்தை அவைதான் கலைத்திருக்க வேண்டும். ஒழுங்கையில் எவரையும் காணோம். வழக்கத்திலும் பார்க்க இன்று ஸ்ரீவரதசுந்தரர் அதிகாலையிலேயே நித்திரை கலைந்து எழுந்துவிட்டார். இரவு முழுவதும் அவருக்கு நல்ல உறக்கமில்லை. வீட்டுச் சிந்தனைகள் ஓயாமல் எழுந்து அவரது உறக்கத்தைப் பாழடித்துவிட்டன. இன்று எப்படியாவது ஒரு ஐம்பது ரூபாவிற்கு வீட்டிற்கு மணியோடர் அனுப்பவேண்டுமென்ற எண்ணமும் எழுந்தது.

தூக்கம் கலைந்தால் மீண்டும் அவரால் படுக்கையில் கிடக்க முடியாது. விராந்தையைவிட்டு முற்றத்தில் இறங்கினார். நிலம் சில்லென்று குளிர்ந்தது. குளிர் காற்று உடலில் ஊசி முனைகளாகக் குத்தியது. வேலி ஓரம் குந்திவிட்டு எழுந்தபோது ஒழுங்கையில் மண்வெட்டியைத் தோளில் போட்டபடி சின்னப்பு வயலிற்குச் செல்வது தெரிந்தது. அவர் அவனைக் கூப்பிடுவதற்கு முன்னரே சின்னப்பு

அவர் வேலி ஓரம் நிற்பதைக் கண்டுகொண்டான்.

“என்ன விதானையார், விடியப்பறமா எழும்பிட்டியள்? ஏதாவது கேசே?...” - முகம் கழுவி பட்டையாக விழுதி தரித்திருந்தான். அரையில் ஒரு சிறு துண்டைத் தவிர வேறொரு ஆடையும் உடலில் இல்லை. பனிக் குளிக்குப் பழகிப் பழகி மரத்துப்போன கிழட்டு உடம்பு. ஸ்ரீவரதசுந்தரர் கைகள் மறைக்கச் சேட்டும் அணிந்து அதன் மேல் பழைய சுவெட்டர் ஒன்றும் அணிந்திருந்தார். அப்படியும் காட்டுக் குளிர் அவரை உதறவைத்தது.

“இஞ்ச சின்னப்பு... ஒருக்கா கேத்திலக் கழுவி தண்ணி அள்ளி அடுப்பை மூட்டிட்டுப்போ... இந்தக் குளிரில் என்னால தண்ணியில கைவைக்கேலாது... சூடாத் தேத்தண்ணி ஒண்டு குடிக்காமலும் இருக்கேலாது...”

சின்னப்பு மண்வெட்டியை முற்றத்தில் ஒதுக்காக வைத்துவிட்டு வீட்டிற்குள் புகுந்தான். இரண்டு அறைகளும் விறாந்தையும் கொண்ட குடியேற்றத்திட்ட வீடு. அக்காணிக்கிரியவன் பட்டினத்தில் இருந்ததால் வேலை மாறிவந்த ஸ்ரீவரதசுந்தரர் அந்த வீட்டையும் காணியையும் குத்தகைக்கு எடுத்திருந்தார். அவரது குடும்பத்தினர் பட்டினத்தில். வயதுவந்த பிள்ளைகளுக்கும் மனைவிக்கும் இந்தக் காட்டு ஊர் பிடிக்கவில்லை.

“தனிய இஞ்ச இருந்து ஏன் கஷ்டப்படுகிறியள் விதானையார்?” என்று கேத்திலைக் கழுவும்போது சின்னப்பு கேட்டான்.

“நான் பென்சன் எடுக்க இன்னமும் மூண்டு வாரியம் தான் இருக்குது... அதுக்கிடையில் இந்தக் காட்டுக்கை மாத்திவிட்டிடான்கள். என்ன செய்யிறது?...” என்று பெருமூச்சுவிட்டார் ஸ்ரீவரதசுந்தரர்.

அவருடைய மனக் கண்களில் அவரை இப்படி இருப்பதி நான்கு மணித்தியாலத்தில் இடம் மாற்றிவிடக் காரணமாக இருந்த சிவசம்புப் பொடியன் தெரிந்தான். அவர் முதல் வேலைபார்த்த இடத்தில் அவருக்கு எதுவித குறையுமில்லை. உத்தியோகத்தர்களுக்குக் கொடுத்துப் பழகிய ஊர். காலையில் பஸ்சில் வந்து இறங்கி, ஊருக்கும் பட்டினத்துக்கும் இடையில் இருக்கும் கடலை யந்திரப் பாதை மூலமோ வள்ளங்கள் மூலமோ தாண்டிக் கந்தோரில் ஒப்பம் வைத்துவிட்டு, வசதிபோல ஓரிரு கிராமங்களுக்குச் சென்று பொழுதைக்

கழித்துவிட்டுப் பின்னேரம் அல்லது மத்தியானம் பட்டினத்துக்குத் திரும்பும் உத்தியோகத்தர்களின் கைகளின் கோழிகள் தொங்கும்; பைகளில் முட்டைகள், காய்கறிகள்.

“இங்கினேக்க மலிவு... அதுதான் வாங்கினாங்கள்...” என்று அவர்கள் கூறினாலும் நம்புவதற்கு எவருமில்லை, கவலைப்படுவதற்கும் எவருமில்லை - சிவசம்புப் பொடியன் பட்டினத்தில் படித்துவிட்டு ஊருக்கு வரும்பரை, சிவசம்புப் பொடியன் வந்ததும் வராததுமாக குரல் எழுப்பிவிட்டான்.

“உத்தியோகத்தர்கள் சரிவரத் தங்கள் கடமைகளைச் செய்யாது கிராமத்தை நாசப்படுத்துகிறார்கள்...இனியும் நாங்கள் உறங்கிக் கிடக்கக் கூடாது...”

அன்றுதான் ஸ்ரீவரதசுந்தரருக்குத் தொட்டது சனி. அவருடைய சேவிசில் சிவசம்புப் பொடியனைப் போல எத்தனை பேரைப் பார்த்திருக்கிறார். அப்படித்தான் தப்புக் கணக்குப் போட்டார்.

சிவசம்புப் பொடியனின் மாமன் காணி ஒன்றிற்கு விண்ணப்பித்திருந்தார். அந்த விண்ணப்பம் ஸ்ரீவரதசுந்தரரின் சிபார்சிற்காக காரியாதிகாரியால் அனுப்பப்பட்டிருந்தது. ஸ்ரீவரதசுந்தரர் சிபார்சு செய்யாமல் நாளைப் போக்காட்டினார். கடைசியில் சிவசம்புப் பொடியனின் மாமன் விதானையாரைப் பார்க்க வந்தார். கையில் பெரியதொரு சேவலுடன். ஆட்டுக்கடாவுடன் செய்ய வேண்டிய சிபார்சு இது என ஸ்ரீவரதசுந்தரர் எண்ணமிட்டபோதிலும் பரவாயில்லை என்று திருப்திப்பட்டுக் கொண்டார்.

சிவசம்புப் பொடியனின் சதியை உணராமல் ஸ்ரீவரதசுந்தரர் பொறியில் அகப்பட்டுக் கொண்டார். சேவலைக் கையில் வாங்கும்போது காரியாதிகாரியும் சிவசம்புப் பொடியனும் அங்கு திடீரென நுழைந்தனர். ஸ்ரீவரதசுந்தரர், திகைத்து திக்குமுக்காடி, “உது நீ சொல்லுற விலைக்குச் சரிப்படாது கண்டியோ? எட்டு ரூபா தாறன்... பிடி சேவலை...” என்று சமாளிக்க... உண்மையைக் கண்ட காரியாதிகாரி புன்னகைக்க... பின்னர் அவர் கெஞ்சிக் கூத்தாடி மனைவி மக்கள்... பிள்ளை குட்டி... குமர் என்று சிவசம்புப் பொடியனிடம் காலில் விழாக் குறையாகக் கெஞ்சி... “இந்த முறை மட்டும் விடுங்கோ சேர்... பாவி மனிசன்... ஆனா உடனை எங்கட ஊரை விட்டு மாத்திவிட்டிருங்கோ” என்று பொடியன் அபயம் அளிக்க...

“தண்ணி கொதிச்சிட்டு விதானையார்... அப்ப நான் வாறன்... நான் அடாத்தா வெட்டியிருக்கிற காணித்துண்டிற்கு ஒரு பேமிற் தந்திடுங்கோ விதானையார்...” என்று ஒரு விண்ணப்பத்தையும் சொல்லிவிட்டுச் சின்னப்பு வெளியேறினான். தேநீர் குடிக்கும்போது கூட சிவசம்புப் பொடியன் தான் நினைவில் நின்றான். அந்தக் காலம் போல இல்லை இந்த காலம்... பொடியன் வலு விழிப்பு...

தேநீர் உள்ளே இறங்கியதும் ஸ்ரீவரதசுந்தரருக்கு உடலில் ஒரு தெம்பு பிறந்தது. கூடவே வீட்டிற்கு அனுப்ப வேண்டிய மணியோடரின் நினைவும் எழுந்தது. ஐம்பது ரூபா... இண்டைக்கு அனுப்பினால்தான் மனிசி சமாளிப்பாள்.

கிணற்றடியில் முகம் கழுவிக் கொள்ளும்போது கூட ஏனோ சிவசம்புப் பொடியனின் நினைவு எழுந்தது. ‘எளிய வருவா... அங்க இருந்திருந்தன் எண்டா அவருக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிச்சிருப்பன்... இந்த ஊரைப் போல பொலிசில்லாத ஊர்தானே? வளமாத் தம்பியை மாட்டியிருக்கலாம்...’

ஒரு கூட்டம் வெண்கொக்குகள் கீழ் வானத்திலிருந்து மேற்குப் பக்கமாக பறந்து சென்றன. தாள லயத்தோடு அவை இறகசைத்துப் பறப்பதை ஸ்ரீவரதசுந்தரர் ஒருகணம் தன்னை மறந்து கவனித்தார். ஒரு கணம்தான். மீண்டும் அவர் நினைவில் ஐம்பது ரூபா... மணியோடர்... இரண்டு ரூபாவும் சில்லறைக் காசம்தான் அவர் பேசில் இருக்கிறது.

அறைக்குள் வந்து உடையை மாற்றிக்கொண்டார். பின்னர் மேசை முன் அமர்ந்து தன் கைப் பையைப் பிரித்தார். அவரது அறிக்கைக்காக வந்திருந்த காகிதக் கட்டொன்று கிடந்தது. காணி கேட்டு விண்ணப்பங்கள்... அடாத்தாக வெட்டிய புலவுகளுக்குப் பேமிற் கேட்டு விண்ணப்பங்கள்... கூப்பன் கேட்டு விண்ணப்பங்கள்... பிச்சைச் சம்பளம் கேட்டு... ஒவ்வொன்றாகத் தட்டிப் பார்த்தார்.

‘இன்று இவற்றிற்கு அறிக்கை தயாரிக்கத் திரிவதில் பயனில்லை. எல்லாம் ஒரு ரூபா இரண்டு ரூபாக் கேசுகள்தாம். என்ன செய்யலாம்?’

“விதானையார்... விதானையார்...” தபாற்கார சிவசாமியின் குரல் வெளியில் கேட்டது. இந்த ஊரில் என்னதான் சரியாக இல்லாவிட்டாலும் தபால் மட்டும் அதிகாலையிலேயே வந்துவிடும். அசட்டையாக எழுந்து வெளியில் வந்தார். அதேவேளை சிவசாமியும்

விறாந்தையில் ஏறினான். மூன்று கடிதங்களை விதானையாரிடம் நீட்டினான். ஸ்ரீவரதசுந்தரர் கடிதங்களைப் பெற்றுக்கொண்டார். சிவசாமி விறாந்தையில் இருந்த வாங்கில் அமர்ந்து கொண்டான்.

ஸ்ரீவரதசுந்தரர் கடிதங்களைப் பிரித்தார். திடீரென அவர் முகம் மலர்ந்தது.

“வடுவா...” என்றார் தன்னையும் மறந்து. சிவசாமி அவரைப் பார்த்தான்.

“என்ன விதானையார்...?”

“உன்னையில்லையடா தம்பி. இது ஒரு பெட்டிசம்...”

“ஆரைப்பற்றி விதானையார்...?”

“ஆளை ஏன் உனக்கு...? ஒருத்தர் எக்கச் சக்கமா மல்லி பதுக்கி வச்சிருக்கிறாராம்...”

“கிட்டடியிலோ?... தூரத்திலோ...” என்று வினவினான் சிவசாமி.

“கொஞ்சம் தூரம்தான்... எண்டாலும் விடக்கூடாது... சட்டத்திற்கு மாறா பதுக்கி வைச்சிருக்கிற கள்ள வியாபாரிகளை ஒருக்காலும் விடக்கூடாது? சனங்களை உவங்கள் கொள்ளையடிக்க என்னைப்போன்ற அதிகாரிகள் பாத்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது தம்பி... வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வரவேண்டும்... உவரை இண்டைக்கு மாட்டுறன்... படுபாவிகள்... ஊரைக் கெடுக்கிறான்கள்... தலையிடி எண்டு சுடுநீர் வைச்சக் குடிக்கிறதுக்கு ஒரு சொட்டு மல்லி கிடையாது... இவங்கள் பதுக்கி வைச்சிருக்கிறான்கள். விசயம் வெளியில தெரிய வாறதுக்கு முந்தி நான் பிடிக்க வேணும்... வாறன்...”

ஸ்ரீவரதசுந்தரர் தன் சைக்கிளில் ஏறிப் புறப்பட்டார்..

அன்று மாலை ஆறு மணி அளவில்தான் ஸ்ரீவரதசுந்தரர் கந்தோருக்குத் திரும்பி வந்தார். வரும் வழியில் வீட்டிற்கு ஐம்பது ரூபா மணியோடர் அனுப்பி வைத்துவிட்டுத்தான் வந்தார். மனதில் ஒரு நிம்மதி. குளக்கட்டு ஒழுங்கையால் வரும்போது சிவசாமி எதிர்ப்பட்டான்.

“என்ன விதானையார்... போன காரியம்? பிடிச்சியளே?” என்று கேட்டான்.

“அது பொய்ப் பெட்டிசம் சிவசாமி... இந்தக் காலத்தில் இப்படிப் பெட்டிசங்களை நம்பி என்னைப் போன்ற அதிகாரிகள் நடவடிக்கை எடுக்க முடியுதில்ல... மினக்கெட்டுப் போய்... அலைஞ்சது தான் மிச்சம்... அங்க ஒரு சிறங்கை மல்லி கூட இல்லை.”

அவர் சொன்னதைச் சிவசாமி பூரணமாக நம்பிக் கொண்டான்.

ஸ்ரீவரதசுந்தரர் கந்தோருக்கு வந்தபோது - கந்தோரும் வீடும் ஒன்று தான் - சிட்டிக்கிழவன் முற்றத்துப் படியில் அமர்ந்திருந்தான். விதானையாரைக் கண்டதும் சிட்டிக் கிழவன் மரியாதையாக எழுந்து நின்றதுடன் தோளில் கிடந்த சால்வையையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டான்.

“எப்ப வந்தனி? என்ன விசயம்?...” என்று அசுவாரஸ்யமாக விதானையார் கேட்டார்.

“அண்டைக்கு ஒரு புசல் கறுத்தச் சீனட்டி கேட்டனீங்கள்... அதுதான் கொண்டு வந்தனான்... மூண்டு மணிக்கே வந்திட்டன்... காத்திருந்தனான்...” என்று குழைந்தான் சிட்டிக்கிழவன்.

“என்ன விலை...?”

“உங்களிட்ட என்ன விலை?... சும்மா சந்தோசமா... அப்ப நான் வாறன் விதானையார் ஐயா...” என்று கிழவன் தலையைச் சொறிந்தான்.

“சரி..சரி.. ஆணைக் காட்டுப்பாதை... கவனமாப் பாத்துப் போ... உனர் அடாத்துக்காணி விசயமா வந்திருக்குது. நான் றெக்கமெண்ட் பண்ணி அனுப்புறன்... நாளைக்கே அனுப்புறன்... மற்றது சிட்டி... வாற கிழமை நான் ஊருக்குப் போறன்... ஏலுமெண்டால் கொஞ்சம் மான் மரை வத்தல் அனுப்பி வைச்சிடு...” என்றார் ஸ்ரீ வரதசுந்தரர் கம்பீரமாக. சிட்டிக்கிழவன் தலையை அசைத்துவிட்டு வெளியேறினான். அடாத்துக் காணிக்குப் பேமிற் கிடைச்சது போல மகிழ்ச்சி.

கிணற்றடிக்குச் சென்று கை கால் முகம் கழுவிவிட்டு அறைக்குள் வந்தார். விபூதியை எடுத்து நெற்றியில் பூசிக் கொண்டார். அறை வாசலில் நிழலாடியது.

“அது நான்... சங்கு... விதானை ஐயா” என்று குரல் கேட்டது.

“என்ன சங்கு? இந்த நேரத்தில... மனிசனை கொஞ்ச நேரம் நிம்மதியா இருக்கவிடமாட்டியள். இப்பதான் வந்தன்... வந்திட்டாய்...”

சங்கு வெகு அடக்கமாக அறைக்குள் நுழைந்து மேசைக்குக் கீழ் ஒரு போத்தலை வைத்தான். நெய்யாக அல்லது தேனாக இருக்குமென விதானையார் எண்ணிக் கொண்டார்.

“நாளையிண்டைக்குத் தவணை ஐயா.”

“ஓ... அந்த வழக்கே?... உன்ர மச்சானுக்கு இப்ப எப்படி?... ஆசுப்பத்திரியால் வந்திட்டானே? நல்ல காயம் அவனுக்கு... எண்டாலும் நீ சங்கு, அப்படி ஈன இரக்கம் இல்லாமல் காட்டுக்கத்தியால் வெட்டியிருக்கக் கூடாது?” என்றார் ஸ்ரீவரதசுந்தரர்.

“எதோ கோபத்தில் செய்திட்டன் விதானையார்... நான் செய்த பிழைக்கு இருபத்தொரு நாள் றிமாண்டில இருந்து அனுபவிச்சிட்டன்... எப்படியாவது மச்சானைப் பிடிச்சு சமாதானப்படுத்தி என்னை இந்த வழக்கிலிருந்து தப்ப வைச்சிருங்கோ...” என்று சங்குப்பொடியன் கெஞ்சினான்.

ஸ்ரீவரதசுந்தரர் வெகு நேரம் யோசிப்பவர் போலக் காணப்பட்டார்.

“விதானையார்... உங்களுக்கெண்டு ஒரு கிடாய் வளக்கிறன்...” என்றான் சங்கு.

“சரி...சரி... உனக்குச் செய்யாததே? நான் சொன்னா அவன் கேப்பான்...”

சங்கு மகிழ்ச்சியோடு கிளம்பும்போது அவர் சொன்னார்:

“சங்கு, நான் வாறகிழமை ஊருக்குப் போகப் போறன்... நல்ல நெய்யா... சுத்தமானதா இருக்க வேணும்... ரெண்டு போத்தல் கொண்டு வா... பட்டினத்துக்கு வரேக்கை அந்தக் கிடாயையும் கொண்டுவந்து வீட்டில் கட்டிவிட்டிடு... நான் நாளைக்கு உன்ர மச்சானோட கதைக்கிறன்...”

இருள் கவிகின்றது.

15. வீண்பழி

காடழித்தல் வேகமாக நடந்துகொண்டிருந்த வேளையில் கந்தசாமி முதலாளி றக்ரரில் வந்து இறங்கினார். நேரம் பதினொன்று இருக்கும். முதலாளியைக் கண்ட சந்தனம் காட்டுக் கத்தியை மரமொன்றுடன் சரித்து வைத்துவிட்டு அவரிடம் விரைந்து வந்தான். காடு வெட்டிக் கொண்டிருந்த கூலியாட்கள் ஒருகணம் நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு வேலையில் ஈடுபட்டனர்.

காடழிக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் விதத்தையும் அளவையும் பார்த்த கந்தசாமி முதலாளியின் முகத்தில் திருப்தி நிலவிய போதிலும் வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாது, “கன கூலி போட்டிருக்குது... காடு வெட்டினது பத்தாது...” என்றார்.

“போதுமான அளவு வெட்டியிருக்கிறம் ஐயா...” என்றான் அமைதியாக சந்தனம். அவனுடன் அது விடயமாகத் தொடர்ந்து விவாதிக்க விரும்பாத கந்தசாமி, “உன்னுடன் ஒரு விசயம் கதைக்கவேணும்... வா குடிலுக்கு...” என்றபடி குடிசையை நோக்கி நடந்தார். சந்தனம் பின் தொடர்ந்தான்.

குடிசைக்குள் நுழைந்த கீரிப்பிள்ளையொன்று ஆட்களின் சந்தடி கேட்டு செத்தையூடாக வெளியே விரைந்தது.

“சந்தனம்...” என்றார் கந்தசாமி: “நான் உன்னை என் வேலைக்காரனாக ஒருபோதும் எண்ணியதில்லை... என்ற வீட்டில்

ஒருத்தனாகத்தான் நினைச்சிருக்கிறன்... அது உனக்குத் தெரியும்...”

அவரை வியப்புடன் சந்தனம் ஏறிட்டு நோக்கினான். ‘ஓம்’ என்பது போலத் தலையை ஆட்டினான்.

“நீ வீணாக இப்ப ஊரில் பகைமையைச் சம்பாதித்துக் கொள்கிறாய்... சியாமன் எவ்வளவு பெரிய மனிசன்... எங்களுக்கு எவ்வளவு வேண்டியவர்... திசசகாயம் மாஸ்ரர் எவ்வளவு தேவையானவர்... கௌரவமானவர்... விதானையார் ஒரு அவசரத்துக்குத் தேவையானவர்... ஓவசியர்மார் உதவி எங்களுக்கு எப்பவும் தேவை... அவயளையெல்லாம் நீ பகைச்சுக்கொண்டதோடு கிராமத்துப் பொடியன்களையும் எதிராகக்கிளப்பி விட்டிட்டியாம். லஞ்சக்காரன்... ஊழல்காரன் என்று பொடியள் சொல்லித் திரியிறான்களாம்...”

சந்தனம் எதுவும் பேசாமல் அமைதியாக நின்றுருந்தான். அவனுடைய அமைதி கந்தசாமி முதலாளிக்கு எரிச்சலை மூட்டியது.

“இதோ பார் சந்தனம்... கடந்த மூண்டு வரியமா ஒழுங்கா என்னோட வேலை செய்தனி. இப்ப உனக்கு என்ன பிடிச்சிருக்குது? அவங்களோட ஏன் வீணாகப் பகைச்சுக்கொள்ளறாய்...?”

“அவங்கள் இப்படிக்கிராமத்தை நாசமாக்கிறது சரியில்ல...”

“அதைப்பற்றி உனக்கென்னடா...? அதைக் கவனிக்க அதிகாரிகள் இருக்கிறான்கள்... சந்தனம் இண்டைக்குக் கடைசியாச் சொல்லுறன்... உன்னால எனக்கு இந்த ஊரில் சீவிக்க முடியாமல் போனாலும் போயிடும்... சொல்லிப்போட்டன்... சியாமன் நேற்றிரவு வந்து சொல்லிப் போட்டார்... நீ ஏன் இப்படி பொடியள் எல்லாத்தையும் வைச்சுக் காடு வெட்டிறாய்? வேறை ஆக்கள் கிடைக்கவில்லையே...?”

“ஒழுங்கா வேலை செய்யக்கூடிய ஆக்கள் இவன்கள்தான் ஐயா...”

“பெண்பிள்ளையளும் இங்க வேலை செய்யுதுகளா...?”

“நாலு பேர் வேலை செய்யுதுகள்...”

”குங்கிலியத்தின் மகள் செவந்தி...?”

“ஓம்... கனநாளா வேலை செய்யுது...”

“அதுதானே பார்த்தன்...” என்றார் கந்தசாமி. அவரை சற்று எரிச்சலுடன் பார்த்தான் சந்தனம்.

“சியாமன் சொன்னது சரிதான்...”

“என்ன சொன்னவர்...?”

“நீ ஊரைத் திருத்தவில்லை. ஊரைக் கெடுக்கிறாய் என்கு.”

“ஐயா...” என்ற வீரிட்டான் சந்தனம்.

“சும்மா சத்தம் போடாதை... செவந்தியின் தேப்பன் குங்கிலியம் சியாமனிட்ட நீ தன்ர மோளை வைச்சிருக்கிறதென்று முறையிட்டிருக்கிறானாம்... அவளைக் கரைச்சல் கொடுக்கிறியாம்...”

சந்தனம் துடித்துப் போனான்.

“இது விசர்க் கதை... வேணுமென்டால் செவந்தியைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டுப்பாருங்கோ...”

“அந்தத் தேவடியாளிட்ட என்ன கேக்கிறது...”

“வீணாகப் பழி சுமத்தாதையுங்கோ... ஏழையள்...” என்று சந்தனம் சொன்னான். அவனின் குரலில் கடுமை ஒலித்ததைக் கந்தசாமி முதலாளி உணர்ந்தார். சியாமன் இரவு கூறியதையும் காதில் சேர்ந்து ஒலித்தது: “நீர் இந்தச் சந்தனத்தை என்னட்ட மன்னிப்புக் கேக்கச் செய்ய வேண்டும்... என்ற கௌரவத்திற்கு இவனால் கெட்ட பெயர்... என்னைப்பற்றிக் கதை கட்டித் திரியிறான்... இல்லே பிறகு சியாமனைப் பற்றிக் தெரியும். ஒரு கொன்றாக் உமக்கு வராமல் செய்திருவன்.”

கந்தசாமி இறுதியாகச் சொன்னார்: “சந்தனம், நீ என்னட்டத் தொடர்ந்து வேலை செய்ய வேணும் என்றால் சியாமனிட்ட மன்னிப்புக் கேக்கவேணும்...”

“நான் என் அவரிட்ட மன்னிப்புக் கேக்க வேணும்?” என்று அமைதியாகக் கேட்டான் சந்தனம்.

“நீ அவரைப்பற்றிக் கதை கட்டியதற்கு... அவரை மதியாததற்கு...”

“நான் அவரைப்பற்றிக் கதை கட்டல்ல... உண்மையைத்தான் எல்லாருக்கும் தெரிய வைச்சன்... நான் அவரை மதிக்க வேணும் என்றில்ல... அவர் எனக்கு எசமானில்ல...”

கோபத்தோடு பார்த்தார் கந்தசாமி. இவ்வளவு காலமும் தேனொழுகப் பேசி அவனிடம் வேலை வாங்கிய கந்தசாமியா அவர்? இந்த வர்க்கமே இப்படித்தான். கறிவேப்பிலையாகத் தூக்கி வீசிவிடும். பயன் முடிந்ததும்.

“நீ மன்னிப்புக் கேக்கத்தான் வேணும்...”

“தயவுசெய்து வற்புறுத்தாதீர்கள் ஐயா... எனக்குத் தன்மானத்தான் பெரிசு.”

“என்னடா பெரிய தன்மானம்?”

“நான் என்ற ஊரைவிட்டே வந்தது அந்தத் தன்மானத்திற்காகத்தான். நான் மன்னிப்புக் கேக்க மாட்டன்” என்று திடமாகச் சொன்னான் சந்தனம்.

“அப்ப நீ இனி என்னட்ட வேலையும் செய்ய முடியாது” என்றார் கந்தசாமி.

“சரி... இண்டையோட விலகிறன்...” என்றான் சந்தனம்.

“இண்டையோட வேண்டாம். இப்பவே விலகிக் கொள்” என்ற கந்தசாமி றக்ரரில் அமர்ந்திருந்த ஒருவனைப் பெரும் குரலில் கூப்பிட்டார்” “டேய்... மருதை... இவனிட்ட இருந்து எல்லாத்தையும் பொறுப்பெடு... நாளையிலிருந்து நீ ஆக்களைப் போட்டுத் தொடர்ந்து வேலை செய்.”

கந்தசாமி முதலாளி றக்ரரை நோக்கி நடந்தார். சந்தனம் அவரைப் பின் தொடர்ந்தான். அவர் றக்ரரில் ஏறி ஸ்ராட் செய்யும்போது சந்தனம், “ஐயா...” என்றான்.

“என்னடா?”

“என்னுடைய சம்பளம்...?”

“அதெல்லாம்தான் தந்தாச்சே... மூண்டு நேரச் சாப்பாடு... போட்டிருக்கிறன். துணிமணி வாங்கித் தந்திருக்கிறன்...”

“அவற்றையெல்லாம் கணக்கில் கழித்து நீங்கள் எனக்கு எண்ணூறு தரவேணும்...”

கந்தசாமியார் றக்ரரை நிற்பாட்டிவிட்டு அவனைக் கோபத்தோடு பார்த்தார். அவன் அலட்சியமாகவும் அமைதியாகவும் அவரைப் பார்த்தான்.

“தரேலாது.”

“தராட்டில் உங்களுக்கு வீண் கரைச்சல்... ஐயா சொல்றன் எண்டு கோவியாதையுங்கோ... நான் செய்ததுக்கு கூலிதான் கேக்கிறன். இந்தியாக்காரரை வேலைக்கு அமர்த்திச் செய்துபோட்டு கூலி கொடுக்காமல் அடிச்சத் துரத்திறதுபோல அல்லது கள்ளத்தோணியள் எண்டு பொலிசில பிடிச்சக் கொடுக்கிறதுபோல என்னை ஏமாத்தமுடியாது... லேபர்கந்தோர் எல்லாம் நீங்கள் அலையவேண்டி வரும்... சட்டம் தெரியாதவனல்ல நான்.”

கந்தசாமி முதலாளியின் முகம் கோபத்தால் சிவந்தது. உடல் ஆத்திரத்தால் பட்படத்தது.

“டேய்... ஐயாவோடை என்னடா விசர்க்கதை கதைக்கிறாய்...?” என்று முன் வந்தான் மருதை.

அவனை அலட்சியமாகப் பார்த்தான் சந்தனம். மருதை கந்தசாமியைப் பார்த்தான். அவர் அவனை சுமமா இருக்கும்படி சைகை செய்தார்.

“சரி... சரி... உன்ர கணக்கைப் பார்த்து இப்பவே காசை அனுப்புறன்.”

“அதுவரை நான் இங்கதான் இருப்பன்... அதற்குப் பின்தான் மருதையிட்ட பொறுப்பும் கொடுப்பன்...” என்றான் சந்தனம்.

வேகமாக றக்ரைக் கிளப்பிக் கொண்டு கந்தசாமி முதலாளி விரைந்தார். அவரால் தன் கோபத்தைச் சந்தனத்தில் காட்டமுடியவில்லை. றக்ரரில்தான் காட்டினார். அவர் மறையும்வரை பார்த்துக்கொண்டு நின்ற சந்தனம் திரும்பினான். அவனை மருதை கோபத்தோடு பார்ப்பது தெரிந்தது.

“ஐயா நினைச்சால் உன்னைக் கம்பி எண்ணவும் வைப்பார்... அவரின்ற சாமான்களைக் களவெடுத்திட்டாய் எண்டு விதானையாரிட்ட ஒரு என்ரி போடவேண்டியது தான்... தம்பி உள்ளே கம்பி எண்ணுவீர்... இல்லையோ ஐயா நினைச்சால் உன்னை இந்த ஊரைவிட்டே கலைச்சிடுவார்...” என்றான் மருதை.

சந்தனம் எதுவும் பேசவில்லை. கந்தசாமி முதலாளி தன்னிடம் ஒப்படைத்த பொருட்களை அவரிடமே ஒப்படைக்க வேண்டும் என அவன் முடிவு செய்துகொண்டான்.

காடழிப்பு நடந்துகொண்டிருந்த இடத்தை நோக்கி நடந்தான். ஓரிடத்தில் தொழிலாளருக்கு மத்தியானக் கஞ்சி காய்ச்சிக்கொண்டு செவந்தி இருப்பது தெரிந்தது. அவளைப் பார்த்தபோது கந்தசாமி சுமத்திய குற்றச்சாட்டு இதயத்தில் பெரும் தீயாக எழுந்தது. அவளைப் பார்த்தான் சந்தனம்.

செவந்திக்கு இருபது வயது இருக்கலாம். ஏழ்மைக்குரிய வறட்சியுடன் பருவத்திற்குரிய பளபளப்பும் அவளிடம் இல்லாமலில்லை. இந்தச் சிறு வயதிலேயே விதவைக்கோலம் பூண்டுவிட்டாள். இதற்கு விதி என்பதா? தன் வயிற்றை மானத்தோடு கழுவுவதற்காக வந்த இடத்தில் எவ்வளவு அபாண்டப் பழியை சியாமனும் கந்தசாமியும் அவனில் சுமத்திவிட்டார்கள். குங்கிலியம் அப்படிச் சொல்லியிருப்பானா? செவந்தியுடன் எப்போதாவது, தான் முறைகேடாக நடந்திருக்கிறேனா என்று எண்ணமிட்டபடி செவந்தி இருந்த இடத்தை நோக்கிச் சந்தனம் நடந்தான். சந்தனம் தன்னிடத்திற்கு வருவதைக் கண்ட செவந்தி எழுந்து நின்றாள்.

அவளைப் பார்த்து புன்னகைத்தாள்.

“இண்டைக்கு நேரத்தோட பசிக்குதுபோல இருக்குது... கஞ்சி இன்னமும் ஆக்கிமுடியல்லலை...” என்றாள் செவந்தி.

இப்படிக் கள்ளமில்லாமல் பேசும் செவந்தி அவன் மீது வீண்பழி சுமத்தியிருப்பானா?

“செவந்தி, ஒன்று கேட்பன். மறைக்காமல் பதில் சொல்ல வேணும்...” என்று தயங்கினான் சந்தனம். அவளின் விழிகளில் வியப்புப் படர்ந்தது.

“என்ன...?” என்றாள்.

“நான் உன்னோட தவறா நடந்தன் எண்டு உன் அப்புவிடம் சொன்னியா...?”

அவள் துடித்துப்போய் அவளைப் பார்த்தாள். அவள் விழிகளில் இருந்தாற்போலக் கண்ணீர்த்துளிகள் முத்திட்டன.

“இல்ல... நாணேன் அப்படிச் சொல்லுறன்... உங்களைப்பற்றி அப்படிச் சொல்லுறவயின் நாக்கு அழுகித்தான் போகும்... ஏன் அப்படிக் கேட்டியள்?”

“சும்மா கேட்டன்...”

“நீங்க எதையோ மறைக்கிறியள்...”

“உன்னையும் என்னையும் பற்றித் தப்பான கதை கட்டி விட்டிருக்கினம்.”

அவள் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தாள். சோகம் அவள் முகத்தில் அப்பிக்கொண்டது.

“ஆர்... சியாமனும் கந்தசாமியருமா?”

“ஓம்...” என்றான் சந்தனம்: “செவந்தி இனி நீ என்னட்ட வேலைக்கு வராதை...”

“நானேன் வரக்கூடாது...? மற்றவைக்கு நானேன் பயப்படவேணும்... எனது மனச்சாட்சிதான் பெரிசு...” என்றாள் செவந்தி.

“என்னை வேலையைவிட்டு நீக்கிட்டினம் செவந்தி...”

தன் கவலையைத் தன்னிடம் சொல்லும் ஆடவனைச் செவந்தி அன்புடன் பார்த்தாள்.

“அதுக் கேன் கவலைப் படுவான்... கையில் லையா... காலில் லையா...? உடலில் வலுவில் லையா... நீங்க ஏன் இவங்களுக்கெல்லாம் காடழித்துக் கொடுக்கணும்...? நீங்க ஏன் ஒரு நிலத்தைத் தேடிக் கொள்ளக் கூடாது...? நல்ல காடாப் பாத்து வெட்டுங்கோ...ஒருத்தனுக்கும் அடிமைப்படத்தேவையில்லை...” என்ற செவந்தி கொதித்த கஞ்சியை அகப்பையால் துளாவிவிட்டாள்.

சந்தனம் அவளை ஒருகணம் வியப்புடன் பார்த்தான். பின் நிமிர்ந்து நேரே பார்த்தான். அவளால் சுட்டிக்காட்டப்பட்ட புதிய பாதை அவன் முன்னே விரிந்து கிடந்தது.

16. அன்பின் குரல்

குளக்கட்டில் சந்தனம் அமர்ந்திருந்தான். வறண்டு கிடந்த குளத்தின் சுலுசுப் பக்கக்கட்டோடு சேற்று நீர் தேங்கிக் கிடந்தது. குளத்தின் வயிற்றுப் பரப்பில் மாடுகள் வறண்ட புற்களை மேய்ந்துகொண்டிருந்தன. சேற்று நீரைக் கலக்கியபடி நான்கு எருமைகள் கிடந்தன. சந்தனத்தின் இதயத்தில் வேதனையும் குமுறலும் சீறி வெடித்தன.

அவன் இங்கு வந்த இலட்சியம் இதற்குத்தானா? பணம் படைத்த இன்னொருவனுக்குக் காடுகளை வெட்டிக் கொளுத்திக் கழனிகளாக்கிக் கொடுப்பதற்குத்தானா? எந்த இலட்சிய வெறியோடு அவன் ஊரைவிட்டு ஓடிவந்தானோ அந்த இலட்சியம் இன்னமும் நிறைவேறவில்லை.

செவந்தி மிகப் பக்குவமாக வழியைக் காட்டிவிட்டாள்.

“கனக்கக் கதையாதையும்... பணத்தையும் காணி பூமிகளையும் சனத்தை ஏமாற்றி மோசடிசெய்து பரம்பரையாகச் சொந்தமாக்கி அனுபவிப்பதனால் திமிராகப் பேசுகிறீர். இவற்றை எங்களாலும் தேடமுடியும்...” என்று ஒருநாள் சந்தனம் கத்தினான். நீர்வேலியே கிடுகிடுக்குமாப் போல பழைய உடையார் சிற்றம்பலம் சிரிசிரியெனச் சிரித்தார். அவர் சிரிப்பு அடங்க வெகுநேரம் எடுத்தது.

“இருக்கிறது என்ற காணி... தின்னுறுது என்ற மிச்சம்... நீ பேசுறது?...டேய் பணத்தையும் பூமியையும் எல்லாரும் அனுபவிக்க

முடியாதுடா... அதுக்குக் கொடுத்து வைச்சிருக்க வேணும்... எளிய சாதியளுக்கு வந்த திமிரில் என்ன பேசறதெண்டில்லாமல்... பணத்தையும் தேடுவாராம் மசிர... தேடுவார்.”

இந்த வார்த்தைகள் அவனுடைய நெஞ்சில் ஆழமாகப் பதிந்தன. கூரிய முட்களாக இதயத்தின் மென் சுவர்களைத் தாக்கின. பணத்தையும் காணி பூமிகளையும் உன்னால் தேடமுடியுமா என்ற வார்த்தைகள் அவனுக்கு விடப்பட்ட அவனது சமூகத்திற்கு விடப்பட்ட சவால். அவன் அதை ஏற்றே தீரவேண்டும். இரவிரவாக யோசித்து அவன் ஒரு முடிவிற்கு வந்தான்.

அவற்றை அவன் தேட வேண்டும். அவற்றைத் தேடிய பின்பே அவன் தான் பிறந்த ஊருக்கு வருவான். அன்றிரவு சந்தனம் தான் பிறந்த ஊரை விட்டுக் காணாமல் போனான்.

முன்றாடுகள் கழிந்துவிட்டன. தூரத்தில் இரண்டு மாடுகள் முட்டுப்பட்டன. கள்ளமரம் ஏற்றிய வண்டில் ஒன்று குளத்திற்குள்ளால் செல்வது தெரிந்தது. அது மாயாண்டியாகத் தான் இருக்கவேண்டும். நேற்றிரவு மரம் வெட்டப்போவதாகச் சொன்னான்.

சந்தனத்துக்கு அப்படிப் பிழைக்கத் தெரியாது. உழைப்பையும் நேர்மையையும் தான் அவன் நம்பினான். கந்தசாமி முதலாளிக்காக அவன் காடழித்தபோது, அக்காட்டில் தறிக்கப்பட்ட பாலை, வேம்பு, முதிரை, யாவறனை போன்ற பெறுமதியான மரங்களைக் கந்தசாமியார் இரவோடிவாக லொறிகளில் ஏற்றிச் சென்றிருக்கிறார்.

“எனக்குப் பேமிற்றிருக்குது...” என்று கந்தசாமி முதலாளி அடிக்கடி கூறிக்கொள்வார். ஆனால், இரவிரவாக கள்ளரைப் போல மரம் ஏற்றுகிற காரணம் ஏன் என்று சந்தனத்துக்குச் சில காலம் புரியாமல்தான் இருந்தது. புரிந்துகொண்டபின் அவன் அவரை அருவருப்புடன் பார்த்தான்.

கந்தசாமியாரின் கமத்தில் இவ்வளவு நீண்ட காலமாக நிலைத்து இருந்துவிட்டான். அதற்குக் காரணம் இல்லாமல் இல்லை.

“இங்க பார் சந்தனம்... இந்தக் கடலாஞ்சியில் ஒழுங்காக்கக் கூலி தாற ஒருத்தர் என்டால் நம்மட முதலாளி தான். இவன் சியாமனோ சரி அல்லது இவன் தினசகாயம் வாத்தியோ சரி பெரும் கள்ளர்... பசித்த வயிற்றில் அடிக்கிறவர்கள். என்ன தான் செய்தாலும் கூலி

தராமல் ஏமாத்திற குணம் கந்தசாமியருக்குக் கிடையாது...” என்றான் மாயாண்டி. ஓரளவுக்கு உண்மைதான்.

கடலாஞ்சிக் கிராமத்தில் அவன் விசித்திரமானவன். குடிக்க அவன் பழகிக் கொள்ளவில்லை. அன்றாடம் உழைத்ததை விடிவதற்குள் கசிப்பிற்கும் கள்ளிற்கும் விரயமாக்கிவிட அவனுக்குத் தெரியாது.

“என்ன சந்தனம் கடுமையா யோசிக்கிறா போலிருக்கு. வேலையை விட்டிட்டியாமே?...” என்ற குரல் கேட்டு அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். குளக்கட்டில் குளுமாடு போல மாயாண்டி நின்றிருந்தான்.

“இப்பதானே குளத்துக்குள்ளால மரமேற்றின வண்டிலோட போனாய்? கண்டன்... உன்ர சிவலையள்தான் இழுத்துப்போச்சது..”

“அது நானில்ல...” என்றான் மாயாண்டி: “அது குங்கிலியம்... என்ற வண்டில இரவலாக வாங்கினவன். சோக்கான பூ முதிரை இரண்டு கொண்டு போறான்...”

“ஆருக்கு...”

“தினசகாயம் வாத்திக்குத் தான். அறவிலைக்கு வாங்குவான். குங்கிலியத்துக்குக் குடிக்கக் காசு தேவைப்படுகுது. அதனால் காடெல்லாம் திரிஞ்சு வெட்டிக்கொண்டு போறான்... கனக்கவே கிடைக்கப் போகுது... கூலிதான் கிடைக்கும். வட்டிக்குக் கொடுக்கிற வாத்திக்கு மனம் வருமே சரியா வாங்க... அமத்துவான்.”

“பொலிசிட்ட... டி.ஆர்.ஓட்ட அம்பிட்டால் தெரியும். நீ உன்ர காணிப் புலவை வாத்திக்க விக்கப் போறதெண்டு கதை அடிபடுகுது... ஏக் விக்கிறாய்?...”

“அதையேன் கேக்கிறாய்... போன வாட்டி புலவு கொத்த வாத்தியிட்ட வட்டிக்குக் கொஞ்சக் காசு ஒரு நானூறு வாங்கினன்... கொடுக்க வழியில்ல... இந்தியாக்காரன் காணி வெட்டியிருக்கிறான் என்று இந்த வாத்தி டி.ஆர்.ஓக்குப் பெட்டிசமும் ரகசியமாக எழுதிப்போட்டிருக்கிறான் என்று கேள்வி... வட்டிக்குக் காசையும் தந்து பெட்டிசமும் எழுதிப்போட்டிட்டு அந்தக் காணியைத் தரச் சொல்லிக் கேக்கிறான்... எளிய பயல்... என்ன செய்யிறது... இந்தியாக்காரனெண்டு நிலமில்லாமல் செய்திட்டான்கள்... வீணா அரசாங்கம் பறிக்கிறதிலும் அரைவிலையாவது வரட்டும் என்றுதான் விக்க இருக்கிறன்...” என்றான் மாயாண்டி. அவன் குரலில் ஏக்கம். ஏமாற்றம்.

சந்தனம் எதுவும் பேசவில்லை. அவனுக்கும் மாயாண்டிக்கும் வித்தியாசமில்லை. ஏழைகளுக்கு நிலமிருக்கக் கூடாதா? சமூகத்தின் சின்னத்தனங்கள் அவனுக்குப் புலப்படத் தொடங்கி வெகு காலமாகிறது. மாற்றியமைக்கத் தான் வேண்டும்.

இனியும் வெகு காலத்திற்கு ஊரை ஏமாற்ற முடியாது. புரிந்து கொள்கின்ற இளம் சந்ததி வேகமாக உருவாகி வருகின்றது.

“அப்ப இனி வேலைக்குப் போகமாட்டாய்... உனக்கென்ன வேலைக்குப் போகாட்டிலும் சமாளித்துக் கொள்வாய். பிள்ளையா பெண்டிலா... தனிக்கட்டை... என்னைச் சொல்லு...” என்றான் மாயாண்டி.

“ஏதோ உழைக்கிறதை எல்லாம் பெண்டிலிட்ட கொடுக்கிற மசிரைப்போலக் கதைக்கிறாய்? கள்ளுக் கடைக்கும் கனகத்திற்கும் தானே கொடுக்கிறாய்?” என்று சந்தனம் சிரித்தான்: “வயதுவந்த பொண்ணொன்று கலியாணத்துக்கு வீட்டில குந்தியிருக்கிறது தெரியாமல் குடிச்ச வெறிச்சுக் திரியிறாய்...”

மாயாண்டி கேவியாகச் சந்தனத்தைப் பார்த்தான்.

“நீ மட்டுமென்ன?... உழைக்கிறதை அப்படியே உனர் வீட்டுக்கு அனுப்புறியா? மரமேறிப் பிழைக்கிற கிழட்டுத் தேப்பனையும், தாயையும், இரண்டு தங்கச்சிமாரையும் எல்லாரையும் தவிக்கவிட்டிட்டு இரவிரவா வன்னிக் காட்டிற்கு ஓடிவந்தவன் தானே? உழைக்கிறதைப் பூதம் போல மிச்சம் பிடிக்கிறாய்?... எப்பவாவது பத்து ரூபா உனர் வீட்டிற்கு அனுப்பியிருக்கிறியா? கலியாணத்திற்குக் காத்திருக்கிற தங்கச்சியனை வைச்சுக்கொண்டு நீ எனக்குப் புத்தி சொல்லுகிறாய்...” என்று மாயாண்டியின் பார்வை கேட்பது போல அவன் உணர்ந்தான்.

அவன் மனதில் ஒரு பெரிய இலட்சியத்தைத் தேக்கி வைத்திருக்கிறான். அந்த இலட்சியத்தை அடையும்வரை அவன் எதையும் சட்டை செய்ய மாட்டான். ஆட்காட்டிக் குருவியொன்று வானத்தில் வீரிட்டபடி விரைந்தது. சந்தனம் வானத்தையும் நிலத்தையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான்.

“வேலையை விட்டிட்டு என்ன சந்தனம் செய்யப் போறாய்?” என்று மாயாண்டி கேட்டான்: “கூலிக்கு வேலை செய்யாமல் சாகப்போறியே?...”

“கூலிக்கு இனி வேலை செய்யிறதெண்டால் நான் என்ற ஊரில

போய்ச் செய்திருப்பன். தாய், தேப்பன், சகோரங்களை விட்டு நான் ஏன் இந்தக் காட்டுக்கை வந்தன்? எனக்கொண்டு காணி வேணும்... பூமி வேணும்... அதை இனித் தேடப் போறன்..." சந்தனத்தின் குரலில் ஒலித்த திடத்தை மாயாண்டியால் உணர முடியவில்லை.

"காடு வெட்டப் போறியா?... நான் வெட்டிட்டுப் படுற பாடு தெரியாதா? கவுண்மேந்துக் காட்டை இனி மேல் நாங்க வெட்டினாப் பிடிச்ச பொலிசில் அடைச்சிடுவாங்கள்..."

"பணக்காரர்கள் எல்லாம் ஏக்கர் கணக்கில் வெட்டிறாங்கள்... நான் என்னைப்போல காணி பூமியில்லாத ஏழையள் வெட்டினால் என்ன? என்னதான் வந்தாலும் வரட்டும், நான் காடு வெட்டத்தான் போறன்..."

மாயாண்டி சற்று நேரம் பேசாமல் இருந்தான். கடலாஞ்சியில் அவன் இன்று சற்று வித்தியாசமான குரலைக் கேட்கிறான்.

"காடு வெட்டிக் கொளுத்தி நெல்லுக்கொத்திப் பயன்பெற எத்தனை மாதமாகும்? அதுவரை நீ என்னத்தைச் சாப்பிடுவாய்? பசி என்று ஒன்றிருக்கும்வரை கையில் காசில்லாது இருக்கும்வரை ஏழையள் காணி தேடுறதென்பது ஏலாது சந்தனம்..."

சந்தனம் சிரித்தான்: "முன்றாண்டுகள் நான் வேலை செய்திருக்கிறன்... ஆறுமாதம் வேலை செய்யாமல் சாப்பிட என்னால் முடியும்..."

மாயாண்டி வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தான்.

குளக்கட்டில் ஏறி சின்னத்துரை இவர்களை நோக்கி வருவது தெரிந்தது. இரண்டு நாட்களாகச் சின்னத்துரை சந்தனத்தைச் சுற்றியே வலம் வருகிறான். நட்புக்குரிய இறுக்கத்துடன் ஒரு குருவுக்குரிய மரியாதையை அவன் தன்னிடம் செலுத்துவதாகச் சந்தனம் உணர்ந்திருக்கிறான். வேலையிலிருந்து அவன் விலகிக்கொண்ட கடந்த இரு நாட்களிலும் அவன் சந்தனத்தைத் தங்கள் வீட்டில் வந்து தங்குமாறு வற்புறுத்தியிருக்கிறான். சந்தனம் மறுத்து விட்டான். இப்போதும் எதற்கு வருகிறானோ?

சின்னத்துரை அவர்களின் முன் வந்து தயங்கி நின்றான். சந்தனம் அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான்.

"சந்தனம் அண்ணை, நீங்க செய்யிறது உங்களுக்கே நல்லா இருக்கா..."

சந்தனம் எதுவும் பேசாமல் இருந்தான். சின்னத்துரை தொடர்ந்தான்: “ராத்திரி கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்தில் படுத்தியளாம்... இது சரியா?... நாங்க இல்லையா? எங்கட வீட்டில்தான் தங்கவேண்டாம்... சரி... எங்கட பின் புலவில இருக்கிற கொட்டிலிலயாவது வந்து இருங்கள்... நீங்க காடு வெட்டிக் கொடுத்தி அதில குடியேறும் வரை இப்படி நோட்டிலா இருக்கப்போறியள்? உங்கள் முடிக்கிறதுக்குப் பலர் திரியினம்... அது தெரிந்தும்... அப்பு இண்டைக்குத் திடமாச் சொல்லிட்டார்... உங்களக் கையோடை கூட்டிவரும்படி... வாருங்கோ அண்ணை...”

சின்னத்துரையின் அன்பில் அவன் நனைந்தான்.

“என்ன சந்தனம், நீ சங்கக் கட்டிடத்திலா படுக்கிறாய்? என்ன மனிசனப்பா... தெரிஞ்சவை எண்டு நாங்க இல்லையா?...” என்று கேட்டான் மாயாண்டி.

“ஏன் என்னால மற்றவைக்கக் கரைச்சல்... நான் காடு பாத்து வைச் சிருக் கிறன்... இரண்டு மூண்டு நாளில வெட்டத் தொடங்கிவிடுவன்... பிறகு...”

“விசரன் போல கதையாதை சந்தனம்... கணபதி அண்ணை நல்ல மனிசன்... பேசாமல் போய் அவரின்ர புலவில இரு கொஞ்சநாளைக்கு... நீ காடு வெட்டிப் புலவு திருத்தியதும் அங்க போகலாம்...”

சந்தனம் பேசாமல் இருந்தான். அவன் விழிகள் கலங்கின.

“வாங்க அண்ணை...” என்று வாரப்பாட்டுடன் அழைத்தான் சின்னத்துரை.

“சரி, சின்னத்துரை வாறன்... என்னால உங்களுக்கு ஒரு கஷ்டம் வரப்படாது...”

சின்னத்துரையின் முகம் மலர்ந்தது. குழந்தை போலச் சிரித்தான். மூவரும் கணபதியின் வீட்டிற்குச் செல்லும் வழியில் சந்தனம் சொன்னான்: “சின்னத்துரை என்னால தான் ஏதோ இந்தக் கிராமத்தில் குழப்பங்கள் வருகுது எண்டு பெரியவையள் சொல்லித் திரியினம்... அவங்கட ஊழல்களை - சுரண்டல்களை வெளியில நான் கூட்டிக் காட்டுறது அவங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை... அதனால் கொதிச்சுத் திரியிறான்கள்... எனக்கு இடம் தந்தால் அவங்கள் உங்களுக்கும் கரைச்சல் தருவாங்கள்...”

“உதுக்கெல்லாம் பயப்படக் கூடாது...” என்றான் சின்னத்துரை.

“நீ ஏன் தம்பி, வீணா அவங்கட பகையைச் சம்பாதிச்சுக் கொள்கிறாய்?” என்று கேட்டான் மாயாண்டி.

சந்தனம் எதுவும் பேசவில்லை. மாயாண்டிக்குப் புரியப் போவதுமில்லை.

கணபதியின் குடும்பம் அவனை மகிழ்வுடன் வரவேற்றது.

“வா தம்பி...” என்றான் கணபதி: “நீ வடிவாப் புலவில இருக்கிற கொட்டிலில தங்கிக் கொள் தம்பி... அது சும்மா தான் கிடக்குது...”

சந்தனம் மரியாதையாகச் சிரித்தான்.

“அப்படி வாங்கில இரு தம்பி...” என்றான் கணபதி.

சந்தனம் இருக்கவில்லை. முற்றத்தில் நின்றிருந்தான்.

“இரு தம்பி... நான் அப்படி வித்தியாசம் பாக்கிற ஆளில்ல...” என்றான் கணபதி. சந்தனத்திற்குக் கணபதி எதைச் சொல்கிறார் என்று புரிந்தது. மௌனமாக வாங்கில் அமர்ந்து கொண்டான்.

“செங்கமலம்... தங்கச்சி... தம்பிக்குத் தேத்தண்ணி கொண்டு வா” என்று கணபதி அடுக்களையை நோக்கிக் குரல் கொடுத்தான்.

“நான் எல்லாம் கேள்விப்பட்டன் தம்பி. ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாதை...நாங்க இருக்கிறம். அண்டைக்கு ரா நீ தந்த சாப்பாட்டை நான் மறக்கவில்லை. இது உன்ர வீடு மாதிரி... நீ புலவு வெட்டப் போறாய் எண்டு கேள்விப்பட்டன்... நல்லது உனக்கெண்டு தேடிக்கொள்ளத்தான் வேணும். எதுக்கும் புதுக்காடு தேடித் தாறதில நம்மட தாமரைக்கண்டு வலு விண்ணன். அவரைக்கொண்டு காடு பார்...”

“இல்லை... நான் சில காடுகள் பாத்து வைச்சிருக்கிறன்” என்றான் சந்தனம்.

“அதுகளை தாமரைக்கண்டைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் ஒருக்காக காட்டு தம்பி. அந்தாளைப் போல ஒருத்தனாலும் புதுக்காடு காட்ட முடியாது... இந்தக் காலத்து இஞ்சினியர்மாரெல்லாம் கிழவனிட்ட இதில பிச்சை வாங்க வேண்டும்... கிழவன் தெரிஞ்சு கொடுத்த புலவெல்லாம் செழிப்பா இருக்குது. பொன்னப்பற்ற புலவு...சிங்காரசரினர்

புலவு... நம்மட கந்தசாமியாரினர் தச்சுக்கொட்டைப் புலவு எல்லாம் தாமரைக்கண்டு தெரிஞ்சு கொடுத்ததுதான்.”

சந்தனத்துக்கும் அது சரியாகப்பட்டது: “நாளைக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோய்க் காட்டுறன்.”

அடுக்களைக்குள் இருந்து ஒரு பெண் கிளாஸ் நிறைந்த தேநீருடன் வெளிவந்தாள்.

“இது என்ர மூண்டாவது பெட்டை தம்பி... புவனேஸ்வரி... தம்பியிட்ட தேத்தண்ணியைக் கொடு பிள்ளை” என்றான் கணபதி. சந்தனம் நிமிர்ந்து ஒரு கணம் பார்த்தான். புவனேஸ்வரியும் அவனைப் பார்ப்பது தெரிந்தது. கையை நீட்டிக் கிளாசை வாங்கிக் கொண்டான். கிளாசை வாங்கும்போது புவனேஸ்வரியின் கரம் நடுங்கியதாகப்பட்டது.

17. காணிநிலம்

மேலை வானின் விளிம்பில் குடும்பியான் ஒன்று தாழப் பறந்தது. செந்நிறமும் வெண்மையும் கலந்த அந்த வல்லூறின் மணிக் கண்கள் பூமியின் மடியில் தன் இரையைத் தேடி நிலைத்தன. சந்தனம் தன் குடிசையின் முகப்பில் இருந்தபடியே அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வானிலிருந்து இறகுகளைத் திடீரெனக் கூப்பியபடி மண்ணை நோக்கி விரீரெனக் கீழிறங்கிய குடும்பியான் அதே வேகத்தில் மீண்டும் வானில் உயர்ந்தது. இரை அதற்குக் கிடைத்து விட்டது. அடிவானில் அது ஒரு கரும் புள்ளியாகச் சென்று மறைவதைச் சந்தனம் கண்கொட்டாது பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

நினைவில் இருந்தாற்போலச் சில சம்பவங்கள் நிழலாடின.

அவன் பரம்பரை ஏழையாக ஆக்கப்பட்ட, வஞ்சிக்கப்பட்ட ஒரு சமூகத்தின் மகன். யாழ்ப்பாணத்தின் மண்ணில் பிறந்து, உழைத்து, ஏதோ வாழ்ந்து மடிந்து போகின்ற அவன் சமூகத்தவருக்கு இருக்கக் காணியில்லை. ஏற்ற அந்தஸ்து இல்லை.

ஆண்டாண்டு காலமாகப் பெரும் சாதிமாண்கள் என்ற போர்வையில் பணத்தால் உயராத அவர்களைச் சுரண்டி வாழ்ந்துவரும் வர்க்கத்தின் கொடுமைக்கு அவன் குடும்பம் தப்பிவிடவில்லை. சந்தனத்தின் தகப்பன் மரமேறிக் கள்சீவி விற்றுத் தன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற முயன்றார்.

அவர்கள் குடில் அமைத்து இருந்த காணி உடையார் சிற்றம்பலத்தின் முதிசக் காணி. சிற்றம்பலத்தாரின் பூட்டன் உடையாராக வெள்ளைக்காரனிடம் வேலை பார்த்தார். பரம்பரையாக உடையார் பட்டம் ஓட்டிக் கொண்டது. முதிசக் காணியை இவர்களுக்குக் குத்தகைக்குக் கொடுத்திருந்தார். இரண்டு பரப்பு காணிக்காக அவர் விதித்த குத்தகை அதிகமானது. “காணிக்கு மாதாமாதம் இருபது தந்திட வேணும். காலையில் முதல்வேலையாக வீட்டிற்கு வந்து ஆடுமாடுகளைக் கவனிக்க வேணும். முற்றத்துப் பனையில் வாடிக்கையாக கள்ளுச் சீவித் தந்திட வேணும். வீட்டிற்கு வழமையா வந்து தேவையான மா, தூள் இடிச்சுத் தரவேணும். எல்லாருமாத் தோட்டத்திலும் வேலை செய்யவேணும்...” என உடையார் சட்டமிட்டார். எழுத்தில் கொடுக்காத அடிமைகளாக உடையார் கருதினார். சந்தனத்தின் குடும்பத்தினர் உழைப்பின் சுரண்டலை அறிய முன்னர், சந்தனம் புரிந்து கொண்டான்.

“வளவுக்கு வாடை கொடுக்கிறம். இனி எவரும் உடையார் வீட்டிற்குப் போகக் கூடாது” எனக் குரல் எழுப்பினான்: “அப்படி வேலை செய்தால் பழஞ்சோத்துக்குச் செய்யக் கூடாது... கூலிக்கு வேலை செய்யவேணும்...”

அப்போதுதான் பிரச்சினை ஆரம்பமானது. உடையார், “உடனடியாகக் காணியை விட்டு வெளியேறடா” என்றார்: “காணி பூமியில்லாத எளியதுகளுக்கு வந்த கெப்பரைப் பாரன்...”

“அந்தக் காணியையும் பூமியையும் தேடிக்கொண்டு தான் நான் ஊருக்கு வருவன்” என்ற முடிவுடன் சந்தனம் ஊரைவிட்டு புறப்பட்டான்.

முன்றாண்டுகள்...

இன்று அவன் தாமரைக்கண்டுக்கிழவனுடன் தேடிவருவதாகக் கூறிவந்த பூமியைத் தெரியப் போகப் போகின்றான். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் வண்டிலுடன் கிழவன் வந்து விடுவான். சந்தனம் தன் குடிசையை விட்டு எழுந்து கணபதியின் வீட்டை நோக்கி நடந்தான். வீட்டிற்குப் பின் நிற்கும் முருங்கை மரத்தில் புலனேஸ்வரி முருங்கைக் காய் பிடுங்க முயன்றுகொண்டு நின்றிருந்தாள். அவள் கையில் இருந்த தடி உயரத்தில் இருந்த காயைத் தட்டி விழுத்த எட்டவில்லை. அவள் உன்னி உன்னிப் பார்த்தாள். எட்டவில்லை. ஏமாற்றத்துடன் சுற்றுமுற்றும் பார்க்கும்போது புலவுக் குடிசையிலிருந்து சந்தனம் வருவது தெரிந்தது.

அவனைக் கண்டதும் அவள் முகம் சற்றுச் சிவந்து சிரித்தது. சந்தனம் அதனைக் கவனிக்கவில்லை. அவள் எட்டி எட்டி முருங்கைக்காய் பறிக்க முயன்றது தெரிந்தது.

“எட்டவில்லையா? பிடுங்கித் தரவா?...” என்று கேட்டான்.

அவள் எதுவும் பேசாமல் தடியை அவனிடம் கொடுத்தாள். அவளின் சிவந்த கரம் மெதுவாக நடுங்கியது. அவன் தடியை வாங்கிக் கொண்டான்.

“கொக்கத்தடியைச் சற்று நீளமாக வைத்திருந்தால் என்ன?...” என்று கேட்டபடி முருங்கைக்காய்களைத் தட்டி விழுந்தினான் சந்தனம்.

“உயரமான மனிசர் இருக்கேக்கை ஏன் நீளமான கொக்கைத்தடி...?” என்று சிரித்தாள் புவனேஸ்வரி. அவன் உதடுகளிலும் புன்முறுவல் படர்ந்தது. வாசலில் தாமரைக்கண்டுக் கிழவனின் வண்டில் வந்து நிற்கின்ற ஓலி எழுந்தது. அவன் வாசலை நோக்கி விரைந்தான். தாமரைக்கண்டின் சின்னத்துரையும் நின்றிருந்தான்.

“அண்ணை... நீங்க வெட்டப்போற காட்டிற்குப் பக்கத்தில நானும் ரெண்டேக்கர் வெட்டப்போறன்...” என்றான் சின்னத்துரை.

“சரி... சரி... ஏறுங்கோ... வெயில் ஏறப்போகுது...” என்று அவசரப்படுத்தினான் தாமரைக்கண்டு. சந்தனம் வண்டிலில் ஏறியதும் தாமரைக்கண்டு மாடுகளை விரட்டினான். கழுத்துச் சலங்கைகள் சப்திக்க மாடுகள் இரண்டும் நடந்தன.

வண்டில் கடைத் தெருவைக் கடக்கும்போது கடைத்தெருவில் சியாமன் மாரசிங்கமும், தினசகாயம் வாத்தியாரும் நின்றிருந்தனர். மாடுகளை விரட்டியபடி தாமரைக்கண்டுக்கிழவன் வண்டிலை ஓட்ட, சந்தனமும் சின்னத்துரையும் வெகு அந்நியோன்யமாக அளவளாவியபடி வண்டிலில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்ட சியாமன் முகத்தைச் சுழித்தார்.

சந்தனம் சியாமனின் முகச் சுழிப்பைக் கவனித்தான். தினசகாயம் மாஸ்டர் நாடியில் கை பதித்து ஏதோ சியாமனுக்குச் சொல்லுவது தெரிந்தது. வண்டில் அவர்களைக் கடந்து விரைந்தது.

கல்லாற்றிலிருந்து தென்புறமாகச் செல்கின்ற வண்டில் பாதையில் தான் சந்தனம் தெரிவுசெய்திருந்த முதல் காடு இருந்தது. நாவல், காயா, பாலை, வீரை மரங்கள் செழித்து வளர்ந்திருந்தன. கண்டல் செடியும் ஆடாதோடையும் அடிக் காடாகக் காணப்பட்டன.

தாமரைக்கண்டுக்கிழவன், சந்தனம் காட்டிய புதுக்காட்டை வெகுநேரம் பார்த்தான். காட்டின் உள்ளே வெகுதூரம் சென்று பார்வையிட்டனர். கிழவன் மண்ணைப் பலவிடங்களில் அள்ளிக் கசக்கிப் பார்த்தான். கிழவனின் முகத்தில் திருப்தியில்லை. சந்தனம் பொறுமை இழந்தவனாகக் கிழவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“சந்தனம், உந்தக்காடு சரியில்லை... வெட்டிப் புலவாக்கிறதில் பயனில்லை...”

“ஏன் நல்லாத்தானே தெரியுது?... ”

“நாவலும் காயா மரங்களும் வளர்ந்திருக்குது... அடம்பன் கொடியளும் அங்கினேக்க தெரியுது. உது சொரி மணல் தரை கண்டியோ? தென்னை வளரத்தான் உந்த மண் சரி... நாவல் மரமிருந்தால் அது கமத்துக்கு உதவாது. தண்ணி நிலத்தில் தங்கி நிற்காத நிலமிது...”

சந்தனம் தான் பார்த்து வைத்திருந்த இரண்டாவது காட்டையும் கொண்டுபோய்க் காட்டினான். சூரியன் உச்சியை நோக்கி ஏறிக்கொண்டிருந்தான்.

“இந்தக் காணி நல்ல காணி என்று நினைக்கிறன்... காடும் கனக்க வெட்டத் தேவையில்லை. இஞ்ச இந்தப்பக்கம் நல்ல வெட்டையாக இருக்குது. அங்கால கிழக்குப் பக்கமா ரெண்டு ஏக்கர் வெட்டினா நாலேக்கர் ஆவதுதேறும்” என்றான் சந்தனம்.

தாமரைக்கண்டுக்கிழவன் இதனைக் கேட்டபடி சந்தனத்தை ஏளனமாகப் பார்த்தார். அவனுக்குத் திக்கென்றது.

“உது தோட்டம் செய்யச் சரியான காணியில்லை... மீன் பிடிக்கத்தான் சரியான காணி...” என்றான் தாமரைக்கண்டுக்கிழவன்: “உந்தக் கட்டையால கிளறிக் கொஞ்ச மண்ணைக் கிண்டி அள்ளு...”

சந்தனம் வியப்புடன் நிலத்தைக் கிளறிச் சிறிது மண்ணை அள்ளிக் கிழவனின் கையில் வைத்தான். கிழவன் சற்று நேரம் கையிலிருந்த மண்ணை உற்றுப் பார்த்தான்.

“இது இருவாட்டி மண்... பரவாயில்லை... ஆனர்... இதில்... பார் சந்தனம்... இந்த மண்ணில தாமரை விதை இருக்குது...”

“இருந்தா என்ன...?”

“இருந்தா என்னவோ? இது வெள்ளம் நிக்கிற பகுதி என்று அர்த்தம். குளப்பகுதி இது... மழை பெய்தால் இதில் ஒரு குளம் இருக்கும்... புரியுதே?...” என்று கூறிவிட்டு தாமரைக்கண்டு சிரித்தான். ஏமாற்றம் சந்தனத்தை மீண்டும் தழுவிவது.

வண்டிலில் ஏறி மூவரும் சென்றனர். கிழவன் தன்பாட்டிற்குச் சொன்னான்:

“இயற்கையினர் அற்புதத்தை ஆர் தான் அறிவர் சந்தனம். இந்தத் தாமரை இலையளைப் பார்... மழை கொஞ்சம் பெய்து குளங்களில் தண்ணி தேங்கினதும் கிசுகிசு வென்று வளரத் தொடங்கி விடும். குளத்தில் நீரும் முட்டி வழிய தாமரை இலையளும் நீரை வெளியில் தெரியவிடாது அப்படியே பாசி படர்ந்ததைப் போல குளத்தை மூடி விடும். மழை பெய்து முடிஞ்சு வெயில் கொழுத்தேக்கை குளத்தில் இருக்கிற நீரில் வெயில் படாது... நீரும் வெயிலுக்கு வத்தாது...”

கிழவன் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தான்: “புதுக்காடு தெரியிறதற்கு ஒரு தனித்திறன் வேணும். நல்ல இருவாட்டி மண்ணா அல்லது நல்லா ஒட்டென்டால் ஒட்டிற களித்தறையா இருக்கவேணும். பனையளவிற்குக் கறையான் அந்த மண்ணில் புத்தெடுத்திருக்க வேணும். யாவறனையும் சமண்டலையும் தொட்டாவாடியும் கிசுகிசு வெண்டு வளர்ந்திருக்க வேணும்...”

“இப்ப நாங்கள் பார்க்கப் போற புதுக்காட்டில் ஆனை முள்ளி... காண்டை... காரை... கள்ளிவீரை இவைதான் வளர்ந்திருக்குது...” என்றான் சந்தனம் ஏமாற்றத்துடன்.

“அப்ப ஏன் அங்க போவான்... அது உவர்த்தரையாத் தான் இருக்கும்...” என்றான் தாமரைக்கண்டுக்கிழவன். சந்தனத்திற்குக் கிழவனின் திறமையில் சந்தேகமில்லை. பரிதாபமாகக் கிழவனைப் பார்த்தான். கிழவன் சிரித்தான்: “விசர்ப்பொடி... கவலைப்படாதை... நான் உனக்கு ஒரு அற்புதமான புதுக்காடு காட்டுறன்... நாளைக்கு...”

“நீங்களே காட்டுங்கள், அப்பு...” என்றான் சின்னத்துரை: “இண்டைக்கே காட்டுங்கள் அப்பு”.

“சரி...” என்றான் தாமரைக்கண்டுக் கிழவன். மாட்டு வண்டில் மீண்டும் கடலாஞ்சிக் கடைத் தெருப் பக்கமாகத் திரும்பியது. சூரியன் உச்சிக்கு ஏறிச் சற்று மேற்கே சாய்ந்திருந்தது. மூவருக்கும் மெல்லிய பசி கிளம்பியது. நாகரத்தினம் கடையில் மூவரும் தேநீர் அருந்திவிட்டுப் புறப்பட்டனர்.

வண்டில் வாணன் குளப் பக்கமாகப் போவதைக்கண்ட சந்தனம், கிழவனைப் பார்த்தான்.

“ஏன் அப்பு? வீட்டிற்குப் போகப் போறியளே?...” என்று கேட்டான்.

“அவசரப்படாதை தம்பி... உனக்குக் காடு காட்டத்தான் கூட்டிப்போறன்... நீ புதுப்பொடியன்... பொறுத்த காட்டில் உனக்கு இடம் காட்டக் கூடாது... மிருகங்களால அழிவில்லாத இடமாயும், பயன் தரக்கூடிய இடமாகவும் பார்த்துத் தெரிவுசெய்ய வேணும்... அத்தோட நீ நிரந்தரமாக குடியிருந்துகொண்டு தோட்டம் செய்யக் கூடிய புலவாயுமிருக்க வேணும்... கணபதியினர் வீட்டிற்கும், என்ற வீட்டிற்கும் இடையில் தென் பக்கமா காட்டுக்கை ஒரு மைல் தூரத்தில ஒரு சின்னக் குளமிருக்குது... மணல் குளம் என்று அதுக்குப் பெயர்...” என்றான் தாமரைக்கண்டுக்கிழவன்.

“அக்குளம் எனக்குத் தெரியும்...” என்றான் சின்னத்துரை.

“வாணன் குளத்துக்கு மேலை அல்லோ மணல் குளம் இருக்குது... வாணன் குளத்தின் அலை கரை என்று சொல்லமாட்டான்களே...?” என்று சந்தேகம் எழுப்பினான் சந்தனம்.

கிழவன் சிரித்தான்.

“நீங்க ரெண்டுபேரும் சொல்லுற குளத்தை நான் சொல்லவில்லை... இது வேறை... வாருங்கோ காட்டுறன்...”

கணபதியின் வீட்டிற்கே வண்டில் வந்து நின்றது. மாடுகளை அவழ்த்துவிட்டான் தாமரைக்கண்டுக்கிழவன்.

“என்ன காடு பாத்தாச்சா?...” என்று கணபதி ஆவலுடன் கேட்டான். சின்னத்துரை நடந்தவற்றைச் சொன்னான்.

“அப்ப தாமரைக்கண்டு, நாங்க தங்கு வேட்டைக்குப் போயிட்டு வரேக்க வாணன் குளத்திற்கும், பனைநின்ற மடுவிற்கும் இடையில் ஒரு பாழடைந்த குளம் பார்த்தமே? அங்க ஒரு இடத்தைக் காட்டிவிடன்...”

“நானும் முதலில் அதைத்தான் யோசித்தன்... ஆனா அது குடியிருப்பதற்கு ஏற்ற இடமில்லை... முதலில் குடியிலிருந்து பயிர்பச்சை செய்ய ஏற்ற இடமாக ஒரு இடத்தைக் காட்டுவம்... பின்னர் அந்தக் குளத்தடியிலும் நாங்க வெட்டேக்கை காட்டுவம்...” என்றான் தாமரைக்கண்டு.

மூவரும் மீண்டும் புறப்பட்டனர்.

“மூண்டுபேராப் போனா ஒரு காரியம் சரிப்படாது...” என்றாள் கணபதியின் மனைவி செல்லாச்சி.

“அப்ப நானும் வாறன்...” என்று காட்டுக் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு அவர்களுடன் கணபதியும் புறப்பட்டான். தனக்காக அக்குடும்பத்தினர் எடுக்கும் கரிசனைக்காகச் சந்தனம் மிகவும் நெகிழ்ந்து போனான்.

இவ்வளவு அருகில் எவருக்கும் தெரியாமல் ஒரு இடம் அதுவும் கன்னிகாடு இருக்க முடியுமென்பதைச் சந்தனத்தால் நம்பமுடியவில்லை. கிழவன் காட்டிய காட்டைக் கண்டதும் அவன் வியந்து போனான். அக் கன்னிக்காடு பள்ளநிலத்தை ஒருபுறமும் மேட்டு நிலத்தை ஒரு புறமும் கொண்டிருந்தது. அப் புதுக்காட்டை நீண்ட நேரம் தன்வசமிழ்ந்து சந்தனம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“சந்தனம், உனக்கென்றபடியால் இந்தக் காட்டைக் காட்டினன்... நான் வெகு காலமாகப் பாத்துவைச்சிருக்கிற காடு இது... வாணன் குளத்துக்குத் தண்ணிக்குப் போற ஆணையள் இதால்தான் போகும்... ஆனா நீ காடு வெட்டிட்டாப் பின்னர் பயமில்லை. கடலாஞ்சியில் எதுதான் ஆனைக் காடில்லை?...” என்றான் கிழவன்.

“நல்ல இடம்...” என்றான் கணபதி.

“தம்பி சந்தனம், இப்ப சும்மா ஒரு கொப்புளனி அடையாளத்துக்கு வைச்சிடு. சித்திரையில் ஒருமழையிருக்கும். அது விட்ட கையோட காட்டை வெட்டத்தொடங்கு... வைகாசியில் வெட்டி முடிச்சிடவேணும்... ஆனியில் நல்லாக் கிடந்து கலகலக்கத் காயவேணும்... இலையள் கொட்டுற பருவத்தில் இலையள் எல்லாம் கொட்டுப்பட்டால் கண்டியோ மரங்கள் எரியாது... அப்ப பார்த்து நெருப்பை வைச்சிடு. கிசு கிசுவென்று எரிஞ்சிடும். புதுக்காடு தானே? பள்ளப் பக்கத்துக்குக் கறுத்தச் சீனட்டியையும் திடலுக்கு குரக்கன், உழுந்து, காய்கறி எண்டு போடன். அடுத்த வரியம் அதிர்ஷ்டமிருந்தால் நீ ஒரு புள்ளியாகி விடுவாய்...”

சந்தனம் நன்றியோடு தாமரைக்கண்டைப் பார்த்தான். அவன் விழிகள் முன் கணவுகள் விரிந்தன. இது என் காடு... என் காணி... என் புலவு...?

18. குழப்பம் சூழ்ந்தது

இரண்டு ஆண்டுகள் தொடர்ந்த நீண்ட வறட்சியால் கடலாஞ்சியின் குளங்கள் எல்லாம் வறண்டு போயின. வாணன் குளத்தில் தரை பாளம் பாளமாக வெடித்துக்கிடந்தது. கணபதியின் வீட்டுக் கிணற்றில் சிறிது சிறிதாக வற்றிய தண்ணீர் இப்போது முற்றான வற்றி வறண்டுவிட்டது. அதனால் கிராமசபை, பிள்ளையார் கோவில் வீதியில் வெட்டியிருக்கும் கிணற்றிற்குத் தண்ணீர் எடுப்பதற்காக மகேஸ்வரி குடத்துடன் சென்றாள். அச்சுற்றாடலில் அக்கிணற்றில் மட்டும் நீர் ஓரளவு வற்றாது இருந்தது.

பிள்ளையார் கோவிலை நெருங்கிய போது எதிர்ப்பக்கம் இருந்து மாயமுக எருதுகள் இரண்டை ஏர்க்காலில் பூட்டிப் பழக்கியபடி வந்தான். அவளைக் கண்டதும் தயங்கி நின்றான். மகேஸ்வரியின் முகத்தில் புன்னகை மலர்ந்தது.

“மகேஸ், தண்ணிக்கா போறாய்?...” என்று அவன் கேட்டான்.

அவள் தலையை மெதுவாக அசைத்தாள். அவள் கால்கள் அவ்விடத்தைவிட்டுப் பெயர முற்பட்டன.

“மகேஸ்... இனிமேல் உன்னைப் புலவில சந்திக்க முடியாது போலிருக்கு... கொப்பர் புலவில சந்தனத்தைக் குடியேற்றிவிட்டார்...” என்றான் மாயமுக ஏக்கத்துடன். பெயர்ந்த அவள் கால்கள் தயங்கி நின்றன.

“இனி நீங்க புலவுக்கு வராதீங்க...” என்றாள் மகேஸ்வரி.

“உன்னைச் சந்திக்காமல் என்னால எப்படி இருக்க முடியும் மகேஸ்?”

“கொஞ்ச நாளைக்கு இருங்க... வாறன் ஆராவது வந்திடுவினம்...”

அவள் விரைந்து சென்றாள். பின்னால் மாயமுகின் குரல் ஒலித்தது. “கோயில் கிணத்தில குரங்குகள் விழுந்து செத்துக் கிடக்காம்... தண்ணி அள்ளேலாது...”

நீர்த்தாகத்தினால் அலையும் குரங்குகள் கிணறுகளில் நீரைக்கண்டதும் இறங்கிக் குடிக்க முயன்று பின்னர் ஏறிவர முடியாமல் அதனுள்ளேயே அமிழ்ந்து இறப்பது சகஜமாகிவிட்டது. கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளும் போது சிந்துகிற தண்ணீரைக் குடிக்க கிணற்றுக் கட்டில் குரங்குகள் சுற்றி அமர்ந்திருப்பதும் எவ்வளவு துரத்தினாலும் அவை அவ்விடத்தைவிட்டு அசையாது ஒரு சொட்டுத் தண்ணீருக்காகக் காத்திருப்பதும் சர்வசாதாரண நிகழ்ச்சி. வாய்க்காலில் ஓடுகிற நீரைக் குடிப்பதற்காகக் குரங்குகள் வரிசையாக அமர்ந்திருப்பதையும் அவற்றைத் தடிக்கொண்டு அடித்தாலும் நீர் குடிக்கும் வரை அவை ஓடாது இருப்பதையும் அவள் அவதானித்திருக்கிறாள்.

கோயில் கிணற்றில் குரங்குகள் மூன்று செத்துக் கிடந்தன. அக்கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளும் அயலவர்கள் பலர் கூடி கிணற்றை இறைக்க ஆயத்தம் செய்துகொண்டிருந்தனர்.

“கிணற்றை இறைத்துவிட்டு ஒரு பெரிய தடியை கிணற்றுக்குள் சாத்தி வைச்சவிடவேணும்... அப்ப தான் தண்ணி குடிக்க இறங்குகிற குரங்குகள் தண்ணியைக் குடிச்சிட்டு தண்ணீரில அமுழாமல் வெளியேற முடியும்...” என்றார் சின்னப்பொடி.

“இப்ப நீங்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து கிணத்தை இறைச்சு விடுங்கோ. சியாமன் வவுச்சர் போட்டு கிராமசபை கிணத்தை இறைச்சுதுக்குப் பணம் எடுக்கட்டும்...” என்றான் சந்திரன்.

“அதுக்காக நாங்கள் தண்ணியள்ளாமல் இருக்கிறதோ? சியாமனைப் பற்றி ஏதாவது சொல்லாமல் உன்னால இருக்க முடியாது... போடா... அங்கால...” என்று சந்திரன் மேல் சின்னப்பொடி எரிந்து விழுந்தார்.

மகேஸ்வரி வெறுங்குடத்துடன் திரும்பி வந்தாள். தண்ணீர் அள்ளுவதற்கு இனி வயற் கிணற்றுக்குத்தான் போக வேணும் அவள் வீட்டை நெருங்கும் போது பல குரல்கள் அவள் வீட்டில் காரசாரமாக ஒலிப்பதைக் கேட்டாள். ஏதோ சண்டை போல... குரல்கள் அதிர்ந்தன. அவள் விரைந்து வந்தாள்.

வீட்டு முற்றத்தில் வீரசிங்கம் மதுபோதையில் நின்றிருந்தான். ஐயா ஏதோ அவனை ஏசியவாறு நின்றிருந்தார். செங்கமலம் அழுதபடி நின்றிருந்தாள். சின்னத்துரையைத் தவிர மற்ற எல்லாரும் முற்றத்தில் கலவரத்துடன் நின்றிருந்தனர்.

வீரசிங்கம் தூசனை வார்த்தைகளால் கணபதியை ஏசினான்.

“நீர் பெரிய மசீர்... என்ற பெண்டிலை வீட்டில் வைச்சு என்ன செய்கிறாய். எளிய வடுவா. விட்டா என்ற பெண்டில் என்னோட...” என்று வீரசிங்கம் கத்தினான்.

“டேய் எளிய வடுவா. கனக்க கதைக்காத... பல்லுக்கில்லெல்லாம் கொட்டிப்போடுவன். இந்தக் கணபதியை உனக்கு ஆரெண்டு தெரியாது... உன்னால முடியுமெண்டால் உன்ர மனிசியைக் கூட்டிட்டுப் போடா...” என்று எதிர்க்குரலில் கணபதி கத்தினான்.

“என்ன பல்லுக்கொட்டுவீரோ?...” என்றபடி வீரசிங்கம் கணபதியைத் தாக்குவது போலச் சென்றான்.

“ஐயோ... எங்கட ஐயாவை அடிக்கிறான்...” என்று புலனேஸ்வரியும் மாணிக்கமும் குரலிட்டனர்.

செங்கமலம் ஓடிவந்து வீரசிங்கத்திற்கும் கணபதிக்கும் இடையில் நின்றாள்.

“தயவு செய்து போயிடுங்க...” என்று கணவனிடம் அவள் கெஞ்சினாள்.

“நான் போறன்... இப்பவே நீ என்னோட வந்திட வேணும்... வாறியாடி...”

“நான் மாட்டன்...” என்று அழுதாள் செங்கமலம்.

“ஏன்ரி மாட்டாய்?...” என்றபடி செங்கமலத்தின் கரத்தைப் பற்றி அவள் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தான் வீரசிங்கம்: “இஞ்சை உன்ர கொப்பன் சாப்பாடும் போட்டு உனக்கு மஃப்பிளையும் தேடித்தாறான்... அதுதான் புலவில சந்தனத்தை இருத்தி இருக்கிறான்... எளியசாதி”

கணபதி வேகமாக கையில் அகப்பட்ட பொல் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு வீரசிங்கத்தின் மீது பாய்ந்தான். செங்கமலம் இடையில் விழாதிருந்தால் வீரசிங்கமும் கணபதியும் கைகலந்திருப்பார்கள். மகேஸ்வரியும் புவனேஸ்வரியும் செல்லாச்சியும் கணபதியைக் கட்டிப்பிடித்தார்கள்.

“சும்மா இருங்கே ஜயா...” என்றாள் மகேஸ்வரி.

“இவள் இங்க இருக்கிறதால் தான் எங்களுக்குப் பிரச்சினை... எளிய நாயெல்லாம் வீட்டுக்கை வருதுகள்...” என்று கத்தினாள் புவனேஸ்வரி. அவளின் வார்த்தைகள் செங்கமலத்தின் இதயத்தில் சுருக்கெனத் தைத்தன. விக்சித்துப்போய் நின்றாள்.

வீரசிங்கம் கத்தினான்: “டேய்... கணபதி... பெட்டையா... நீ எனக்கு அடிக்க வந்திட்டாய்... விடமாட்டன்... சத்தியமா விடமாட்டன்... சரிக்காமல்... உன்ர குடலை எடுத்து மாலையாப் போடாமல் விடமாட்டன்... அண்டைக்கு நான் காட்டில கட்டிவைச்ச மாடுகளை மசீர் அவிழ்த்து விடுறார். இண்டைக்கு அடிக்க வந்திட்டார். உன்னைக் கொல்லாமல் நான் விடமாட்டன்...” என்று கணபதி மீது பாய்ந்தான்.

செங்கமலம் அவனைக் கட்டிப்பிடித்தாள். நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னர் கிடைத்த மனைவியின் அணைப்பு அவனுக்கு இதமாக இருந்தது. அவன் குரல் தாழ்ந்து ஒலித்தது.

“என்னோட வந்திடு கமலம்... நான் இனி உனக்கு அடிக்காமல் பாப்பன்... சத்தியமா இனி உன்னில தொடமாட்டன். பிள்ளையளையும் கூட்டி வா...”

அவள் எதுவும் பேசாமல் நின்றாள். பிள்ளைகள் இரண்டும் அவளைச் சுற்றி நின்றன.

“சத்தியமா இனி நான் பிழையா நடக்க மாட்டன்... வா செங்கமலம்...”

“இவனோட போய் எப்படியடி வாழப்போறாய்?...”

“இன்னொண்டை வயித்தில தந்திட்டு துரத்திவிடப் போறான்...” என்று செல்லாச்சி கதறினாள்.

“இப்ப இவனோட போனியெண்டால் இனிமேல் நீ இஞ்ச முத்தம் மிதிக்கக் கூடாது.” என்று கணபதி உறுமினான்.

“என்ற பெண்டிலைப் பாக்க எனக்குத் தெரியுமடா... கிழடா... நீ உன்ற அலுவலைப் பார். திறமாக் கதைக்க வந்திட்டார்... உன்ற இரண்டாவது மோளுக்கு இந்தியாக் காறனைப் பாத்து வைச்சிருக்கிறாய்... மூண்டாவதுக்கு சந்தனத்தைப் பாத்து வைச்சிருக்கிறாய்... கதைக்க வந்திட்டார்...”

“ஒண்டும் பேசாதையுங்கோ...” என்று செங்கமலம் தடுத்தாள்.

மகேஸ்வரிக்கு இதயத்தில் இடி விழுந்தது. புவனேஸ்வரியும் துடித்துப் போனாள். கள்ளம்பட்ட இதயங்கள்.

“போடா வெளியில...” என்று புவனேஸ்வரி கத்தினாள்.

“பொத்தடி வாயை.. கணக்க கதைச்சியெண்டால் செய்யாதவேலையள் செய்வன்...” என்றான் வீரசிங்கம்.

“எங்க அதையும் ஒருக்காச் செய்யடா பாப்பம்...” என்று முன்னால் வந்தாள் புவனேஸ்வரி.

“சும்மா இரடி...” என்று கணபதி உறுமினான்: “பிறகேன் நிக்கிறியள்... போய்த் தொலையுங்கோவன்...”

வீரசிங்கம் சற்று முன்னால் வந்தான். அவன் விரல் கணபதியைச் சுட்டியது: “போறதுக்கு முதலில ஒண்டைச் சொல்லுறன்... இரண்டு மூண்டு நாளயில உவன் சந்தனத்தை நீ வீட்டை விட்டுத் துரத்திடவேணும். இவனை இந்த ஊரைவிட்டே துரத்த இருக்கிறம்... பெரிய மனிசரைப் பகைச்சிட்டு அவன் இனி இங்க இருக்க முடியாது... சொல்லிப் போட்டன்... அவனைத் துரத்தல்ல உங்க எல்லாரையும் வீட்டுக்கு நெருப்பு வைச்சுத் துரத்துவம்... எங்கயோ இருந்து வந்த பொறுக்கிப் பயல்... பொறுக்கித் தின்னி... கடலாஞ்சியைத் திருத்தப் போறாராம். கடலாஞ்சியை! சியாமனுக்கு முன்னால் கைகட்டி நிக்கிறவங்கள் இண்டைக்கு கை நீட்டிக் கதைக்கிறான்கள்... இவனால! மச்சான் நல்லா வாங்கித் தெளியப் போறார்...” என்று பெரும் குரலில் கத்தினான் வீரசிங்கம்.

“உந்தப் பயமுறுத்தலுக்கெல்லாம் கணபதி பயப்படான்ரா... சலசலப்புக் காட்டாதே... நான் தருமத்துக்குத்தான் கட்டுப்பட்டவன்... சண்டியன்களுக்கு இல்லை... சியாமனிட்ட வழிச்ச நக்கிற நீ சியாமனுக்குப் பயப்படலாம்... நான் பயப்படமாட்டன்... போடா வெளியில பொறுக்கி...” கணபதியின் குரலில் ஒலித்த கடுரத்தை அவன் உணர்ந்தான்.

“சந்தனத்தை ஏன் வீட்டுக்கை வைச்சிருக்கிறாய்? பொம்பிளை கொடுக்கப் போறியே?”

“விரும்பினால் கொடுப்பன்ரா... நீ ஆர் அதைக் கேட்க?...”

“இந்த வீட்டு முதல் மாப்பிள்ளை... என்ர கௌரவம் என்னாவது?...”

கணபதி ஏளனமாகச் சிரித்தான்.

“உமக்குக் கௌரவம் என்று ஒன்றும் இருக்குதோ?... மசீர்...”

“கிழட்டு.... அவனை இஞ்சை வைச்சிருக்காமல் துரத்திப்போடு...”

“துரத்தாட்டில்...? இல்லாதவனுக்கு இருக்கிறதுக்கு இடம் கொடுக்கத்தான் வேணும்...”

“செவ்வந்தியோட போய் இருக்கச்சொல்லு... அவளைத்தானே வைச்சிருக்கிறான்...”

இந்த வார்த்தைகள் பெரும் பேரிடியாகப் புவனேஸ்வரியைத் தாக்கின. அவள் திக்கித்துப் போய் நின்றாள்.

வீரசிங்கம் செங்கமலத்துடன் வெளியேறினான். செங்கமலம் கண்களில் நீர் துளிக்க விடைபெற்றுக் கொண்டாள். வெகு நேரம் அந்த வீட்டில் மோன அமைதி நிலவியது. வீரசிங்கம் ஒவ்வொருவர் இதயத்திலும் குழப்பத்தை ஏற்படுத்திவிட்டுச் சென்றுவிட்டான்.

செங்கமலத்துக்காகக் கணபதியின் இதயம் அழுதது: “எவ்வளவு செல்லமாக வளத்தன். மூத்த பிள்ளையெண்டு எவ்வளவு பாசமாக எடுத்து வளத்தன். அதினர் விதி இப்படிப் போச்சது. இவன் எங்க கனகாலத்துக்கு ஒழுங்கா வைச்சிருக்கப் போறான். குடிசாரனினர் பேச்சு ஒரு பேச்சே? ஆனா இனி அவள் இங்க வரமாட்டாள். வரமாட்டாள்...”

செல்லாச்சியின் கவலை கண்ணீராகப் பெருகி வழிந்தது: “இவளினர் விதி இப்படிப் போச்சே? பிள்ளையார் தான் காப்பாத்த வேணும். இவள் ஒரு சுகத்தைக் கண்டதில்லை. எப்பவும் கண்ணீரும் சோறும் தான் கண்டது. இரண்டு நாளைக்கு ஒழுங்கா இருப்பான்... தன்ர அமர் தீர்ந்ததும் பழையபடி தொடங்கிவிடுவான்...”

மகேஸ்வரியும் புவனேஸ்வரியும் தங்களைப்பற்றியே எண்ணினர்.

“நீ இப்படி மரியாதையில்லாமல் பேசியிருக்கக் கூடாது புவனம். உனக்குச் சரியான வாய்” என்றாள் மகேஸ்வரி.

“அவர் மட்டும் அப்படிக்கதைக்கலாமோ?...” என்றாள் புவனம்.

வெளியில் சென்றிருந்த சின்னத்துரை அப்போதுதான் வீட்டிற்கு வந்தான்.

திக்கிற்கு ஒருவராக எல்லோரும் அமர்ந்திருப்பது ஏதோ நடக்கக்கூடாதது நடந்துவிட்டது என்பதைப் புலப்படுத்தியது.

“அக்கா அத்தானோட போட்டா...” என்றான் மாணிக்கம்.

“ஆர் அனுப்பினது?...” என்று கேட்டான் சின்னத்துரை.

“அவளாத்தான் போறாள்...” என்றாள் செல்லாச்சி.

“ஏன் விட்டியள்... அந்தப் பாவி அடிச்சுச் சாக்காட்டிப் போடுவானே?” என்று பொருமினான் சின்னத்துரை.

“அவளாத் தேடிக்கொண்டது...” என்றபடி கணபதி எழுந்து வெளியே சென்றான். அவன் எழுந்து செல்லும்போது சின்னத்துரை சொன்னான்: “ஐயா உங்கள் கந்தசாமியர் ஒருக்கா வந்து காண்ட்டாம்... வயல் ஈட்டு விசயமாப் பறையவேணுமாம்...”

கணபதி, மகனைத் திரும்பி ஆழமாகப் பார்த்துவிட்டுப் படலையைத் திறந்துகொண்டு வெளியேறினான்.

19. புலவில் ஒரு மான்

மணல் குளத்தின் வலது பக்கக் காட்டிற்கும் நெருஞ்சிக் காட்டிற்கும் இடையில் செழிப்பான பசும் காடு விரிந்து கிடந்தது. குளத்தின் கட்டிலிருந்து அந்தம் வரை மனிதரின் கை படாத கன்னிக்காடு. செந்நிறக் களித்தரை. கீழ்க்காட்டை அவன் தன்னந்தனியாக வெட்டிக்கொண்டிருக்கும் போது மாயாண்டி வந்திருந்தான்.

“இது ஆனைக் காடு தம்பி... வீணா மினக்கெடாதை...”

“எதுதான் ஆனைக்காடில்லை...”

“ஒருத்தரும் வெட்டாத் காட்டில் தனியவெட்டி இருக்கப்போறியே?...”

“ஆராவது முதலில் வெட்டினாத்தானே, பின்னால் ஆக்கள் பாத்துப் பாத்து வருவினம்...” என்றான் சந்தனம்.

“தனியவே வெட்டுறாய்...”

“சின்னத்துரையும் வாறவன்... இண்டைக்கு அவனுக்கு வேறே ஒரு வேலை...”

“ஐஞ்சாறு பேரைப் போட்டு வெட்டினியெண்டால் கெதியில் முடிஞ்சிடும்...”

“கூலியெல்லே கொடுக்க வேணும்... வெட்டிக் கொளுத்தித் துப்பரவாக்கிற நேரத்தில் ஐஞ்சாறு பொம்பிளையளைப் போடலாம்

என்றிருக்கிறன்... வேலையும் நடக்கும்...”

“கடலாஞ்சியில் இப்ப எங்க பாத்தாலும் உன்னைப் பற்றித்தான் கதை... பெரியவை நீ காடு வெட்டுற விசயம் தெரிஞ்சு கொதிக்கினமாம்... கவனம் சந்தனம்...” என்று விடை பெற்றான் மாயாண்டி.

சந்தனம் வெறி பிடித்தவன் போல காடு அழிப்பதில் ஈடுபட்டான். காட்டுக்கத்தியால் செடி கொடிகளையும் கீழ்க்காடுகளையும் வெட்டிச் சரித்தான். பின் பெரிய மரங்களைக் கோடரி கொண்டு வெட்டிச் சாய்த்தான். மதம் கொண்ட யானை ஒன்று கரும்புத் தோட்டத்தைத் துவசம் செய்வது போல அவன் இயங்கினான்.

“இது என் காணி... என் பூமி... டேய் உடையார், காணியைத் தேடுவியா என்றா கேட்டாய்? இதோ பார்... எனக்கொரு காணியைத் தேடிட்டன்... இது என்ர நிலம்...”

காடு வெட்டிப் பழக்கப்பட்ட அவன் கரங்கள் சோராது இயங்கின. ஒரு மாதத்துக்குள் காடு வெட்டிக் கொழுத்திவிட வேண்டும். மழை வந்துவிட்டால் அவனது முயற்சிகள் யாவும் வீணாகிவிடும்.

குரை முட்கள் அவன் உடலைக் கிழித்தன. படபடவென் மரங்கள் சரிகின்ற ஓசை கேட்டு முயல்களும் காட்டுக் கோழிகளும் அவ்விடம் விட்டு அகன்றன. சரசரத்தபடி நாகங்கள் விலகின. இவற்றையெல்லாம் கவனிக்கும் நிலையில் சந்தனம் இல்லை. அவன் தன்னை மறந்தவனாக இருந்தான். அதிகாலையிலிருந்து நடுப்பகல் வரை வேலை செய்தான். பின் குளக்கட்டில் வைத்து கஞ்சி காய்ச்சிக் குடித்தான். பின் சற்று ஓய்வெடுத்துவிட்டு மாலை வரை வேலை செய்தான்.

இரவில் சோர்ந்து போய் கணபதியின் புலவுக் குடிலில் விழுவான்.

மாலைக் கதிரவன் சாய்ந்து கொண்டிருந்தான். சந்தனத்தின் உடலில் அலுப்புத் தலை தூக்கியது. காட்டுக்கத்தி கோடரி என்பவற்றைத் தூர்ந்து கிடக்கும் குளக்கட்டில் வைத்துவிட்டு ஓய்வாக அமர்ந்து கொண்டான். தறித்து வீழ்த்திய மரக்கிளைகளில் வானரக் கூட்டம் ஒன்று தாவி விளையாடியது. அவற்றை அவன் வெகு நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பின்னர் காட்டுக்கத்தியையும் கோடரியையும் தூக்கிக்கொண்டு புறப்படும் போது தூரத்தில் குளக்கட்டில் இருவர் நடந்து வருவது தெரிந்தது. அருகே நெருங்கிய

போது அவர்கள் யார் என்பதைச் சந்தனம் இனங்கண்டு கொண்டான்.

ஒருவர் கடலாஞ்சி விதானையார். மற்றவன் வீரசிங்கம்.

அவன் வெட்டிச் சாய்த்திருந்த காட்டை விதானையார் ஒருகணம் ஆழமாகப் பார்த்தார். பின் கேட்டார்: “நீ தானா இந்தக் காட்டை வெட்டுறது...?”

“ஓம்...” என்றான் சந்தனம்.

“எங்கட அனுமதியில்லாமல் காடழிக்கக் கூடாது என்று உனக்குத் தெரியாதா? றிசவேசன் காட்டை வெட்டிப்போட்டியே?”

“இது றிசவேசன் காடில்லை விதானையார்... காணி ஓவசியரிட்ட கேட்டுத் தான் வெட்டினனான்...” என்றான் சந்தனம்.

விதானையார் அவனைக் கோபத்தோடு பார்த்தார். சந்தனம் அப்பார்வையைக் கண்டு கலங்கிவிடவில்லை.

“நீ அனுமதியில்லாமல் காடழித்ததுமில்லாமல் ஞாயம் பேசறாய்? உன்னைப் பற்றி டிஆர்ஓட்ட சொல்லப் போறன்...”

“நீங்க வடிவா முறையிடுங்கோ விதானையார்...”

“உன்னை இப்ப பிடிச்சுக்கொண்டு போய் றிமாண்ட் பண்ணப் போறன்... அடாத்தாக் காடு வெட்டினதெண்டு...”

“என்னைத் தாராளமாகப் பிடியுங்கோ... அதே நேரத்தில் இப்ப கடலாஞ்சியில் அடாத்தாக் காடு வெட்டிற் மற்றாக்களையும் காட்டித்தாறன். அவயளையும் பிடியுங்கோ...”

“விதானையார் அவனைக் கோபத்துடன் பார்த்தார்.

“இவ்ளர் கதையென்ன, விதானையார்... ரெண்டு செப்பட்டையில் கொடுங்கோ...” என்றான் வீரசிங்கம்.

“உன்னோட எனக்கென்ன கதை... விசர்க்கதை கதைச்சியெண்டால் தெரியும், வீரசிங்கம். ஆக்களைத் தெரியாமல் பேசாதை...” என்று உறுமினான் சந்தனம்.

நல்ல வேளை விதானையார் வேகமாகக் குறுக்கிட்டார்.

“வீரசிங்கம் நீ சும்மா இரு...”

“விதானையார் நீங்கள் சொல்லுறதால விடுறன்... இல்லே...”

வீரசிங்கத்தைச் சந்தனம் மிக ஏளனமாகப் பார்த்தான், ஒரு புழுவைப் பார்க்குமாப்போல.

“நீ உத்தரவில்லாமல் வெட்டிற்று சரியல்ல...”

“இப்ப கந்தசாமியார் வாணன் குளத்து அலைகரையில் உத்தரவில்லாமல் வெட்டினார்... சியாமன் பன்றி நின்ற குளத்தில் அடாத்தா வெட்டினார்... திசைகாயம் வாத்தியார் கிட்டறாக் குளத்தில் வெட்டினார்... அவயன் மட்டும் வெட்டிற்று சரியே விதானையார்? ஏன் நீங்கள் கல்லாற்றில் வெட்டுவிக்கிறியளே?... அது மட்டும்...”

விதானையார் விழிப்புற்றார்.

“சந்தனம் எதுக்கும் நீ ஒருக்கா உத்தரவெடுத்திட்ட வெட்டியிருக்கலாம்...”

விதானையார் படிந்து பேசுவது வீரசிங்கத்திற்குப் பிடிக்கவில்லை. விதானையாரைக் கோபத்தோடு பார்த்தான்.

“எனக்குச் சொந்தமா ஒரு சிறு துண்டுக் காணிகூட இல்லை... காணியில்லாதவை வெட்டிற்றில் என்ன பிழை?...” என்றான் சந்தனம்.

“உனக்கு இங்க கூப்பன் இருக்கோ? இந்தியாக்காரன் நீ என்று பெட்டிசம் இருக்குது...”

“எனக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் கூப்பன் இருக்குது. வேணுமென்றால் எடுப்பிச்சுக் காட்டுறன்...”

விதானையார் கடைசியாகக் கூறினார்: “நீ இப்ப வெட்டியிருக்கிற காணி ஒருவருக்குச் சொந்தமான பிரைவேட் காணி... சியாமனின் காணி... இதுக்கு அவரிட உறுதி இருக்குது. நான் பாத்தனான். அவர் தன்ர காணியை நீ அடாத்தா வெட்டுறதா முறைப்பாடு செய்துள்ளார். என்ர விசாரணைப்படி இந்த நிலம் அவருக்குச் சொந்தமானதுதான்...”

சந்தனம் சற்றுத் திகைத்துப் போனான். பின் தெளிவடைந்தான். விதானையார் ஸ்ரீவரதசந்தரம் பணக்காரரின் பக்கம். அரைப்போத்தல் அவரை எப்பக்கமும் சாய்க்கும். சியாமன் ஏதோ திட்டமிட்டுவிட்டான் என்பதை அவன் புரிந்துகொண்டான்.

“இப்ப வந்ததும் விதானையார், இது றிசேவேசன் காணி எண்டியன்... இப்ப சியாமன் காணி என்கிறியள்? என்னவோ இது கவன்மேந்துக்

காணி...! கிறவுன் லாண்டிற்குப் பெயர் உறுதி எழுதிவைச்சிருந்தால் என்ன செய்ய? யப்பான் உறுதியளைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியாதா விதானையார்?..."

விதானையார் அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

"இன்னும் பத்து நாளில் நீ இந்தக் காணியைவிட்டுப் போய்விட வேணும்... என்று சியாமன் சொல்லுறார்..." என்றான் வீரசிங்கம். கோபத்தோடு அவனைப் பார்த்தான் சந்தனம். தன் உழைப்பால் உருவாகிவரும் நிலத்தைப் பார்த்தான்.

"வீரசிங்கம்... உனக்கு நான் திரும்பவும் எச்சரிக்கை செய்யிறன்... என்னைப் பயமுறுத்தப் பாக்காதை... இது என்ற காணி... என் உயிர் உள்ளவரை எவன் ஒருத்தனையும் இதுக்குள்ளே கால் வைக்கவிடன்... அப்படியில்லை எண்டு வழக்கு வைத்தால் எல்லாரையும்... பைபோசாக் காணி வெட்டுற எல்லாரையும் கோட்டிற்கு இழுக்காமல் விடவும் மாட்டன்..."

சந்தனம் வேகமாக நடந்தான். வீரசிங்கம் ஆத்திரத்தால் கொதித்தான்.

"அவனோட இப்ப கொளுவாதை..." என்று விதானையார் தடுத்தார்.

"நீங்கள் நல்லாப் பயந்திட்டியள் விதானையார்... உங்கள் நல்லா வருட்டிப் போட்டான். அவனைப் பிடிச்ச றிமாண்ட் பண்ணாமல்... "இந்தா பிடிச்ச வாறன்" எண்டு சியாமனிட்ட வீறாப்புச் சொன்னியள்... இங்க அவனைக் கண்டதும் பயந்திட்டியள்..." என்று கொதித்தான் வீரசிங்கம்.

விதானையார் அவனைக் கோபத்துடன் பார்த்தார்.

"பைத்தியக்காரன் போலக் கதைக்காதை வீரசிங்கம். அவன் விசயம் தெரிஞ்சவன்... அவனைப் பிடிச்சக் கோட்டில விட்டால் நாங்கள் எல்லாரும் அதே குற்றத்திற்காகக் கோட்டில நிக்க வேண்டிவரும். இப்பத்தை நீதவான் பொல்லாதவர்... ஆரா இருந்தாலும் சரி சட்டமும் நீதியும் தான் அந்தாளுக்குத் தெரியும்..."

"அப்ப இவனை இப்படியே விட்டிறுறதா?..."

"விடக் கூடாது... வா... அதுக்கொரு வழி பாப்பம்..."

பொருமியபடி இருவரும் நடந்து சென்றனர்.

சந்தனம் கணபதியின் வீட்டுப் படலையைத் திறந்துகொண்டு

புலவை நோக்கிச் சென்றான். முற்றத்து வாங்கில் அமர்ந்திருந்த கணபதி, “எத்தனை ஏக்கர் அழிச்சிட்டாய் தம்பி...” என்று கேட்டான்.

“ஒரு ஏக்கர் இருக்கும். இன்னும் ஒரு பாகம் வெட்டினால் அங்கால சுலபமா வெட்டிவிடலாம். அங்கால பெரிய மரங்களில்லை. ஐதான காடு இரண்டேக்கர் இம்முறை அழிச்ச நெல்லுக்கொத்தலாம் என்று நினைக்கிறன்...”

“சின்னத்துரை கூட வரவில்லையா சந்தனம்?...”

“இண்டைக்கு வரவில்லை...”

“கெதியில் வெட்டிக் கொளுத்திவிட வேணும்... இல்லாட்டி இன்னொரு இருவது நாளில் மழை தொடங்கிவிடும்... உனக்கு உதவியா வந்து காடு வெட்ட எனக்கும் விருப்பம் தான் தம்பி... எங்க முடியுது... இம்முறை புலவில் உளுந்து போடவேணும்... அதுக்குத்தான் மந்து கொத்தி வாறன்... எதுக்கும் ரெண்டு மூன்று பேரைப் போட்டு காட்டைக் கெதியா அழி... இப்ப கூலியாட்கள் பிடிக்கிறதும் கஷ்டம். எல்லோரும் தங்கட தங்கட காணியளில் மந்து கொத்திறதில் நிப்பாங்கள்...”

சந்தனம் முற்றத்தில் நின்றவாறு திண்ணையைத் தற்செயலாகப் பார்த்தான். புவனேஸ்வரி அவனைப் பார்த்து புன்னகைப்பது தெரிந்தது.

வெகு நேரம் கணபதியும் சந்தனமும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். சியாமனின் பொறாமை, விதானையாரின் கயமைத்தனம் என்பன பேச்சில் வெகுவாக அடிபட்டன. இறுதியாகச் சந்தனம் விடைபெறும் போது கணபதி கூறினான்: “நீ கெதியில் காட்டை எரிச்சிட்டு அதில் ஒரு கொட்டிலைப் போட்டு குடியேறிவிடு. குடிசை போட்டுக் குடியிருந்திட்டா அடாத்தா வெட்டின காணியில் உரிமை வந்திடும். கெதியில் ஒரு கலியாணத்தையும் முடிச்சியெண்டால் காணி உனக்குச் சுலபமாக் கிடைச்சிடும். பேமிற்றும் எடுத்திடலாம்.”

சந்தனம் வெட்கத்தோடு சிரித்தான். புவனம் அவனைப் பார்த்துச் சிரிப்பதுபோலப்பட்டது.

கலியாணத்தைப் பற்றி அவன் ஒருபோதும் எண்ணியவனல்லன். அவனுக்கு இலட்சியம் தான் முக்கியம். முதல் காணி வேண்டும். பின்னர் பணம் வேண்டும். இரண்டுடன் தான் அவன் ஊருக்குப் போவான்.

அன்றிரவு தூக்கமின்றி வெகுநேரம் குடிவலுக்கு முன்னால் சந்தனம் அலைந்தான்.

‘ஐயா இப்ப என்ன செய்வார். அம்மா இப்ப என்ன செய்வார்? தங்கச்சிமார் என்ன செய்வினம்? கையாலாகாத அண்ணன் ஒருத்தன் எல்லாரையும் தவிக்க விட்டிட்டு ஓடிட்டான். நாங்க இங்க கஷ்டப்படுகிறது... இல்லை... இல்லை... நான் இங்க சந்தோசமாகவா இருக்கிறன்? உங்களுக்காக நான் கஷ்டப்படுகிறன்... பிறந்த ஊரில் செல்லனின் பிள்ளையள் உடையாருக்குச் சமதையாக வாழ வேணும்...’

நிலவின் ஒளியில் கிழக்கு வான் மூலையில் கருமை படர்ந்தது. அக்கருமை வரவரப் பெரிதாகிப் படர்ந்தது. சந்தனம் துடித்துப் போனான். மழை பொழியப் போகின்றதோ? காய்ந்து கிடக்கின்ற அவன் வெட்டிய காட்டுமரங்கள் மழை பொழியில் ஈரத்தை உறிஞ்சிக் கொள்ளும். அவனது கனவுகள்... இலட்சியங்கள் எல்லாம்...

இருந்தாற்போல பெருங்காற்று வீசியது. கூடிய கருமேகங்கள் இருந்தவிடம் தெரியாமல் கலைந்தன. சந்தனத்தின் இதயத்தில் நிம்மதி பிறந்தபோதிலும் அது தந்த எச்சரிக்கையைப் புரிந்து கொண்டான். காட்டை விரைவில் அழித்து எரிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அழித்த காட்டையாவது எரித்துக் கட்டை பிடுங்க வேண்டும். எப்போதுவிடையும் என்று நினைத்தபடி குடிவலிற்குள் புகுந்து பாயைப் படுப்பதற்காகத் தட்டி விரித்தான்.

புலவின் எல்லையில் நின்று மான் ஒன்று கூவும் சத்தம் கேட்டது. விரிக்க எடுத்த பாயை விரியாமல் ஒருகணம் அப்படியே வைத்திருந்தான். இவ்வளவு அருகில் மான் வருகிறதா? தண்ணீர் கிடையாமல் எல்லாம் ஊர்ப்புறம் வரத் தொடங்கிவிட்டன போலும்.

பாயில் படுத்துக் கொண்டான். நித்திரை மெதுவாகத் தழுவத் தொடங்கிய வேளையில், மீண்டும் மான் பரிதாபமாகவும் கூவும் ஒலி எழுந்தது. பாயில் எழுந்து அமர்ந்தபடி தட்டி நீக்கலூடாக எல்லைப்பக்கம் பார்வையைச் செலுத்தினான்.

உடலெங்கும் குளிர் பாய்ந்தது போல ஒரு உணர்வு. யாரோ ஒரு பெண்... இல்லை... அது மகேஸ்வரி அல்லது புவனேஸ்வரி... புலவின் வேலிப்பக்கம் விரைந்து செல்வது தெரிந்தது.

‘ஏன் இந்த இரவில் செல்கின்றாள்? ஏன்...? கன்னிப்பெண்... தனிமை... ஒருவேளை காதலனைச் சந்திக்கவோ?’

சந்தனத்திற்கு அதற்குப்பின் தூக்கம் வர மறுத்தது. கணபதி அண்ணை பாவம். முதல் பெண்ணில் ஏற்பட்ட களங்கமும் துயரும் இன்னமும் தன் வடுவை நீக்கிக் கொள்ளவில்லை. அதற்குள் இன்னொரு துயரத்துக்கு வழி பிறந்து கொண்டிருக்கிறதோ?

சற்று நேரத்திற்குப் பிறகு மகேஸ்வரி புலவில் தென்பட்டாள். அவள் தன் குடிசையைக் கடக்கும்போது சந்தனம் “ஆர்து?...” என்றபடி வெளியே வந்தாள்.

மகேஸ்வரி இதனை எதிர்பார்க்கவில்லை. பயந்து திடுக்கிட்டு நின்றாள். அவள் உடல் பயத்தால் நடுங்கியது. முகத்தில் வியர்வை வழிந்தது.

“தங்கச்சி, நீ எங்க போட்டு வாறாய்?... ஆரவன்...”

அவள் அவனைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள்.

“அண்ணை, இதை ஐயாவுக்குச் சொல்லிவிடாதையங்கோ. அவர் தாங்க மாட்டார்...”

“சொல்லல்ல... அவன் ஆர்?...” என்று மீண்டும் கேட்டான் சந்தனம்.

“அவர் மாயழகு...” என்றாள் மகேஸ்வரி.

“இனி இப்படி வராதை தங்கச்சி... அது உனக்கும் நல்லதில்லை... என்ற குடும்பத்திற்கும் நல்லதில்லை...” என்றபடி குடிசைக்குள் சந்தனம் நுழைந்து கொண்டான். மகேஸ்வரி பயந்தபடி வீட்டை நோக்கிச் செல்வது நிலவில் தெரிந்தது.

“கெதியில் மகேஸ்வரிக்கும் மாயழகிற்கும் கலியாணம் செய்து வைக்கும்படி கணபதி அண்ணையைத் தூண்ட வேண்டும்” என்று எண்ணமிட்டவாறு சந்தனம் தூங்கிப் போனான்.

20. உன்னைத்தான் செவந்தி

பத்து நாட்கள் மேலும் கழிந்தன. நாற்பது நாட்களுக்கு முன் அடர்காடாகக் கிடந்த பகுதி இன்று தரை மட்டமாகக் கிடந்தது. மழைக்கு முன் சுட்டெரிக்கும் காங்கை வெப்பத்தால் மரங்களும், இலைகளும் கலகலத்துப் போயிருந்தன. இன்றைய வெட்டுடன் தீயிட வேண்டியது தான் பாக்கி. குளக்கட்டில் நின்றபடி தனது நிலத்தைப் பார்த்தான் சந்தனம்.

அவனுடைய காணி. நினைவே இனிமையாக இருந்தது. முறுக்கேறிய தனது தோள்களைத் தட்டிக் கொண்டே பெருமிதத்தோடு பார்த்தான் சந்தனம். சற்றுத் தூரத்தில் சின்னத்துரையும் மாயழகும் பெரிய மரங்கள் சிலவற்றைத் தறித்துக் கொண்டு நின்றிருந்தார்கள். குளக்கட்டின் தென் புறத்தில் செவந்தி அடுப்பை மூட்டித் தேனீர் வைத்துக்கொண்டு இருப்பதும் தெரிந்தது. வேறிரு பெண்கள் காடெரிப்பதற்குப் பதமாகக் கிளைகளைப் பரப்பி அடுக்கிக் கொண்டு நின்றிருந்தனர்.

கடந்த நான்கு நாட்களாக அவர்கள் யாவரும் சந்தனத்திற்காக வேலை செய்து வருகின்றனர். சின்னத்துரையும் மாயழகும் அவனிடம் கூலி வாங்காமலே காடு வெட்டிக் கொடுத்தனர்.

தாமரைக்கண்டுக்கிழவன் தான் தன் மகனை காடு வெட்ட அனுப்பியிருந்தான்.

மாயழகுடன் நேற்று அவன் மனம்விட்டுப் பேச சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அவன் மகேஸ்வரியிடம் கொண்டிருக்கும் காதலின் ஆழத்தைச் சந்தனம் புரிந்து கொண்டான்.

“மகேஸைத் தான் கட்டினா கட்டுவன்... நாங்க இந்தியாக்காரர் எண்டு சிலவேளை இவை மறுக்கலாம்... ஆனா என்னால அவளை இழக்க முடியாது... சந்தனம்...”

மாயழகு பெயருக்கேற்ற அழகும் ஒழுக்கமுமானவன்தான்.

“நான் அவளை ஒருபோதும் ஏமாற்றமாட்டன்...”

மாயழகின் வார்த்தைகளை அவன் பூரணமாக நம்பினான். மகேஸ்வரி அவளை நம்பியதில் மனதைப் பறிகொடுத்ததில் வியப்பில்லை எனச் சந்தனம் எண்ணிக் கொண்டான்.

பெரியதொரு பாலை மரம் சரிந்து விழுந்தது. சந்தனம் கோடரியைத் தூக்கிக் கொண்டு தன் தறியல் இடத்திற்குச் சென்றான். சின்னத்துரை அவளை நாடி வந்து ஒரு மரத்தில் அமர்ந்து கொண்டான்.

“என்ன சின்னத்துரை?...”

“கந்தசாமியார் முடிவாகக் கூறிவிட்டாராம்... இன்னும் நாலு மாதத்திற்குள்ள ஈட்டை மீண்டுவிடவேணுமாம்... வட்டியோட ஐயாயிரமாவது வரும்... ஐயாவும் ஓமென்டிட்டார்...”

“ஏன் ஓமென்டவர்? எப்படி மீளுவர்?...” என்று கேட்டான் சந்தனம்.

“இந்த முறை மழை பெய்யும்... பெரும்போகம் சரியாச் செய்தால் மீளலாம் என்று நம்பி இருக்கிறார்... எங்க மழை பெய்யப் போகுது... இருக்கிற தண்ணியும் வத்திட்டுது...” என்றான் சின்னத்துரை அவநம்பிக்கையுடன்.

கவலைப்படாதை சின்னத்துரை...” என்றான் சந்தனம்: “கொலனிச் காணி... பேமிற் காணி... எப்படி கந்தசாமியார் ஈடு கொடுத்தவர்? பேமிற் காணியை எப்படி ஈடு வைக்கலாம்...”

“அதெனக்குத் தெரியாது... எதாவது துண்டில் ஐயாவின்ர கையெழுத்தை வாங்கியிருப்பினம் விலைக்கு வித்து விட்டதாக... பின் ஆரையும் பிடித்துக் காணியைத் தங்களின்ர பேருக்கு மாற்றிக் கொள்வினம். கடலாஞ்சியில் எல்லாரும் தான் இப்படி ஈடு வைக்கினம்...”

சின்னத்துரை எழுந்திருந்தான்.

“செவந்தி தேத்தண்ணி குடிக்க வரட்டாம்...” என்றபடி சின்னத்துரை குளக்கட்டுப்பக்கமாகச் சென்றான். மாயமுகம் அப்பக்கமாக வருவது தெரிந்தது.

“நீங்க போங்க வாறன்...” என்றான் சந்தனம். நேற்று நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சி அவனுக்கு நினைவில் வருகிறது.

தறித்துச் சாய்த்த மரங்களின் மேலால் ஏறி குளப்பக்கமாக வந்தபோது சந்தனம் காலிடறிக் கீழே முட்பற்றை மீது விழுந்து விட்டான். நல்ல காயம் என்றில்லை. ஆனால் மார்பு, முகம் எங்கும் முட்கள் கீறி இரத்தம் ஒழுகியது. முதலில் கண்டவள் செவந்தி தான். மார்பெல்லாம் இரத்தம் வழிய அவன் வருகின்ற கோலத்தைக் கண்டு, “ஐயோ” எனத் தன்னை அறியாமல் வீரிட்டாள் செவந்தி. அவனை நோக்கி ஓடியும் வந்தாள்.

மற்றவர்கள் சற்றுத்தாரத்தில் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்ததால் இதனைக் காணவில்லை.

“என்னங்க... என்னங்க...” என்று அவள் பதறினாள். தனக்காக அவள் பதறித் துடிப்பதைக் கண்ட அவன் புன்னகைத்தான். இதயத்தின் ஒரு மூலையில் இனந்தெரியாத மெல்லிய இன்ப உணர்வும் சுரந்தது.

“ஓண்டுமில்லை செவந்தி... தவறி முள்ளுப் பத்தையில் விழுந்திட்டன்...”

“சரியா ரெத்தம் வருகுதே? கட்டை ஏதாவது குத்திச்சா?...” என்றவள் ஓடிப்போய் வாளியுடன் தண்ணீரை எடுத்து வந்தாள்: “இதால கழுவுங்க சரியா ரெத்தம் வருகுது...”

“நீயே கழுவிவிடேன்...” என்றான் அவன். அவன் ஏன் அப்படிக் கூறினான்? அந்நியப் பெண்ணொருத்தியைத் துணிந்து அவன் அப்படிக்கேட்டான். ஏன்? அவனுக்கே தான் கேட்ட கேள்வியின் நேர்மையின்மை வெகு நேரம் விளங்கவில்லை. இரவிரவாக அவன் தான் ஏன் அப்படி ஒரு கேள்வியை, வேண்டுகோளைச் செவந்தியிடம் கேட்டான் என்பதற்கு சரியான விளக்கம் காண முயன்றான். அவனுக்கும் இரண்டாம் தர மனிதனுக்கும் என்ன வித்தியாசம்?

கணவனை இழந்தவன் என்றதால் செவந்தி என்ன கிழவியா?

கூடிக் குறைந்தால் அவளுக்குப் பத்தொன்பது அல்லது இருபது வயது இருக்கலாம்.

செவந்தி இரண்டடி பின்னால் நகர்ந்து அவனை வியப்புடன் பார்த்தாள். அந்த அகன்ற விழிகளில் நிறைந்திருந்த உணர்ச்சிக் கலவையை என்னவென்று அவனால் மட்டிட முடியவில்லை.

“செவந்தி...” என்றான் சந்தனம் துயருடன். “என்னை மன்னிச்சுக் கொள்...”

அவள் அவன் அருகில் அமர்ந்து இரத்தத்தை நீரால் ஒற்றிக் கழுவிவிட்டாள். மார்பில் தைத்திருந்த முட்களைப் பிடுங்கி விட்டாள். அவனை நிமிர்ந்து பார்க்க அவளால் முடியவில்லை. கட்டான அவளின் உடல் அழகு அவனை ஏங்க அடித்தது.

அவள் எழுந்து நின்றாள்.

“இன்னொருக்காப் போய் முள்ளுக்கை விழுட்டா செவந்தி?...” என்று கேட்டுவிட்டு அவன் சிரித்தான். அவள் சிரித்தபடி தலை குனிந்தாள். தூரத்தில் சிலர் வருவது தெரிந்தது.

அவன் இரத்தம் கசிந்த தன் உடம்பைப் பார்த்துக் கொண்டான்.

சின்னத் துரையும் மாயமுகம் தேநீர் அருந்திவிட்டு வேலையிடத்திற்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். சந்தனம் செவந்தியிருக்குமிடத்திற்குச் சென்றான்.

இவனுக்குப் பின் முதுகு காட்டி அவன் அமர்ந்திருந்தான். வலது முழங்காலில் நாடியைப் பதித்தவாறு கல் அடுப்பின் முன் ஏதோ சிந்தனை வயப்பட்டவளாக அவன் இருந்தான். சில கணங்கள் அவன் அவளைக் கண் கொட்டாது பார்த்தான். அவள் காட்டுப் பூப்போலக் கவர்ச்சியாக இருந்தாள். பாலைப் பழத்தின் பளபளப்பு அவன் உடலில் தெரிந்தது.

“செவந்தி...” என்றான். சந்தனத்தின் குரல் கேட்டு அவன் திடுக்கிட்டு எழுந்து நின்றான்.

“என்ன?... தேத்தண்ணியா?... இந்தாங்க... நல்லா ஆறிப்போச்சுது...”

அவன் தேநீர்க் கிளாசை வாங்கிக் கொண்டு ஒரு கட்டை மீது அமர்ந்தபடி அவளைப் பார்த்தான். அவனுடைய பார்வையைத் தாங்கமுடியாமல் அவள் எங்கோ பார்த்தாள்.

“செவந்தி... இன்னும் ஐஞ்சு நாளில காடெரிக்கப்போறன்...”
என்றான் அவன்.

அவள் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவள் குரல் தளுதளுத்தது.

“நீங்கள் ஏன் எல்லாரையும் பகைச்சுக் கொள்ளுறீங்க...” என்று கேட்டாள்.

“நானா...? ஒருத்தரையும் நான் பகைக்கவில்லையே செவந்தி...”

“நேற்றைக்குப் பின்னேரம் அப்போதிக்கரி டொக்டரை மூன்று ரூபா லஞ்சம் வாங்கினதென்று பிடிச்சிட்டாங்களாம். அவர் இப்ப றிமாண்டிலையாம். நீங்க தான் பெட்டிசம் போட்டுப் பிடிப்பிச்சுக் கொடுத்திருக்கிறியள் என்று எல்லாரும் கதைக்கினம். ஏன் உங்களுக்கு இந்த வேலை?...”

சந்தனம் அவளைப் பார்த்தான்.

“நான் பெட்டிசம் போடல்ல செவந்தி...”

“நீங்க சொல்லி ஆராவது போட்டிருப்பினம்... உதெல்லாம் இங்க உங்களைத் தவிரவேறு ஆருக்குத் தெரியும்... உங்கட நேர்மையை என்னால புரிஞ்சு கொள்ள முடியது. ஆனா பணம் படைச்சவங்களோடை... அதிகாரம் உடையவங்களோடை மோதக்கூடாது... பானை தான் உடையும். கல் உடையாது...” என்றாள் செவந்தி.

கிளாசை அவளிடம் கொடுக்கும்போது அவன் கேட்டான்: “செவந்தி, உனக்கு என்னில கோபமில்லையே?”

“ஏன் அப்படிக் கேக்கிறியள்?”

“நேற்று நான் பிழையா நடந்திட்டன்...”

அவள் நளிணமாகச் சிரித்தாள்.

“காடெரித்த பிறகு கொட்டில் போடப் போறன்... நீயும் என்னுடன் வந்துவிடுகிறாயா?”

அவள் முகம் வீரைப் பழுத்தின் செந்நிறமாக மாறியது.

“என்னையா?...” என விக்கித்து நின்றாள்.

“உன்னைத்தான் செவந்தி...”

அவள் விழிகள் கண்ணீர் சொரிந்தன.

“எனக்கு அப்படியொரு அதிர்ஷ்டமிருக்காது... நான் தாலி அறுத்தவள்...”

“செவந்தி...”

“என்னை மறந்திடுங்க... நான் உங்களுக்கு ஏத்தவளில்லை... நீங்க மலையில் நிக்கிறீங்க. நான் பள்ளத்தில்...”

அவன் முகம் மழைமேகமாகக் கறுத்தது. வெகு நேரம் எதுவும் பேசாமல் நின்றிருந்தான். ஊரின் பசுமை நினைவும் கூடவே சாதித்திமிரிலும் பணத்திமிரிலும் தங்களை ஒதுக்கும் கயமைத்தன மனிதரின் எண்ணமும் எழுந்தன. ‘நான் என்னத்துக்காக இங்கு வந்தேன்? காதலித்துக் கலியாணம் செய்து கொள்வதற்கா? எந்த இலட்சியத்துக்காக வந்தேனோ அதை நிறைவேறாமல் ஊருக்குத் திரும்புவதா?’

அவன் தலையைக் குனிந்து கொண்டு நடந்தான். அவன் கரத்தில் கிடந்த கோடரி கனமாய்க் கனத்தது. செவந்தி மௌனமாக அழுதாள்.

அவன் அவளை வற்புறுத்தியிருக்கலாம். வற்புறுத்தியிருந்தால் அவள் சம்மதப்பட்டிருப்பாள். அவனால் வற்புறுத்த முடியவில்லை. அவனின் இலட்சியத்திற்கு செவந்தி தடையாக அமையலாம் என்ற பயமா?

“என்ன கரும் யோசனை?...” என்று சின்னத்துரை கேட்டாள்.

“ஒன்றுமில்லை சின்னத்துரை... எங்களுக்கு எங்கட ஊரில் இருக்கிற கௌரவத்தை எண்ணிக் கொண்டன். பணம் நிலம் இந்த ரெண்டும் இல்லாத காரணத்தால் நாங்க எவ்வளவு தாழ்ந்து போனோம்? கல்வியாலும் உழைப்பாலும் முன்னேறிய ஒரு வர்க்கம் எங்களை ஏளனப்படுத்தி வருகுது... அவர்களைப் பார்த்து நான் பொறாமைப்படவில்லை... அவர்களைப் பார்த்து நான் அந்த நிலைக்கு உயர ஆசைப்படுகிறன். அந்தப் பணமும் நிலமும் எங்களுக்கு வேணும்... எங்களை வஞ்சித்த அந்தப் பணத்தையும் நிலத்தையும் நான் தேடி அடைந்தே தீருவன்...” சந்தனத்தின் விழிகளில் நிறைந்த அசாத்திய ஆர்வத்தை அவன் கண்டான்.

மாலை கவியத் தொடங்கியது. எல்லாரும் வேலை முடித்துக் கொண்டு விடைபெற்றனர்.

செவந்தியின் முகத்தில் கவலை அப்பியிருந்தது.

“கவனமாக இருங்க... ஊரெல்லாம் பகை...” என்றாள் செவந்தி.

அவன் மௌனமாகத் தலையை ஆட்டினான். மாயழகு அவர்கள் இருவருடன் வீடு வரை கூடவே வந்தான். வீட்டு வாசலில் விட்டுவிட்டுப் போகும்போது, “சந்தனம், ராவில் நீ கடைத்தெருப்பக்கம் போகாதை... டாக்குத்தர் பிடிபட்டதாலே உன்னில பெரியாக்களுக்குக் கோபம்... திட்டிக்குளத்தில் விடிவு ஆரம்பமாகிவிட்டுது... ராவில் தனியப் போகாதை...”

சின்னத்துரையும் அதைத் தான் சொன்னான். சந்தனத்திற்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது.

அவன் கால் முகம் கழுவிவிட்டுத் தன் குழலுக்குச் சென்றான். குடில் பக்கமிருந்து புவனேஸ்வரி வருவது தெரிந்தது. இவனைக் கண்டதும் அவள் புன்னகைத்து விட்டு விலகிச் சென்றாள்.

சந்தனம் குடிசைக்குள் நுழைந்தான். நுழைந்தவன் சில கணங்கள் திகைத்துப்போய் நின்று விட்டான். அவனின் புழுதி பறந்த குடிசை நிலம் புதுச் சாணத்தால் நன்கு மெழுகப்பட்டிருந்தது. சுற்றியிருந்த செத்தைகள் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருந்தன. அவன் சமையல் பாத்திரங்கள் ஒழுங்காகக் கழுவிவைக்கப்பட்டிருந்தன. அவன் தண்ணீர் எடுக்கப் பயன்படும் வாளி சுத்தமாக விளக்கப்பட்டு நல்ல தண்ணீர் நிறைந்து ஒரு மூலையில் ஒரு காட்போட் மட்டையால் மூடப்பட்டிருந்தது.

இவை யார் செய்த வேலை? அவனில் எவருக்கு இவ்வளவு கரிசனம்?

இரவு அவனைத் தூங்கவிடாது பல சிந்தனைகள் அலைக்கழித்தன.

21. காட்டுத் தீ

தீ நாக்குகள் வானளாவி எழுந்தன. படபடவென கட்டைகள் எரிகின்ற ஒலி எழுந்து கொண்டிருந்தது. நெருப்பின் செங்கரங்கள் காய்ந்து கலகலத்துக் கிடந்த கட்டைகளைத் துளாவித்துளாவி அணைத்துக்கொண்டன. சந்தனம் குளக்கட்டில் நின்றபடி வெட்டியகாடு சுவாலித்து எரிவதை பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

காற்றும் சாதகமாகவே வீசியது. வேகமாக ஒரேதிசையில் வீசிய கட்டுங்காற்று, காட்டுத் தீ நாக்குகள் நீட்டி எரிவதற்குப் பெருந்துணையாக இருந்தது.

“சந்தனம், நீ வெட்டின காடு பதமாக எரியும்...” என்றான் தாமரைக்கண்டுக் கிழவன்.

நன்றியுடன் தாமரைக்கண்டைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான் சந்தனம்.

“அப்பு, நீங்கள் தான் நான் போடப் போகிற குடிசைக்கு முதல் கால் நடவேணும்”

கிழவன் சிரித்தான்: “என்ன சந்தனம், காடு காட்டுவதற்கும் நான் வெட்டிய காட்டிற்கு முதல் நெருப்பு வைப்பதற்கும் இந்தக் கிழவன்... இனி கொட்டில் போடுவதற்கும் நானா?”

“நல்ல மனமுடையவர்கள்தான் எக்காரியத்தையும் முதலில் தொடக்கி வைக்கவேணும் அப்பு... என்ற புலவின் புதிர்ப் பொங்கல்கூட

நீங்கள் தான் பொங்க வேணும்.”

தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் சந்தனத்தை வெகு ஆழமாகப் பார்த்தான். சந்தனம் தன்மீது கொண்டிருக்கும் அன்பும் மதிப்பும் கிழவனுக்கு நிறைவைத் தந்தன.

“உனக்கொரு குறையும் வராது தம்பி... நீ நல்லா இருப்பாய்... புதிர்ப்பொங்கல் என்றா சொன்னாய்?” ஏதோ நினைவு வந்தவனாகக் கிழவன் குளக்கட்டில் அமர்ந்து கொண்டான். புதுக்காடு பற்றி எரியும் சுவாலை கிழவனின் முகத்தில் படிந்தது. சந்தனம் கிழவனை ஆவலோடு பார்த்தான். கிழவன் ஏதோ சொல்ல விரும்புகிறான் என்பது தெரிந்தது.

“மூன்றாண்டுகளுக்குமுன் என்று நினைக்கிறன்... அப்ப நீ இங்க வரல்ல... சண்முகம் என்றொரு பெடியன். நல்ல உழைப்பாளி. தினசகாயம் வாத்தியின்ர கமத்தில் வேலை செய்து வந்தான். கடைசியில தனக்குச் சொந்தமாக ஒரு காடு வெட்டிக் கொள்ள வேணும் என்ற ஆசை வந்தது. நான்தான் அவனுக்குக் காடு தெரிந்து காட்டினன். புதுக்காடு எரிந்து தணிந்ததும் கட்டை பிடுங்கினான்... மழையும் வளமாகப் பெய்ததால் புதுக்காட்டு மண்ணில் நெல் மட்டம் வெடித்து, கதிர் தள்ளி, சும்மா குலைவாழைபோலச் சரிந்து நின்றது. என்னைத்தான் முதல் அருவிவெட்டிப் புதிர்ப்பொங்கல் செய்து தரும்படி சண்முகம் அழைத்திருந்தான். நான் போனேன்... தன்னைப் போன்றவர்களுக்கும் நிலம் சொந்தமாகும். தன்னைப் போன்றவர்களுக்கும் தானியங்கள் சொந்தமாகும் என்று சண்முகம் ஒருபோதும் எண்ணியவனில்லை. மகிழ்ச்சியோடு இருந்தான். புதிர்ப்பொங்கல் சரிகிற தறுவாயில்தான் அந்தப்பக்கமாக தினசகாயம் வாத்தி வந்தான்... அவனுடைய கண்களில் அப்படியே பொறாமை. சண்முகத்தின் புலவின் செழிப்பும் பயிர்களின் நிறைவும் அவ்வர கண்களைக் குத்தியிருக்கவேணும். ‘என்னடா சண்முகம், புதிர்ப்பொங்கலோ? சோக்கான காணி வெட்டிட்டாய்? நாங்களும் தேடித்தேடி வெட்டிறம். இப்படி வாய்க்குதில்ல. நல்ல விளைச்சல் என்ன? ஆனா இது கவுண்மேந்து றிசேவேசன் காணி கண்டியோ? அரசாங்கத் தேவைக்காக ஒதுக்கப்பட்ட காணி. எக்கனம் இருக்க விடான்கள்’ என்று கூறிவிட்டுப் போனான். கண்பட்டிட்டுது. அவன் சொன்னது போல நடந்திட்டுது” என்று தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் நிறுத்தினான்.

“சண்முகத்தைக் குடியெழுப்பிட்டான்களா?”

“ஒருநாள் காணி ஓவசியர் வந்தார். உடனடியாக எழும்பிடவேணும். இல்லாட்டில் குடியெழுப்ப ஆமியும், பொலிசும் வரும் என்று பயமுறுத்திட்டுப் போனார். ஒரு நாள் பொலிசும் வந்து கெதியில எழும்பிவிட்டா என்று ஒரு சிறு தட்டு சண்முகத்துக்குப் போட்டிட்டுப் போச்சது... சண்முகம் பயந்தவன். எதிர்த்து உன்போல நியாயம் பேசத் தெரியாதவன். குடிசையைப் பிடுங்கிக்கொண்டு ஓரிரவு இந்தக் கிராமத்தைவிட்டே ஓடிவிட்டான்”

“பாவம்”

“அதுக்குப்பிறகு நடந்ததைக்கேள். இவன்கள் எவ்வளவு கெட்டவன்கள் என்று தெரியும். ஒருநாள் ராராவாப் பெரிய தென்னங்கன்றுகளை திசைசகாயம் வாத்தியின் வளவில இருந்து கிளப்பி வந்து சண்முகம் வெட்டின புலவில நட்டான்கள். அடுத்தநாள் டி.ஆர்.ஓ. வைக் கொண்டுவந்து காணியைக் காட்டினான்கள்... இப்பத்தை டி.ஆர்.ஓ இல்லை முந்தினவர்... ‘தாங்கள் எப்பவோ வெகு காலத்திற்கு முன்னர் வெட்டின காணி பழைய புலவு’ என்று சொன்னாங்கள். தென்னை மரங்களின் வயதைக் கணித்து டி.ஆர்.ஓ.வும் சரியாக இருக்குமென்று பேமிற் கொடுத்தார். இப்ப அந்தக் காணியிலதான் வாத்தி தன்ர தமயனைக் குடியிருத்தியிருக்குது...” என்று கூறிவிட்டு எரிகின்ற காட்டுத் தீயை தாமரைக்கண்டுக்கிழவன் பார்த்தான்.

“இப்படியம் அநியாயம் செய்யிறான்களே?” என்று குமுறினான் சந்தனம்.

“கேக்க ஆள் இல்லை... ஏன் வீண் சோலி என்று எங்கட ஊராக்கள் இருக்கினம். பிறகு என்ன அவங்களினர் ஆட்சிதானே?... இப்ப பிரச்சினை என்னென்றால், மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் ஊரைவிட்டுத் தான் வெட்டின புலவைவிட்டு ஓடிப்போன சண்முகம் கடலாஞ்சிக்குத் திரும்பி வந்திட்டான். அவன் விசயம் தெரிந்து ‘இந்தா வாத்தியை முடிக்கிறன்’ என்று நேற்று கடைத்தெருவில கத்தினானாம். வாத்தி சியாமனிட்டை ஓடியிருக்குது. சியாமன் சண்முகத்தைக் கூப்பிட்டு பேரம் பேசியிருக்கிறார். ‘நீ புலவுவெட்டின கூலியையும் தாறம்... உனக்கு இன்னொரு இடத்தில ரெண்டேக்கர் காணி எடுத்துத் தாறன் என்று’ -ஓமெண்டு ஒத்துக்கொண்டு வந்த சண்முகம் பின்னர் மறுத்திட்டானாம். உன்னோட சேர்ந்த இளம் பொடியள் சண்முகத்தைக்

கண்டு ஒத்துக் கொள்ள வேண்டாம். இதை விடக்கூடாது நாங்கள் நேரே ஜீ.ஏட்ட போவம். அவரும் சரியான நடவடிக்கை எடுக்காட்டி மினிஸ்டர்ரிட்ட போவம்... இவன்களுக்குச் சரியான பாடம் இனிக் கற்பிக்காமல் விடக்கூடாது என்று இருக்கிறான்கள்... கடலாஞ்சியில இப்ப எல்லாப் பக்கத்தாலும் கரைச்சல் தொடங்கிட்டுது. உன்னாலதான் இவ்வளவும் என்று கதை.”

“என்னாலா?” என்று சிரித்தான் சந்தனம்.

“நீ இப்ப நல்ல பிள்ளைக்கு நடிக்கிறாய்... அங்க பார் சந்தனம். நான்தான் இண்டைக்கு உனர் வெட்டின காட்டிற்கு சிறு நெருப்புப்பொறி வைச்சன். இப்ப பார் அது எப்படிக் கொழுந்துவிட்டு எரியுதென்று. அதுக்கு நான்தான் காரணம். நீயும் அதைத்தான் செய்தாய்.”

தாமரைக்கண்டுக்கிழவனை மரியாதையுடன் சந்தனம் பார்த்தான்.

“இவ்வளவு தெரிஞ்ச நீங்க அப்பு, ஏன் ஏப்போதாவது நீதியைத் தட்டிக்கேக்கவில்லை?”

“சரியாத்தான் கேட்டாய். நாங்க அனுபவத்தால தான் எல்லாத்தையும் கண்டம். இவங்களினர் திருகுதாளங்கள் எங்களுக்குப் புரிந்திருக்கிற இந்த நேரத்தில நாங்க கிழடாயிட்டம். ஆனா இப்பத்த இளம் சந்ததி அனுபவத்தால புரிஞ்சு கொள்ளவில்லை... அறிவால புரிஞ்சிருக்குது. நீ சரியாத் தூண்டிவிட்டிருக்கிறாய்... கவனம் தம்பி... ஜாக்கிரதையாக இரு. அவங்களினர் கோபமெல்லாம் உன்னிலைதான் திரும்பும்” என்று விடை பெற்றான் தாமரைக்கண்டுக்கிழவன்.

சிறு பொறி பெரு நெருப்பாக எரிவதைச் சந்தனம் கண்டான். வெட்டிய காட்டிற்கு நெருப்பிடுவது மிக மகிழ்ச்சியான நிகழ்ச்சிதான். காலையிலிருந்து மாலைவரை காடு கொளுத்துவதில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டான் சந்தனம். தாமரைக்கண்டுக்கிழவன் சொன்னவை யாவும் இதயத்தில் உழுன்றன.

இருந்தாற்போல செவந்தியின் நினைவும் எழுந்தது. அவனுக்கே வியப்பாக இருக்கிறது. அவனுடைய மனதில் பெண் என்ற நினைவிற்கே இதுவரை காலமும் இடமிருந்ததில்லை. இலட்சியம் ஒன்றுதான் இதயமெல்லாம் நிறைந்திருந்தது. ஆனால் கடந்த சில நாட்களாக அவனுடைய இதயத்தில் பசும் நினைவாக செவந்தி இடம்பிடித்துக் கொண்டாள். பணம், நிலம் என்பனவற்றோடு நல்லமனைவி என்பதும் வாழ்க்கைக்கு முக்கியமானது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டான்.

3 அவனுடைய இலட்சியங்கள் நிறைவேறி அவனுக்கென்று ஒரு வாழ்வு அமையுமாயின் அந்த வாழ்வில் பங்கு கொள்பவள் செவந்தியாக ஏன் இருக்கக்கூடாது?

மாலை கவிந்து வந்தது. சந்தனம் தன் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டான். காட்டுப் பாதையைக் கடந்து வீதியில் ஏறியபோது மில்காரக் கோணான் சைக்கிளில் வந்து அவனருகில் இறங்கினான்.

“உன்னட்டத்தான் சந்தனம்”

சந்தனம் தரித்து நின்றான். மில்காரக் கோணான் அவனுடன் நடப்புப் பாராட்டுபவன்.

“என்னட்டயா... சொல்லு என்ன கோணான்?”

“உன்னோட ஆறுதலாகப் பேச வேணும். வா உன்ர குடிசைக்கே போவம்”

குடிசையில் அமர்ந்த கோணான் சொன்னான்: “சந்தனம்! நான் உன்னில எவ்வளவு அன்பு வைச்சிருக்கிறன் என்று உனக்குத் தெரியும். உனக்கு ஒண்டெண்டால் அதை என்னால தாங்க முடியாது. நீ ஏன் உன்ர சோலியைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருக்கக் கூடாது? ஊர் விசயங்களையெல்லாம் ஏன் தலையில் தூக்கிப் போடுகிறாய்?”

சந்தனம் கோணானைப் பேசவிட்டுவிட்டு மௌனமாக அமர்ந்திருந்தான்.

“இண்டைக்கு ஏ.பி.சி. யில் அதுதான் விவசாய சேவை நிலையத்தில மிளகாய்க்கடன் கொடுத்தவை. சியாமன்தான் கடன் விண்ணப்பங்களைப் பார்த்து பாஸ் பண்ணிவிட்டவர். கனசனம். ஆனா, எல்லாருக்கும் கடன் கொடுக்க முடியவில்லை. உன்ர சிநேகிதன்கள். சந்திரன், மாரிமுத்து எல்லாரும் அங்க குழுமி நிண்டான்கள். ஒவ்வொரு பேரா சியாமன் கூப்பிட்டார். சிலபேரைக் கூப்பிட்டதும் இவங்கள் குறுக்கிட்டான்கள்... “சியாமன், இவர் காடே வெட்டவில்லை காணியில்லாதவருக்கு ஏன் கடன்... சியாமன் அவர் பொன்னப்பா இல்லை வேற ஆள். பொன்னப்பாவுக்கு கடன் பாஸ் பண்ணியிருக்கிற விசயமே தெரியாது... இது ஆள்மாறாட்டம்” இப்படிப்படிப் பலபேரை தட்டிவிட்டான்கள். இருபது வீதம் வாங்கிக்கொண்டு சியாமன் கடன் பாஸ் பண்ணுற விசயமும் அவங்களுக்குத் தெரிந்திருக்குது. காடு வெட்டாத காணிகளுக்கும் கடன் கொடுக்கிற விசயம் அவங்களுக்குத்

தெரிந்திருக்குது. பலபேரின்ர கையெழுத்தை வாங்கிக்கொண்டு சியாமன்ர ஆக்கள் கடன் எடுக்கிற விசயமும் அவங்களுக்குத் தெரிந்திருக்குது. பொடியன்கள் புட்டுப்புட்டு வைச்சதால சியாமனால எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. எல்லாக்கடன் விண்ணப்பங்களையும் சரியா பரிசீலித்துவிட்டுதாறதா சொல்லி எழுப்பிப் போட்டார். இதோ பார் சந்தனம், இதுகள் ஊருலகத்தில் நடக்காததுகனே? எங்கயும் நடக்கத்தான் செய்யும், ஆத்தில் வாற தண்ணியை நாய் நக்கினால் குறைஞ்சே போயிடும்? இல்ல கேக்கிறன். தேன் குடத்தில் கையை விட்டவன் விரலை நக்காமல் துடைப்பானே? கண்டும் காணாமலும் இருக்கிறதுக்கு நீ இப்படிப் பொடியன்களைக் கிளப்பிவிட்டுட்டு...”

சந்தனம் புன்சிரிப்புடன் கேட்டு வந்தான்.

“உவங்களைக் கூப்பிட்டு ஒருக்கா சொல்லி வை சந்தனம். இனிமேல் சியாமன் சரியாச் செய்வார். நீ வெட்டியிருக்கிற காணிக்கும் பேமிற் எடுக்கலாம். பேமிற்றையும் உடனை எடுத்து கடனும் எடுக்கலாம். எல்லாம் சியாமன் செய்து தருவார். நீ ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாதே. இந்த மோட்டுச் சனத்துக்காகப் பெரியாட்களைப் பகைச்சக் கொள்ளக் கூடாது.”

சாம, பேத, தான தண்டங்களைப் பற்றிச் சந்தனம் அறியாதவனல்லன். தானம் இப்போது கோணான் ஊடாக நடக்கிறது. அடுத்தது தண்டம் தான். இனிமேல் அவன் கவனமாக இருக்கத்தான் வேண்டும். அவன் தன் மனச்சாட்சியை விற்கத் தயாராக இல்லை. காட்டுத் தீ நன்கு பரவத் தொடங்கி விட்டது. அவன் பொறி பற்றியதை இனி பற்ற வைத்தவனால் கூட அணைக்க முடியாது.

“என்ன பேசாமல் இருக்கிறாய் சந்தனம்.”

“நான் என்னத்தைச் சொல்ல? நீ தான் எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டியே.”

“அப்ப நான் எல்லாத்தையும் சியாமனிட்டச் சொல்லுறன். அந்தாளுக்கு உன்னில ஒண்டுக்கும் கோபம் இல்லை. நீ செவந்தியில கண் எண்டு தான்... அந்தச் செவந்திப் பொண்ணுக்கும் உன்னில விருப்பம் எண்டுதான்... உனக்குச் சொன்னால் என்ன நம்மட சியாமனுக்கு செவந்தியில வலு ஆசை” என்று கண்களைச் சிமிட்டிச் சிரித்தான்.

சந்தனம் திகைப்புடன் பார்த்தான்.

பகைமையிலேயே கொடியது பெண் காரணமான பகை தான்.

கோணான் தொடர்ந்தான்: “இதோ பார் சந்தனம். சியாமன் உன்னை ஏ.பி.சி. மெம்பராக்குவதற்கு றெக்மண்ட் பண்ண இருக்கிறார் இணக்க சபையிலும் உன்னைப்போட விருப்பம். அந்தாளோட ஒத்து நடந்தி எண்டால் பிரச்சனையும் இல்லை. கரைச்சலும் இல்லை”.

சந்தனம் மிக ஏளனமாக கோணானைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“சியாமனிட்ட சொல்லு, என்னட்ட உன்னை அனுப்பின நேரம் செய்யிற காரியங்களை நேர்மையாயும், நியாயமாயும், பொதுநலன்கருதியும் செய்தால் ஒருக்காலும் பிரச்சினை இல்லை எண்டு... சந்தனத்தை விலை கொடுத்து வாங்கேலாது எண்டு சொல்லு”.

சந்தனம் எழுந்து நின்றான். கோணான் வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தான்.

“என்னில கோவியாதை சந்தனம்... எனக்கெல்லாம் தெரியும்... சியாமன் செய்யிறதெல்லாம் பிழை தான். நான் என்ன செய்யிறது? உன்னட்ட என்னைத் தூது விட்டார்-வந்தன்... அவ்வளவுதான். வராட்டில் ஊரில இருக்கேலாது. நான் வாறன்... எண்டாலும் ஒரு சிநேகிதனென்ற உரிமையில் சொல்லுறன் இவன்கள் நச்சுப்பாம்புகள்... உடம்பெல்லாம் இவங்களுக்கு விசம். நீ கவனமாக இரு.”

கோணான் விடைபெற்றுச் சென்றான். சந்தனம் சிரித்துக்கொண்டான்

22. புவனத்தின் கோபம்

இருபத்திரெண்டு நாட்களாகக் கமக்காரர்களை ஏமாற்றிக் காக்க வைத்த வானம் அன்று மாலை சற்று இரங்கி அழுத்தொடங்கியது. வயல் வெளிகளில் வரண்ட மண் குளிரத் தொடங்கியதும், வாணன்குளக் கமக்காரரின் உள்ளமும் குதூகலிக்கத்தொடங்கியது. மழை நீரின் தழுவலால் மணக்கத் தொடங்கிய தரையின் புழுதி மணத்தை உள்ளிழுத்தடி திண்ணைக்கு வெளியே தலையை நீட்டி வானத்தைப் பார்த்தான் கணபதி. வானம் கருகும் என இருண்டு கிடந்தது. கீழை அடிவானைக் கீறியபடி கிளை விட்டு மின்னல் ஒன்று தோன்றி அழிந்தது. வானம் சீறியபடி நீர்க்கொடிகளை நிலத்தில் படரவிட்டது.

“எப்ப வயல் உழப்போறியள்? மிசினுக்கு சிவசம்பிட்ட சொல்லி வைச்சியளே? காலத்தோட சொல்லி வைக்காட்டில் பிறகு பிடிக்கிறது கஷ்டம்...” என்று அடுக்களைக்குள் இருந்து குரல் கொடுத்தால் செல்லாச்சி. மனைவியின் குரல் மழை முழக்கத்திடையே கணபதியின் காதில் விழுந்தது.

“இண்டைக்குத்தான் மழை பெய்யத் தொடங்கியிருக்குது... அதுக்கிடையில மிசினுக்குச் சொல்லி வைக்கச் சொல்கிறாய்... சிவசம்பு உழுது தரமாட்டன் என்டிட்டானே?”

மூக்குப் பேணியொன்றில் தேநீருடன் செல்லாச்சி கணவரிடம் வந்தாள். கிழிந்த முந்தானைச் சேலையால் முகத்தை அழுத்தித்

துடைத்துக்கொண்டு அவள் கூறினாள்.: “சிவசம்புக்கு போனமுறை உழுத காசில கனக்கக் கொடுக்க வேணும். உழுகிறதுக்கு டீசலுக்கு மட்டும் தான் கொடுத்தம். அந்தப்பொடியன் எண்டபடியால் இவ்வளவு காலமும் பொறுத்திருக்குது...”

கணபதி மனைவியை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். நீண்டதொரு பெருமூச்சு கிளம்பியது.

“போன வரியம் என்ற வேளாண்மை ஒரு தண்ணி இல்லாமல் குடலையும் கதிருமாய் அழிஞ்சு போய்ச்சுது. அதுமட்டும் சரிவந்திருந்துது எண்டால்...? சிவசம்புக்கு உழுத காசு கொடுத்திருக்காத நிலை வந்திருக்காது. சங்கத்தில வாங்கின கடனும் கட்டியிருப்பன்... கந்தசாமியரின் ஈட்டில் ஒருபகுதியை அடைச்சிருப்பன்... அடைவில் மாண்கொண்டிருக்கிற பிள்ளையளினர் தோடுகள் மீளாமல் கிடக்குமே...?”

சென்றமுறை பெரும்போக வேளாண்மை குளத்தில் தண்ணீரில்லாமல் போனதால் வாணன் குளக்கமக்காரர் எல்லாருக்கும் பட்டுப் போனது.

“குளத்தில் ஏன் தண்ணி இல்லாமல் போனது?”

“எல்லாம் எங்கட ஆட்களால் வந்த வினை... குளத்தில் முட்டி வழிந்த தண்ணியை அளவுகணக்கில்லாமல் வயல்களுக்கு திறந்துவிட்டு காடு மேடெல்லாம் வீணாய் பாயவிட்டு அவமாக்கினாங்கள்... சலுசைத் திறந்து வயலுக்குப் பாயவிட்டிட்டு பாத்தி நிறையுதா? வயல் நிறையுதா? என்று பாராமல் வீட்டில போய்ப் படுத்திக்கிடந்திட்டு... ராராவாத் தண்ணி பாய்ந்து... பொட்டுக்குள்ளாலும், உழையலுக்குள்ளாலும் காடு மேடெல்லாம் ஓடிச்சுது... கண்ட பலன் கடைசித் தண்ணியில்லாமல் குடலையாய்ச் செத்தது தான். உழுது விதைச்சுபிறகு எந்தக் கமக்காரன் இந்தக் காலத்தில் வயலில திரியிறான்? தண்ணி பாய்ச்சுறான்? சரியா அளவா ஒவ்வொருத்தனம் பொறுப்போட தண்ணி பாய்ச்சியிருந்தால் கடைசித் தண்ணி இல்லாமல் போயிருக்குமா?” என்று கணபதி பொருமினான்.

“பெரும்போகம் அழிஞ்சுது காணாதெண்டு நீங்கள் சிறுபோகத்திற்குக் கழிவாத்தில் வாற தண்ணியில செய்யப் போனியன், அது பண்டிக்குத்தான் போச்சுது...”

வெளியே இடி இடித்தது. சோவென இரைந்தபடி மழை சோனாவாரியாகப் பெய்து தள்ளியது.

“போனமுறை கடன் கட்டாதவைக்கு இம்முறை சங்கத்தில கடனில்லையாம். அப்ப பசளைக்கும், விதை நெல்லுக்கும், மருந்துக்கும் என்ன செய்யிறது...?” என்று கவலையோடு செல்லாச்சி கேட்டாள்.

“நம்மட கந்தசாமியாரிட்ட தான் ஒரு ஐநூறு கேட்க இருக்கிறன்... ஈட்டோடு ஈடா... சரியாச் செய்தால் எப்படியாவது ஈட்டை இம்முறை அடைத்திடலாம்...” என்றான் கணபதி. நம்பிக்கையிலேதான் ஏழைக் கமக்காரனின் வாழ்வு தங்கியிருக்கிறது: “இந்த முறை நம்மட சின்னையா, யோசேப்பு அண்ணா, சந்தாம்பிள்ளை எல்லாரும் கமம் செய்யவில்லையாம். குத்தகைக்கு கொடுத்திட்டினம். சியாமனும், வாத்தியும், கந்தசாமியரும் தான் பெருவாரி குத்தகை எடுத்திருக்கினம்... ஏக்கருக்கு இருநூறு கொடுக்கினமாம்...”

“குத்தகைக்கு கொடுத்திட்டு என்ன செய்யப்போகினமாம்...?”

“கொடுக்காமல் என்ன செய்யிறது? வெள்ளாண்மை செய்ய கையில் ஏதாவது இருந்தால்தானே” என்ற கணபதி சுருட்டொன்றை எடுத்துப் புகைத்துக் கொண்டான்: “மிசின்காரரிட்ட அலையறதுக்கும்... கம விதானைமாரிட்ட தண்ணி கேட்டு இரக்கிறதுக்கும்... ஆணைக்கும் பண்டிக்கும் காவல் இருக்கிறதுக்கும் காணாது... இப்ப எல்லாம் வேளாண்மை ஒரு சூதாட்டம் போலப் போச்சு...”

செல்லாச்சி கணவனுக்கு முன்னால் இருந்த திண்ணையில் அமாந்து கொண்டாள்.

“இப்ப பெய்யிற மழை காணாமே வாணன் குளம் நிரம்ப...?”

“விசரி... விசரி... வாணன்குளத்தினர் நிலம் நனையக் காணாது... அதனால்தான் இந்த தடவை புழுதியில் விதைக்கிறதென்று பயிர்ச்செய்கைக் கூட்டத்தில முடிவு செய்திருக்கிறம்... எண்டாலும் சில பங்காளர் சேத்து விதைப்புச் செய்யிறதெண்டு இருக்கினம்... அதனால் றோட்டிற்குக் கிழக்கில இருக்கிற காரப்பிட்டி வயல்கார் பழுதி விதைக்கிறதெண்டும், றோட்டிற்கு மேற்காக இருக்கிற கமக்காரர், மயில்பிட்டிக் கமக்காரர் சேத்து விதைப்புச் செய்கிறதெண்டும் கூட்டத்தில முடிவு எடுத்திருக்கினம். எங்களுக்கு காரப்பிட்டி வயல்

வெளியில் ஒரு ஏக்கர் இருக்குது... மயில்பிட்டியில் இரண்டு ஏக்கர் இருக்குது... புழுதியில் விதைத்து... சேத்திலும் விதைக்க வேணும்..." என்றபடி காறி வெளியே துப்பினான் கணபதி. வெளியே மழை சற்று ஓய்ந்திருந்தது"

"அது நல்லதுதானே? போனமுறை குளம் முட்டி வழிஞ்சுபிறகுதான் சேத்து விதைப்பு செய்தியள்... கடைசியாத் தண்ணியில்லாமல் அழிஞ்சுது... புழுதி விதைச்சால் மழையில் பயிர் வளர்ந்திடும். தண்ணி காணாட்டில் குளத்தில இருந்து ஒரு தண்ணி ரெண்டு தண்ணி பாய்ச்சலாம்..." என்றாள் செல்லாச்சி. "குளத்தடிப் பிள்ளையார் இந்த வரியம் ஏமாத்த மாட்டார். நல்லா விளைஞ்சால் பொங்கல் போடுவன். புலவில இந்தமுறை உழுந்துதான் கொத்த வேணும்..."

கணபதி சுருட்டை வெளியே வீசி எறிந்துவிட்டு ஈரமுற்றத்தில் இறங்கினான்.

"நான் ஒருக்காப் போய்ச் சிவசம்புவைக் கண்டு உழுகிறதாக்கு மிசினுக்குச் சொல்லிட்டு வாறன். அப்படியே கந்தசாமியிட்ட போய் காசும் கேட்டிட்டு வாறன்..."

"எனக்கென்னவோ நீங்கள் கந்தசாமியாரிட்ட காசு கேக்கிறது பிடிக்கவில்லை... ஈட்டுக் காசிற்கே அந்தாள் நெருக்கித் திரியுது. சந்தனத்தைப் புலவில குடியேத்தினதிற்கே கொதிச்சுத் திரியுது..." என்றாள் செல்லாச்சி.

"வேற வழி?... சியாமனிட்ட அல்லது வாத்தியிட்ட போறதிலும் அந்தாளிட்ட போறது பரவாயில்லை... எல்லாம் விதி. சந்தனம் வெட்டின புலவிலும் கொட்டில் போட்டிட்டான். இண்டைக்கோ நாளைக்கோ போயிடுவான்..."

கணபதி படலையைத் திறந்து கொண்டு வெளியே சென்றான்.

மூன்று மணிநேரம் கழித்து குனிந்த தலையோடு திரும்பி வந்தான். அலைந்த களைப்பும் கவலையும் அவனில் படிந்து இருந்தன. கணவனைக் கண்டதும் ஏதோ நடந்துவிட்டது என்பதை அவள் உணர்ந்து கொண்டாள்.

"சிவசம்பு மிசின் விடமாட்டானாம்... நீங்க கோபிக்கக்கூடாது அம்மான். நான் பாங்கில கடன் பட்டுத்தான் இந்தமுறை றக்ரரைத் திருத்தி இருக்கிறன். ஐயாயிரம் கடன் இருக்குது... போனமுறை

உழுதவையே இந்த முறை காசு தரவில்லை. மிசின் வீட்டில் சும்மா நிண்டாலும் நிக்கட்டும்... கடனுக்கு மட்டும் இந்தத்தடவை உழுமாட்டன்... கோபிக்கக்கூடாது... ஆரெண்டாலும் கையில காசோட வந்தால்தான் மிசினை வயலை இறக்குவன்... எண்டிட்டான். அவன்ற மிசின் சும்மாவா நிக்கப் போகுது? எத்தனை பேர் இப்ப சொல்லி இருப்பினம். சியாமன்ற குத்தகைக் காணி உழவே அவனுக்கு நேரம் பத்தாது. பணக்காரர்கள் பக்கம்தான் எல்லாரும். பிச்சைக்காசுக்கு என்னை நம்ப மாட்டன் எண்டிட்டான். ஏதோ என்ற கஷ்டகாலம் போனமுறை வெள்ளாண்மை வாய்க்கவில்லை... இந்தமுறையும் வாய்க்காமலா போகப்போகது..."

அடிவானில் மின்னல் ஒன்று கிளை பரப்பி அழிந்தது.

"நீங்க அப்ப நடேசிட்ட கேட்டுப் பாத்தியள் இல்ல..."

"அவனிட்டையும் கேட்டன்... பதினைந்து நாளுக்கு அவனுக்கு வேலை இருக்காம். அதற்குப்பிறகு பாப்பம் எண்டான். டீசலை அடிச்சிட்டு உழுதிட்டுப் போக ஆர்தான் ஒத்துக்குவினம்... இருந்த மாடுகளையும் இந்த மினிசினுகளை நம்பி வித்தம்... இப்ப அனுபவிக்கிறம்... நடேசம் இரங்கி கந்தசாமியாரும் காசு தந்தால்தான் இந்தமுறை வேளாண்மை...இல்லாட்டி நடுறோட்டில் நிக்க வேண்டியதுதான்..." அனல் மூச்சுக்கள் கணபதியின் இதயத்திலிருந்து வெளியேறின: "நாங்கள் விசரர்... விசரர்... உழவு மாடுகளை வித்தம். மிச்ச மாடுகளையும் இறைச்சிக்கடைக்காரனுக்குக் கொழும்புக்கு ஏத்தினம்... இப்ப ஒண்டுமில்லை..."

வானம் வெளுத்துவிட்டது.

"எங்க பிள்ளையள் ஒருத்தரையும் காணவில்லை?" என்று கணபதி வினவினான்.

"எல்லாரும் புலவில உழுந்து கொத்தினம்... சந்தனமும் கூட வேலை செய்யுது".

மனைவியை நிமிர்ந்து பார்த்தான் கணபதி.

"சந்தனம் தனர் புதுப்புலவில நெல்லுக் கொத்தவில்லையா?"

"அது நாளைக் காம்... கூலியாட்களிட்ட எல்லாம் சொல்லியிருக்கிறானாம்..."

“நல்ல பொடியன்... உழைப்பாளி... அவன்ர புலவைப் பாத்தன் எப்படி அற்புதமா வெட்டித் துப்பரவாக்கி வைத்திருக்கிறான்...? இவனைப்போல ஒரு கெட்டிக்காரனை காணுகிறது அருமை... நாளைக்கு எங்கட புள்ளையள் எல்லாத்தையும் அவன்ர புலவிற்கு கொத்த அனுப்பிவிடு.”

கணவனை வியப்புடன் பார்த்தான் செல்லாச்சி.

“பொம்பிளைப்பிள்ளையாளுமோ?... நீங்க தான் அவதுகளை வெளியில விடமாட்டியளே? மூத்தவளோட அதுகள் படலையை விட்டு வெளியில போனது கிடையாது...”

கணபதி மௌனமாக இருந்தான். செல்லாச்சி தொடர்ந்தாள்.

“உண்மையிலே அப்பா... சந்தனம் மட்டும் நம்மட சாதிப்பொடியனா இருந்தால் என்ர பொடிச்சியில ஒன்றைக் கட்டிவைத்து வீட்டோட வைச்சிருப்பன்...”

செல்லாச்சியை ஏறிட்டு நோக்கிவிட்டு கணபதி சிரித்தான். மனைவியின் ஆசையை நினைக்க அவனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. தன் கவலைகளை ஒருகணம் மறந்து புன்னகைத்துக் கொண்டான்.

“சாதியும் சனமும் தான்... எல்லாம் நடத்தையில் தான் இருக்குது... வீரசிங்கத்தைப் போல ஒரு எளிய சாதிப்பயல் இல்லை... சந்தனத்தைப்போல ஒரு நல்ல சாதிப்பயல் இல்லை...”

“எண்டாலும் அப்படி ஒண்டெண்டால் எங்கட ஆக்களுக்க நாங்கள் தலை நிமிர்ந்து நடக்கேலாது. நாக்கு வழிப்பினம்...” என்றான் செல்லாச்சி.

“இப்ப உதைப்பற்றி என்ன கதை... நடக்க வேண்டியதைப்பார்...”

கணபதி எழுந்து புலவுப்பக்கமாப் போனான். புலவில் உழுந்து விதைத்துக் கொத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். புலவு கலகலப்பாக விளங்கியது. எல்லாம் இளமட்டங்கள். சிரிப்பிற்கும் களைப்பிற்கும் கேட்கவா வேண்டும்? சின்னத்துரை ஏதோ பகிடி விட்டான். எல்லாரும் கலீரெனச் சிரித்தனர். தன் பெண்பிள்ளைகளுக்கும் இப்படி மகிழ்ச்சியாகச் சிரிக்கத் தெரியும் என்பதை கணபதி அன்று தான் கண்டான். தினசகாயம் வாத்தியார் போல் மாணிக்கம் நடந்து காட்டினான். மீண்டும் சிரிப்பு.

கணபதி அவ்விடம் வந்ததும் சிரிப்பு பட்டென்று அமுங்கியது. சந்தனத்தின் மேற்பார்வையில் புலவு கொத்தப்பட்டிருந்தது. பள்ளத்திற்குக் குரக்கன் கொத்தி, மேட்டிற்கு உழுந்து கொத்தியிருந்த ஒழுங்கைப் பார்த்து உண்மையில் கணபதி வியந்து போனான். எல்லையில் மரவள்ளி நடுவதற்காக வெட்டிப் போடப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் பாகல், பயித்தை, வெண்டி, பூசணி விதைகளும் நடுவதற்கு தயாராக இருந்தன. அவனுடைய புலவு எம்முறையும் இவ்வளவு ஒழுங்காகக் கொத்தப்படவில்லை என்பதை கணபதி உணர்ந்தான். சந்தனம் கெட்டிக்காரன் தான்.

கணபதி அவ்விடத்தைவிட்டு விலகியதும் அவ்விடத்தில் மீண்டும் சிரிப்பலைகள் எழுந்தன.

“ராவில இந்தப் புலவில மான் கத்துறது... தாமரைக்கண்டு அப்புட்ட சொல்லி வெடி வைப்பிக்க வேணும்... இல்லாட்டி புலவு சரி...” என்று கூறிய சந்தனம் குறும்பாக மகேஸ்வரியைப் பார்த்தான். அவனுடைய குறும்பின் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்ட மகேஸ்வரி நாணத்துடன் தலைகுனிந்து புன்னகைத்தான். தமக்கையின் நாணப் புன்னகைகையைக் கண்ட புவனேஸ்வரி எரிச்சலுற்றாள்.

அவளுடைய உள்ளத்தில் விபீத எண்ணங்கள் எழுந்தன.

அவளால் அதன்பின் கொத்த முடியவில்லை. எரிந்து விழுந்தாள்.

“என்னடி...” என்று கேட்ட தமக்கையை ஆத்திரத்தோடு பார்த்தாள்.

“நான் போறன்...” என்றபடி மணவெட்டியை வீசிவிட்டு வீட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

“கொதிப் பூரணம்” என்றான் சின்னத்துரை. கலீரென்ற சிரிப்பொலி எழுந்தது.

திரும்பி சந்தனத்தைக் கோபத்தோடு பார்த்துவிட்டு விரைந்தாள் புவனம். அவளடைய கோபத்தின் காரணம் ஒருவருக்கும் விளங்கவில்லை.

23. விதைப்பு

அதிகாலை வேளையில் புதுப்புலவு கொத்துகின்ற வேலை ஆரம்பமானது.

தாமரைக்கண்டுக்கிழவன் தன் வேலையை ஆரம்பித்து வைத்தான்.

“இதோ பார் சந்தனம்... பள்ளப்பக்கமெல்லாம் நெல்லுக் கொத்துவி... அந்த வடபாகம்... இங்கால தெற்கால எல்லாம் நெல்லுக்குத்தான் சரி... இடையிடைப் பள்ளமெல்லாம் சிரமத்தைப் பாராமல் இடம் விடாமல் நெல்லுக் கொத்து... மேற்பக்கம் சாய்வு கண்டியோ... அதனால் கிழக்குப் பக்க மேட்டெல்லாம் உழுந்து கொத்துவி... நடுவில் அறுத்தோடி ஒன்று இருக்குது... அதற்கு வலது பாகத்திலையும் உழுந்து போடு... புத்துகளை ஓரளவு மட்டமாக்கி சோளம் போடுவி.. அறுத்தோடைக்கு இடது பக்கமெல்லாம் காய்கறி போடுவிக்கலாம். அறுத்தோடியினர் குறுக்கால் ஒரு அணை போட்டியெண்டால் தண்ணி தேங்கி நிற்கும்... எதற்கும் நல்லது... அந்தக் கிழக்குப்புற மூலைத்துண்டில் ஒரு காலேக்கர் வரும்... மண்வித்தியாசமாய் இருக்குது... செம்மையா... அதில மிளகாய்க்கொட்டை ஒரு அரை றாத்தலையும் பயறையும் கலந்து வீசிவிடு... ஒருத்தரும் செய்யிறதில்ல... நல்லா வரும்... இந்தக்குளக்கட்டுப்பக்கமாக பூசணிக்கொட்டை தாள்... கொடியை குளக்கட்டில் விடலாம்... இது முறிகுளம்.. தண்ணி நிக்காது... பயப்படாமல் செய்... உனக்கு நான் சொல்லுறதே? நீ விசயம்

தெரிந்தவன்...” என்றான் தாமரைக்கண்டு. சந்தனம், கிழவன் சொன்னவற்றை மிக்க அவதானத்துடன் கவனித்தான்.

அன்று வேலைக்கு வந்த எல்லாரும் கவனித்தனர்.

“முதலில் எல்லாரும் நெல் போடுற இடங்களுக்குப் போட்டுக் கொத்துவம்...” என்றான் மாயமுகு.

“அப்பு, நீங்களே போடவேண்டிய பகுதிகளுக்கு தூவிவிடுங்கோ...” என்றான் சின்னத்துரை.

“எல்லாத்துக்கும் ஒரேயடியாத் தூவினா கொத்தி முடிக்கிறதுக்கிடையில் குருவிகள் திண்டிடும்.” என்றாள் செவந்தி சிரிப்புடன்.

மகேஸ்வரியும், புவனேஸ்வரியும் எதுவும் பேசவில்லை.

“சந்தனம், நெல் தூவத்தாவ கொத்துவம்...” என்றான் மாரிமுத்து.

“கதைச்சுக்கொண்டு நிக்காமல் வேலையைப் பாருங்கோ...” என்றான் தாமரைக்கண்டு.

குளக்கட்டின் அருகாமையில் புலவு முழுவதும் தெளிவாகத் தெரியத்தக்க இடத்தில் சந்தனம் குடில் அமைத்திருந்தான். விதைப்பெட்டியை வாங்கிய தாமரைக்கண்டுக்கிழவன் விதைப்பை ஆரம்பித்து வைத்தான். சந்தனம் பின்னர் நெல் தூவ ஏனையோர் வரிசையாக நின்று மண்ணைக் கொத்தி நெல் மணிகளை மூடினர்.

மாயமுகு, மகேஸ்வரியின் அருகில் நின்றிருந்தான். கொத்தும்போது அவர்கள் இருவரினதும் விழிகளும் ஆவலுடன் சந்தித்துக் கொண்டன. சுவையான அனுபவம் தான். மாயமுகிற்கோ அவளுக்கோ வேலை கடினமாகத் தெரியவில்லை. யுகம் யுகாந்தரமாக அப்படியே வேலை செய்ய அவர்கள் தயார்.

புனத்தின் விழிகள் அடிக்கடி சந்தனத்தை விழுங்குமாப்போல கவ்விச் சோர்ந்தன. சந்தனம் வேலையில் கண்ணாக இருந்தான்.

பத்துமணிவரை எல்லாரும் வேலை செய்தனர். வெயில் ஏறத்தொடங்கியது.

செவந்தி சந்தனத்தைப் பார்த்தாள்: “தண்ணி மூட்டட்டுமா?”

“சரி” என்றான் சந்தனம்.

செவந்தி குடிலை நோக்கிச் சென்றாள். அவள் செல்கின்ற அழகு அவன் கண்களை ஒருகணம் குத்தியது.

எல்லாரும் மரநிழலில் அமர்ந்து கொண்டனர்.

“புவனம் தங்கச்சி... நல்லாக் களைச்சிட்டுது...” என்றான் சந்தனம்.

புவனம் அவளைப் பார்த்தாள். உதடுகளில் புன்னகை மலர்ந்தது.

“புவனத்திற்கு இதெல்லாம் பழக்கமில்லை... சமைச்சிட்டு சாப்பிடத்தான் பழக்கம்” என்று சிரித்தான் சின்னத்துரை. தமையனைக் கோபத்தோடு பார்த்தாள் புவனம்.

“நீ வா புவனம்... நாங்கள் தேத்தண்ணி வைப்பம்...” என்று மகேஸ்வரி எழுந்து குடில் பக்கமாகச் சென்றாள். புவனம் தொடர்ந்தாள்.

“கெதியா வாருங்கோ... வேலை தொடங்க வேண்டும்...” என்று குரல் கொடுத்தான் மாயழகு.

“இண்டைக்கு மாயழகு, உன்பாடுதான் யோகம்...” என்று சிரித்தான் சந்தனம்.

“இரண்டு நாளில் வேலையை முடிச்சிடாதே சந்தனம். ஒரு ஐஞ்சாறு நாளைக்கு வேலையை நீட்டு...” என்றான் மாயழகு.

சந்தனம் விதைத்த நெல் மணிகள் சிலவற்றை காட்டுப் புறாக்கள் ஒருசோடி கொத்தி விழுங்கின. காட்டெல்லை ஓரத்தில் தலைநீட்டிய காட்டுச் சேவலொன்று புதரினுள் புகுந்து கொண்டது. எரித்த புலவைச்சுற்றி சந்தனம் அக்கில் வேலி (காட்டு வேலி) போட்டிருந்தான். அவ்வேலியில் எங்கியிருந்தோ தோன்றிய குரங்குக் கூட்டமொன்று அவர்களைப் பார்த்தபடி சற்று நேரம் இருந்துவிட்டு மரங்களில் தாவி மறைந்தது.

“ஒரு விசயம் கேள்விப்பட்டியா சந்தனம்?... ” என்றான் மாயழகு.

“என்ன?... ”

“சியாமனுக்கும் கந்தசாமியாருக்குமிடையில் ஏதோ மனஸ்தாபமாம்... பேச்சுப்பட்டார்களாம்... கொடுக்கல் வாங்கலில் ஏதோ பிணக்காய் இருக்கும்...”

“பெரியவைக்கையே கொழுவல் வந்தால் நல்லதுதான்... ஒவ்வொருத்திரர் பொட்டுக்கேடுகளும் வெளியில் வரும்...”

தேநீர் குடித்துவிட்டு எல்லாரும் தொடர்ந்து வேலை செய்தனர். மத்தியானம் எல்லாரும் கஞ்சி அருந்தினர். மாலைவரை வேலை செய்தனர். இடையில் சந்தனமும் செவந்தியும் தனிமையில் பேசும் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது. இருவரும் ஏக்கத்தோடு ஒருவரைஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“என்னில கோபமா?...” என்று செவந்தி கேட்டாள்.

“செவந்தி, உன்னில எனக்கேன் கோபம்...?”

“அண்டைக்கு நான் உங்கட மனம் நோக பேசிப்போட்டன்.”

அவளுடைய விழிகள் கலங்கின. துடைத்துக் கொண்டாள்.

“கோபமில்லை செவந்தி... உன்னிடம் ஒன்று கேட்பன்... கோபிக்கமாட்டியே?”

“கேளுங்க...கோபிக்க வேண்டியதுக்கே நான் கோபிக்கல்ல...”

சந்தனம் சற்று நேரம் மௌனமாக அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். பின் கேட்டான்: “சியாமன் உன்னோட எப்பவாவது தவறா நடந்திருக்கிறாரா?...”

அவள் விக்கித்துப்போய் அவனைப் பார்த்தான்.

“அது எப்படி உங்களுக்கு தெரியும்? யார் சொன்னது?...”

“எனக்கு எப்படித் தெரியுமோ அதேன்... உண்மையா பொய்யா?...”

அவள் தலையை ஆட்டினாள். ஒருநாள் சியாமன் நடந்துகொண்ட விதத்தைச் சொன்னாள். இறுதியில் எச்சரித்துவிட்டுப் போனதையும் சொன்னாள்.

“இது வெளியில் தெரிந்தால் நிச்சயம் சியாமன் வீட்டிற்கு நெருப்பு வைப்பிப்பார்... வேலியில்லாத தோட்டம்... கட்டாக்காலிகள் பாயத்தான் பாக்கும்...” என்றான் செவந்தி விம்மலுடன்.

சந்தனம் எதுவும் பேசவில்லை. யோசித்தபடி நின்றான்.

இவர்கள் இருவரும் பேசிக்கொண்டதை புவனத்தின் கண்கள் கண்டன. செவந்தியை புவனத்திற்குப் பிடிக்கவில்லை. அவள் புவனத்திலும் பார்க்க அழகாக இருந்தாள். மெலிந்து உயர்ந்த அவளது சிவந்த உடலின் கவர்ச்சி புவனத்திடம் இல்லைத்தான்.

வீரசிங்கம் சொன்னவை உண்மையாக இருக்குமோ?
 “ஆட்டக்காரி... தாலி அறுத்தவள்... மயக்கப் பார்க்கிறாள்” என்று
 மனதிற்குள் திட்டிக் குமைந்து கொண்டாள் புவனேஸ்வரி.

புலவு கொத்தல் முடிய இரண்டரை நாட்கள் பிடித்தன. புலவு
 கொத்தி முடியும்வரை காத்திருந்ததுபோல அன்று பிற்பகலே மழை
 பெய்யத் தொடங்கி விட்டது.

சந்தனத்திற்கு அதிர்ஷ்டத்தில் நம்பிக்கை வரத் தொடங்கியது.

அன்று இரவு வெகு அமைதியாகச் சந்தனம் நித்திரை கொண்டாள்.

24. பாவிகள் கூட்டம்

வரனம் வெளுத்து விட்டது. வயல் எல்லாம் உழவிற்குப் பதமாக மண் இளகிக் காணப்பட்டது. காரைப்பிட்டிக் கமவெளியில் றக்கரர்களின் ஒலி ஓயாமல் இரவு பகல் ஒலித்தது.

பத்து நாட்கள்... பதினைந்து நாட்கள்... கணபதியின் வயல் கலப்பை காணாமல் கிடந்தது. வயலில் தேங்கி இருந்த மழை ஈரம் வற்றி நில ஈரம் மட்டும் தான் மிஞ்சியிருந்தது. இன்றோ நாளையோ உழுது விடவேணும்: இல்லாவிடில் மண் வலித்துவிடும்.

கணபதி தன் வயலை ஏக்கத்தோடு பார்த்தான். கடன்.. தொல்லை... வறுமை... குமர்... அவன் என்ன செய்யப் போகின்றான். மாலைவரை கணபதி குளக்கட்டில் பிரமைபிடித்தவனாக அமர்ந்திருந்தான். அவனுடைய வயலை உழுதுவிட்டால் போதும். வீட்டில் இருக்கிற விதை நெல் விதைப்பிற்குப் போதும். பசளை தூவாமலேயே நெல் மணி சொரிந்து விடும். றக்கர் கழுவுவதற்கு நடேச குளத்திற்கு வருவான். அவனிடம் கேட்கத்தான் வேண்டும்.

நடேசவின் றக்கர் ஒலி கேட்டது.கணபதி பரபரப்புடனும் நம்பிகையுடனும் குளக்கட்டிலிருந்து எழும்பி வந்தான். றக்கர் வருகின்ற வழியில் தயங்கி நின்றான்.

இரைச்சலுடன் வந்த றக்கர் அவனருகில் நின்றது.

“என்ன அண்ணா, நிக்கிறியள்?...” என்று நடேசு கேட்டான்: “இன்னம் எட்டு நாளைக்கு வேலையிருக்குது... அதுக்குப் பிறகு தான் உங்களுக்கு...”

இடிவிழுந்தது போல இருந்தது.

“தம்பி... எத்தனை நாளா இப்படிச் சொல்லுறீர்? நிலம் வலிச்சிட்டுது... நாளைக்காவது உழாட்டில் இனி உழவே முடியாது...”

“அதுக்கு நானென்ன செய்ய? காசைத் தந்திட்டுக் காத்திருக்கினம்... நீங்க வேறையொரு மிசினைப் பாருங்கோ...” என்ற நடேசு கணபதியின் நம்பிக்கைகளைத் தகர்த்து வீழ்த்தியபடி றக்ரரைக் குளத்தினுள் இறக்கினான்.

கணபதி அப்படியே வெகுநேரம் சிலையாக நின்றிருந்தான். கலப்பை கறாத தன வயலைப் பாககப் பாகக வயறு பறையொந்தது. மிசினா பிடிக்கேலாது? பட்டனத்திற்குச் சென்றால் ஒன்றுக்கு நாலு பிடிக்கலாம்? காசு தான்... கந்தசாமியர் கடனாகத் தாறதாச் சொன்னதைத் தந்தால்... செபமாலையின் முஞ்சியில விட்டெறிந்து உழச் சொல்ல வேணும்...

வயல்வரம்பில் வேகமாக நடந்து கந்தசாமியாரின் வீடு நொக்கி விரைந்தான். வழியில் கமவிதானை கந்தையா மறித்துக் கொண்டான்: “என்ன கணபதி... இன்னமும் பங்குவேலி அடைக்கவில்லை... எல்லாரும் அடைச்சிட்டினம்... நீ மட்டும் தான் அடைக்கவில்லை... நாளையோட வேலித்தவணை முடியுது... மற்றப் பங்காளர் நெருக்குகினம். கெதியா அடை. பிறகு கோடேற வேண்டிவரும். பிறகு கந்தையா இப்படிச் செய்திட்டானே என்று குறை சொல்லாதே... பயிர் முளை வரத் தொடங்கிற்றுது... மாடுகள் இனி நுழைஞ்சிடும்... இண்டைக்கே வேலி கட்டுறியே...?”

கணபதி ஏக்கத்துடன் கந்தையாவைப் பார்த்தான்.

“நான் இன்னும் உழக்கூட இல்லை...”

“அதுக்கு நான் என்ன செய்யிறது...? இந்தமுறை காரப்பிட்டி கமத்தில பெரும்பகுதியை கந்தசாமி ஐயா தான் செய்யிறார். அந்தாள் தவணைக்கு வேலி அடைக்காவிடில் சும்மா இராது. நீ வயல் செய்யிறியோ இல்லையோ பங்கு வேலியை கட்டியிடு...”

கந்தையா சென்று விட்டான். கணபதி கந்தசாமியாரின் வீட்டிற்குச் சென்ற போது அவர் வீட்டில் இல்லை. எங்கோ அலுவலக வெளியில் சென்றிருந்தார். அவர் வரும்வரை அவன் தென்னை மரத்தடியில் குந்தியிருந்தான். அதற்கிடையில் கந்தசாமியாரின் மனைவி அவனைக்கொண்டு பல வேலைகளைச் செய்து கொண்டாள். கோழி ஒன்று உரித்து... முற்றத்தில் காய விடப்பட்டிருந்த உழுந்துகளை அள்ளி மூட்டைகளில் கட்டுவித்து... மேய்ச்சலுக்குப் போய்விட்டு வந்த மாடுகளை பட்டியில் அடைப்பித்து... ஆடுகளுக்கு குழை வெட்டிப்போடுவித்து... கந்தசாமி வந்தார்.

“என்ன கணபதி... இங்கால? ஈட்டுக் காசு கொண்டு வந்திருக்கிறியோ? நாலு மாசம் தவணை மறந்திடாதே... நீ இன்னமும் உழவில்லை... வேலி எப்ப கட்டப்போறாய்? என்ன விசயம்?” என்று பலதையும் கேட்டார்.

“இல்லை ஐயா. மிசின் வசதிப்படவில்லை...”

“விசரா... எங்களைப்போன்ற பெரியளவில் செய்யிறவைக்குத்தான் மிசின் அவசியம்... ஒரு ஏக்கர் ரெண்டு ஏக்கர் செய்யிற நீங்கள் மாடுகளால் செய்தால் என்ன? ஊர் சரியாகக் கெட்டுச் சோம்பேறிப்பட்டிட்டு.”

“நீங்க சொல்லுறது மெய்தான் ஐயா... இந்த மிசனுகளை நம்பி நாங்க மாடுகளை வித்துப்போட்டம்... ஐயா, நீங்க தாறதாச் சொன்ன காசைத் தந்தால்?...” என்று இழுத்தான் கணபதி.

“நீ எவ்வளவு கேக்கிறாய்?”

“ஒரு ஐநூறு...?”

“உந்தக் காரைப்பிட்டிக் கமத்துக்கோ? ஒரு ஏக்கர் கமம்... ஐநூறு தராயினம் கணபதி. உன்ற தரை கொஞ்சம் உவர்த்தரை கண்டியோ? நீ கேக்கிறபடியால்... நீ வேண்டியனி என்றதால் ஒரு இருநூறு தாறன். அதுவும் அதிகம்... இதுக்குக் கூட நான் ஒருத்தரிட்டயும் குத்தகைக்கு எடுக்கவில்லை.. உனக்காகத்தான்...”

“ஐயா...” என்றான். அவனுக்கு உலகமே சுற்றியது.

“அதுக்குக் கூட என்றால் எனக்கு வேண்டாம். இந்தா பிடி காசை... இதில் ஒரு நூறு இருக்குது. மிச்சத்தை விளைஞ்சோனை வந்து வேண்டிக் கொள்” என்றபடி ஒரு நூறுரூபாத்தாளைக் கணபதியின்

கையில் திணித்து விட்டார். திணித்துவிட்டிட்டு “இங்கேரும்... நம்மட கணபதி வந்திருக்கிறான். போத்தில் எங்க?... கொஞ்சம் வாத்து வாரும்...” என்று குரல் கொடுத்தார்.

கணபதி சற்று நேரம் கந்தசாமியின் வீட்டில் தங்கியிருந்தான்.

“ஈட்டை இம்முறையாவது மீள்பார்...” என்றார் கந்தசாமி.

இரவு வெகுநேரத்திற்குப்பிறகு வீடு திரும்பிய கணவனைச் செல்லாச்சி வியப்புடனும் கவலையுடனும் பார்த்தாள்: “நடேசு இண்டைக்கு உழுதானே?”

மனைவியை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் கணபதி. பின் காறி வெளியில் துப்பினான். வெறியில் தலை நிலைகொள்ளாமல் தழுப்பியது.

“நம்மட கந்தசாமியருக்குச் செய்யிறதற்கு கொடுத்திட்டன்...”

இடிந்துபோய் திண்ணையில் அமர்ந்துவிட்டாள் செல்லாச்சி.

மேலும் பதினைந்து நாட்கள் கழிந்தன. வாணன்குளம் வான் பாய்ந்தது. ஆவணி மாதக்க கடைசியில் பெய்த மழையினால் குளத்தில் நீர் முட்டி வழிந்து கொண்டிருந்தது. மயில்பிட்டி வயல் வெளியில் சேத்து விதைப்பிற்கான ஆயத்தங்கள் நடைபெறத் தொடங்கின. வயல் நிலங்கள் ஆழ உழப்பட்டு முள்ளும் முள்ளிகளும் திரட்டப்பட்டு புளிக்கவிடப்பட்டன.

உண்மையில் புழுதி விதைப்பு இலகுவானது. வடகீழ் பருவக்காற்றின் முதல் மழை பெய்ததும் நிலத்தை நன்கு உழுது நெல் விதைகளை தூவி விடுவார்கள். நிலத்தின் கண்கணப்பான குடு நெல் விதைகளை நன்கு பதப்படுத்தியிருக்கும் வேளையில் அடுத்த மழை பெய்யும். உடன் முளைகள் கிளம்பி விடுகின்றன.

களித்தரை நிலங்களிலும் நீர் வசதி உள்ள நிலங்களிலும் சேற்று விதைப்பு அதிகம் கைக்கொள்ளப்படுகின்றன. குளங்களில் நீர் முட்டி வான் பாய்ந்த பின் விதைப்பு வேலைகள் ஆரம்பமாகும். ஐப்பசி மாத இறுதியில் வயல் நிலத்தை ஆழ ஊழுது, புளிக்கவிட்டு, சேறாக்கி, பலகை அடித்து விதைப்பதற்கு அதிக மனித சக்தியும் நீரும் தேவை.

கார்த்திகை மாதம் வரை கணபதி காத்திருந்தான். அவனுடைய மயில்பிட்டிக் கமம் உழப்படவில்லை. விதைப்புப் பிந்தப்பிந்தக் குளத்தின் நீரும் வற்றிவிடும். கடைசியில் நெல் கதிராகும் கனியாகும் பருவத்தில்

ஒன்று இரண்டு தண்ணீரில்லாமல் அழிந்து போய்விடும். அனுபவத்தில் இவற்றைக் கணபதி அறிந்தவன்.

செல்லாச்சி திடமாகக் கூறிவிட்டாள்: “இந்த மிசினுகளை நம்பி இருக்காதையுங்கோ... உடனை தாமரைக்கண்டு அண்ணணைக் கண்டு அவரின்ர மாடுகளை உழவிற்குக் கேளுங்கோ... இரண்டு ஏக்கர் தானே?”

கணபதியும் இந்த முடிவில் தான் இருந்தான். புழுதி விதைக்காமல் அநியாயமாக காரப்பிட்டிக்கமம் ஒரு ஏக்கர் கந்தசாமியருக்குக் குத்தகைக்குத் தானம் பண்ண நேர்ந்துவிட்டது. இப்பொழுது மயில்பிட்டி வயலையும் இழந்துவிட்டால் இந்த வருடம் அவனுடைய குடும்பம் நடுவீதியில் நிற்க வேண்டியதுதான்.

கணபதி தாமரைக்கண்டைக் காண்பு புறப்பட்டான். அவன் போன வேளை தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் புலவு கொத்திக் கொண்டிருந்தான். மாயமுது கணபதியை வெகு மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றான்.

“இருங்கோ... அப்பு புலவில குரக்கன் கொத்திறார். கூட்டிவாறன்”.

தாமரைக்கண்டு அவனைக் காக்க வைக்கவில்லை.

கணபதி தனது கவலைகளை மனம்திறந்து ஒருபாட்டம் அழுது தீர்த்தான்.

“ஏன் கணபதி கவலைப்படுகிறாய்?. நீ என்னட்ட வந்து அப்பவே கேட்டிருந்தா என்ற மூண்டு சோடி மாடுகளையும் வயலுக்கை இறக்கியிருப்பன்... நீங்க இப்ப லேசான கமக்காரர்... வீட்டில இருந்துகொண்டு காசைக் கொடுத்துச் சொல்லிவிட்டால் மிசின்காரன் உழுதுவிட்டுப் போகிறான். பிறகு போய் நெல்லைத் தூவிவிட வேண்டியது... அறுவடைக்குத்தான் பிறகு வயல்பக்கம் போகினம். கமக்காரர் ஒருக்காலும் அப்படியிருக்கக் கூடாது.”

“நான் அப்படியல்ல தாமரை... எங்களுக்கு சாப்பாடு போடுறதாய்...”

“நிலத்தை நான் தாய் என மாட்டன். என்ற வயல் என்ற மனிசி போல... மனிசியை எப்படிக் காக்கிறோமோ அப்படி நிலத்தைப் பாக்க வேணும்... உழுது விதைத்துவிட்டால் கர்ப்பமான மனிசியைப் பேணுறமாதிரி பேணணும். ஒவ்வொருநாளும் வயலுக்குப் போகணும். வரம்பைச் சீர்படுத்தி... தண்ணியை அளவாப் பாய்ச்சி... இப்ப எந்தக் கமக்காரன் வயலுக்கு ஒழுங்காப் போறான்...?”

“உண்மைதான் தாமரை. கமவிதானை சுலுசைத் திறந்து விடுகிறான். தண்ணி அளவுகணக்கில்லாமல் காடுமேடெல்லாம் பாயுது. இரவும் பகலும் வயலெல்லாம் நின்று வயல் செய்யாதவைதான் இப்ப கூடிவிட்டது. ஒவ்வொருநாளும் வயல்வரம்பில திரிந்து பாக்க வேணும். அப்பதான் முகம் பாத்து விளையும். வானமும் நிலமும் இரங்கும்.”

தாமரைக்கண்டின் மனைவி இரண்டு குவளைகளில் மோர் கொண்டு வந்தாள்.

“அண்ணை, நீங்களாவது இவருக்குச் சொல்லுங்கோ... எங்க ஆக்களெல்லாரும் பிரசாவுரிமைக்கு போட்டிருக்கினம். இவர் மட்டும் போட்டமாட்டாராம்” என்றாள் தாமரைக்கண்டின் மனைவி.

“நான் ஏன் போடணும் கணபதி... நான் இந்தியாக்காரன் அல்ல. இலங்கையில் தான் பிறந்தன். என் பாட்டன் இந்தியாவில் பிறந்திருக்கலாம். நான் இங்கதான் பிறந்தன். வளர்ந்தன். சாவன். எனக்கு ஏன் பிரசாவுரிமை?”

கணபதி அவனை வியப்புடன் பார்த்தான்: “இதோ பார் தாமரை... நான் சொல்லுறதை நீ ஒத்துக் கொள்ளனும். உனக்கு இந்தியாக்காரனெண்டு தான் பச்சைக் கூப்பன் தந்திருக்கிறான்கள். நீ எனக்குத் தெரிந்த நாளில இருந்து இங்கதான் இருக்கிறாய்... நீ வெட்டின புலவுகளுக்கு இன்னமும் பேமிற் தரவில்லை. கொலனியில உனக்குக் காணி தரவில்ல. யோசித்துப்பார் தாமரை. பிடிவாதம் பிடிக்காமல் பிரசாவுரிமைக்கு மனுப்பண்ணு. உனக்கில்லாட்டியும் உன் பிள்ளையளுக்கு”

தாமரைக்கிழவன் வெகுநேரம் பேசாமல் இருந்தான்.

“சீ என்ன கேவலமான வாழ்க்கை. அங்காலுமில்லாமல்... இங்காலுமில்லாமல்...”

வெகுநேரம் இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். விடைபெறும்போது தாமரைக்கண்டுக்கிழவன் சொன்னான்: “நீ இப்பவே போய் கமவிதானையைக் கண்டு நாளைக்கு உன் வயலுக்குத் தண்ணி தரச் சொல்லு. நாளைக்கே தண்ணி கட்டிவிட்டியென்டால் புளித்திடும். நாளையிண்டைக்கு உழலாம். நானும் மாயழகும் வாறம். மூண்டு பேரும் சேர்ந்தால் ஒரு நேர வேலை. கமவிதானையைக் கேட்டு வயலுக்குத் தண்ணியைக் கட்டிவை.”

கணபதியின் கண்கள் கலங்கின. ஏழைகளுக்கு ஏழைகள் தான் உதவுவார்களோ?

மிகுந்த உற்சாகத்துடன் கணபதி கமவிதானையைத் தேடிப் பிடித்தான். ஆனால் அவனுடைய உற்சாகம் கணப்பொழுதில் அழிந்தது.

“நீ நினைச்சோனை தண்ணி தரமுடியுமே? இப்பத்தான் கந்தசாமியினர் கமத்துக்குப் பாபுது. ரெண்டு நாள் பாய்ந்தால்தான் பலகை அடிக்கலாம். அதுக்குப்பிறகு சியாமனர் கமம். பிறகு வாத்தியாரினர். பேந்து கனகராசான். அதுக்குப் பிறகு தான் உனக்கு. எட்டுப் பத்து நாளாவது செல்லும்.” என்றான் கந்தையா.

“எனக்கு ரெண்டு ஏக்கருக்குத்தானே? ஒருநாளில் பாய்ச்சிடும் கந்தையா” என்று இரந்தான் கணபதி: “நான் உழுகிறதுக்கெல்லாம் ஆயத்தம் செய்திட்டன்.”

“அதுக்கு நான் என்ன செய்யிறது? நீ போய் வேணுமென்றால் பயிர்ச்செய்கைக்குழு தலைவரிட்ட போய்க் கேள். அவர் கொடு என்றால் எனக்கென்ன தாறன்... போகேக்கை ஒரு போத்தல் கொண்டு போ” என்றான் கந்தையா.

“நான் சும்மா கேக்கவில்ல. நானும் ஏக்கர் வரி கட்டினான்.” என்று பொருமினான் கணபதி. அதைக் கவனியாமல் கந்தையா நடந்தான்.

“அரைப்போத்தல் சாராயம் இப்ப இவனுக்கு வாத்தால் இண்டைக்கும் தண்ணி தருவான். வேளாண்மை செய்யிறதுக்கும் இதெல்லாம் செய்ய வேண்டியிருக்குது. பாவிகள் நல்லா இருப்பான்களா?”

25. ஒரு தேசிய சேவை

மயில்பிட்டிக்கமத்தில் பெரும் பகுதி விதைப்பு முடிந்துவிட்டது. பதினைந்து நாட்களுக்குப் பின்னர் தான் கணபதிக்குக் கமவிதானை தண்ணீர் கொடுத்தான். தண்ணீர் வயல் பாத்திகளில் நிறைந்த மறுநாளே அதிகாலையில் மூன்று சோடி எருதுகளுடன் தாமரைக்கண்டும், மாயழகும் வயலுக்கு வந்துவிட்டனர். மகேஸ்வரியும் சின்னத்துரையும் வயலுக்குச் சேறுழக்க வந்தனர்.

செல்லாச்சி வயலுக்குப் போகாமல் வீட்டில் நின்று எல்லாருக்கும் சமைக்கும்படி கூறியும் அவள் கேட்கவில்லை.

“நீயும் புவனமும் சமையுங்க அம்மா... நான் வயலுக்குப் போறன்...”

மாயழகு வெகு உற்சாகத்துடன் உழுதான். மூன்று சோடிக் காளைகள் ஈரமண்ணை ஆழத் தோண்டி உழுதன. நிமிர்ந்து நின்ற களைகளும் புற்களும் சாய்ந்து மடிந்தன.

“மாட்டால உழுகிறமாதிரி வருமே?” என்றான் தாமரைக்கண்டு; மிசினுகள் ஆழ உழா... கலப்பை எங்கயாவது வேரில் மாட்டிக்கொண்டால் தூக்கிக் கீறிப்போட்டு உழுதாச்சு என்பாங்கள்”...

கணபதி மகிழ்வுடன் சிரித்தான். மகேஸ்வரி வரம்பினை செதுக்கியபடி மாயழகைப் பார்த்துச் சிரித்தான். மாயழகும் அடிக்கடி அவளைப் பார்த்து புன்னகைத்தான். தாமரைக்கண்டு இதனைக் கவனித்து விட்டான். இளகுகள் இரண்டும் கள்ளத்தைக் கண்களில்

தேக்கி ஒருவரையொருவர் பார்த்து வெட்கப் புன்னகை புரிவதைக் கண்டு கோபம் வரவில்லை. சிரிப்புத்தான் வந்தது.

“டேய் சிரித்தது போதும்... அழுத்தி உழடா...” *என்று குரல் கொடுத்தான்.

அன்று மாலை வரை கணபதியின் கமவெளியில், “எக்.. எக்.. ச்சூ... டிர்... எக்... உக்...” என்று மாடுகளை உழ விரட்டும் குரலொளிகள் எழுந்து கொண்டிருந்தன.

“மூன்று நாள் நல்லாப் புளிக்கவிட்டு வாற சனிக்கிழமை மறுத்து உழுதிட்டு பலகை அடிப்பம்... அப்ப நீ கணபதி, இண்டைக்கே விதை நெல்லை ஊறப்போட்டிடு... முளை கடடி விதைக்கிறதென்டால் இண்டைக்கே போட்டிடுவேணும்... சனிக்கிழமை விதைச்சாச் சரியாக இருக்கும்”... என்றான் தாமரைக்கண்டு: “என்ன நெல்லு போடப்போறாய்?”.

வரம்பைச் செம்மைப்படுத்திக் கொண்ட கணபதி திரும்பிப் பார்த்தான்.

“மூண்டுமாத நெல்லுத்தான்... முப்பத்தினாலு எட்டு.”

வரம்பில் எதற்கோ வேகமாக நடந்த மகேஸ்வரி பாவாடை இடறி விடப் பொத்தெனச் சேற்றில் விழுந்தாள்: “ஐயோ...”

கலப்பையைப் பற்றி இருந்த மாயழகு விர் எனப் பாய்ந்து சென்று அவளைப் பற்றித் தூக்கி விட்டான்.

“நல்லா நோகுதா மகேஸ்?...”

அவள் நாணத்துடன் புன்னகைத்தாள். இக்காட்சியை இரண்டு பேர்களையும் பெற்றவர்கள் கண்டனர். கணபதியின் இதயத்தில் சுருக்கென முள் தைத்தது.

கீறிய நிலத்தில் நெளிந்த பூச்சி புழுக்களைப் பிடிப்பதற்காக ஆலாக்கள் பறந்தன. விர் விர் என வயலில் விழுந்து புழுக்களைப் பற்றியவாறு விண்ணில் எழுந்தன. கணபதி யோசனையோடு வரம்பைச் செதுக்கி மண்ணை அணைத்தான்.

நான்காம் நாள் வயல் மறுத்து உழப்பட்டு பலகை அடித்து மட்டப்படுத்தப்பட்டது. கணபதியின் குடும்பமே அன்று சேறு உழக்கியது. அன்று மாலை விதைப்பெட்டியைக் கையில் எடுத்து தாமரைக்கண்டிடம்

பயபக்தியோடு கணபதி கொடுத்தான்.

“நீயே முதலில் விதை கணபதி...”

“இல்லை தாமரைக்கண்டு, நீ தான் விதைக்க வேணும்...நல்ல மனதோடு நீ தான் தூவவேணும்...”

தாமரைக்கண்டு விதைப்பெட்டியை வாங்கிக் கொண்டான். வானத்திற்கும் பூமிக்கும் நன்றி கூறிக் கொண்டான். இடது கர வளைவில் விதைப்பெட்டியை பற்றியவாறு வலது கரத்தில் முதற் பிடி விதையை அள்ளி விரித்துப் பார்த்தான். பரல் போன்ற முளைகள் நெல்லல்லாம் தலை நீட்டி மடிந்திருந்தன. மீண்டும் கரத்தை மூடி கீழ்த்திசையில் விதையைப் பரப்பி விதைத்தான்.

கரிய சேற்றுக் குளம்பின் மேல் நெல்மணிகள் ஒரேயளவு இடைவெளியுடன் விழுந்து புதைந்தன.

“என்ற அப்புவைப்போல ஒருத்தராலும் விதைக்க முடியாது மகேஸ்... நாற்று நட்துபோல விழுந்திருக்குது பார்...” என்றான் மாயமுக மெதுவாக: “இண்டைக்கு உங்கட புலவில மான் கூவும்.”

“நான் வரமாட்டன்” என்றாள் மகேஸ்வரி.

விதைப்பு முடிந்தது. தாமரைக்கண்டு சுறினான்: “நாளைக்குத் தண்ணியைக் கடத்திவிடு. இராவைக்குக் காவலிரு... இல்லாட்டில் சிறகைகள் நெல்லைக் குடித்திடும்...”

விவசாயி எத்தனை காவல் இருக்கவேண்டும்? சேற்று விதைப்பு முடிந்த அன்று இரவு மிகக் கவனமாக விவசாயிகள் காவல் காப்பார்கள். விதைத்த இரவு நீர், சேற்றுத் தரையில் திட்டு திட்டாகத் தேங்கி நிற்கும். அந் நீர்த்திட்டுகளில் சிறகி என்ற குளத் தாராக்கள் வந்து இறங்கி இறகுகளினால் முன்கூட்டி அடித்து நீந்தும். நீந்திக்கொண்டு செல்லும்போது விதைத்த நெல் மணிகள் ஒன்றாக முன்னால் சேர்க்கப்படும். நீரோடு நெல்மணிகளையும் சிறகைகள் உறிஞ்சிக் குடித்து விடுகின்றன. கணபதியின் ஆரம்ப கால் வெள்ளாண்மையிவ் இரு தடவைகள் குளத்தாராக்கள் இரண்டு பாத்திகளைக் குடித்துவிட்டன.

“இனி எனக்கு நித்திரை ஏது தாமரை... பண்டிக்கும் ஆனைக்கும் காவல் காப்பதிலேயே இரவு போய்விடும்...” என்றான் கணபதி.

பனி பெய்யத் தொடங்கிவிட்டது. தைமாத குளிரில் கணபதி வயலில் காவல் குடில் போட்டுக் காவல் இருந்தான். மயில்பிட்டிக் கமவெளிக்கப்பால் அடர்ந்த காடு பரவிக் கிடந்தது. தக்க காவல் இல்லாவிடில் ஒரே இரவில் பன்றிகளுக்கும் யானைகளுக்கும் பயிர் உணவாகி விடும். இரவிரவாகப் பன்றி கலைக்கின்ற சத்தம் வாணன் குள வயல்வெளி எங்கும் ஒலித்தபடியே இருக்கும். இடையிடையே துப்பாக்கி வெடிச்சத்தம் கேட்கும்.

கணபதியின் பயிர் ஒன்றரை மாதம் வரை செழித்து வளர்ந்தது. மட்டம் வெடித்து வளர்ந்தது. நன்கு உழுது பலகை அடித்து விதைத்ததால் களைகள் அவ்வளவாக இல்லை. அவனுடைய வயல் பள்ள நிலமாதலால் என்றும் நீர் தேங்கிக் கிடந்தது. ஏனைய வயல்களுக்குக் கொடுக்கின்ற நீர், கழிந்து வந்து கணபதியின் வயலில் தேங்கியதால் கந்தையாவிடம் தண்ணீர் கேட்டு அவன் அலையவில்லை.

ஒருநாள் அதிகாலை வயலின் வரம்பில் தன் பயிர்களைப் பார்த்துக் கொண்டு அவன் நடந்து கொண்டிருந்தான். ஒரு வயலில் அவன் தயங்கி நின்றான். அப்பாத்தியில் உள்ள பயிர்களின் நுனி சற்று மஞ்சள் நிறம் கொண்டிருந்தது. இதயத்தில் திக்கென்றது.

அவனுடைய பயிரில் நோய் கண்டுவிட்டது. மருந்து உடன் அடிக்க வேண்டும். மருந்துக்கும் ஸ்பிரேயருக்கும் கூலி, குறைந்தது ஒரு நூற்று ரூபாவாவது தேவைப்படும். யாரிடம் செல்வான்? கந்தசாமியார் தருமதியான நூறு ரூபாய் இருக்கிறது?

அவரிடம் விரைந்து வந்தான்.

“அறுவடை முடிஞ்சோனை தான் மிச்சக் காசு தாற என்டனான். இப்ப வந்து கரைச்சல் கொடாதை... ஒரு சதம் கையில இல்லை...” என்று கந்தசாமியார் கையை விரித்து விட்டார். அவன் எவ்வளவோ கெஞ்சிப் பார்த்தான். அவர் மசியவில்லை. கடைசியில் அவன் தலையைத் தொங்கப்போட்டுக் கொண்டு எழுந்தபோது அவர் கூறினார்: “உன்னைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்குது. வேணுமெண்டால் கடனாகத் தாறன்... அதுவும் நெல்லுக்கட்ட இருக்கிற காசில... நெல்லு வெட்டியதும் நெல்லா திருப்பித் தந்திடனும்... முப்பது ரூபாப்படி தான் வாங்குவன்...”

கணபதி வேறுவழியின்றி ஒப்புக் கொண்டான். அவர் சிரித்துக்கொண்டார். தேவையும் ஏழ்மையும் அறிவின்மையும்

இருக்கும்வரை அவரைப் போன்றவர்களுக்கு வெற்றி தான்.

மருந்து தெளித்து பசளையிட்டான் கணபதி. அவனுடைய பயிர் கருமை பூத்து கதிர் தள்ளியது.

குளத்திலும் நீர் மட்டம் குறையத் தொடங்கியது. வீணை குளத்து நீர் அவமாவதை அவன் கண்டான். கமவிதானையிடம் முறையிட்டான்: "இப்படித் தண்ணியைக் காட்டிலும் மேட்டிலும் வீணடிக்கிறியளே? எக்கணம் போனமுறை போல தண்ணியில்லாமல் அழியப்போகுது... சலுசை அளவாத் திறந்து பூட்டுங்களேன்..."

"உவங்கள் கேட்டால்தானே? நான் என்ன செய்யிறது... குளத்துத் தண்ணி முடிஞ்சால் அமத்திக்கொண்டு இருப்பாங்கள்..." என்று கமவிதானை அலட்சியமாகப் பதில் சொன்னான்.

கணபதி கோபத்தோடு கந்தையாவைப் பார்த்தான். கமவிதானை கவனியாமல் தன் வழி சென்றான்.

கணபதியின் பயிர் விளைய இன்னும் ஒரு தண்ணி கிடைத்தால் போதும். எப்போதும் அவன் பயிர் கடைசித் தண்ணீரில் தான் பரதவிக்கிறது. குளத்திலும் இரண்டடித் தண்ணீர் தான் இருந்தது. கவனமாக விநியோகித்தால் எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு தண்ணீர் கொடுக்கப் போதும். கணபதி கமவிதானையைச் சந்தித்தான்.

"எனக்கொரு தண்ணி தந்திடு கந்தையா... நாளைக்குத் தாறியே?"

"நாளைக்கோ?... கடைசித் தண்ணி இப்ப தான் கொடுக்கத் தொடங்கியிருக்கிறம்... சியாமன்ர கமம்... வாத்தியின்ர கமம்... கனகராசன்ர கமம்... எல்லா நல்லாக் காய்ஞ்சு போச்சுது. உன்ர கமத்தில ஈரப்பிடிப்பு இருக்குது. இன்னும் ஐந்தாறு நாளைக்குத் தாக்குப் பிடிக்கும்..."

"ஐந்து நாளிலயாவது தந்தால் சரி... ஆனா தண்ணியை வீணாப் போகாமல் பார்... இப்ப ஆருக்குப் பாயுது? சியாமன்ர கமத்துக்கோ...?"

ஐந்து நாள் விரைந்து கழிந்தது. அடாத்தாச் செய்த கமத்துக்கு தண்ணீர் இல்லை. அதுசரி. இப்போது முறையாச் செய்த கமத்துக்கும் தண்ணீர் தரத் தயங்குகிறார்கள்?

கணபதியின் கமம் வெடிக்கத் தொடங்கியது. பயிர்கள் சோரத் தொடங்கின. இரண்டாம் முறையும் அத்தகைய கொடுமையை கணபதி

கண்டான். பன்றிக்கும் யானைக்கும் காவல் இருந்து கடன் பட்டு, கஷ்டப்பட்டு வளர்த்த பயிர் பயன் தரும் தறுவாயில் வீணாப் போயிருமோ? அன்றிரவு முழுவதும் துடியாத் துடித்தான் கணபதி. சியாமனின் கமழும், தினசகாயம் வாத்தியாரின் கமழும் அளவுக்கதிகமாக நீரைக் கொண்டிருந்தன. கணபதி தனது கமத்தைப் பார்த்தான். இன்னும் இரு நாட்களில் தண்ணீர் பாயாவிடில் அவனுடைய உழைப்பு சரி.

கமவிதானையிடம் கெஞ்சிக் கேட்டான்: “உன்ர பள்ளக் காணி கண்டியோ? ரெண்டு நாள் பொறுத்துக் கொள். இப்ப சியாமனுக்குத் தண்ணி பாயுது...” என்றான் கந்தையா. அவனுக்கு நல்ல வெறி. குளத்து நீரை திறந்துவிடுவதற்காக அவனுக்கு யாராவது வாங்கிக் கொடுத்திருப்பார்கள்.

“சியாமனுக்கு இப்ப திரும்பவும் தண்ணியா? என்ற பயிர் எல்லாம் அழியுது. ஒருக்கா வந்து பார்...” என்று அலறினான் கணபதி.

“எனக்கு அதொன்றும் தெரியாது... ஏ.பி.சி. சியாமன் தந்த லிஸ்டின்படி தான் தண்ணி தருவன்... உனக்குத்தான் கடைசித் தண்ணி போட்டிருக்குது...”

“ஐயோ...” என்று வாய்விட்டு அலறினான் கணபதி: “இன்னும் இரண்டு நாளில் தண்ணி இல்லாட்டி பயிர் கருகியிடும்... கந்தையா.. தம்பி கந்தையா... உன்னைக் கெஞ்சிக் கேக்கிறீரா ஒரு தண்ணி தா. ஒரு தண்ணி...”

“எனக்குத் தெரியாது. போய் சியாமனிட்ட கேள்...”

கணபதி சியாமனிடம் ஓடிச்சென்றான். அவர் வெகு சாவதானமாக வந்தார்.

“ஆர் கணபதியே... புரட்சிக்காரர் வந்திருக்கினம்... ஊரைத் திருதிறவை வந்திருக்கினம். என்ன விசயம்?...”

கணபதி அழாக்குறையாச் சொன்னான்.

“எல்லாருக்கும் தண்ணி வேணுமென்டால் நான் என்ன செய்யிறது? முறை வைச்சுத்தான் தண்ணி கொடுக்கச் சொல்லியிருக்கிறன்...” என்றார் சியாமன் மாரசிங்கம்.

“ஒரு தண்ணி எனக்குத் தராமல் வாத்தியாருக்கு இரண்டாம் தண்ணியும் கொடுக்கிறியளே?”

“அது பார் கணபதி... அவை பத்தாயிரம், பதினையாயிரம் எண்டு நாட்டின் விவசாய அபிவிருத்திக்காக முதலிட்டுக் கமம் செய்கிறவை... நீங்கள் ஒரு ஏக்கர் ரெண்டு ஏக்கர்காரர்... பெரிய நட்டம் வராமல் காப்பது ஒரு தேசிய சேவை... நாட்டின் தேவையும் கூட...”

கணபதி பேசாது நின்றான்.

“அவையினர் பெரிய நட்டம்தான் எங்கட நட்டமும் சியாமன்... அவயளால நட்டத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியும்... எங்களால தலை நிமிரவும் முடியாது...”

“என்னவோ நீ போ... நான் விசாரிக்கிறன்... பயிரைப் பார்த்துத்தான் தண்ணி கொடுக்கிறம்.”

“பயிரைப் பார்த்தா? ஆக்களைப் பார்த்தா?...” என்று கணபதி கத்தினான்.

“போடா வெளியில...” என்றார் சியாமன்.

கணபதி துடித்துப்போய் சியாமனைப் பார்த்தான்.

“சியாமன்... நீர் ஒரு பெரிய மனிசன் எண்டு நான் பொறுத்துப் பார்த்தன்... இனியும் பொறுக்க ஏலாது... என்ற பயிர் தண்ணி இல்லாமல் அழிஞ்சது எண்டால் அதுக்குப் பதில் நீர் சொல்லித்தான் ஆகவேணும்...”

சால்வைத் துண்டை உதறித் தோளில் போட்டபடி விரைந்து செல்லும் கணபதியைச் சியாமன் பார்த்தார்.

“எல்லாம் இந்தச் சந்தனப்பயலால வந்தது. அடங்கிக் கிடந்ததுகள் எல்லாம் ஏறப் பாக்குதுகள். இவரை இனியும் விடக்கூடாது...”

26. புதியதொரு வாழ்வு

காவல் குடிலில் இருந்தபடியே சந்தனம் தன் புலவைப் பார்த்தான். அவனுக்கே மீண்டும் மீண்டும் பார்த்து ஆவல் தீரவில்லை. தாமரைக்கண்டின் கைராசியோ அல்லது புதுமண்ணின் செழிப்போ பயிர்கள் செழுமையாக வளர்ந்து சிரித்திருந்தன. நன்கு மட்டம் வெடித்த நெற்பயிர்கள், செழித்து வளர்ந்து மதார்த்த காய்கறிகள், பொத்திகளைத் தலையில் தாங்கி வளைந்து நின்ற சோளச் செடிகள், சடைத்து வளர்ந்த பயறும், அவற்றின் மேல் உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் மிளகாய்ச் செடியும் எல்லாம் அவனுக்கு திருப்தியைத் தந்தன. அவன் சுதந்திரமான கமக்காரன். அவன் எவனுக்கும் அடிமையல்லன். எவரையும் அடிமை கொள்ளான்.

இரவும் பகலும் கண்விழித்துப் பயிர்களை அவன் காத்து வந்தான். குரங்குகளும், பன்றிகளும் அவனது தனித்த புலவில் ஓயாமல் படையெடுத்தன. அவற்றைத் துரத்துவதும் இரவிரவாகக் கண்விழித்திருப்பதும் பழக்கப்பட்டுப் போயின. மூன்று நாட்களுக்கு முன்னர் ஒரு கூட்டம் யானைகள் அவனது புலவுக்கு அருகால் சென்றிருந்தன. இனி அவை வரலாம்.

நான்கு ஏக்கர் புலவு அவனுடையது. பக்குவமாகப் பாதுகாத்து அறுவடை செய்தால் நிச்சயம் ஒரு மூவாயிரமாவது மிச்சம் வரும். அவன் உண்மையான உழைப்பாளி. நிலத்தாய் அவனை ஒருகாலும் மோசம் செய்ய மாட்டான்.

வீடு... வளவு... காணி... பூமி... வயல்... நெல்... மிளகாய்... தானியங்கள்... ஆடு... மாடு... பணம்... இவை யாவும் அவனுக்குச் சொந்தமாகும். அவன் உழைப்பின் வியர்வைத் துளிகள் இவை.

அவன் உழைப்பான். ஊரில் காணி, வீடு வாங்குவான். தன் குடும்பத்தை அதில் குடியிருத்துவான். அவன் தாய், தகப்பன், சகோதரர்கள் எல்லாரும் ஊரில் கௌரவமாக வாழ்வார்கள்.

கனவில் சந்தனம் சற்று அயர்ந்து போனான். வெயில் உச்சிக்கு ஏறிக்கொண்டிருந்தது.

இருந்தாற்போல மேற்குத்திசையில் கருமேகத்திரள் ஒன்று கவிவதைச் சந்தனம் கண்டான். வியப்புடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போதே அக் கருமேகத்திரள் தாழ இறங்குவதையும் கதிர்வனின் ஒளியில் பலவர்ணமாகப் பிரகாசிப்பதையும் அவன் கண்டான். இவ்வளவு தொகையான மயில் கூட்டத்தை அவன் எங்கும் எப்போதும் கண்டதில்லை. அவை ஒரே சீராக தோகைகளும் விரித்த இறகுகளும் பளபளக்க அவன் புலவில் இறங்க வருவதைக் கண்ட சந்தனம் துடித்துப்போனான். அவை ஒருதடவை இறங்கினால் போதும். நெல் மணிகளை அப்படியே கோதி எடுத்துவிடும். அவன் வேகமாகக் குடிவைவிட்டு வெளியே பாய்ந்தான். “சூய் சூய்” என்று பெருங்குரலில் சத்தமிட்டவாறே ஓடினான். தாழ இறங்கிய மயில்கள் இவனின் சத்தத்தைக் கேட்டு அப்படியே மேலே திசைமாறிக் கிளம்பின. அவை மேலெழுந்து பறக்கும் அழகைக் கண்ணிமைக்காது பார்த்து நின்ற சந்தனம் குடிவடிக்குத் திரும்பி வந்தான். அவனுக்கு அங்கொரு பெரும் வியப்புக் காத்திருந்தது.

செவ்வந்தி குடிசை வாயிலில் சோகமாக நின்றிருந்தாள். அவளுடைய விழிகள் கண்ணீரைச் சொரிந்தன.

தூரத்தில் மயில்களின் அகவல் சத்தம் கேட்டது. அச்சத்தத்தைத் தொடர்ந்து குரங்கொன்றின் உறுமல் ஒலி எழுந்தது. வானில் வல்லூறு ஒன்று இரை காணாமல் இரைந்தது.

சந்தனம் அவளையே வியப்புடன் பார்த்து நின்றான்.

அவள் அவன் கால்களில் அப்படியே விழுந்தாள்.

“செவ்வந்தி... என்ன?... என்ன?...” என்று அவன் பதறினான். அவன் அவளைப் பற்றித் தூக்கிவிட்டான். அவளுடைய கண்ணீர்

அவனை ஏங்க வைத்தது. வெகு சிரமத்தின் பின் செவ்வந்தி விம்மலிடையே சொன்னாள்: “சியாமன் தன்ர வீட்டில் இருக்கிற முனியாண்டிக்கு என்னைக் கலியாணம் பேசி வந்தார்...”

“முனியாண்டிக்கு சாதுவான விசர் எல்லோ?”

“ஓ... விசரன்தான்... அப்பு, ஆத்தா இரண்டு பேரும் ஒத்துக்கொண்டனம்” என்றபடி அவள் விம்மினாள். அவளின் இளமாற்புகள் விம்மித் தணிந்தன. வெகுதூரம் ஓடிவந்த களைப்பால் செவ்வந்திக்கு இன்னமும் மேல்முச்சு வாங்கியது.

சியாமன் வெகு கெட்டிக்காரன் என்பதைச் சந்தனம் உணர்ந்தான். தான் நினைத்ததை அடைவதற்காக அவன் எதுவும் செய்யத் தயங்கமாட்டான் என்பதையும் அவனால் உணரமுடிந்தது. நிரந்தரமாகச் செவ்வந்தியை அனுபவிப்பதற்குச் சியாமன் கடைசியாகப் போட்ட திட்டத்தின் சிறப்பை உண்மையில் பாராட்டத்தான் வேண்டும் எனச் சந்தனம் எண்ணிக்கொண்டான்.

“பெரிய மனிசன் வீடு தேடி வந்து பெண் கேட்குது... எங்களில் இருக்கிற அன்பில்... முனியாண்டிக்கு என்ன குறையடி? சியாமன் தோட்டத்தில் இருக்கிறவன். அவனுக்கென்ன குறை? நீ தாலி அறுத்தவன்... முனியாண்டியை விட வேறொருத்தன் வரவா போறான்? ‘ஓமெண்டடி என்கிறா ஆத்தா. அவளை என்ன கேட்கிறது சியாமன் ஐயா... நீங்க ஆயத்தப்படுத்துங்கோ நாளைக்கே சோறு கொடுத்து விடுவம் என்கிறார் அப்பு...” என்று விம்மினாள் செவந்தி. அமுதமுது அவளின் முகம் சிவந்து வீங்கிக் கிடந்தது.

சந்தனம் எதுவும் பேசாமல் கேட்டான். உள்ளத்தில் போராட்டம். செவந்தி தொடர்ந்தாள்: “அந்த எளியவன் என்னட்ட ரகசியமா என்ன சொன்னான் தெரியுமா? நீ ஓமெண்டு செவந்தி... எல்லாத்துக்கும் நான் இருக்கிறேன்... முனியாண்டி பேருக்குத்தான். பிள்ளைப் பதிவுக்கு அவன் தேவை. நான் உன்னைச் சீவியம் முழுவதும் வைச்சுக் காப்பாத்துவன்... ஒருத்தருக்கும் தெரியாமல்... என்கிறான்.”

விம்மி விம்மி அமுதாள் அவள். இக் கிராமத்தில்தான் எத்தனை வகைச்சுரண்டல்கள். 1)

பெண்மையையே கௌரவமாகச் சுரண்ட முடியும் என்பதைச் சந்தனம் உணர்ந்தான். பெரியமனிதர்கள் மண்ணையும், பொன்னையும்

பெண்ணையும் எப்படி எப்படி அனுபவிக்கிறார்கள் என்பதை அவன் அறிந்து கொண்டான். கோபத்திற்குப் பதிலாக ஒரு கணம் அவனுக்கு வியப்பே ஏற்பட்டது.

“என்னால அங்க இருக்க முடியல்ல, ஓடி வந்திட்டன்... என்னால சாகமுடியல்லேங்க... உங்க நிழலில வாழத்தான் விரும்புறன்... உங்களைக் காணுறதுக்கு முதல் எனக்கு வாழ ஆசை இருக்கலேங்க... அணைந்துகிடந்த என்னைத் தூண்டி விட்டீங்க...”

அந்த ஆடவன் மௌனமாக விறைத்துப் போய் நின்றான். அவன் இப்படி ஒரு நிலையை எதிர்பார்க்கவில்லை. காதலிப்பது சுலபம் தான். ‘இந்தா நான்தயார் இப்பவே அழைத்துச் செல்’ என்றால் ஆடவர் துணிந்து செய்வார்கள். பின்னர் காதலே இருக்காது. செவந்திக்கு இவ்வளவு விரைவில் கலியாணம் முற்றாக்கப்படும் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. சியாமன் வலு தீர்க்கதரிசி. செவந்தி கூட்டைவிட்டு பறந்துவிடுவாள் என்பதைச் சரியாகக் கணித்துவிட்டான்.

திக்கற்ற பெண்ணுக்கு வாழ்வு தேடிக் கொடுத்த மகான் என்ற பெயர் அவனுக்கு. உண்மை உலகத்திற்குத் தெரியவா போகிறது?

சந்தனத்தின் இலட்சியம் இதனால் தடைப்படுமா? அதை அவன் விரும்பமாட்டான். மிருகங்களிலும் கேவலமான அவன்குடும்பம் அவனுடைய ஊரில் மதிக்கப்படுவதை அவன் அறிவான். அந்த நிலையை மாற்றி அமைக்க வேண்டும்.

“என்னங்க பேசாமல் இருக்கிறீங்க” என்று செவந்தி கண்ணீருடன் கேட்டாள்.

“செவந்தி நான் என்ன செய்ய? நான் இப்போது கலியாணம் செய்யக்கூடிய நிலையிலா இருக்கிறன்?”

“அப்படினா நீங்க என்னை விரும்பவில்லையா...” செவந்தி ஏக்கத்துடன் கேட்டாள்: “நான் ஏற்கனவே மணமானவள்... எனக்கு உங்களைக் கேக்க என்ன உரிமையிருக்குது? நியாயமிருக்குது? நான் பாவி... பாவி... உங்கட வாழ்வைக் கெடுக்க வந்திட்டன்” என்றபடி முகத்தில் கைகளால் அறைந்துகொண்டு செவந்தி அழுதாள்.

“செவந்தி... செவந்தி” என்று அவன் அவள் கரத்தைப் பிடித்தான்: “செவந்தி நீ என் இலட்சியத்தை அறியாயா? நான் கலியாணம் செய்தால் உன்னைத்தான் செய்யிறதாக இருந்தன்”.

செவந்தி அழுதாள்.

“என்னைக் கைவிட்டீங்க... நான் அபலை... ஆருமற்றவள்... உங்களை நம்பித்தான் இங்க வந்திருக்கிறேன்... நீங்க வேண்டாமெண்டால் நிச்சயமா ஆத்தாட்டப் போக மாட்டன்... எங்கையாவது தூக்குப்போட்டுச் செத்து...” சந்தனம் விரைந்து சென்று அவளை அப்படியே அணைத்துக் கொண்டான். அவன் மார்பில் முகம் புதைத்து செவந்திப் பெண் அழுதாள்.

“இனி ஏன் அழுவான்?” என்று அவளின் முகத்தைத் தூக்கினான் சந்தனம்.

செவந்தி வெட்கத்துடன் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

“சாப்பிட்டியா?... செவந்தி...”

அவள் இல்லை என்குமாப்போல தலையை அசைத்தாள்.

“வா செவந்தி... நான் சோறுகாய்ச்சி வைச்சிருக்கிறேன். கத்திரிக்கா கறியும் வைச்சிருக்கிறேன்... வா...” அவளின் கரம் பற்றிக் குடிவாக்குள் அழைத்துச் சென்றான் சந்தனம்.

“நீங்க இருங்க நான் சோறு போடுறேன்” என்றாள் செவந்தி.

அவன் சிரித்தான்: “நான் சமைத்து வைச்சதை நீ எனக்கு எடுத்துப் பரிமாறப் போறியா? நல்லா இருக்குது.”

“அப்ப கொஞ்சம் பொறுத்துக்கொள்ளுங்க... ஒரு நிமிசத்தில நான் ஆக்கித்தாறன்...”

“இப்ப வேண்டாம்... நமக்குத்தான் இன்னமும் கலியாணமும் நடக்கவில்லையே? இண்டைக்கு நான் போடுறேன்... நீ சாப்பிடு... அல்லது...” என்று சந்தனம் சிரித்தான்.

இருவரும் சாப்பிட்டனர். சாப்பிடும்போது அவன் கண்கள் அளவிலா ஆவலுடன் அவளில் மேய்ந்தன. அவளின் கட்டுடலின் நெளிவுகளில் அவன் வசமிழந்தான். அவள் அதனைக் கவனிக்காமல் இல்லை.

“என்னங்க... இது...” என்று அவள் நெளிந்தாள். சேலைத் தலைப்பால் தன்னை மூடிக்கொள்ள முயன்றாள். சேலைத் தலைப்பில் இருந்த கிழிவு அவன் கண்களில் பட்டது.

“செவந்தி” என்றான்: “நான் இப்ப நேரே தாமரைக்கண்டு அப்புட்டயும், கண்பதி அண்ணரிட்டயும் போய் நடந்ததைச்

சொல்லப்போறன்... அவர்களுடைய முன்னிலையில் நாங்க தம்பதியாவோம்... சொல்லிட்டு அப்படியே கடைத்தெருவுக்குப்போய் உனக்குப் புதுச்சேலை, சட்டை எல்லாம் வாங்கி வாறன்”.

அவனை அளவிலாக் காதலுடன் செவந்தி நோக்கினாள்.

“சரி...” என்றாள்.

அவன் புறப்பட்டபோதுதான், தான் தனிய அக்குடிலில் இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்தது.

“நான் தனிய இங்க இருக்கவா? பயமா...”

“உனக்கு மிருகங்களுக்குப் பயமா செவந்தி?... ஒன்றும் இங்க வராது. நீயில்லாவிடில் புலவெல்லாத்தையும் குரங்குகள் அழிச்சிடும்... கெதியா வந்திடுவன்... வரட்டா” என்றபடி அவள் கன்னத்தை கிள்ளினான் சந்தனம். செவந்தி நாணத்துடன் விடை கொடுத்தாள்.

மேற்கு அரைவானில் சூரியன் சரிந்தான். சந்தனம் தாமரைக்கண்டுக் கிழவனின் வீட்டிற்கு விரைவாகச் சென்றான். அவன் உள்ளமெல்லாம் உவகை. ஆனந்தம். தாமரைக்கண்டுக்கிழவன் வீட்டில் இல்லை.

“ராத்திரி வேட்டைக்குப் போனவர் தம்பி... இன்னும் வரவில்லை... இண்டைக்கு வந்திடுவார்” என்றாள் தாமரைக்கண்டின் மனைவி.

அவளிடம் தன் விடயத்தைச் சொல்ல சந்தனம் நாணினான்.

“மாயழகு எங்க?”

“கடைத்தெருப்பக்கம் போனவன்”

“அப்ப நான் வாறன்...” என்று விடைபெற்றான் சந்தனம்.

கணபதி அண்ணனின் வீட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும். என் வாழ்வின் உயர்ச்சியில் அவர்களுக்குப் பங்குண்டு.

அவனுக்கு இன்று உலகமே இன்பமயமானதாத் தெரிந்தது. செவந்தி... செவந்தி... அவளுடன் அவன் தொடங்கப்போகின்ற புதியவாழ்வின் இனிமையை எண்ணிக் கொண்டான். இலட்சிய வெறியால் சமூகத்தை சீரழிப்பவர்களின் மீது ஏற்பட்ட வன்மத்தின் இறுக்கத்தில் மரத்துப் போயிருந்த அவன் இதயத்திற்கு செவந்தி என்ற பெண்ணின் நினைவு குளிர்ச்சியைத் தந்தது.

அதுகூட ஒரு வகையில் இலட்சியத்தின் வெற்றிதானோ? வாழ்விற்கு விதவைப் பெண்ணொருத்திக்கு அவன் வாழ்வளிக்கப் போகிறான். புலிக்கூட்டத்துள் சிக்கித் தத்தளித்த ஒரு புள்ளி மானுக்கு அவன் பாதுகாப்பு அளிக்கப் போகிறான்... சுயநலம் என்பது இதிலில்லையா? தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக் கொள்ள அவன் தயாராகவில்லை. அவன் இதயத்தில் செவந்திப் பெண் ஏற்படுத்தியிருக்கிற சலனத்தை.. இனிமையை... ஓ... அவன் அவளைக் காதலிக்கிறான்.

பாதையில் குளம் ஒன்று குறுக்கிட்டது. சிறியதொரு குளம். நீர் குளக்கட்டின் விளிம்புவரை முட்டிக்கிடந்தது. சந்தனத்தின் கால்கள் குளத்தருகில் சற்றுத் தாமதித்தன. குளத்தின் நடுமத்தியில் எலும்புக்கூடாக்கப்பட்டுக் கிடந்த கொப்பர்களில் அமர்ந்திருந்த நீர்க்காகங்கள் - தண்ணீரிலிருந்து வெளியேறியதால் - சிறகுகளை அலகுகளால் சிக்கெடுத்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தன. அவற்றின் அமைதியான அமர்விலிருந்து அவை திருப்தியான அளவு, குளத்து மீன்களை விழுங்கி ஏப்பம் இட்டிருப்பது தெரிந்தது.

சந்தனம் மகிழ்ச்சியோடு அவற்றைப் பார்த்தபடி சற்றுத் தாமதித்து நின்றான். இருந்தாற்போல பட்ட கொப்பரிலிருந்து கிளம்பிய நீர்க்காகம் ஒன்று நீண்ட கழுத்தை முன் நீட்டிக்கொண்டு அம்புபோலக் குளத்து நீரினுள் பாய்ந்தது. நீரினுள் மூழ்கிய நீர்க்காகத்தை சிறிதுநேரம் காணவில்லை. பத்துப் பதினைந்து யாருக்கு அப்பால் பாம்பு போலக் கழுத்தை உயர்த்தியபடி அப்பறவை நீரின் மேற்பரப்பிற் தெரிந்தது. பிடித்த மீனை மிகக் கஷ்டப்பட்டு விழுங்கிக்கொள்வதைச் சந்தனம் கண்டான்.

தேவைக்கு அதிகமான இரை என அவனுக்குப்பட்டது.

அருகில் கிடந்த கல்லொன்றை எடுத்துக் கோபத்தோடு அந்நீர்க்காகத்தை நோக்கி வீசி எறிந்தான் சந்தனம். குளத்தின் அமைதி குலைய, அந்நீர்க்காகம், சிறிதுதூரம் நீரில் தத்தித்தத்தி ஓடி வானில் கிளம்பியது. அதனைத் தொடர்ந்து பட்ட மரத்தில் அமர்ந்து சிக்கெடுத்துக்கொண்டிருந்த ஏனைய காகங்களும் கிளம்பின. படபடவென எழுந்த சத்தத்தால் குளக்கரைப் பாலைமரமொன்றில் ஓய்வெடுத்துக்கொண்டு மறைந்திருந்த சிறகிகள் (குளத்தாராக்கள்) இரண்டு இறகுகளை விரித்து வானில் எழுந்துவிட்டு மீண்டும் தம்

இடங்களில் அமர்வதை அவன் கண்டான். வெண்ணிறகுகளின் விரிப்பில் தெரிந்த இனிய உணர்வை அவன் இன்று அறிந்தான்.

அவன் மனதின் மகிழ்ச்சி சூழலில் தெரிவதாக உணர்வு. செவந்தியின் நினைவு எழுந்தது. அவன் கால்கள் நகர்ந்தன. கணபதியின் வீட்டுவாசலை நெருங்கியபோது, வானில் பருந்தொன்றின் கேவல் மெதுவாக ஒலித்தது. அண்ணாந்து வானைப் பார்த்தான்.

பழுப்புநிறப் பருந்து ஒன்று களைப்பின்றி வானில் வட்டமிட்டபடி மிதந்தது. அதன் பிளந்த வாற்சிறகுகள் அது அநாயாசமாகப் பறப்பதற்கு ஏற்ப அசைந்தன. இருந்தாற்போல அது தவறாத குறியுடன் தன் இரை ஒன்றினை நோக்கி அம்பாக இறங்குவதைக் கண்டான். இதுவரை மனதில் இருந்த மகிழ்வு நீங்கியது போன்ற ஒரு சங்கட உணர்வு அவனை ஆட்கொண்டது.

27. புதுவெள்ளம்

சங்குப்பொடியனின் வேட்டை நாய்கள் நான்கும் நாக்கைத் தொங்கப்போட்டபடி முன்னால் விரைந்து சென்றன. அவற்றைப் பின்பற்றி தாமரைக்கண்டுக் கிழவனும் சங்குப்பொடியனும் நடந்தனர். முன்னால் சென்ற நாய்கள், இடைக்கிடை நின்று பின்னால் வரும் எசமானர்களைக் கவனித்துவிட்டு நிலத்தில் மோப்பம் பிடித்தபடி அங்குமிங்கும் அலைந்தபடி சென்றன. சங்குப்பொடியன் சற்று முன்னர் வேட்டை நாய்களால் பிடிக்கப்பட்ட உடும்பை இடது கரத்தில் பிடித்திருந்தான். நன்கு கொழுத்த உடும்பு. வாலினால் போடப்பட்டிருந்த வேட்டைக் கட்டினை அவிழ்க்க வகையற்ற உடும்பு சக்கரமாக சுருண்டு கிடந்தது.

இடக்கரத்தில் இருந்த துப்பாக்கியை வலக்கரத்திற்கு மாற்றிக் கொண்ட தாமரைக்கண்டு சற்றுத் தாமதித்துநின்று சங்குப்பொடியனைப் பார்த்தான். காட்டுப் பாதையில் புதர்களுக்கும் பற்றைகளுக்கும் ஊடாக வேட்டை நாய்களுக்குப் பின்னால் காலையிலிருந்து மதியத்திற்கு மேலாக அலைந்த களைப்பு கிழவனில் தெரிந்தது.

“கொஞ்சம் இளைப்பாறுவம் அண்ணை...” என்றான் சங்குப்பொடியன். வேட்டை நாய்களுக்கும் சமிக்ஞை செய்தான் நிற்கும்படி. நின்ற இடத்திலேயே அவை படுத்துக்கொண்டன.

“உந்த வேட்டை நாய்களுக்குப் பின்னால் திரிந்து வேட்டையாடுகிறது வலு சிரமம் சங்கு... உதுகள் சரியா மிருகத்தைக் காட்டாதுகள்... மோப்பம் பிடித்துக் கொண்டு மனிசரை இழுத்தடித்துவிடுங்கள்...” என்றான் தாமரைக்கண்டு: “எனக்குத் தங்குவேட்டை தான் சரி... நீ கூப்பிட்டீட்டாய் என்று தான் வந்ததான்...”

“என்ற நாயன் அப்படியில்லை அண்ணை, நீ பாரன் பண்டியையோ மாணையோ சரியாக் காட்டாமல் விட்டால்...” என்றான் சங்குப்பொடியன். தோளில் கிடந்த சாக்கினைப் பிரித்து பேப்பரில் சுருட்டி வைத்திருந்த பாணை எடுத்துப் பிரித்து ஒரு பாதியைத் தாமரைக்கண்டிடம் கொடுத்தான். அதனைக் கண்ட வேட்டை நாய்கள் வால்களை ஆட்டியபடி சங்குப்பொடியனைச் சுற்றத் தொடங்கின.

“சீ... போ... போடா... வேட்டை கிடைச்சால்தான் உங்களுக்குச் சாப்பாடு...” என்று விரட்டியடித்தான் சங்கு. அதைப் புரிந்துகொண்ட நாய்கள் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று சற்று தூரத்தில் அமர்ந்து கொண்டன. தொங்கிய நாக்குகளிலிருந்து உமிழ்நீர் வடிந்தது.

பிளாஸரிக்போத்தலிலிருந்த தண்ணீரில் ஒருவாய் குடித்தான் சங்கு.

“இந்த உடம்பு மட்டுந்தான் இண்டைக்குப் போல... விடியலிருந்து சரியா உதுகள் மோப்பம் பிடிக்கவில்லை...”

“பாரண்ணை... இனிச் சரியாய் பிடிக்கும்...” என்றான் சங்கு. அவன் குரலில் நம்பிக்கை ஒளிர்ந்தது.

“சரி...” என்று சிரித்தான் தாமரைக்கண்டு. அவன் எத்தனையோ நாய்களுடன் வேட்டைக்குப் போயிருக்கிறான். இந்த நாய்களுக்குக் கெட்டித்தனம் காணாது என்று எண்ணிக்கொண்டான்.

விடிகாலைப் பொழுதில் வாணன்குளத்து கலிங்கு அருகில் நல்லதொரு வேட்டை அகப்பட இருந்தது. இந்த நாய்கள் சரிவர மறிக்காததால் அந்த வேட்டை தப்பிவிட்டது. தனித்த பன்றி ஒன்று கலிங்கு அருகில் நிலத்தைக் கிளறிக் கொண்டு நின்றிருந்ததை நாய்கள்தாம் முதலில் கண்டன. அவை பன்றியை நோக்கிப் பாய்ந்து சென்றன. தாமரைக் கண்டு துப்பாக் கியை தயாராக வைத்துக்கொண்டான். நாய்கள் தன்னைச்சுற்றி வளைத்திருப்பதைக் கண்ட பன்றி உறுமியபடி ஒரு சுற்றுச் சுற்றிப் பார்த்தது. மறுகணம் ஒரு நாயின் மீது கோபத்தோடு பாய்ந்தது. பன்றி பாய்ந்த வேகத்தில் வெருட்சியுற்ற அந்நாய் மறிப்பை விட்டு சற்று விலகிப் பதுங்க... அக்கணங்கள் பன்றிக்குப் போதுமானதாக அமைந்துவிட்டது.

‘விர்’ என அது காட்டுப் பற்றைக்குள் புகுந்து மறைந்தது. நாய்கள் துரத்தியும் பயனில்லை. அது எப்படி மறைந்தது என்று புரியவில்லை. தாமரைக்கண்டு துப்பாக்கியைத் தாழ்த்தியபடி சங்குப் பொடியனைப் பார்த்தான். சங்குப்பொடியன் சரிவர மறிக்காத தன் நாய்களைக் கோபத்தோடு நோக்கினான்.

வெற்றுடம்பில் முட்கள் கீறியதுதான் மிச்சம்.

தாமரைக்கண்டு போத்தலில் இருந்த நீரைக் குடித்து விட்டு வானத்தைப் பார்த்தான்.

“மத்தியானத்திற்கு மேலிருக்கும் போல... தெற்குப் பக்கமா நல்லா இருட்டித் தெரியுது... அங்கால எங்கயோ நல்லா மழை பெய்யுதுபோல... இந்த மழை இங்க ஒருக்காப் பெய்தால் கணபதி இம்முறையும் குளத்து நீருக்கு எல்லாரையும் கெஞ்சத் தேவையில்லை...”

“உவங்கள் சரிவர நீரைப் பங்கிட்டால் தானே...? படுபாதகர்கள்... சந்தனத்துக்குப் புலவு நல்லா இருக்குதாம் அண்ணை...”

“அந்தப் பொடியன் மனசுக்கு நல்லாத்தானே வரும்... கணபதிக்கும் ஒரு தண்ணி கிடைச்சால் போதும்... விளைஞ்சிடும்...”

“அண்ணை ஒண்டு கேக்கிறன் கோவியாதை...” என்று சங்குப்பொடியன் நெளிந்து சங்கடப்பட்டான்.

“கேள்... அதுக்கேன்ரா இப்படிக் கஷ்டப்படுகிறாய்...?”

“கோபிக்கமாட்டியே...?”

“இல்லை... கேள்... சங்கு...”

“உனர் மோன் மாயழகுக்கும், கணபதி அண்ணரினர் மோள்...” சங்கு சொல்லி முடிக்கு முன்னரே தாமரைக்கண்டுக்கிழவன் பெரிதாகச் சிரித்தான். கிழவனை வியப்புடன் பார்த்து விழித்தான் சங்கு.

“உதுவே...? அதெல்லாம் முற்றாப் போன விசயம்... மகேசைத்தான் மாயழகு கட்டப் போறான். கட்டட்டுமே...”

இதுவரை படுத்துக்கிடந்த நாய்கள் இருந்தாற்போல காதுகளை சிலிர்த்துக் கொண்டு எழுந்து நின்றன. பின்னர் மெதுவாக ஒரு பற்றையை நோக்கி நகரத் தொடங்கின. சங்குப்பொடியனும் தாமரைக்கண்டுக்கிழவனும் எழுந்து நின்றார்கள். பின்னர் மெதுவாக நாய்களின் பின் நகரத் தொடங்கினார்கள்.

கறையான் புற்று ஒன்றை நோக்கி நாய்கள் செல்வதைக்கண்ட தாமரைக்கண்டு, சங்குவைப் பார்த்தான். “உதென்ன கோதாரி... உன்ர நாயள் கரடியைக் கண்டிட்டுதுகளோ? புற்றிட் செல்லுதுகள்...”

கரடி என்றதும் திக்கென்றது சங்குப்பொடியனுக்கு. வன்னிக்காட்டில் மிகப் பயங்கரமான மிருகம் கரடிதான். நாய்கள் திடீரெனப் புற்றை நோக்கிப் பாய்ந்தன. சிறியதொரு முனகல் கேட்டது. தாமரைக்கண்டு துப்பாக்கியை நீட்டியபடி அவதானித்தான்.

“உன்ர நாய்களுக்கு சங்கு, உடும்பு வேட்டையும் அழுங்கு வேட்டையும் தான் சரிவரும்... அங்க பார் அழுங்கு ஒன்றை...”

பந்துபோல உடலைச் சுருட்டிக்கொண்டு அழுங்கு ஒன்று கிடந்தது. கூர்மையான நகங்களால் புற்றைக் கிளறி, நாக்கை நீட்டிக் கறையானை சுவைத்துக் கொண்டிருந்த அழுங்கு மீதுதான் நாய்கள் பாய்ந்திருக்கின்றன. நாய்கள் பாய்ந்ததும் அழுங்கு தன்னுடலைப் பந்தாகச் சுருட்டிக்கொண்டது. அதன் உடலில் ரோமங்கள் ஒன்று திரண்டு கேடயமாகக் கிடந்தன. அரசிலை வடிவில் அவை அதன் உடலைச் செதில்களாக மறைத்திருந்தன.

“அழுங்கு இறைச்சி வலு ருசி அண்ணை...” என்று சங்குப்பொடியன் தன் ஏமாற்றத்தை மறைத்துக்கொண்டான். பின்னர் கையிலிருந்த காட்டுக் கத்தியால் அழுங்கின் தலையில் ஓங்கி அடித்தான். அது மெல்லிய முனகலுடன் உயிரைவிட்டது.

அழுங்கைத் தூக்கிக்கொள்ளும் போது மீண்டும் நாய்கள் குரைக்கும் சத்தம் கேட்டது. அவற்றின் குரைப்பிலிருந்து அவை ஏதோ ஒரு மிருகத்தை மறித்து விட்டன என்பதை இருவரும் புரிந்துகொண்டு விரைந்தனர். புதர்களை விலக்கிக்கொண்டு விரைந்தபோது ஒரு வெட்டை எதிர்ப்பட்டது.

“பனை நின்ற மடு இது...” என்றான் தாமரைக்கண்டு.

“அங்க பார் அண்ணை...”

சங்குப்பொடியன் சுட்டிக்காட்டிய இடத்தில் கலை நன்கு முற்றாத மான் ஒன்று நாய்களின் மறிப்பிற்குள் அகப்பட்டுத் திகைத்து நின்றது. அதன் இளம் கொம்பர்கள் தலையின் அசைப்பில் நாய்களை அதனை நெருங்கவிடாமல் செய்தன. அதன் சிறிய குட்டை வால் பயத்தின் நிமித்தம் துடியாத் துடித்தது. பிரகாசமான அதன் செம்பழுப்பு நிறமும், வெண் புள்ளிகளும் வெயிலில் பள பளத்தன. நாய்கள் அம் மானை

அசையவிடாமல் சுற்றி வளைத்து நின்றன. நாய்களின் குரைப்பால் வெருட்சியுற்ற அதன் விழிகளிலிருந்து நீர் பெருகியது.

தாமரைக்கண்டு துப்பாக்கியை உயர்த்திப் பிடித்தான். குறி வைத்தான்.

“கவனம் நாய்கள்... அண்ணை...” என்றான் சங்கு.

துப்பாக்கியின் குண்டுகள் சரியாக மானின் தலையைத் துளைக்கத்தக்கதாகப் பிடித்தபடி விசையைத் தட்டிவிட முயன்ற அக்கணத்தில்... காட்டையே துவம்சம் செய்வது போன்ற பேரொலி எழுந்தது. பட படவென நிலம் அதிர்ந்தது. அந்த அதிர்ச்சியில் மானை மறித்திருந்த நாய்கள் வெருட்சியுற்றன. மானும் இடம்பெயர்ந்தது. உயர்த்திய துப்பாக்கியை தாமரைக்கண்டு தாழ்த்திக்கொண்டான்.

அவர்களுக்கு நேரெதிரே வெட்டை எல்லையில் இருந்தாற்போல ஒரு கூட்டம் காட்டெருமைகள் தோன்றின. அவை அந்த வெட்டையைத் துவம்சம் செய்வதுபோல அவர்கள் நின்ற திசை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்தன. அவற்றின் காலடியில் நிலம் அதிர்ந்தது.

“அண்ணை... குளு மாடுகள்...” என்று அலறினான் சங்குப்பொடியன்.

வேகம்... வேகம்... அசுர வேகம்... தாமரைக்கண்டு இப்படி ஒரு அசுர வேகம்கொண்டு விரைந்துவரும் காட்டெருமைகளை ஒருபோதும் சந்தித்ததில்லை. இராட்சத பலத்துடன் அவை பாய்ந்து வரும் பாதையில் அகப்பட்டால்...?

சங்குவின் கரத்தைப் பற்றி இழுத்தபடி பக்கத்தில் நின்ற பெரியதொரு மரத்துடன் தாமரைக்கண்டு ஒதுங்கிக்கொண்டான். ஒதுங்கிய மறுகணம் அவர்களைக் கடந்து பாய்ந்து சென்றன. காட்டெருமைகள். சங்கு கண்களை மூடிக்கொண்டான். வானளாவி எழுந்த தூசியால் காடே மறைந்தது.

அவை வெகுதூரம் சென்ற ஒலி, தாமரைக்கண்டுக்கிழவன் சங்குப்பொடியனை உலுக்கினான்.

சங்குவின் உடலின் பதட்டம் இன்னமும் ஓயவில்லை. காட்டெருமைகளின் காலடியில் அகப்பட்ட புதர்கள் தரைமட்டமாகிக் கிடந்தன.

வெட்டையில் நாய்களால் மறிக்கப்பட்ட மான் எங்கே? மறித்த

நாய்கள் எங்கே?

சங்குவின் காலடியில் இரண்டு நாய்கள் வந்து நடுங்கியபடி நின்றிருந்து ஊளையிட்டன.

சங்குப்பொடியன் வெட்டையை நோக்கி ஓடினான்.

வெட்டையின் நடுவில் அவனின் நாய்கள் இரண்டும் காட்டெருமைகளின் காலடியில் அகப்பட்டு அரைக்கப்பட்டு இரத்தச் சேற்றில் கிடந்தன. திக்பிரமை பிடித்தவனாக அவற்றைப் பார்த்தபடி சங்குப்பொடியன் நின்றிருந்தான். அவன் விழிகளில் கண்ணீர் படர்ந்தது.

காட்டில் இருந்தாற்போல அமைதி குலைந்தது. ஒரு கூட்டம் மான்கள் தூரத்தில் விரைந்து ஓடுவது தெரிந்தது. குரங்குகள் கூச்சலிட்டன.

“சங்கு... ஏதோ நடந்திருக்குது... காட்டுத் தீ அல்லது காட்டாறு பெருக்கெடுத்திருக்க வேண்டும்... அங்க பார்...”

கண் முன்னால் அந்த வெட்டையில் நீர் புது வெள்ளமென்ப பெருகி வருவதை இருவரும் கண்டனர்.

சங்குப்பொடியன் பயத்தில் நடுங்கினான்.

“பயப்படாதை... நாங்க திரும்பிப் போய்விடலாம்... பனை நின்ற மடு மட்டும் காட்டு வெள்ளம் பரவுறதெண்டால்...?”

“நாங்க எப்படிப் போறது...?” என்று நடுங்கியபடி சங்கு கேட்டான்.

“பயப்படாதை... அதிஷ்டவசமாக நாங்க மேட்டு பக்கமாத்தான் நிக்கிறம்... வந்த வழியில் திரும்ப வேண்டியதுதான்... எதுக்கும் வேகமாகப் போவம்...”

“குளுமாடுகள்தான் நாங்க வந்த பாதையில் போயிருக்குதுகளே...?”

“அதுகள் இப்ப எத்தனையோ மைல்கள் போயிருக்கும்... நீ வா... பயப்படாமல் வா... நான் இதைப்போல எத்தனை ஆபத்துக்களைச் சமாளிச்சிருக்கிறன்...”

பெருக்கெடுத்த வெள்ளம் பனை நின்ற மடுவில் தேங்கத் தொடங்கியது.

தாமரைக்கண்டுக்கிழவன் முன்னே நடக்க சங்குப்பொடியன் பின் தொடர்ந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து இரண்டு நாய்களும் முனகிக்கொண்டு விரைந்தன.

அவர்கள் கிராமத்தை அடைந்தபோது இருளத் தொடங்கியிருந்தது.

28. சீதைந்த கனவு

புலவில் புவனேஸ்வரி நின்றிருந்தாள். புலவின் எல்லையோடு அழிக்கப்படாது கிடந்த காட்டிலிருந்து குரங்குகளின் கிளை தாவி விளையாடும் சலசலப்பு எழுந்துகொண்டிருந்தது. இன்று புலவிக்கு அவள்தான் காவல். சந்தனத்தின் மேற்பார்வையில் கொத்தப்பட்ட அந்தப் புலவு பசுமைப் பயிர்களுடன் காற்றில் தலையசைத்துக் கொண்டிருந்தது. சோளன் பொத்திகள் முற்றித் தலை சாய்த்திருந்தன. உளுந்துச் செடிகள் அறுவடைக்குத் தயாராகச் சுருண்டு கிடந்தன.

நேற்றுப் பின்னேரம் சற்று வேளை புலவில் காவல் இல்லை. அந்த வேளை பார்த்து புலவிற்குள் குரங்குக் கூட்டம் ஒன்று நுழைந்து பயிர்களை நாசம் செய்துவிட்டது. அதனை முதலில் கண்டவள் புவனேஸ்வரிதான்.

இன்று அவள் தான் காவல். காட்டெல்லையில் அடிக்கடி குரங்குகள் தென்பட்டன. அவை ஆவல் நிறைந்த விழிகளால் புலவின் பயிர்களையும், கோப விழிகளால் அவளையும் பார்த்துக்கொண்டன. அவள் சற்றுவேளை எங்காவது செல்லமாட்டாளா?

அவள் உள்ளத்தில் சந்தனத்தின் நினைவு கடல் பெருக்காகப் பொங்கியது. அவன் இந்தப் புலவில் தான் சிறிது காலம் வாழ்ந்தான். அந்தக் கொட்டிலில் தான்... இங்கு தான்... புவனேஸ்வரியின் விழிகள் அடங்கா ஆவலுடன் சந்தனம் இருந்த குடிசையைப் பார்த்தன. அதன் வாசலில் அவன் நிற்பது போன்ற பிரமை... எவ்வளவு பண்பானவர்?

அவள் இதயத்தில் அந்த ஆடவன் கிளறிவிட்ட இனிய சுமை அழுத்தியது. அவள் குடிசையில் வாசலில் அமர்ந்துகொண்டாள். வலதுகரம் நாடியில் பதிய, அவள் கண்கள் தூரத்தில் எங்கோ அர்த்தமற்று நோக்கின. அவள் இளம் உள்ளத்தில் சந்தனம் ஏற்படுத்திவிட்ட இன்ப அனுபவத்தின் கனவுகளில் அவள் திளைத்தாள்.

அவள் தன் கனவுகளிலிருந்து விழித்தபோது, சிறையான் குரங்கு ஒன்று சோளன் பொத்தி ஒன்றை முறித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். துடித்து எழுந்து கல்லெடுத்து வீசினாள். ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் பத்துப்பன்னிரண்டு குரங்குகள் உள்ளுந்துப் புதர்களிடையே இருந்து பாய்ந்து ஓடின.

அவளுக்கே தன்னை நினைக்கச் சிரிப்பாக இருந்தது. குரங்குகள் புலவினுள் நுழைந்து பயிர்களை முறிக்கும் வரை அவள் எங்கிருந்தாள்? அவள் விழிகள் எங்கிருந்தன? அவளை அறியாமல் அவளுக்கே வெட்கமாக இருந்தது.

குரங்குகளை காடெல்லை வரை தூரத்திச் சென்றாள். அவை மிக அலட்சியமாக அவளைப் பார்த்துவிட்டு மரக் கொப்பர்களில் ஏறி அமர்ந்து வாய்களில் அதக்கி வைத்திருந்த தானியங்களைச் சாப்பிட்டன. அவள் திரும்பி காவல் குடிசைக்கு வந்தாள். குடிசைக்கு அருகில் காய்ந்து பட்டுக்கிடந்த பாலை மரத்தில் இரண்டு மரங்கொத்திகள் சோடியாக வந்து அமர்ந்துகொள்வதை அவள் கண்டாள். ஆவலுடன் அந்தப் பட்சிச் சோடியை அவள் பார்த்தாள். பொன்னிற முதுகும், கரு முகமும், இரத்தச் சிவப்பான கொண்டையும் மாலைக்கதிரில் அவற்றிற்கு அளவில்லா அழகைத் தந்தன. இருந்தாற் போல ஒரு மரங்கொத்தி பாலைக்கொப்பர் ஒன்றில் செங்குத்தாக ஏறியது. ஏறும்போது தன் உளி போன்ற அலகினால் மரப்பட்டையை “டக் டக்” கென்று தட்டியது. மரப்பட்டையின் அடியில் ஒளித்திருந்த புழுக்கள் இடம் பெயர்ந்தன. அவற்றை அம்மரங்கொத்தி “பக் பக்” கென்று விழுங்கியது. அது செங்குத்தாக உட்காரும்போது அதன் வாற் சிறகுகள் நுளி மரப்பட்டையில் ஒரு முட்டாகப் பதிந்து அப்பறவை தலைகீழாக விழாமல் உதவின. தாழ் கிளையில் அமர்ந்திருந்த மற்ற மரங்கொத்தியும் தன்னிணையின் அருகில் தாவி ஏறிக்கொண்டது. ஒரு மரப்பட்டையை அலகினால் தட்ட, மற்றது புழுக்களைப் பிடித்துத் தின்றது. எவ்வளவு ஒற்றுமை? இதுதான் குடும்பமோ? இதுதான் குடும்ப சுகமோ?

“சந்தனம்... என் அத்தான்” என அவள் தன்னுள் முணுமுணுத்துக் கொண்டாள். அவள் முகத்தில் நாணம் படர... அவள் விழிகள் ஓரிடத்தில திகைத்து நின்றன. அவளாளேயே நம்ப முடியவில்லை. அவள் இதயத்தில் இடம்பெற்ற உருவம் எப்படி உருப்பெற்று அவளைநோக்கி வரும்?

சந்தனம் புலவை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான். அவள் ஆவலுடன் அவனைப் பார்த்து திகைத்து நின்றாள்.

“வீட்டில் ஒருத்தரும் இல்லையா...?” என்று சாதாரணமாகச் சந்தனம் கேட்டான். அவளால் உடன் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. அவள் இதயம் ஏன் இப்படித் துடிக்க வேண்டும்? அவளுக்கு ஏன் இப்படி வியர்க்க வேண்டும்? அவள் இதயத்தின் துடிப்பை அவள் உணர்ந்தாள்.

“வீட்டில் ஒருத்தரையும் காணல்ல...” என்று மீண்டும் கேட்டான் சந்தனம்.

“ஏன் நான் நிக்கிறது... தெரியவில்லையோ...?” என்று புவனேஸ்வரி கேட்டாள்.

“தெரியுது தங்கச்சி... வீட்டில் ஒருத்தரும் இல்லை... அதுதான் புலவுக்கு வந்தன்... ஐயா எங்க...? அண்ணன்...?”

“ஐயா வயலில். அண்ணன் வெளியில். அம்மா கடைக்கு. அக்கா தண்ணீருக்கு. நான் இங்க” என்று கூறிவிட்டு அவள் புன்னகைத்தாள். அவனுக்கும் சிரிப்பு வந்தது.

“நீங்க கொத்தின புலவு நல்லா இருக்குது...” என்றாள் புவனம்.

“நல்லா இருக்குது... ஆனா சரியான காவலில்லாம குரங்கு சப்பியிருக்குது” என்றான் சந்தனம்: “காவலுக்கு வந்திட்டு நித்திரை கொள்ளுறியள் போல இருக்குது.”

அவனை வியப்புடன் அவள் பார்த்தாள். அவள் காவலுக்கு வந்திட்டு நித்திரை தான் செய்தாள். அது எவ்வளவு இனிமையான் நித்திரை? கண்கள் விழித்திருக்க வானில் கற்பனையில் சஞ்சாரம் செய்வது எவ்வளவு இனிமையான நித்திரை?

“நான் வாறன் தங்கச்சி...” என்றான் சந்தனம்.

“நான் உங்கட தங்கச்சியில்ல.”

அவன் அவளை சங்கடத்துடன் பார்த்தான். முகத்தில் கேள்விக்குறி. பெயரைச் சொல்லியே கூப்பிடுங்களேன். உங்களிலும் பார்க்க நான் எவ்வளவு சிறியவள்.”

அவன் எதுவும் பேசவில்லை.

“சரி புவனம் தங்கச்சி வாறன்.”

அவள் கோபத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

“என்னைப் புவனம் எண்டு கூப்பிட்டால் போதும்.”

அவள் என்ன சொல்கிறாள்? சந்தனம் அவளை ஒருகணம் ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு காட்டினைப் பார்த்தான். மரக்கொப்பொன்றில் வாலை நன்கு கீழே தொங்கப்போட்டபடி குரங்கொன்று அமர்ந்திருந்தது.

“என்ன பேசாமல் நிக்கிறியள்?” என்று அவள் கேட்டாள். இன்று என் இதயத்தைத் திறந்து எப்படியாவது அவருக்குக் காட்டிவிட வேண்டும். என் இதயத்தில் நீங்கள் தான் தெய்வமாக அமர்ந்திருக்கிறீர்கள் என்று சொல்லிவிட வேண்டும். என் கனவிலும் நினைவிலும் நீங்கள் வந்து ஓயாமல் தொல்லை கொடுக்கின்றீர்கள் என்று கூறிவிட வேண்டும். நான் உங்களை என்று முதன்முதல் கண்டேனோ அன்றிலிருந்து என் உயிர் உங்களுக்கு அடிமையாகி விட்டது என்று கூறிவிட வேண்டும். என்னுடலின் ஒவ்வொரு அணுவும் உங்களை என் துணைவனாக வரிப்பதற்குத் துடிக்கின்றன என்று கூறிவிட வேண்டும். சாதி நமக்குத் தடையல்ல. நான் உங்கள் அடிமை. என் இதயம் உங்களுக்குச் சொந்தம். நான்... நான்...

“நான் வந்ததாகச் சொல்லுங்கள்.”

“என்ன சொல்ல வேணும்?”

வானில் அவலமாக அலறியபடி கரிக்குருவி ஒன்று விரைந்தது. அவன் சொன்னான்:

“எனக்கு இண்டைக்கு கலியாணம் தங்கச்சி.”

அவன் என்ன சொல்கிறான்? அவளால் அவன் சொன்னதை சரியாக ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

புவனத்தின் முகம் இருண்டது. அவனை அவள் அளவிலா ஏக்கத்துடன் பார்த்தாள். அவளால் என்னதான் சொல்ல முடியும்?

பேதைப் பெண்ணே நீ ஏமாந்து போனாய். ஏமாந்து போனாய்...?

“ஆரை...? செவ்வந்தியையா?” என்று தயங்கித் தயங்கிக் கேட்டாள். சந்தனம் தலையை அசைத்தான். பொலபொலவென அவள் விழிகள் நீரைச் சொரிந்தன.

“புவனந் தங்கச்சி...”

“நீங்க நல்லா இருக்கணும்” என்றபடி புவனம் புலவுக் கொட்டிலினுள் புகுந்துகொண்டாள். கவலை, துயரம் எல்லாம் கண்ணீராகப் பொங்கிப் பெருகியது. புவனம் வெகு நேரம் அழுதாள்.

சந்தனத்துக்கு உண்மை புரிய வெகு நேரம் சென்றது. அவன் என்ன செய்ய முடியும்?

செவ்வந்தி புலவில் தனியே இருக்கிறாள் என்ற நினைவு வந்தது.

புவனத்துக்கு ஆறுதல் கூற மனம் விழைந்தது. இதற்கு யார் தான் தேறுதல் கூறிவிட முடியும்? தானாக அழுது ஓயவேண்டிய துயர். துயரெல்லாம் கண்ணீராக வழிய வேண்டும். அவன் கடைத் தெருவை நோக்கி விரைந்தான்.

கடைத்தெருவை அடையும் வரை மனம் நிம்மதியாகவில்லை. செவ்வந்தியிடம் விடைபெற்று எவ்வளவு மகிழ்ச்சியோடு ஓடி வந்தானோ அவையனைத்தும் இப்போது அவனிலிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டன போன்ற உணர்வு. புவனம் இப்படி ஒரு எண்ணத்தையா மனதில் வளர்த்திருக்கிறாள்?

கடைத்தெருவில் கலகலப்பு மிகுந்திருந்தது. சந்தனம், கோணான் கடைக்குச் சென்று புதுச்சேலையும் சட்டையும் வாங்கிக் கொண்டான். தனக்கு ஒரு வேட்டியும் சேர்ட்டும் வாங்கிக்கொண்டான்.

கடையிலிருந்து வெளியே இறங்கும்போது கோணான் உள்ளே வந்தான்.

“சந்தனம், நீ இங்கேயா இருக்கிறாய்?”

“ஏன்...?”

“உள்ள வா...” என்று அவனைக் கடையினுள் அழைத்துச் சென்றான்.

“தினசகாயம் வாத்திக்கு ஆரோ அடிச்சிட்டதாக கதை ஒன்று உலாவுது. உண்மையா இருக்கும். நீ தான் காரணமாக இருக்கும் என்று சியாமன் ஆக்கள் கதைக்கினம்... சந்தனம், எனக்கு உண்மை பொய் தெரியாது... கவனமா இரு. எந்த நேரத்தில் என்ன நடக்கும் என்று தெரியவில்லை. செவ்வந்தியை நீ கிளப்பிக்கொண்டிட்டாய் என்றும் கொதிக்கினம். கவனம் சந்தனம். கண்டபாட்டிற்கு வெளியில் திரியாதை. தனியத் திரியாதை. பெண் ஏமாற்றம் கொடிய பழி பாவத்திற்கும் தூண்டும்...” என்று எச்சரித்தான் கோணான். சந்தனம் எதுவும் பேசாமல் அவன் கூறுவதைக் கேட்டான்.

“நான் வாறன்...” என்று சந்தனம் விடைபெற்றுக்கொண்டு கடையிலிருந்து இறங்கி நடந்தான்.

அவன் மனம் மீண்டும் குழம்பிவிட்டது. கடைத்தெருவில் சியாமன் மாரசிங்கமோ அவருடைய கையாட்களோ எவருமில்லை. ஏதோ நடந்திருக்கிறது.

மாலைக் கதிரவன் மேற்கு வானில் சரிந்துகொண்டிருந்தான். சந்தனம் தன் புலவவை நோக்கி மிக வேகமாக விரைந்து வந்தான். உள் மனம் சஞ்சலப்பட்டது.

வீதியை விட்டிறங்கிப் புலவை நோக்கிச் செல்கின்ற காட்டுப் பாதையில் விரைந்தான். பாதை அமைதியாகக் கிடந்தது. எங்கோ துரத்தில் கானகத்தின் அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு நரி ஒன்று ஊளையிட்டது. சில்வண்டுகள் இரைந்தன.

அவன் ஒரு திருப்பத்தில் திரும்பிய போது -

சந்தனத்தின் பின் தலையை யாரோ வேகமாகப் பொல்லொன்றால் தாக்கினார்கள்.

“அம்மா...” என்று கத்தியவாறு சந்தனம் திரும்பினான்.

வீரசிங்கம் நின்றிருந்தது மங்கலாகத் தெரிந்தது.

சந்தனத்தின் கண்கள் இருண்டன. கையில் பற்றியிருந்த பார்சல் பொத்தெனக் கீழே விழுந்தது.

“செ...வ...ந...தி...” அப்படியே மயங்கி மண்ணில் சாய்ந்தான் சந்தனம்.

நரியின் ஊளை மீண்டும் கேட்டது.

29. எரிமலை வெடித்தது

ஈரளம் பாளமாக வெடிக்கத் தொடங்கியிருந்த வயலைக் காணக்காணக் கணபதியில் இதயமும் வெடித்து விடுமாப் போல துடித்தது. கந்தசாமியாரின் கமத்திற்குத் தண்ணீர் பாய்ந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அவருடைய வயலில் சுலுசு எப்போதும் பூட்டப்படுவதில்லை. இந்த வேறுபாடு ஏன்?

நீண்ட நேரம் கணபதி பிரமை பிடித்தவனாக நின்றிருந்தான். தூரத்தில் மணல் வாரி ஒன்று வீரிட்டபடி விரைந்தது. ஏக்கத்தோடும் வன்மத்தோடும் தன் வயலைப் பார்த்தான். வாடி வதங்கிக் கொண்டிருந்த பயிர்கள் அவனிடம் எதையோ யாசித்து அசைந்தன. கணபதியின் விழிகளில் நீர் முட்டியது. பணக்காரர் தண்ணீர் பாய்ச்சிக்கொண்டு போக, விளைச்சலை அனுபவிக்க ஏழைக் கமக்காரன் மட்டும் ஏமாற்றப்படுவதா? இனியும் அவன் ஏமாறத் தயாராகவில்லை.

கணபதி ஒரு திட முடிவுடன் தன் வயல் வரம்பில் அமர்ந்துகொண்டான்.

வானில் குறை நிலவு பவனி புறப்பட்டது. கணபதி இருந்த இடத்தை விட்டு அசையவில்லை.

பனிக்குளிரில் கணபதி அமர்ந்திருந்தான். வீதியில் றக்கர் ஒன்று கடைத்தெருப் பக்கமாகச் செல்வது தெரிந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து

பொலீஸ் ஜீப் ஒன்று விரைவதும் தெரிந்தது.

“ஐயா...” சின்னத்துரையின் அழைப்பொலி கேட்டு கணபதி திரும்பி மகனைப் பார்த்தான்: இண்டைக்கு முழுவதும் சாப்பிட வரவில்லையே?” ஏன் இதில குந்தியிருக்கிறியள்?...”

சின்னத்துரைக்கு நிலவரம் புரியாமலில்லை. சட்டம், நீதி, நியாயம் என்ற கட்டுப்பாட்டிற்குள் அவன் வளர்ந்துவிட்டான்.

“நீ போ தம்பி... நான் பேந்து வாறன்...”

“எழும்பி வாருங்கோ ஐயா... கடைத்தெருவில் நிலவரம் சரியாகவில்லை.”

மகனைக் கணபதி நிமிர்ந்து பார்த்தான். •

“தினசகாயம் வாத்தியாருக்கு நல்லா அடிச்சிட்டான்களாம்... ஆள் தப்புறது அருமை என்று கதைக்கினம்...”

“ஆர் அடிச்சது...?”

“சந்திரனும் மாரிமுத்தும் என்று கதை... ஆனால் கண்ணால கண்ட சாட்சியில்ல. புலவுக்குப் போட்டுவரேக்க அடிச்சிருக்கிறான்கள்... கால் முறிஞ்சு தொங்குதாம்.”

“ஏன் அடிச்சவன்கள்?...”

“ஏதோ சொல்லுறான்கள்... எனக்குத் தெரியல்ல... நீங்க வாருங்கோ...”

“தெய்வம் எவ்வளவு காலத்துக்குத்தான் பொறுக்கும். நீ போ தம்பி... இண்டைக்கு ராவுக்கு கமவிதானை வயலுக்குத் தண்ணி தாறன் எண்டவன்... நிண்டு கட்டிட்டு வாறன்...”

தகப்பனின் பிடிவாதத்தை அவன் அறியாதவனல்லன். அவன் சென்றபின், கணபதியை மகன் சொன்ன சம்பவம் நிறைத்துக் கொண்டது. தினசகாயம் வாத்தியாருக்காக அவன் இரக்கப்பட மாட்டான். அவருக்குக் கிடைக்கவேண்டிய தண்டனைதான் இது.

அவன் வயல்...? இப்போதும் கந்தசாமியாரின் வயலுக்குத்தான் தண்ணீர் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அவனுடைய வயல் வாடிக்கிடக்கின்றது? போனமுறை போல இம்முறையும்?

நினைவே பயமுறுத்தியது. அவனுக்கு ஏன் தண்ணீர் முறையாகத் தரப்படவில்லை?

வயல் வரம்பில் நடந்து தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் வருவது தெரிந்தது. 'வீட்டிற்குப் போயிருப்பார். நான் சாப்பிட வரவில்லை என்று செல்லாச்சி சொல்லியிருப்பாள். அதுதான் வாறார். சாப்பாடுதான் இப்ப முக்கியமா? நீரில்லாமல் என்ற பயிர்கள் சாக...'

தாமரைக்கண்டுக் கிழவன் அருகில் வந்தான்.

"என்ன கணபதி... சாப்பிடக்கூடப் போகாமல்?..."

கணபதி கிழவனை ஏக்கத்தோடு பார்த்தான். பின்னர் தன் வயலைப் பார்த்தான்.

"எனக்குத் தெரியும் கணபதி... கடைசியில் இம்முறையும் நடந்திட்டுது..."

கணபதி வெறியுடன் எழுந்தான்: "இம்முறை நடக்க விடமாட்டன்... நடக்க விட மாட்டன்..." என்று கத்தினான்.

"என்ன செய்யப் போறாய்?..."

கணபதி திடமாகச் சொன்னான்: "ராவைக்குச் சலுசை உடைக்கப் போறன்... கந்தசாமிக்குப் பாயுற தண்ணிய என்ற வயலுக்கு விடப்போறன்..."

கணபதியை வியப்புடன் பார்த்தான் தாமரைக்கண்டு.

"பொலிசுடன் வருவாங்கள்..."

"வாறவன் வரட்டும்... இரண்டில ஒரு முடிவு எடுக்காமல் விடுகிறதில்லை... இவங்களில் ஒருத்தனைத் தொலைச்சா எங்களைப் போல ஆயிரம் பேர் சீவிக்கலாம் நிம்மதியாக..."

கிழவன் வரம்பில் அமர்ந்துகொண்டான்.

"வேட்டைக்கு சங்குப் பொடியனோடு போனாய்...? கெதியில் வந்திட்டாய்?..."

"காட்டாறு பெருகிவிட்டுது கணபதி... இங்க மழையில்லை... அங்கால போக முடியாத அளவுக்கு காட்டாறு வெள்ளம் போட்டிட்டுது... பனைநின்ற மடு மட்டும் காட்டாற்று வெள்ளம் தான் திரும்பி வந்திட்டன்..."

ஆட்காட்டிக் குருவி அவலமாக அலறியது. வீதியில் ஜீப் ஒன்று நகர்ப்புறமாகச் சென்றது.

“பொலீசு வந்திட்டுப் போகுது... வாத்திக்கு எக்கச்சக்கமான அடி... படிப்பிக்கப்போற வாத்திக்கு ஏன் இந்த வேலை? காலமை சந்திரன்ர தங்கச்சிப் பொடிச்சு பள்ளிக்குப் போயிருக்குது... வாத்தி, கோபால் வாத்தியாரின்ர குவாட்டசில பெட்டையை சமைக்க அனுப்பிவிட்டுப் பின்னால் போய்ச் சேட்டை விட்டிருக்கிறான்... உவங்களை நம்பிப் பிள்ளையளை அனுப்பன்?... பெட்டை பயந்துபோய் வீட்டிற்கு ஓடிவந்திட்டான்... விசயத்தை அழுதபடி தாய்க்குச் சொல்லேக்க தமயன்காரன் கேட்டிருக்கிறான்... அவ்வளவுதான்... திட்டமிட்டு நடத்திட்டான்... இவ்வளவு காலமும் இவங்கள் காண்பூமியில கைவைச்சாங்கள்... பொறுத்திருந்தது சனம்... இப்ப பெண்பிள்ளையளிலயும் கைவைக்கத் தொடங்கிவிட்டான்கள்... விடுவாங்களோ? எல்லாரும் ஓடித்திரியினம்... ஓடி என்னத்தைச் செய்யிறது?”

கணபதி வியப்புடன் கேட்டான். திசகாயம் மாஸ்ரருக்கு ஒருவன் கைநீட்டி அடிப்பதா? வரலாற்றிலேயே நிகழாத ஒன்று. நடந்து விட்டது.

கணபதி வரமாட்டான் என்பது தாமரைக்கண்டிற்குப் புரிந்து விட்டது. கணபதி செய்யப்போவதில் தவறில்லை. அவனைப் போன்ற வஞ்சிக்கப்பட்ட விவசாயிகளுக்கு வேறு வழியில்லை.

“நான் வாறன் கணபதி... தண்ணியைக் கடத்திட்டு நிக்காமல் வந்திடு...”

காரைப்பிட்டிக்கமம் பக்கமாக யானை ஒன்று பிளிறும் ஒலி கேட்டது. காட்டாறு பெருக்கெடுத்தபடியால் காட்டு மிருகங்கள் ஊர்ப்பக்கமாக இடம்பெயரத்தான் செய்யும். கணபதி மெதுவாக எழுந்தான். சலுசுப்பூட்டிற்குள் அலவாங்கிணைப் போட்டு மெதுவாகத் தெண்டினான். பூட்டுத் தெறித்து விழுந்தது. சலுசைத் திறந்துவிட்டான். கணபதியின் வயல் பக்கமாகத் தண்ணீர் வழியத் தொடங்கியது.

“இவங்களைக் கெஞ்சித் திரியிறதிலும் பார்க்க இது எவ்வளவு சுலபம்” என்று சொல்லிக் கணபதி தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டான்.

ஒரு மணித்தியாலம் சென்றிருக்கும். வெடிப்புற்ற வயல் தரைநீரை ஆவலுடன் குடித்தது.

தன் வயலினுள் தண்ணீர் பாய்வதை ஆவலுடன் பார்த்துக்கொண்டு அவன் நின்றபோது வேகமாக ஒரு றக்ரர் வந்து ஒளிவீசியபடி நின்றது. அதிலிருந்து பலர் குதித்தனர்.

“டேய் கணபதி பூட்டா சுலுசை...” கமவிதானை கந்தையா பெரும் குரலில் கத்தினான்.

கணபதி குரல் வந்த பக்கமாக ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டுத் தன் வயலுக்கு நீரைக் கட்டிக்கொண்டிருந்தான். நான்கு பேர் வயல்பக்கம் வருவது தெரிந்தது. கணபதி மண்வெட்டியைக் கீழே போட்டுவிட்டு அலவாங்கைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டான். அவன் குரல் பயங்கரமாக ஒலித்தது: “ஆராவது என்ர வயலில் இறங்கினியள் எண்டால் திரும்பிப் போகமாட்டியள்... குடலைச் சரிச்சு மண்ணுக்க சாய்ப்பன்...”

வயலை நோக்கி வந்தவர்கள் வரம்பில் தயங்கி நின்றனர். கணபதி சுலுசு அருகில் வந்து நின்றான்.

“டேய் கணபதி... இது என்ன வேலையடா... சுலுசைப் பூட்டு... நான் கந்தசாமி வந்திருக்கிறன்...” முதலாளி கந்தசாமியின் குரல் ஒலித்தது.

“எவனா இருந்தாலும் சரி... சொல்லிப் போட்டன்... என்ர வயலுக்கு இண்டைக்குப் பாய்ச்சாமல் சுலுசைப் பூட்ட மாட்டன்...”

“ஏன்ரா நிக்கிறியள் அவனைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு சுலுசைப் பூட்டுங்கடா...” கந்தசாமி கட்டளையிட்டார். கணபதியா அப்படிப் பேசினான் என்பதை நம்பக் கந்தசாமிக்கு வெகு நேரம் பிடித்தது.

“அவன் அலவாங்கோட நிக்கிறான்...” என்று தயங்கினான் மருதை.

“வையடா வெடி...” என்று கத்தினார் கந்தசாமி. அவ்வளவுதான் கணபதிக்குக் கேட்டது. வெறிபிடித்தவனைப் போல அவனை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்தான். அலவாங்கைத் தூக்கிக்கொண்டு பிசாசு போலப் பாய்ந்துவரும் கணபதியைக் கண்ட அவர்கள் பின்வாங்கினர். கமவிதானை கந்தையா வயலுக்குள் விழுந்து எழும்பி ஒரே ஓட்டமாக ஓடினான். மருதை அவனைத் தொடர்ந்து ஓடினான். இருவரும் தலைதெறிக்க ஓடியதைக்கண்ட றக்ரர் றைவர் பின்வாங்கினான். கந்தசாமியார் தன் இக்கட்டை உணர்ந்துகொண்டார்.

“எட்டா றக்ரரை...” என்று கூறிவிட்டு வீதியில் ஓடத்தொடங்கினார். அவர் கையிலிருந்த துப்பாக்கி தூர எகிறி விழுந்தது.

வீதியில் ஏறிய கணபதி கடகடவெனச் சிரித்தான். விசர் பிடித்தவன் போலச் சிரித்தான்.

“அண்ணை என்னை ஒன்றும் செய்யாதை...” என்று றைவர் கெஞ்சினான்.

“போடா... போய்க் கந்தசாமியிட்ட சொல்லு... இனி இந்தக் கணபதி ஒண்டுக்கும் பயப்பட மாட்டான் எண்டு... நான் எல்லா வீட்டுச் சோறும் சாப்பிட்டிட்டன்... ஒரு வீட்டுச் சோற்றைத் தவிர... மறியல் வீட்டுச் சோறு... அதைச் சாப்பிட இவன் வைச்சான் எண்டால் இரண்டு மாதத்தில திரும்பி வருவன்... அதோட இவன் சரி... இவங்கள் சரி...”

சாது மிரண்டால் என்பதன் அர்த்தத்தை றைவர் அன்று உணர்ந்திருப்பான். அவன் றக்ரரை எடுத்துக்கொண்டு விரைந்து மறைந்தான்.

கணபதி அப்படியே வீதியில் இருந்துவிட்டான். நடந்தவற்றை அவனால் நம்பவே முடியவில்லை. அவனை ஏதோ பேய் பிடித்து ஆட்டியது போல உணர்வு.

“கணபதி... நீ இப்படியானவன் என்று எனக்கு இவ்வளவு காலமும் தெரியாதப்பா...”

தாமரைக்கண்டின் குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான் கணபதி.

நீ இன்னமும் போகவில்லையா?...”

“உன்னைத் தனிய விட்டிட்டுப் போக மனம் விடவில்லை... இப்படி மதகுக்க மறைஞ்சிருந்தன்”

அவனை நன்றியுடன் பார்த்தான் கணபதி.

“கந்தசாமி பொலிகுக்குப் போகான்... குள்ளத்தனம் தான் செய்வான்...”

“வா போவம்... பசிக்குது...” என்றான் கணபதி.

30. மீளாத்துயில்

நீலவின் கால் விளிம்பில் பூமியின் நிழல் படிந்து கிடந்தது. காட்டில் எறித்தபடி சந்திரன் கீழ் வானின் உச்சியில் எழுந்தான். காட்டுப்பாதையின் ஒரு பக்கத்தில் சந்தனம் மயங்கிக் கிடந்தான். அவன் அருகே துள்ளி வந்த எலி ஒன்றை, அரவம் செய்யாது பறந்து வந்த ஆந்தை ஒன்று பற்றித் தூக்கியது. ஆந்தையின் கூரிய நகங்களின் பிடியில் அகப்பட்ட எலி மரணஓலி எழுப்பியது. அதனைக் கவனியாத ஆந்தை மரக்கிளையில் போய் அமர்ந்துகொண்டது.

வேட்டையின் வெற்றி அதற்கு. தலையைச் சுற்றி, தன் பரந்த கண்மணிகளினால் இருளைத் துளைத்து நெடுந்தூரம் பார்த்தது. பின் அச்சமும் வெறுப்பும் தரும் குரலில் சத்தமிட்டது. அதன் வளைந்த கூரிய அலகுகள் எலியின் தசையைக் கிழிக்கும் மெல்லிய ஓலியும் அந்த இரவின் அமைதியில் கேட்டது.

சந்தனத்திற்கு நினைவு வருவதும் போவதுமான அவஸ்தைநிலை. நினைவு வரும்போது செவ்வந்தியின் உருவம் நிழலாகத் தெரிந்தது. அவன் எங்கிருக்கிறான்? அவனுக்கு என்னதான் நடந்தது? செவ்வந்தி நானும் நீயும் இந்த உலகத்தில் இல்லையா? வானத்தில் பறக்கிறோமா? என் கண்கள் ஏன் திறக்க முடியாதபடி மூடிக்கிடக்கின்றன? செவ்வந்தி... செவ்வந்தி... என்னை உனக்குத் தெரியவில்லையா? என்னை விட்டுப்போகாதே, செவ்வந்தி நீ தான் என் உயிர். நீ இல்லாமல் நான் எப்படி வாழ்வேன்?

அவனுக்கு மீண்டும் நினைவு தப்பியது. மீண்டும் தெளிவு நிலை.

செவ்வந்தி, ஏன் நீ அப்படிச் சிரிக்கிறாய்? ஓ... நான் வாங்கிவந்த புதுச்சேலையை அணிந்திருக்கிறாய்? நீ இவ்வளவு அழகானவளா? ஏன் அப்படித் தலை குனிகிறாய்? உன் எழிலை நான் கண்குளிரக் காணக் கூடாதா? கள்ளி ஏன் இந்த மோகனப் புன்னகை? நாணத்திலும் நீ அழகிதான்.

அது ஆர்?... ஐயோ அது ஆர்?... உன் பின்னால் செவ்வந்தி... உன்னைப் பற்றுவது யார், செவ்வந்தி என்னை விட்டுப் போகாதே? உன்னை இழுத்துச் செல்லும் அந்த அரக்கன் யார். ஐயோ... உன்னை அவனிடமிருந்து என்னால் காப்பாற்ற முடியவில்லையே? யாரோ? என் கைகளைக் கட்டிப் போட்டிருக்கிறார்களே? விடுங்கடா... என்னை... விடுங்கடா... என் செவ்வந்தியைக் காப்பாற்ற விடுங்கடா?

கள்ளி மீண்டும் சிரிக்கிறாள்? கன்னங்களில் குழி விழுகிறது. என் செவ்வந்தி அழகி... என் மனைவி அழகி... அழகி மட்டுமா அடக்கமானவள்... என் செவ்வந்தி... ஐயோ மீண்டும் அந்த அரக்கனின் கரம் என் மனைவியைப் பற்றுகின்றதே? விட்டா... அவளை விட்டா... கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். என் செவ்வந்தியை விட்டுவிடு... சியாமன்... விட்டுவிடு...

அச்சமும் வெறுப்பும் தரும் குரலில் ஆந்தை மீண்டும் அலறியது. இரையைச் சுவைத்துவிட்ட திருப்தி அதற்கு.

செவ்வந்தி... செவ்வந்தி...

சந்தனத்துக்கு மெதுவாக மயக்கம் தெளிந்தது. மெதுவாக எழுந்து உட்கார்ந்துகொண்டான். பின்பக்கத் தலை விண்விண்ணென்று வலித்தது. பின் தலையைத் தடவிப் பார்த்துக்கொண்டான். மண்டை உடைந்து இரத்தம் கசிந்து நின்றிருந்தது. அவன் கிடந்த இடமெல்லாம் ஒரே இரத்தம். சேர்ட், சாறம் எல்லாம் இரத்தத்தின் குழம்பு. நடந்தவற்றைப் புரிந்துகொள்ளச் சற்று நேரம் எடுத்தது.

“செவ்வந்தி...” என்று வீறிட்டபடி எழுந்திருக்க முயன்றான். இரத்தம் இழந்ததன் பலவீனம் எழுந்திருக்க விடவில்லை. பக்கத்துக் கிளையொன்றைப் பற்றியபடி எழுந்திருந்தான்.

குறை நிலவின் ஒளியில் அவன் செவ்வந்திக்காக வாங்கி வந்த சேலை இரத்தத்தில் தோய்ந்து கிடப்பது தெரிந்தது. இதயத்தில்

பேரிடிகள் இறங்கின.

“செவ்வந்தி... செவ்வந்தி...” அவன் வாய் முணுமுணுத்தது. மெதுவாகப் பக்கத்து மரங்களைப் பற்றியவாறு தன் புலவினை நோக்கிச் சென்றான். குட்டையொன்றில் நீர் தேங்கிக் கிடந்தது. தண்ணீர் விடாயினால் உடல் வறண்டிருந்தது. குட்டை அருகில் அமர்ந்து கைகளினால் அள்ளிப் பருகினான். முகத்திலும் தண்ணீரை வீசிக்கொண்டான். பலவீனம் குறைந்து ஓரளவு தெம்பு வந்தது.

சற்று விரைவாகப் புலவை நாடி வந்தான். அதோ புலவு தெரிகிறது... அது அவன் புலவு தானா?

ஐயோ...?

அவன் புலவில் பயிர்கள் எல்லாம் வெட்டி எறியப்பட்டிருந்தன. மட்டம் வெடித்த நெற்பயிர்கள் எல்லாம் அறுத்துச் சிதைக்கப்பட்டிருந்தன. செழித்து வளர்ந்து மதார்த்த காய்கறிச் செடிகள் குறுக்காக வெட்டிப் போடப்பட்டிருந்தன. பொத்திகளைத் தாங்கி தலைசாய்த்திருந்த சோளக்கதிர்கள் நிலத்தில் கிடந்தன. இதென்ன கொடுமை?

அவன் புலவினை அழித்தவர்கள் யார்? சந்தனத்தின் கண்கள் அடங்கா வெறியுடன் குடில் இருந்த பக்கமாகத் திரும்பின. அவன் குடில் எங்கே? எரிந்து கருகிய தடிகள் சாம்பல் கும்பல்...

“செவ்வந்தி...” என்று அலறியபடி சந்தனம் குடில் இருந்த இடத்தை நோக்கி ஓடிச் சென்றான். அடங்கா வெறியுடன் குடிலின் சாம்பல் கும்பலை கால்களால் தள்ளிச் சிதைத்தான். இதயத்தில் ஓராயிரம் நரிகள் சேர்ந்து ஓலமிட்டன. “செவ்வந்தி... செவ்வந்தி... என் உயிரே...” என்று சந்தனம் அலறினான். “செவ்வந்தி எங்கே? என் மனைவி எங்கே?”

“செவ்வந்தி... செவ்வந்தி...”

குளக்கட்டின் பக்கமாக மெல்லிய ஒரு முனகல் சத்தம் கேட்டது. சந்தனம் அப்பக்கமாக ஓடிச் சென்றான்.

“செவ்வந்தி...” என்று வீறிட்டான். குளக்கட்டின் மறுபுறத்தில் செவ்வந்தி அலங்கோலமாகக் கிடந்தாள். சந்தனம் அவளிடம் பாய்ந்து வந்தான். அவளின் தலையைத் தூக்கித் தன் மடியில்”

வைத்துக்கொண்டான். அவள் தலை துவண்டது.

“செவ்வந்தி... செவ்வந்தி...” என்று அவன் அடங்கா துயருடன் அழைத்தான்.

“செவ்வந்தி... செவ்வந்தி...”

அவளின் பஞ்சடைந்த கண்கள் மெதுவாகத் திறந்தன. முகத்தில் இருந்தாற் போல் ஒரு திருப்தியான புன்னகை.

“செவ்வந்தி... ஆர் இதெல்லாம் செய்தது...?”

அவள் எதையோ கூற முயன்றாள். உதடுகள் அசைந்தன: “சி...ய...”

“செவ்வந்தி...” என்று அலறினான் சந்தனம். அதைக் கேட்க அவளில்லை. வெகு நேரம் சந்தனம் அழுதான். தன் கண்ணீர் வற்றும் வரை அவன் அழுதான்.

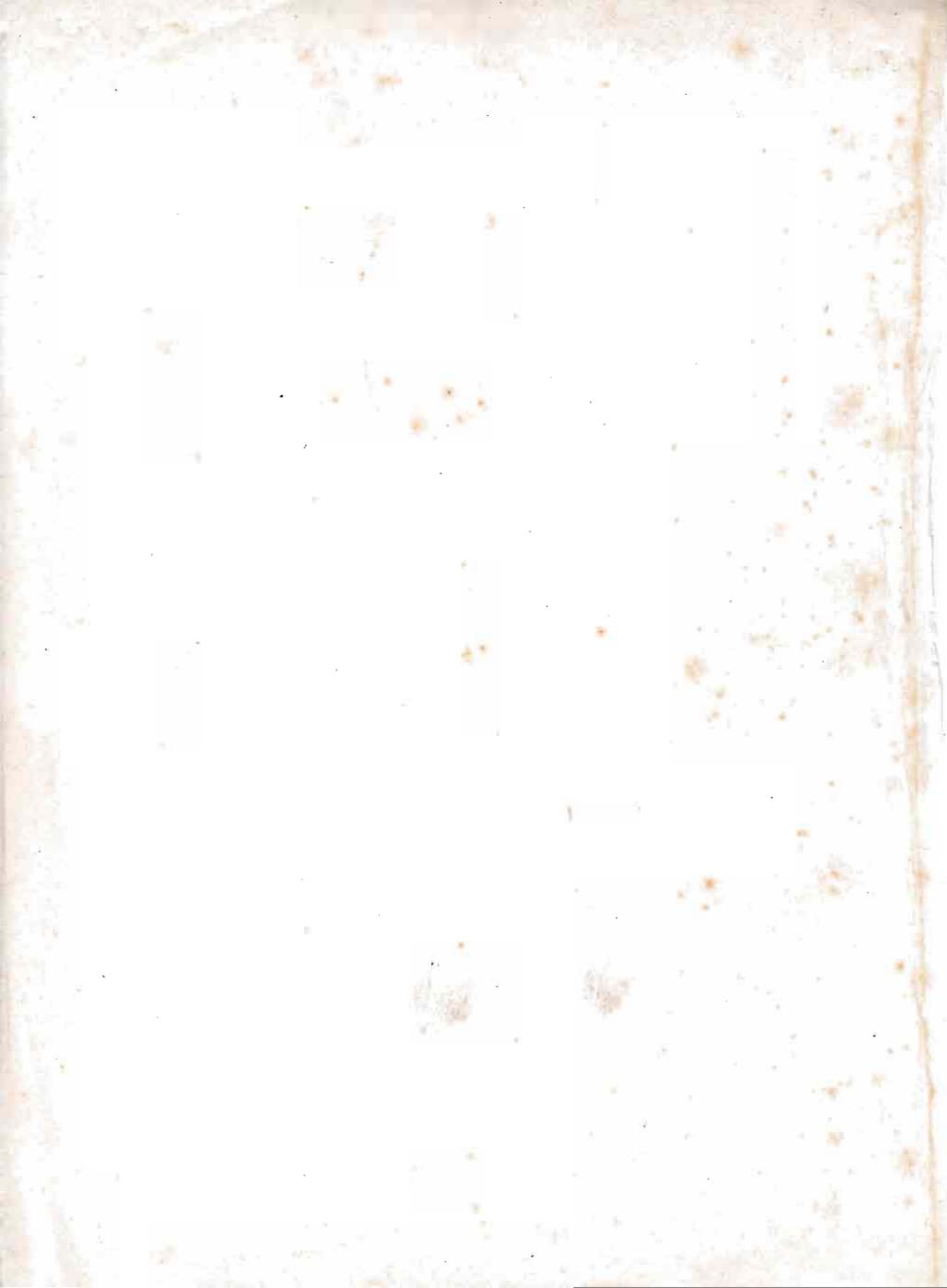
“செவ்வந்தி... இதுக்குப் பழிவாங்காமல் விடமாட்டன்...”

அரை மதியேயான் அழுதபடி சரிந்துகொண்டிருந்தான்.

சந்தனம் எழுந்து நின்றான்.

Dr. Sengaiyalian K. Kunarasa was born in 1941 in Jaffna. He is a graduate from the University of Peradeniya and later on obtained his Doctorate in Geography (Land use and Land settlement) from the University of Jaffna.

He is a prolific writer and a well known critic in the literary field. To his credit he has written more than thirty novels and three accomplishments in the sphere of fictional history.

Dr. Kunarasa was awarded more than six times by the Shahithiya Mandalaya for his achievement in writing novels and short stories. Some of his short stories had been translated in to Sinhala language and published in weeklies like Silumina, Vivarana, Ravaya and so on. One of his novels, named 'The Beast' was translated into in English and published. He is also an author of several books on non-fictions.

As a senior officer in the Sri Lanka Administrative Service, he at present dispatches his duties as the Registrar of the University of Jaffna, Sri Lanka.

ISBN 955-1200-09-8

9 789551 200091

PRICE : Rs. 300.00